

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI S MOSATENSIS

OPERA

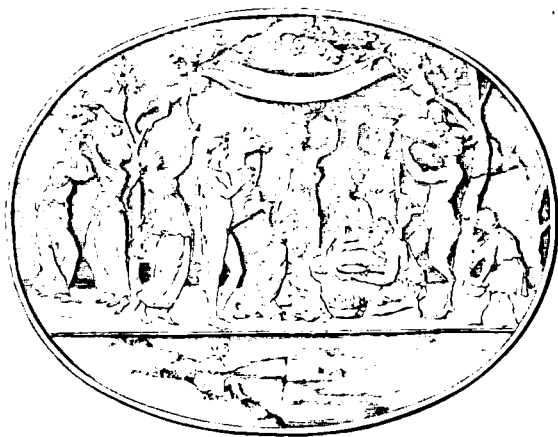
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

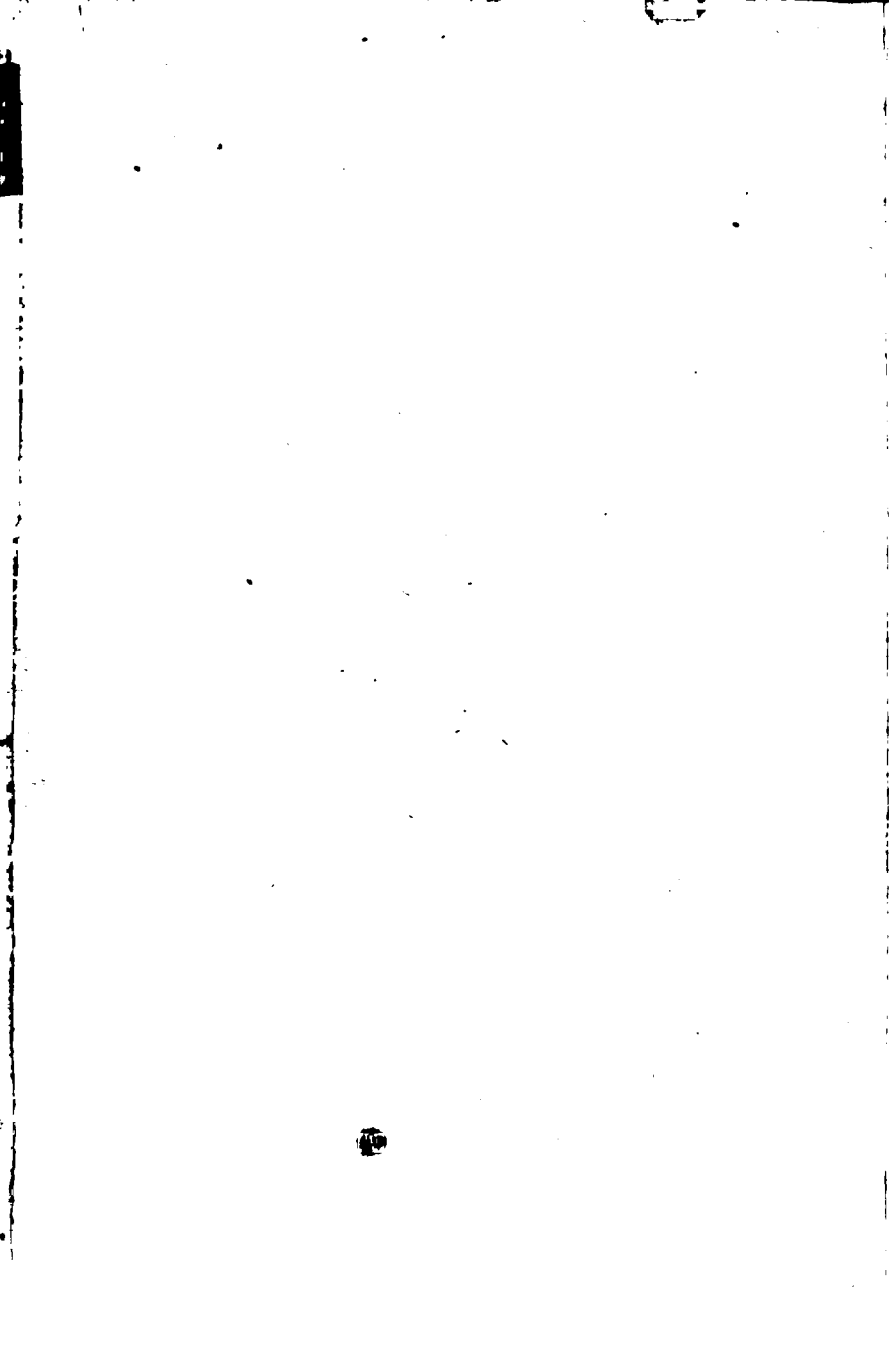

STUDIIS SOCIETATIS BIPONTINAE

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIOIOCCCLXXXIX

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A.

2700,
1729

I. F. REITZII SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

L U C I A N I.

PRO exiguo quod mihi conceditur temporis spatio, (causam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conscriptam, satisque investigatu difficilem, si singula persequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae investigare potui sparsim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis observatiunculis quibusdam, proponam; postremo vero meam de Nostro sententiam subiungam, aetatemque eius ex ipsius scriptis, quantum licebit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere iusserit: cumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in suis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, suum de Luciani scriptis atque aetate iudicium ita coniunxerint, ut aegrius disiungi queant, eundem sequar morem, de aetate, vita scriptisque Nostri simul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpando, quam ad alios trans-eam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni suae Basileensi tertiae praefixit.

Lucian. Vol. I.

a 2

Lucianus Samofatenfis, cognomento blasphemus, five maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis fuis ridicula etiam illa effe proponit, quae de rebus divinis & facris prodita funt. Dicitur autem vixiffe temporibus Traiani Caesaris, & deinceps. Ceterum fuit ab initio caufidicus, Antiochiae, quae in Syria eft; fed cum ea res illi non fatis ex fententia succederet, ad fcribendum fefe convertit, fcripsitque adeo infinita. Obiiffe autem ipfum, fama eft, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiffet. Nam in vita Peregrini Chriftianifmum quoque infectatur, ipfum Chriftum contumeliofe inceflet, fceleftus ille. Quare & rabiei iflius poenas fufficientes in praefenti vita dedit, & in futurum heres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Addit autem Volaterranus, nescio quo auctore: cum ab initio Chriftianus fuiffet, poftca eiufdem religionis defertorem factum effe, diclitantem fe nihil ex ea confeutum, quam quod nomen ipfius corruptum effet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samofata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate fita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exfequitur *Bourdelotius*. Luciani vitam hifce verbis confcribens:

Luciani Samofatenfis Philofophi vitam fcripturum, ope fumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur affentiri, qui aggreffi haftenus falſa veris mifcuerunt, & ex tribus vel pluribus huius nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas, qui ex an-

tiquis βιογράφοις solus Lucianum nobis tradidit, proh Iuppiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae nos in contrarium scribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias insuper de suo liberalis adiunxit. Ceteri aut non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut vi- sam similibus aliisque mendaciis refarferunt. Igi- tur ne simili coinquiner audacia, Lucianum de se narrantem exscribo, ut verus ad oculos legen- tis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samosata, ¹ quae iuxta Euphratis confluenta sita est: circa Traiani ² tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle esse de- fineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut appareat, eum ex hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adiuvant. Nam cum deliberandum esset de futura Luciani filii conditione, videretque pa- trem suum & uxoris fratrem eximios audiri sta- tuarios, ne deliberavit quidem ut videretur con- tatus, sed statim fortunae statuariae filium addi- xit: qui nescio an ingenii bona indole, an fato ³

¹ Urbe Samosata } *Lucian.*
Q. Hist. § 24 τὴν Σαμοσάτα
 dicit plur. num. ut etiam
Strabo: itaque *Samosatis* na-
 tus dicendum fuisset. *I. Alb.*
Fabricius in *Bibl. Graec. L.*
IV, p. 485, eandem hanc vi-
 tam ex Bourdelotio exhibet,
 additis notulis; ad haec au-
 tem verba ait: Lucianum pa-
 triam indicantem vid. in *Q.*
Hist. l. d. Item in *Scythia* ad
 fin. § 9: τοὺς Σύρους ἡμᾶς.
 In *Revivisc.* § 19: πατρίς δὲ

τίς; Σύρος — τῶν Εὐφρατίδων.
 Porro Luciani nomen iam
Λυκῖνος efferri, iam *Λυκιανός*.

² Traiani } *Fabric.* hic *Sui-*
dum indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καί-
σαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα.
 Sed conferendum Vossium
II, 25 de *Hist. Gr.* Immo c.
 15. ubi eum serius collo-
 cat, quod pluribus referemus
 deinde, in hac *Dissert.*

³ An fato } Quid dubi-
 temus? ipse causam refert,
 in *Somn.* § 3 seq. quod scur-

quodam, artis statuariae desertor efficitur, & ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem a statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samosata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut causis dicendis¹ operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet causidicinae conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa notesceret, varias animo concepit peregrinationes, & suscepit: iuvenis in Galliam² profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam³ petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis divitias, & cetera, quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam⁴ aggressus

tica percussus ab avunculo, ac nimis duriter habitus sit.

¹ Causis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* § 29, ubi propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus causidicis utendum, se illam artem deseruisse & ad philos. transiisse refert.

² In Galliam) Vid. *Apollog. pro Merced. Cond.* § 15, ubi Sabinum alloquitur. Observatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi suavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

³ Macedoniam) *Lucian.*

Herod. vers. fin. sed & in *Ioniam* & *Achaia* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165 gesti) recitantes, testatur lib. *Quom. Hist.* § 14. Confer eius *Bis Acc.* § 27. *I. A. Fabric.*

⁴ Philosophiam) Moralem potissimum, cuius argumenti sunt pleraque eius scripta. Ita cum Socrate existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio* philosoph. § 34: *ὅς οὐδ' ἐν ὄφελος*

est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant, aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinencia certabat ¹, semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Divo Marco Aegypti procurationi ² praepositus, & suo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum fuisse ³ arbitrantur,

ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα καὶ τὸν βίον ρυθμίζει πρὸς τὸ βελτίον. Neque philosophiam ex solis libris, sed & consuetudine cum honestis hominibus hauriendam ratus, prope verum esse duxit, quod multi dicerent, ὅτι τὸ πεπαιδευθῆαι ἀπάγῃ τῶν ὁρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνὰ τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχῆς ἀφορῶντας, eruditionem a recto sensu bonisque institutis abducere istos, qui solos libros eorumque sensu assidue spectarent. Ceterum Epicureum se fuisse indicat in Pseudomante: & a Graeco Scholiaste diserte fuisse τῆς Ἐπικουρίου αἰρέσεως traditur, licet ex scriptis eius tantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cuius vitam scripsit, Democritum, Philosophiae non

unam sectam peculiariter coluisse. *Demon.* § 5. *Idem.*

¹ Abstinencia certabat) *Revivisc.* § 20: μισαλαζών εἰμι, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοῖκος, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. *Arrogantiae, imposturae, mendacii, & falsus sum osor* — *amator veritatis, honestatis, sinceritatis, & eorum quaecunque amore digna sunt omnium.* *Idem.*

² Aegypti procur.) *Apol. pro Merced.* § 6. Immo potissimum § 11 & seqq. sed hoc *Tillemont.* iam egit.

³ Christianum fuisse) Confer *Baronium* ad A. C. 171, num. 7, & *Tillemont.* *Hist. Imperat. T. 2, p. 709.* (sed eum nos totum addidimus) *Scholiastes Graecus ad Mort. Peregr.* § 13: Οἶα ληρεῖς, ὃ κατάρτα, κατὰ τοῦ Σωτη-

supposititiorum pravitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec fa-
 a-
 vior eorum opinio, qui a canibus laceratum¹ asse-
 verarunt. Nam senio, vel, quod verius est, poda-
 gra² nonagenarius obiit: superstiti unico filio 3,

pos Χριστοῦ &c. Eidem Scho-
 liaetae ad Sacras historias Lu-
 cianus alludere videtur, no-
 tat *Fabric.* aliaque Scholiaetae
 assert, ubi is Luciano male
 dicit, quod in S. Prophetas,
 in virgam Aaronis, in Mo-
 sen & Iosephum scomma-
 ta iacere videatur, sed Scho-
 liaeten fugisse rationem, ut
 editor bene observavit. Ad-
 ditque: ab Atheismi crimi-
 ne Lucianum absolvit D.
Io. Phil. Treunerus in *Diff.*
de Theologia Luciani. Ien.
 1697, 4.

1 A canibus lacer.) *Sui-*
das in *Λουκ.* nimirum sole-
 mne fuit multis, horrenda
 mortis genera comminisci de
 iis, quorum dogmata impro-
 bassent. Confer, quae de *Επι-*
curo idem *Suid.* in *Επικ.* &
 quae de *Zoilo* notavi Lib. 2,
 c. 7, p. 365. *I. A. Fabr.*

2 Podagra) Podagra la-
 borasse Lucianum, colligi-
 tur ex iis, quae in laudem
 podagrae scripsit. Ita *Agrip-*
pinum *Pasonium* refert *Sto-*
baeus solitum, rerum, quae
 ipsi adversae accidissent, en-
 comia componere, si qui-
 dem febrirer, febris, si no-
 taretur infamia, infamiae, si

exfularet, exsilii. *I. A. Fabr.*

3 Superstite — filio) Haec
 verba *Fabricius* a vita Lucia-
 ni Bourdelotiana rescidit, ut
 aliena; sed p. 488 ea refe-
 rens merito refellit, dicens:
 parachronismus est, cum a
M. Aurelii obitu ad primum
 annum *Iuliani* Imp. interce-
 dat spatium annorum am-
 plius CLXXX. Equidem in
Iuliani epistolis tricesima se-
 cunda inscribitur *Λουκιανῶ*
σοφιστῇ —. Sed utrum iste
 Luciani *Samosatensis* vel ne-
 pos fuerit (quos avorum no-
 mine frequentius, quam pa-
 rentum, appellabant; licet
 nec hoc inauditum fuisse,
Antisthenis exemplo pateat)
 vel pronepos, vel utrum ul-
 la eum cognatione attigerit,
 neutiquam constat; nam fi-
 lium quidem non fuisse, cer-
 tos nos facit temporum ra-
 tio. Meminit Luciani nostri
 etiam *Lactantius* L. I, c. 9:
Non enim ista Lucilius narrat
aut Lucianus, qui Dīs & ho-
minibus non pepercit; sed hi
potissimum, qui Dcorum laudes
canebant. Latinae se linguae
 utcunque peritum fuisse te-
 statur Lib. de errore in salu-
 tatione § 13. Haec ille, opti-

qui summus sophista Iuliani tempore, & ad quem huius Imperatoris exstat epistola.

De Luciani autem moribus, vita, scriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco sub init. indicato. Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cuius Suidas mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, an quae leguntur in Antholog. tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud unquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem *σκαπτικὰ* nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Christiano quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque Lucianos complures fuisse mox commemorat; & apud Cyprianum esse, cui IV & XVII epistolarum adscribatur. Fuisse & hoc nomine Antiochenae eccles. presbyterum, item Hierosolymitanae, qui & monumentis literarum posteris innotuerit, *ib.* commemorat. Sed cum de his Biographi possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse, & potissima Zvingeri ad Nostrum spectantia excerpere; de quo ille p. 2 & seqq. ait:

Parentes nostri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, maius inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, & sumtus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in Dial. omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in Piscatore, vocans se Parrhisiasten Alethionis Elenxiclei.

me. Sed Bourdelotii error dium Iulianum, pro altero
forſan inde natus, quod longe posteriore acceperit fe-
Chronologos consulens, Di. stinans.

At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, & personatae sapientiae odium designat.

Patria Samosata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut se ipsum Syrum & Assyrium non semel cognominet: alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achaiae: tanquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleii. [locus, quem Zvingerus ob oculos habuit, est T. 2, in *Afin.* c. 55, ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achaiae*; sed errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Traiano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3 f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad maiora natus puer, cui non lapidum, sed humanorum animorum scabrities erat emendanda: innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comitorum personam non tam ligato, quam soluto, dicendi genere repraesentavit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus, hac parte vel maxime impium fuisse eum

& παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum, humani generis vindicem, cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Ioannis quoque Evangelium incesset: quod de *Philopatre* dictum existimari potest. [At neque *Philopatrini* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum*, Pario Hellepontii oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de *Philopatr.* notasque eiusdem & *Solani Fabri*que ad *Peregrin.* pr. & quid de Christiana religione sciverit senseritque *Lucianus*, ipsi dicemus ad finem huius Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratum homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Atheniensium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit, sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato, exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθεῖον optimo iure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit: inspicere nostri *Iov. Confut.* maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si facto obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18, ubi fa-

tum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus, sese obiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores eius indicans.]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, maior est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persecutus, ut ab antiquis *δύσφημος καὶ βλάσφημος*, a *Vive* subfannator Deorum & hominum, ab *Erasmo* mitius, nugator festivus, quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Huius philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem; ipse fatetur in *Dial. Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, & Odio prosequendi vicia.* Saevissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Thefeum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumanum asini exemplum, barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contenderent.

Vives equidem ad proscindendam philosophiam invidia Plutarchi Chaeronensis impulsus fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Traianum Caesarem invitum & dolens vidisset. [sed errat *Vives*, ut *Vossius*. post paucas paginas allegandus, ostendit.]

Politiae etiam & Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta eius testantur; ut cum jam senior, quod scribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & scriptis similiter inclaruit. Adhuc iuvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult, ad scribendum se contulit.

Sunt autem eius scripta quam plurima, quorum causas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus asserenda, & ut vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & sapere disceret.

Verbis ad hoc usus est, cum Asianus fuerit, terfis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu exprefferit, rebusque dicendis accommodarit, ut & his simul & in lector magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi Platonis exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Erasmo* Lucianus sit.

Materia scriptorum eius varia est, & Historica, & Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo **QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT**: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris **DE VERA HISTORIA**: partim in specie: varia nimirum,

quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in **SOMNIO** agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deferuerit, in **HERCULE GALLICO**. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo **DE DEA SYRIA**. Naturalia, de grandaevis, in **MACROBIIS**.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in **TOXARI**. De philosophis diversarum sectarum apud Aristaeum tum convivantibus, in **CONVIVIO**: tum ad unum aliquem: sic Demonactis vitam in **DEMONACTE** persequitur. Lucii transmutationem in **ASINO**: Alexandri cuiusdam res gestas & vitam, qui se Podalirii filium mentiebatur, in **ALEXANDRO**. Neronis conatus perfodiendi Isthmi, in **NERONE**. Peregrini cuiusdam mortem voluntariam, in oratione de **MORTE PEREGRINI**.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique superstitionis, quam scoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemptum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica eius sunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in **JUDICIO VOCALIIUM**: de Soloecismo, in **PSEUDOSOPHISTA**: de dictionis apophradis proprietate, in **PSEUDOLOGISTA**: de oratione affectata, in **LEXIPHANE**.

Poëtica tangit in cavillatione poetarum, quae inscribitur **DISSERTATIO CUM HESIO**. In **TRAGOPODAGRA** & **OCYPO** dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent eiusdem **BACCHUS**,

de ELECTRO, eamque contra reprehensores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum, a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat appellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illustrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta suorum temporum eloquentia & affectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: pulchritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Iudicialis generis, ut cum quaeritur, dignusne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos iure ac necessitate tyrannidem arripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, disserit, licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leo-

nis philosophi Academici: [huius, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad § 1 *Halcyonis*.] & negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, IOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet. [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, iam diximus.] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inferuit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCIONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO f. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS, in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis, quas ingenuus subire

non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Salutatione*, in Dialogo eiusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae imprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis, quae perlonga & ad pompam composita oratione de fatis priscae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austeræ invidiam sui provocabant: ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectæ sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod aiunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de scriptis eius accuratius, quam *Zvingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus
Lucian. Vol. I. b

dum Pantheam Abradatae coniugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper, quibus coniungi Dea, & a quibus disiungi solet. Ne igitur incommitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & assessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persecutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis infectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine iactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de fideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia iactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa

conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis *TOXARIS* sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in *LAPITHIS*, in *EUNUCHO* & *DE SECTIS* amplexus est. Virtutis assessores modestia & frugalitate censerī, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae appetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu *DE MORTE PEREGRINI*.

Alios, dum poetarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras iniicere, verum Deos Deorumque principem Iovem: ut patet in *DEORUM CONCILIO*, *PROMETHEO*, in *IOVE TRAGOEDO*, *IOVE CONFUTATO*, *DISSERTATIONE CUM HESIO*. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poetarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subiici; ut testatur *IUPPITER CONFUTATUS*.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseris tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent *CATAPLUS*, *TYRANNICIDA*; privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse. Nam divitias, imperia,

regna, magistratus, & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidissime suspirat, quae ficti philosophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue asinos transire, quorum antea vita inerti pigritia languescebat, in LUCIO f. *Asino*.

Omniū vitam eorundem iudicum sententiis subiici, nullam aestimationem cuiuscunque fortunae futuram, nullam personarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & supplicia parari: DE MORTUIS.

Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtuti sacrificent: Iovem non placari donis hostiis eorum, qui periuris linguis minus audientem fatigant: litabilem esse hostiam, animum purum, rectam mentem, & sinceram conscientiam: quae omnia proposuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuisse Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Historicum, Philosophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris eius Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonstrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

Scripta haec (Luciani) postquam ingeniosorum hominum manibus teri coeperunt, crevit scientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorundam pectoribus infidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est, cuius progenies & surculi Philostratum, Eunapium, & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibuscum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum &

praedonum natura. philosophiam summo desiderio sint prosecuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde & Isaëo. paucissimisque aliis Syris, quibus philosophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philosophantium seclas poteris numerare, licet Laërtium. Philostratum & alios evolveris. Atqui post Lucianum, mirandaque Luciani scripta, cetera sunt philosophorum Syrorum maria. Haec posterior aetas, uno seculo Lucianum attingens, avis longe melior tulit Iamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerisque alios Syros: qui si cum coaetaneis, qui Iuliani Caesaris tempora illustrabant, conferantur, longe a primis erant secundi.

Tandem Lucianum suum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbissime invehitur, eos pestes hominum vocans, qui nihil possunt, quam meliores carpere; cumque primum obiiciant, ceteros philosophos aliam ostendisse viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Christum rerum omnium dominum infectatus sit; denique quod amatoris dialogis adolescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet, Lucianum ipsum satis haec refutare scriptis suis, & accusationem falsi convincere, ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos, nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more; de vero virtutis tramite digladiassent.

Longe acrius punit (pergit idem) quod sequitur. Christum contumeliosis verbis laesisse. Impium, sceleratum, damnandum fateor, nisi superstitionum erroribus etiam tum irretito parcat: poenam in se reponere, quam Tacitus, Suetonius & alii Christiano-

rum hostes acriores passi sunt. Nam eum nunquam Christianum fuisse, alibi docuimus.

Restant amores meretricii, (Dialogum amorum non esse Luciani probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima & sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae iuvenum, avaritia, gula, scelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis solus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vasserrimum & pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quaere supplicium

Tu qui, nasute, scripta distringis sua.

Haec autem Bourdelotii promissa probatio, *Amores* non esse Luciani, huc rediit, ut in notis ad huius Dial. initium diceret: *Non esse Luciani. — sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse Aristaeneti.* Interim & mihi aequae ac Kusteri, non videtur Luciani esse, tam ex affectato & inflato stilo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur: nam si Luciano tribuendus sit, conicere licet, scriptum esse, ut Philosophis *παιδεσσία* exprobretur, ut vid. § 35 eius *Dial.* ubi manifesto pungit eodem, dicens, cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi satisfacit illa coniectura, & pessimus hic exprobrandi est mos, qui nec satis ab auctore ridetur, nec ridendo sanatur, sed abominatione dignus.

G. I. VOSSIUS de Hist. Graec. L. 2, c. 15, Lucianum Samosatensem aequalem facit Athenaeo Naucraticae, qui sub M. Aurelio vixerit, sed post Commodum etiam, immo usque ad Pertinacem & Severum vitam protaxerit. [quod non adeo mi-

rum: si enim post Commod. vixit, facile Severum attingere potest, propter perbreve Pertinacis & Did. Iuliani, duorum triumve mensium imperium] paulo maiorem natu facit *Suidas*: nam vixisse ait ἐν τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac sententia *Gilb. Cognatus* & *Iac. Zvingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris iudicii, suspicatur eum ad insectandos philosophos impulsus fuisse invidia Plutarchi Chaeronensis, quem summo apud Traianum loco esse cerneret ac doleret. Mihi secus videtur, nec levi de causa; quippe meminit *Lucianus Marci Caesaris*, ac belli *Marcomannici* ab eo gesti, [in *Alex. f. Pseudom.* § 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε δὲ Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνπλέκετο. Vides, ut non tantum belli meminerit cum *Marcom.* & *Quadis*; sed *Marcum* δὲν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, *Lucianum* tum *Marci Antonini Philosophi* aetate vixisse, cum referat sermones, quos habuit ipse cum *Alexandro Pseudomante*, tum sub *Commodi Antonini philosophi* filio. --- Meretur locum inter *Historiae* scriptores, non ob *Ver. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist. fit scrib. de Dea Syria.* ac *Macrobios*. *Eunapio* vero refertur inter *vitae* scriptores propter unam *Demonactis* vitam. --- *Gul. Philander* ad *Vitruv.* *Apollonii* vitam *Luciano* huic adscribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pseudom.* eodem propendere arbitror: sed *Lucianum* minime esse huius vitae scriptorem, facile probabo; nam *Epicurei* rident omnes praestigias ac vaticinia. *Lucianus* autem tam *Epicureae* sectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel eius *Alexandrum* oculis

percurrerit non conturbatis. [at non ita totius Epicureus fuit, ut ex aliis eius scriptis patebit; & qui etiam Epicletum probavit.] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voss.* quod Lucianus, ostensurus a cuiusmodi praeceptoribus hauserit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐραστής γῆς, --- huic se eum prostituisset, ac mercedis loco κακίαν, seu maleficii artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cuius omnes imposturas probe calaverit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότες. Quae manifeste indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox subiicit; Ὅρᾳς ἐξ οἷας σε διατριβῆς ἀνθρώπων λέγω; Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuivis, quam inanis sit suspicio eorum, qui libras de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abiudicant Philostrato.

Vossio maximam partem adstipulatur HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29 b. scribens: *Variis e Luciani locis patet, eum floruisse sub Antoninorum imperio & Commodi: hac sane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim solus eius Pseudomantis seu Alex. qui omnem, si quis est, scrupulum demat: in eo Σειδῶν vocat Marcum Philosophum, ex quo recte collegit Vossius, l. d. eum de hoc Imperatore iam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri mendax Antonini Pii & Marci aetate sit exortum. --- ea vero de re Lucianus tanquam*

sibi comperta & explorata, quaeque se contigerit vivente & vidente, scribit, quod recte Marcil. cum alibi, tum ad Philopatrin observavit: de hoc autem oraculo legendum suadeo prodigiali doctrina virum Ezech. Spanh. de Uf. & Praest. numism. p. 176. Demonax, cuius buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero meminit Herodis Sophistae, quem Marci Philosophi praeceptorem fuisse Capitolinus tradit: cetera de Sostrato, quae ibi sequuntur, etiam allegavit Solan. ad Demonactis § 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Historiae philosophicae, L. III, c. 10, § 6, p. 60, de Nostro haec praedicat: Lucianus patria erat Samosatensis, teste ipso de se libro, *quomodo Historia sit scribenda*, quo libro Avidii Cassii post Lucium Verum defunctum Anticaesaris sub Marco occisi aequalem se esse indicat: & Vologesi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coetaneorum, ad Celsum quoque dialogum scripsit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philosophi vitam literis prodidit etiamnum superstitem. Vixit Demonax ille sub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & sub Marco flammis se devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomasticum Commodi Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri consularis, Rufini Peripatetici, ut ex *Demonactis* vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Euparius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος Φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samosatensis, vir ad concitandum risum sa-*

elus. Demonactis sua aetate philosophi vitam in literas retulit. atque eo in libro. ut perpaucis aliis. seriam operam consumpsit. Edidit quoque Demosthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philosophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cuiuscunque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt, qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philostrato scriptam Luciano adscribere malint, quorum sententiam iure improbat *Vossius* Hist. Gr. II, 15. Diversus a nostro est *Lucianus* ille, cuius meminit Laërtius L. VI, *Diog.* [i. e. L. VI, Sect. 73, p. 349, ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστη ποιῇ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγωδίαί, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφώντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille seculis antiquior nostro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cuius alia quoque patria ibi commemoratur.]

De Theologia autem Luciani, dissertationem Ienae habitam sub praesidio *I. Phil. Treuneri*, idem *Ionsius* prodit p. 208 L. III, cuius & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Ienae prodisse 1697, ut supra vidimus. Si illius compos fieri potuisssem, nonnihil inde delibassem: sed cum eam investigare ἀδύνατον sit, videamus, num quid I. A. FABRIC. amplius de nostro habeat, praeter iam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* scriptam. Concinnavit *Fabric.* catalogum singulorum Luciani scriptorum, cum brevissimo eorum argumento; sed satis de his iam actum: ideo pauca, ad aetatem Nostri facientia, & alia quaedam singularia tantum inde exhibeamus. Pag. igitur 496 de *Differt. Quom. Hist.* agens, ait: liber ad Philo-

nem, quo Milesium quendam, tum Creperium Calpurnianum Pompeiopolitam, Callimorphum Medicum hastatorum legionis sextae, Philosophum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalassensem, Pisidium, aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165 commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati consulere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur --- res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis, ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectat, sed omnibus, & posteris praecipue. Lucianus promittit *ib.* § 23, se in alio opere ostensurum, prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum § 52 seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a § 52 ad 56, ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas, promissum eius § 23, verbis *ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν* comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa.

De MACROBIIS Luciani ad Quintillum scriptis notat idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promittit § ult. *Macrob.*] ad eundem Quintillum vel intercidisse, vel a Luciano non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad *Macrob.* § 29, in not. *Maii.*

De MERCEDE CONDUCTIS dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat idem, nihil vero de tempore, quo scripta sit, hinc eliciendo, (foran quia difficile diiudicatu, Stoicisne

is Timocles, an alius, vid. not. ad Dialog. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.)

Apologiam vero PRO MERCED. COND. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet, ad se non spectare, quae superiore libro disseruit, licet aetate provectus (ἐν γῆρα ὑστάτῳ, § 4.) sub Imperatore Remp. suscepit tractandam, (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat idem.

Tum DE MORTE PEREGRINI differit: eum philosophum Cynicum Parianum ex-Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169, die 16 Iulii, in Arpina, quae viginti stadiis Olympia distabat, consensu rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum, contendit idem *Fabr.* in nott. ad eiusd. *Peregr.* § 11. [sed refutatur a *Solanio* & *Gesnero.*] Peregrinum a Christianis reiectum fuisse, innuit *Lucianus* § 16, quod de idolothyitis comedisset --- ἐσθίων τῶν ἀποβήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM & Christianos effudit blasphemias § 11 & 13; & per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Ioannem Evangelistam, qui in Evangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam, de qua *Lucianus*, ἀδελφότητα. Quae § 39 de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod § 41 traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας sive praecepta, ad-

monitiones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in *Vindiciis Ignatii*, parte 1, p. 6.

Dein de RHETORUM PRAEC. ait: hoc libello Iulium Pollucem perstringi, cuius Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide, quae adversus hanc sententiam differit Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31 seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noster ad c. 1 h. l.

De DEA SYRIA haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica, & Luciano hinc abiudicatur a Petro Iurleo in *Hist. Critica rituum Iudaicorum*, Gallice non ita pridem edita. Sed *Arrianus* quoque, cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut *Indica*) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Iurleum *Seldenus* *syntagm.* 2 de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis § 12, & columba § 33, a Luciano traduntur, illustrat *Oclav. Falconerius* in *diff. ad numum Apameensem* T. X *Antiq. Graec.* p. 678.

TIMON, de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur: quae omittimus, ex nota eiusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait, aetatem eius assignari non posse:) *Timon Atheniensis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod gestum ab Olymp. LXXXVII. 1, ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob Alcibiadis amores finxit Liban. Decl. IX. T. 1, p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7 Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste Strab. L. 17,*

p. 745. *Conf.* Plutarch. in *Ant.* p. 948 seq. qui praeter dicta eius quaedam & Callimachi Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Aristophane & Platone Comicis ob misanthropiam reprehensum refert. At Pseudo-Plato philosophus Ep. 24, inter eas, quas Allatius edidit: συνέγων ὅτι Τιμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὐρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἡδύνατο διηρῆς φιλεῖν. De hoc Timone & morte eius Suidas in ἀποβῶγας. Hunc inferorum ianitorem fingit Lucianus, Ver. Hist. c. 31. Fuit & alius Timon iunior Sillographus poeta, patria Phliasius, ἰδιοπράγμων & ipse, teste Laërtio IX. 112, discipulus Pyrrhonis Sceptici, de quo supra L. III, c. ult. Praeterea Timonem Aegyptium, memoratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4, & Timonem, quem in Sympotiacis suis colloquentem inducit Plutarch. Faber in nott. quas seorsum adiecimus, eum ad annum ante Christum 429 refert; sed Fabricius Chronologorum recentiorum calculum videtur secutus. Multa de Timone etiam Hemsth. in ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Luciani monumentum effert, at nihil de eius aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum Photium, qui Epist. CIV, p. 149: Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus, prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.

Philopatrin demum quod Fabricius contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, iam occupavimus supra, ad Diss. Gesneri de illo provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo iudicium profert in notis ad tit. PERRIERS, T. III, p. 678,

b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemptum cultus Ethnici inspirando efficere, ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subsannavit falsos Ethnorum Deos, omni-que iucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum, quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id. non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aequae indifferentem, vel aequae aversum a veritate prae-
bet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I, tit. APELLES, not. p. 258 b. anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* § 2, Apellem proditoris accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cuius tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quandam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum prodicione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653, tit. BRACHMANES, observat, Lucianum horum sese cremandi intrepidum morem opponere morti Peregrini, medias in flammis subito insipientis, ac velle methodum Brachmanum, qui sese tenebant immobiles, dum igne affarentur, multo esse gloriosorem, superque his

Baylius ita iudicat: Ecce quomodo homo derisor omnia carpere novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset inertiae, ac dixisset, pacifici cum morte quaerit, ac sensim sensimque se confirmare studet: plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogam coniiceret.

At iustius, ingeniose Bayli, forsan obiiceret, quod eundem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet *pro Merced. Cond. § 4*, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλ-
λόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aequae rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes esse fortiores: si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare eiuldem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in *Hist. Imperatorum T. II*, part. 2, art. 29, p. 707 -- 10. cuius verba sic verto: Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare aggressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequae ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam eius rogatu conscripserat. (vid. *Alex. f. Pseudomant. § 1 & 48.*) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob linguae Graecae puritatem stilumque politum, iucundum, vividum, & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aequae subfannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemii & Athei

traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian*. Pseud. c. 61, *Phot.* c. 128, p. 309, (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni additus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum apparet ex quatuor versibus, qui tempore Photii eius operibus praefixi legebantur, [iam Epigrammatum primum est.] Sed quod praeterea scripta eius reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non maiorem pudori, quam religioni, reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samolatis in Syria, (vid. *Quom. Hist.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquod tempus causas dixit, (adi *pro Merced. Cond.* § ult.) & extrema senectute munus Graphiarum praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5, 9 & 12.) non aliam forte occasionem nactus, qua paupertatem effugeret. (ipse nos & alia plura sigularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus, eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166, vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii.) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Traiani (Baron. 171, § 7.) *Suidas* addit, referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari IESUM CHRISTUM, (quod forsitan ne ipsi quidem daemones unquam sunt ausi. Nos vero optarem id testimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto, & ex eo, quod maiorem Christianismi notitiam habuerit, quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171, § 7.)

Non habemus historiam, quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian. Demonact.* § 1.) cuius vita maxime dura fuit atque austera, & cuius vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss. Hist. Gr. L. 2, c. 15, p. 233 & 234.*)

Eunapius pr. p. 12 & 13 asseverat, hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi *Demonactis*, cuius per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philosophum facit. Interim apparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum, quam ceteros. (*Luc. Vit. Demon. c. 3, 4 &c.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli satis favebat. [Verba Tillemontii erant: *Il avoit peu ou point de religion.* & ut id demonstret, allegat *Demon. p. 547* ed. Par. i. e. § 5 editionis nostrae; sed locum inspicienti patebit, non id dicere Lucianum, ut ad finem huius vitae ostendam.] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque, eloquentia ac scientia instructus, (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi asciscere volens, qui ei ministraret aut serviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis huius splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit. (*c. 65 & 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum existimatione Atheniensium, tam in vita, quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

SCRIPTISQUE LUCIANI. xxxv

Narratur de eo, cum Athenienses pugnam gladiatoriam vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent.* (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri iussisset, quaenam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui, audire multa, & nunquam irasci.* Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non maius bonum in vita agnoscens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit idem, hic enarrare posse complura iucunda, quae acciderunt, & ad bene instituendam vitam utilia, quae Lucianus suis operibus immiscet, & in primis historias, quae ipsius tempore contingere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (*Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus ceteros Septemtrionis barbaros, maxime contra Bospori accolae, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44, 51 & 54.) Leucanor forsitan successerat Rhoemetalci, qui erat rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves, quae Lucianum servaverant, ut mox videbimus, vehabant legatos Eupatoris eiusdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipsi solvebant: verba enim auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57 *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello

contra Scythas dux praecerat omnibus Graecis, secundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt, istam regionem paruisse imperio regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2, p. 711, historiam Alexandri impostoris ex Lucian. enarrat, quam ex Nostro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713 seq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus: Fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam huius impostoris duceret, credens Lunam eius esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem eius non minuebant in mentibus illorum, quos daemon captivos tenuit, quique merebant, ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem, quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem suam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58 *Pseudom.*]

Fraus tandem desinit morte impostoris. — Perit enim ante *M. Aurelium*, (si ille idem est Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29 & 30 ait, circa annum 180 conspici sepulcrum in area, *grande place* (foro maiore) Pariae urbis Hellepontii, in eodemque foro statua etiam erat Alexandri, cui sa-

crificabatur ut Deo, festaue publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti: sed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam fumere potuit, quam eius vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum eius profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis dissimaret. Ipsius tamen historiae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Eiusdem Tomi p. 724 *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in asinum, ex quo *Lucianus* aequae atque *Apuleius* suam hauserint narratiunculam. [Sed cum ex *Vossii* Hist. Gr. haec tantum afferat, *Solanusque* & *Gesnerus* in notis ad istum Dial. cap. 1, hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mitto, *Gesneri* sententiae interim omnino assentiens, *Lucianum* ista scripsisse; stilus enim & ingenium plane respondent: sed fictionem forsan ex altero hausisse, insertis suis iocis, quibus absurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI ceteri vix quidquam de Luciano singulare afferunt; sed Suidam fere solum sequuntur, vel Bourdelotium, a quo circa iter Luciani tamen aliquantum discrepat *I. C. Iselinus* in Lexico universali Historico-Geographico haec refert, quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanice conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, caustidicus evadere studuit; sed

cum lites forenses ei displicerent, philosophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum concessit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam se contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, scilicet a tempore Imperatoris Traiani, ultra finem imperii M. Aurelii, sub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti est constitutus. Fuit quidem summi vir ingenii atque eruditionis, sed nulli religioni addictus, ac scurra Christianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Christianismum professus, & propter dissolutam vitam a fide rursus descivisse. *Suidas* a canibus discerptum prodit. Auctores vero, unde haec hauserit, *Iselinus* allegat hosce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128, *Suidam.* *Voss.* de rhetor. antiq. c. 12, de Hist. Graec. L. 2, c. 15, *Abblancourt.* & *Ionf.* de Script. histor. philos. L. 3, c. 10, ac *Fabr. Bibl. Gr.* p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico eiusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, si ea, quae de Philopatri ab antiquiore Christiano scripto praedicat, excipias, iudicium addens: non solum ex maximis sui aevi ingeniis fuit, sed & omnis antiquitatis. In operibus suis utile dulci miscere scivit, erudire simul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia coniungere. Perpetuum in eius scriptis videas iocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philosophorum. In iisdem subinde ingentia praebet virtutis exempla, imaginesque philosophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inspirans, quae ita

deridicula proposuit, ut odio digna appareant. Nonnulli credidere eum Christianum fuisse; & si Dialogus de Peregrino revera ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Traiano natus fuit, contingere non potuit. Illi, qui Lucianum impium ac sine religione nobis describere, recte iudicaverunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poetarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo iure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia nunquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2, p. 62 & seqq. accuratius, quam quisquam priorum, de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, Lucianus, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [in *Macrobiis* c. 15.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecunque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gofethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium librum intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum, quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *auctiorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum iura in Parthorum ditionem quasi e postliminio re-

vocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae man-
fones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non
Parthiae, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo
ipso Romanorum aemulo imperio Scriptores iu-
niores, iure imperii ad *Persas* translato. Immo, ne
is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimo-
nium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* pervenis-
se non uno in loco ipse testatur: *Apol. pr. Merc.*
Cond. sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον,
καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis*
πορθμείον intelligit) ἔχοντα. Rursus *ib.* c. 4 f. ἐν γή-
ρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum
γήρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *se-
nibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6 f. *Ibid.* suos de *Sileni* *se-
nectute* iocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Her-
cule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*,
quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον, cap. 1, sibi confert
τηλικῶδε ὄντι cap. 7. Vereturque, ne ad leviora
stilum convertens videretur κομιδῇ μετριακίῳδῃ ταῦ-
τα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, *ibid.* Tum
χαλεπὸν γήρας c. eod. a iunioribus sibi exprobratum
esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκότος, illius nem-
pe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γέ-
νειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γήρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum merce-
dem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*,
de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam*
fuisse, testatur *pro Merc.* c. 12. Et *Soloecist.* c. 5.
Procuratoriam fuisse, innuunt verba *Apolog.* οἱ τοι-
αῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Ius etiam dixit, καὶ
τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*,
ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum
non erat. Sed maiorem praeterea habuit digni-
tatem, quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a

principis persona illum abesse non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξ᾽ πάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδίδουαι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰὶ χρόνον ἀποκεισομένας. ibid. cap. 12. Itaque stipendium accepit, non ιδιωτικόν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ibid. Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνῶς, ibid. cap. 12. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in Aegypto Princeps ipse, sub quo Commentarios publicos confecit Lucianus. Annus erat, ni fallor, aerae nostrae 202, quo persecutionem in Christianos decrevit Septimius Severus, & quo scripsit hac occasione in Christianos Philopatridem ipse Lucianus. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edidit enim edictum illud Severus Alexandriae, teste Spartiano in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuisse Lampridium. Nam praevis huic persecutionis Christianorum κωμῳδίας memorat testis horum temporum exceptione maior Theophilus Antiochenus ad Autolyc. quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi Philopatridem, si minus solam, ad saltem cum aliis minoris notae Comoedis Antiochenis. Comicae enim lasciviae infamia urbs utraque inclauit, tam Antiochiae, quam Alexandriae: Antiochiae in Iulianum Apostatam, Alexandriae in Caracallam. [sed non tam sero collocandum Lucianum mox videbimus.]

Erat certe Alexandriae, ut videtur, Lucianus, cum scriberet Philopatridem. (Philopatr. c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus Mesori Alexandrini.

non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas* & regiam *Susa* nominat *Lucianus*, pro *Parthis* & regia illorum urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stilum affectat *Comicum* e veterum poetarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevalorum scil. scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem nominibus appellarit; quibus tum *vulgo* appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Traiani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala illa Christianorum mundi finem* in dies expectantium de *Republ. Romana auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore *Christianorum metus*, ut *Iudas* decimum *Severi* annum pro *Danielis συντελείᾳ* habuerit, ap. *Euseb. H. E. VI, 7. S. Hieronymi* de *Script. Eccl. in Iud. & Chron.* Non est certe, cur hoc miremur in Principe *saeuissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque studiosissimo*. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* maior. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* c. 13 & seqq.

item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σαρφῇ ἔχων. c. 78 f. Verba fere ipsa sunt, quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa ὠμογέροντος, illius nimirum, qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reipubl. gerendis excusabantur. Ut proinde *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capeffendis* honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius aetatem ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius* *anum philosopham* appellaverat, & *Dialogistam*, Vit. *Avid. Cass.* c. 2 & 3, cum aliud praeterea nihil haberet, quod obiiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur*, & *quaerit de clementia*, & *de animis*, & *de honesto & iusto*, nec sentit pro *Repubblica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cuius *animam* pro arbitrato suo e corpore egredi solitam fabulantur *Muscae Encom.* p. 376 ed. Graev. Fingit nimirum, in *Marco* iam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *maioremque* natu, quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* obiectum, *scholas philosophorum* frequentanti plusquam quinquagenario. Egit tum annum aetatis LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in aetate discessit, ne illum videretur *decli-*

ta opera designare, & quod aetas illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus* pallium philosophicum exuit, induitque purpuram: hoc certe eo spectabat, ut similiter philosophi personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat, personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*. (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσσομαι, ὥς εἰδεῖν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo* philosophiam omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo philosophiae perstringat, non veram philosophiam. Nempe quia causa ipsa, quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat, quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae philosophiae. Eodem denique spectare cenfeo Dialogum, de fide calumniis non facile adhibenda. Nempe ut se muniret in illos, qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in universalibus, nec ad causae meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso anno, quo defecit *Cassius*, *Hermotimum* scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragessimum*. Itaque post mortem *Vetri*, media hieme 169 aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam* potestatem IX haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173, si *Marci* gener fuerit *Pompeianus*, quem in sequentem annum *Cof.* designabat *Marcus*, cum de *Cassii* causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam *Cofl.* anni 175 defecit *Cassius*, cum, metu *Cassii*, *Roma* arcesseretur *Commodus* ad virilem togam in limine recipiendam: cum

Tribunitiam potestatem daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi potestates*. Sic natus fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσθετος, Somn. p. 1. ἀντίπαις, p. 11. κομιδῇ μεράκιον, *Bis Accusf.* p. 231. Est autem *Luciano μεράκιον*, qui annos natus esset XIV praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem, qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσθετος ergo, qui illa aetate paulo inferior erat. Sic tamen, ut eam proxime attigerit: ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum egressus esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in annum conveniunt aetatis 14^f₁, aerae nostrae 149, quo patriam reliquerit *Lucianus*. & peregrinationes versus occidentem suscepit, *rhethorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Affyriaca*. *Candyn indutus*, nescius quo se verteret. *Bis Accusf.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua eiusdem tempora. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233, quae anno aerae Chr. 153 celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum, quae quater tum viderat *Lucianus*, cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa, quibus se combussit *Peregrinus*. de morte *Peregrin.* p. 583. Tum comitem navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria* *Lucianus*. p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. *Bis Accusf.* p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae 18^f₁₉. Sic triu, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient 22^f₂₃ 26^f₂₇ 30^f₃₁, *Christi* autem 157, 161, 165. Ante annos, quam scriberet *Hermotimum*, xv, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδόν ἐτῶν, ad philosophiam illum

hortatus fuerat πρεσβύτες quidem, quem ille ἐπ' ἀναισθησίας καὶ νεότητος contemnit. *Hermotim.* p. 521. Aetatis suae anno 25f₂₆, Christi 160. Anno autem aetatis suae 28f₂₉, Christi 163, in *Ionía* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes. *Quom. srib. sit Hist.* de peste *Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progressa. Locum autem *Ioniae*, quo praecipue versatus est, *Ephesum* fuisse, colligimus e *Pseudologista* p. 437 & 444. Anno aetatis 31f₃₂, Christi 166, scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp. II, III, IV, ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων*. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset. p. 624. Quae huius anni notae sunt. Iam erat in *Ionía*. p. 611. Πρώην in *Achaia*. ib. *Corinthi*. p. 614. Quod scilicet *Olympiis* superiori anno interfuisset. *Pestis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις. pag. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam* usque secuta est. *Capitolin. Ver.* c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612, 615 & 624. *Osroem*, p. 615. *Priscum* ducem, p. 616. *Huius* nimirum belli nomina. Hoc primum opus scripsit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento est usus, cur etiam ipse manum calamo admove- ret, quo & *Iuvenalis*, a multitudine eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susceperant. Nec vero ullum alterius generis scriptum a se editum fuisse innuit, aut novum sibi fuisse scribendi dumtaxat argumentum, aut *Historiam* a se illorum exemplo scribendam. Immo alienum se ab illo argumento satis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Historiam* pro stili *historici* exemplo scripserit, in eo luset tantum-

modo, & pro more suo cavillatus est. *Satyra* enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, appellanda erat. Cum scriberet in *Indoctum divitem*, p. 386, ait quidem fuisse quendam, qui *χθὲς καὶ πρῶην* *Peregrini* baculum emisset, cum quo in ignem infilisset ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit multis a morte *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat *unicum*, p. 390, dumtaxat *παιδείαν τιμῶντα*, cui *luxus* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipse *Lucianus*, p. 380, nondum *stipendium* *πολυτάλαντον* adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 388, necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civitatem ascitus. Certe post annum *Aer. Chr.* 169, quo discessit *Lucius*. Forte post *caedem Cassii* A. D. 175, cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur, annum fere 90 attigisse *Lucianum*, siquidem *eousque* superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit *Isidori*. Alioqui certe *suam aetatem* non tacuisset, qui *Iuniores* sese multos *Macrobiis* accensuit. Vidit ille senem *Demonactem* & cum eo versatus est, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* sub *Nerone*, & quem nos alibi sub *Hadriano* periisse probavimus. *Diff. de Aet. Peripli Mar. Euxin.* n. 10, 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68, ad primum *Alexandri* annum A. D. 222, spatium est annorum plusquam 150. *Pii* certe imperio non admodum provecto (qui A. D. 138 coepit) *Lucianum* inclaruisset multa docent, antea proinde natum. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum scripta *Isidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, siquidem *Artaxerxi* par aetate fuisset non *Isidorus* ipse, sed parentes dumtaxat *Isidori*. Ita-

que quam certum est *nostrum* esse *Isidorum*, quem testem advocat *Lucianus*, tam certum etiam esse necesse est, alium esse ab eo, quem vicit *Alexander Severus*. *Artaxerxem Persarum* regem, quem in *Isidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui subiungimus, quae ad illius dicta commentatus est M. V. LA CROZE in *Miscell. Berolin. Societatis Regiae*, part. 1, p. 27.

Inter eos scriptores Graecos, qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii lectori commendet, atque *Lucianus*. Etenim sive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, sive ad festivissimos scriptoris elegantissimi iocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philosophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare possis. Itaque nonnunquam subiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab instauratis literarum studiis floruisse novimus, nemo inventus sit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo scriptore adornando supra Grammaticas observationes assurgere conati sint. Latent haud pauca in *Luciani* scriptis, idonea rebus historicis illustrandis; quod hic brevi & properato specimine demonstrare constitui.

Edidit nuper vir insignibus eruditionis & humanioris literaturae monumentis merito celeberrimus, *Henricus Dodwellus*, dissertationes in minores *Geographos* a viro clarissimo *Ioanne Hudson Oxoniae* editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem *Geographiam* scriptis suis illustrarunt, accuratissime disputat. In ea autem, quae est de *Isidoro Characeno*, Tomo secundo *Geographorum*, *Luciani* aetatem & res gestas, occasione data, ex

ipsis elegantissimi scriptoris lucubrationibus, ita illustrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum esse videatur. Sane licet vir eruditissimus semel & iterum fortassis ¹ a vero aberrasse censerī possit, multa tamen sunt, quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controversiam temporibus suis assignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingeniosissimam coniecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum scriptum esse contendit, ut Avidio Cassio blandiretur, & philosophicos Marci Aurelii mores saepe satyrico defricaret. Quaecunque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione clarissimi auctoris lectorem alliciunt; at in re satis obscura, vim & evidentiam demonstrationis non habent. Avidium tamen Cassium, (*Gallican. p. 453.*) Luciani popularem, teste Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samosatensi nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam permulta animo

¹ Cl. Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514, se anno aetatis XL philosophari coepisse profitetur, quod sane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni vita philosophante viro, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab eius scribendi ratione immane quantum abit, & propterea *ῥητορικὴν* *Lucian. Vol. I.*

teribus Criticis merito annotatur. Credidit, post alios non paucos, vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Psalm. CIV.*) scriptum fuisse Philopatrim imperante Traiano: verum id de eo scriptore dici non potest, qui Artemidori Daldiani *Ὁρὸς ποικίλιν* laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu post Luciani aetatem referendam esse eius Dialogi scriptionem aliquando demonstraturus sum.

adversa sunt, quae, Lucianum inter Avidii Cassii familiares cooptatum aliquando fuisse, propemodum persuadeant. Etsi enim celeberrimi iis temporibus Cassii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conscribenda sit historia. pag. 624.*) lucubrationibus appareat, nonnunquam tamen tacito nomine non obscure Cassius apud eum significari videtur. Crediderim sane, Lucianum tota illa προσλαλιῶ, quae est de lapsu inter salutandum¹, ipsum Avidium Cassium adulari, & modeste excusare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag. 500 & 501*) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσοῦσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ αἰετὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere semper necesse est: inprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa sano corpore opus habetis. Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, iam Lucianus, ut puto, adhaeserat. Eiusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag. 489*) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora scripta est, quibus iam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non abs re mi-

¹ Πρὸς Ἀσκληπίον, id est, ad quendam Aesculapium, scriptam fuisse credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆς προσλαλιᾶς periodum, quae non Asclepium, quem hic sibi finxit

Bourdelotius, sed ipsum Aesculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id observarem, nisi nuper Bourdelotii lapsum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuisset animadvertissem.

hi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus iactat spes suas, & mercedem fidei in Avidium, in cuius partes Syros omnes coniurasse Dio apud Xiphilinum (pag. 491) testatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, Εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Deinde non a privato, sed ab Imperatore, mercedem accipio, eamque non exiguam, sed multorum talentorum. Postea, si, quod par est, contigerit, spes non inanis est, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur. Hinc manifesto satis apparet, studuisse novis rebus una cum Avidio (Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Cassio) suo Lucianum, nec post eius fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophonteï cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (in notis ad imagines Luciani) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane ioculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse coniicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen eius reticuerunt. Quae mea opinio hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (Tom. 2, p. 7.) appellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (pag.

stigator incubuerit. (*Lucianus Pseudom. pag. 775 & 776.*)

Cum iam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (ὁ δὲ Μάρκος) cum Marcomanis & Quadis confligebat. Iubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur. Sed praestat ipsum oraculum referre:

*Istri gurgitibus, celsi Iovis imbribus aucti,
Iniiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aër,
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.*

His factis, ut praescripserat, leones cum regiones hostium enataissent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea, quae Aquileiae contigerunt, cum parum absuit, quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt.]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita iam dudum Dionis eius aevi histo-

ria, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cuius vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in eius scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia, quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI patria satis constat, eamque iam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert in *Somn.* Transiitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter, quod eorum causa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subiectaque nota Fabricii: satis quoque notum, Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam, *Aët.* c. 7. Qui causidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, *Piscat.* c. 29, & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. *vid. pro Merc.* c. ult. De aetate nondum confectum negotium: quare hoc experiamur, quantum licet, ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem obiiciunt, ingeniaque & moribus eius disquiramus.

AETAS facilius & accuratius ex scriptis eius erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit: cum vero ad extremam se iam fere senectam pervenisse testetur in *Dissert. pro merced. conduct.* c. 1 & 4, ut satis iam allegatum supra; in sequente vero *Dial. Hermotimi* c. 13, se quadraginta annos natum diserte dicat; perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli

prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Iuvant tamen eiusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis*, quas ut aequales alloquitur, aut paulo ante se defunctas indicat: ex *auctoribus*, quos allegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subiunximus, & ex *factis historicis*, quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium, quos memorat, virorum, sunt: *Alexander impostor*. *Apollonius Thyanens.* (*Alex.* c. 5.) *Arrianus*, (*Alex.* c. 2.) *Celsus*, (*ibid.* c. 1, & not. *Sol.* item c. 17 & 21) *Cronius*, (de quo *Gesn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophista*, (*Demon.* c. 24.) *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, *Quintillius*, (ad quem *Macrobios* scripsit. ubi conf. not. *Sol.* annum Christi CLXXI indicantem) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (*Merc. Cond.* 1, & *pro merc.* c. 15.) *Sofratus*; ut ceteros mittam ab *Ionfio* supra iam indicatos. Ex his omnibus liquido affirmari potest, verissimum esse, quod *Hemsterhusius* in praefatione *Pollucis* statuit, floruisse *Lucianum* sub *Antoninorum* & *Commodi* imperio, ob rationes ex vita *Alexandri Pseudomantis* iam allegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis *Luciani* definire est ἀδύνατον illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius iam statuere possum, vixisse Nostrium ab anno Christi CXX ad CC.

Sed incipiamus ab *Epicteto* cum nostri tempore comparando. Hic si ad *Marci* usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad *Laërt.* T. 2, p. notar. 1, ex *Suida* & *Themistio* asserit, (vid. *Themist.* or. XII, ut in *Menag.* nott. allegatur, vel or. V, p. 63 edit.

Parif. ubi invenio, multa commiffiffe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ferius collocandus eft Lucianus, quam adhuc factum: loquitur enim de Epicteto ut iam aliquamdiu defuncto, *Adverf. Indoct.* c. 13 narrans, *fua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem Epicteti Stoici 3000 drachmis emerit.* Illa autem verba, & forte adhuc ſupereſt. indicium praeſent, iam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *Adverf. Indoct.* ſcriptum eſſe paulo poſt Peregrini in rogam inſipientis mortem, docet c. 14, ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe eius baculum, refert. Cumque *Aul. Gell.* XII, 11, Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de eius morte; patet, Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſtiorē. Peregrini autem hanc mortem contigiffe *Solanus* exſtimat anno Chriſti CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum iam aliquamdiu ante eſſe defunctum, cum Lucianus *Adverf. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone iam vivens Adriano familiaris, (vid. *Ael. Spart.* c. 16, p. 159.) ad Marc. uſque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam *Cafaub.* obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex *Luciani Alex.* cap. 2, ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tanquam defuncti; ubi confer not. *Solani.* ac vid. eundem ad eiufdem *Alex.* cap. 48 & cap. 56, ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiffe anno Chriſti circiter CLXX probabiliter aſſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc

esset, qui patrem suum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, cum Lucianus Alexandro supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert cap. 59, eum miserrime periisse, nondum 70 annos natum, aequae ac Rutiliano, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 34 f. quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non solum reliquos X annos Rutiliani, sed & plures vixisse. Plura alia *Solanus* ad c. 35, quem & confer ad eiusdem cap. 4, 5 & 30, & ad *Demonactis* cap. 1, ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem, fuisse quadragenarium coniicit, anno Christi CXXV, vel CXXX. Adde iam, quae *Imag.* cap. 3 habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut cl. *La Croze* asserit, & quod *Ionfius* attulit, de bello Parthico, cuius meminit Lucianus, quod *Ionfius* anno Christi 165 contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* init. Lucianus perstringat eius belli scriptores, patet, eundem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod & supra indicavi, aliquanto serius vixisse, quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse, satis ipse testatur *pro Merced.* c. 1, qui prope Aeacum esset, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5: ἐν γῆρα ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene iudicat *Solanus* ad *pro merc.* c. 12, aequae ac *Hemsterhusius* in praef. Poll. supra indicata, quod Marcum δὲν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tille-*

mont. supra excerptus, ex pag. 713, T. 2, de Severiano, qui etiam in *Q. Hist.* c. 24 commemoratur, ait, eum Prisco iungi, ducemque cum Vindice fuisse, & nott. ad Nostri *Alex.* c. 27 & 48. cuius rei & plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim accuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident Salmastius & Menag. ex qua lite diremta accuratius etiam vita Luciani definiretur, sed & hoc iam dimittendum, (licet ad Menagii ad Laërt. sententiam paulo supra adducti propendeam, ut Orfan in praef. Indicis maioris dicam) & nonnihil de Nostri dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis eius elucent, ingenii autem tanti, quantum eius seduli lectores viri docti recte deprædicarunt. Stilus eius est admodum floridus, at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe Alciphronem, ut plus decies in notis, præcipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Pastoralia reliquit, stilo multum eius dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate *Vit. Auct.* 15 - 18, & alibi, imitatur Aristophanem, licet & alibi prodat, se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homérica, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando, Atticisimi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos eius iocos improbat summus ceteroquin eius admirator Hemsterhusius, cuius iudicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego Lucianum nunquam dormire dixero; tamen, quia facile se pati in sua praefat. dixit, Lu-

ciani defensionem fufcipi, videndum cenfeo, an ne, quando in *Timon*. c. 52 nimis affectatam illam blanditiam praetermitti potuiffe ab Luciano ait, ftudio frigidos adulatoris fales propofuerit Lucianus, quo paraftorum mores eo abfurdiores proponeret, & quia affentatores plerique re vera tales effe folent; qui etfi acutiores iocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poffunt quin & frigidos, etiamfi vel ingeniofiffimi effent. Conf. Dial. *Parafti* fin. ubi fimilia abfurda tribuuntur paraftis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeffum fuiffe, ex *Demon*. c. 5 ait *Tillem*. Unde & alii Atheifmum eius deducunt. Sed ex ifto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philofophum fuiffe ecclefiafticum, ut hodie dicimus: quare Atheifmus eius ex aliis potius locis, vel ex toto eius libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem *Tillem*. & *Hoogftatanus* monent, quia atheifmum nufquam diferte profiteatur. Mihi tamen diu fufpectus fuit Atheifmi, tum ex charaattere lafciviae, quem his miferis fere proprium effe, recte *Bentleius* in *Friponnerie Laïque* obfervat, alique faepe monuerunt; tum ex nimio omnia ridendi ftudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eft, non femper fufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere, nifi & virtutum laudem fubinde addas: nam ut avaritiae fordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis ftultitia, fimiliaque fati impugnantur, fola earum deformitate propofita; ita tamen impurorum amorum turpitudinem non eodem modo fe erui ex iuvenum animis patitur, nuda illorum imagine propofita, eaque revelando, quae natura ipfa tegi flagitat; quin ii

fic incenduntur potius. Sed & postea detegens, non esse ab nostro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, scriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen & pessimum illum dialogum *Meretricium* Vabiudicare posse vellem, in cuius fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodat, nimius tamen fuit ipse iam turpiculus in eius pictura, quam longe magis odiosam, omissis obis coenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset; sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulgit, qui, licet nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cuius continentiam virtutesque amavit. (loca ex Indice peti possunt.)

Amor autem eius in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostores tantum traducere, diserte ait *Pisc.* c. 15, ac virtutis amatorem se profitetur. Vide *Vit. Demon.* c. 2, f. & 3, ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed & sinceritas eius patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in Lucianum pronuntiato, c. eius *Dial.* 54: *Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili.* quod omittere potuisset: at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum & honestas Luciani patet ex eo ipso, quod caufidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, *Reviv.* c. 29.

Christianum quondam fuisse minime exputo: melius enim eorum dogmata scivisset, nec Iudaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes & scribas Iudaeorum tribuat, in *Peregr.*

c. 11 scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam Solan. ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis, atque alii existimant: caritatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque simplicitatem eorundem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eisdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se fuisse, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret in *Alex.* c. 38, ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus, ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit Lucianus; sed eius integritas tamen apparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem Vossii, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, fatis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo peiora in hanc scripserunt, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus, quod Apostolus dixit, se annutiare Christum, qui Iudaeis offensio, Graecis stultitia esset; cumque Iudaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Christo, neque Christianis maledicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae expectationem, in *Peregr.* c. 13, quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad

martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat: nam in *Iov. Conf.* c. 10, Iovi dicenti, *Tu vis ostendere, nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet, *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Iovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse Nostrum, satis prodit, utcunque Scepticos belle traducat in *Vit. Aucl.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii iam narrarunt ex *Merc. Cond.* c. 11, sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemon-tius* statuit: videmus eiusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus provinciae totius fuerit; nam *πρωτασιας* munus suum generaliter annumerans distinguit tamen a maiore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12, ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditionem accepisse*, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere* c. 11 & 12 declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, *ibid.* indicat, dicens, *se eorum, quae aguntur in iudiciis, commentarios scribendos curare. & decreta --- tradere reponenda.* Itaque actuarius five graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti compos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae, quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia *pro*

mercede conductis c. 11. Non tamen famelicum : neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis acquirendae causa instituere licuit; sed cum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviores paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique mement *Eunuch.* c. 13 f.

Periisse podagra non affirmare ausim cum Bourdelotio, licet id non absimile vero sit, si ipse auctor est tragopodagrae; quod Lucianeo ingenio non indignum drama, sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse, nullis testimoniis probandam, sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

EDITIONES LUCIANI

I. OPERUM

a) GRAECAE.

- 1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps*. Luciani Samosatensis Opera omnia. Florentiae, sine typographo. Quam a Phil. Iunta excusam suspicatur Maittarius Annal. typ. T. I, p. 65.
- 1503 *Venetüs*, fol. *Aldina I*. Luciani Opera. Icones Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Icones iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetüs*, in *actibus Aldi*, *mensis Iunio 1503*. — Quam omnium, quas viderit, corruptissimam vocat Bourdelotius.
- 1522 *Venetüs*, fol. *Aldina II*. Luciani Dialogi & alia multa Opera. Imagines Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Imagines iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetüs*, in *actibus Aldi & Andreae Asulani Soceri*, 1522 *mensis Octobri*. — Emendatior priori. Expressae sunt ex hac editione pleraeque posteriores, neglecta Florentina, in non paucis locis meliore, ut observatum Io. Iensio.
- 1526 *Hagenoana I*, 8. tomi duo.
- 1535 *Hagenoana II*, 8. Ambae Reitzio visae & collatae. — *Venetüs*, 8. *Iuntina*, cum Indice copioso. II voll. nova recognitione, ut habet titulus, emendata.
- 1545 *Basiliensis I*, 8. Io. Ribitti. II voll.
- 1546 *Francofurti*, II voll. in forma minore. Consulta Io. Fred. Reitzio.
- 1550 *Venetüs*, 8. Luciani Opera, Graece. 2 voll.
- 1555 *Basiliensis II*, quae a priore interdum recedit, aliquoties meliorem exhibet lectionem, frequentius tamen prioris vitia augeat.

b) L A T I N A E.

- 1514 *Parifus*, 4. Scripta Luciani pleraque ab *Erafmo* & Th. *Moro* translata, & ab *Erafmo* recognita, prodire apud *Ascensum*. — Quae Luciani vertit *Erafmus* (vertit autem admodum iuvenis, unde *Graecae linguae ignoratione* saepe peccare notavit *Palmerius*. vid. notas ad T. I ed. Amst. p. 474.) leguntur etiam Tomo primo *Erafmi Operum* *Basileae* olim, & hoc ipso tempore iterum *Amsteldami* recusorum. Sunt autem haec: *Saturnalia*, *Cronosolon*, *Epistolae Saturnales*, *de Lufu*, *Abdicatus*, *Icaromenippus*, *Toxaris*, *Pseudomantis*, *Gallus*, *Timon*, *pro Tyrannicida*, *de Mercede conductis*, *Dialogi amatorii XVIII*, *Hercules Gallicus*, *Eunuchus seu Pamphilus*, *Convivium f. Lapithae*, *de Sacrificiis* & *de Astrologia*.
- 1517 *Venetiis*, 4. Opera Luciani philosophi luculentissimi: De veris narrationibus, de *Asino*, Philosophorum vitae, *Scipio*, *Tyrannus*, *Scaphidium*, *Palinurus*, *Charon*, *Diogenes*, *Terpsion*, *Hercules*, *Virtus Dea*, in *Amorem*, *Timon*, de *Callumnia*, *laus Muscae*. — In fine: *Finiunt omnia opera praeclarissimi oratoris: necnon philosophi acutissimi Luciani accurata diligentia. Impressa Venetiis per Melchiorum fessam & Petrum de rauanis socios: Anno domini M. D. XVII. die XX mensis septembris.*
- *Basileae*, 4. *Ascensiana* 1514 repetita.
- 1518 *Hagenoae*, 4. Luciani *Samofatenfis* *Dialogi* duo *Charon* & *Tyrannus*, in quibus mira gratia humanae conditionis miseriae depinguntur, *Petro Mosellano* *Protegenfi* interprete. — In fine: *Hagenoae ex Academia Anshelmiana, mense Octobri anno M. D. XVIII.*
- 1519 *Argentorati*, 4. Manium Luciani omnes dialogi, iucundis salibus, & impendio festivis iocis referti: quibus aequissima trutina expenditur ab iis qui vita defuncti sunt, quantis in malis vita mortalium versetur. *Erasmo Roterodamo* interprete. *Pontico Virunio*. *Ottomaro Luscinio*. *Vitarum* dein, seu philosophorum auctio, *Luciani dialogus*, *Nycholao Beraldo* interprete. *Querela* item virtutis, e *Luciano Carolo aretino* traductus nuper dialogus.

*Moribus este procul rigidi vultuque Catones,
 Qui fugiis risus, scommata mixta iocis.
 Lusimus in teneris, seris quoque ludimus annis;
 Et reliquum vitae quid, nisi lusus erit?*

- Cum privilegio caesareo ad quadriennium ab anno Christi 1519. Ioannes Schortus Argentorati premebat.
 1521 *Basileae*, fol. ap. Frobenium repetita Parisiensis 1514.
 1538 *Francofurti*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, e Graeco sermone in Latinum, partim iam olim diversis autoribus, partim nunc demum per Iacobum Micylum, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis & annotationibus eiusdem, passim adiectis.

Lucianus in suum ipsius librum:

*Lucianus scripsi haec, antiquaque stultaque doctus.
 Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.
 Nil homini certum est, nec voto vivitur uno,
 Sed ridens, eadem, hic elevat, ille probat.*

Francofurti, apud Christianum Egenolphum. — In fine: *Christianus Egenolphus excudebat, mense Martio. M. D. XXX. VIII.*

- 1543 Eadem ibid. fol.
 1546 *Parisiis*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia &c. Parisiis, ex officina Michaelis Vascosani, 1546 mense Ianuario.
 1549 *Lugduni*, fol. Repetitio Parisiensis an. 1546.

c) GRAECO — LATINAE.

- 1563 *Basiliensis III*, 8. apud Sebastian. Henricpetri, IV voll. — Versio Graecis adiuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Iac. Micylli, denique notae Gilberti Cognati, quibus accedunt ad libros pleurosque annotatiunculae Io. Sambuci.
 1602 *Basiliensis IV*, 8. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, Graece & Latine, in quatuor Tomos divisa: una cum Gilberti Cognati & Ioannis Sambuci annotationibus utilissimis: narratione item de Vita & Scriptis authoris Iacobi Zvingeri: adiectis suo loco Tractatum elenchis, & rerum ac verborum Indicibus.

Editio nitidissima. Basileae, per Seb. Henricpetri. In fine vol. IV legitur: *Basileae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. mense Septembri.* — Editio omiſſa bibliographis, nec viſa Reitzio.

- 1615 *Parifis*, fol. Luciani Samofatenſis Philoſophi Opera omnia quae extant. Cum Latina doctiſſ. viro- rum interpretatione. Io. Bourdelotius cum regiis Codd. aliſſque MSS. contulit, emendavit, ſupplevit. Ad- ieſtae ſunt eiufdem Bourdelotii, Theodori Marci- lii, Gilberti Cognati notae. Cum indice locupletif- ſimo. Lutetiae Parif. apud Iulianum Bertault. — Elegans eſt haec editio, quam Bourdelotius ait ſe emendaſſe colatis non modo editionibus, ſed 2 MSS. Bibl. regis Galliae, & variis lectionibus Co- dicis Thomae Linacri & Florentini. At Tan. Faber ad Luciani Timonem c. 1 negat ſe mirari ſatis poſ- ſe illius impudentiam, qui auſus ſit poſteris impo- nere, profeſſusque ſit editionem hanc e MSS. Codd. regiae Bibliothecae expreſſam eſſe. Neque tamen aſſert rationes ſiniſtri huius iudicii. Idem Bourde- lotius teſtatur, ſe novam Luciani verſionem aſſe- ctam habuiſſe.

- 1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samofatenſis Opera omnia in duos Tomos diviſa. Iohannes *Benedictus* Medicinae Doctör, & in Salmurienſi Academia regia linguae Graecae Profeſſor, ex antiquis libris, locorumque ſenſu emendavit: & Latinam verſionem ita recogno- vit, ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio puriſſima, cum Indice locupletiſſimo. Salmurii, ex typis Petri Piededii.

— *Basilienſis V*, quatuor voluminibus, apud Sebaſt. Henricpetri. Quam Reitzius in praef. *quartam* putavit.

- 1687 *Amſtelodami*, 8. II voll. Luciani Samofatenſis Ope- ra, ex verſione Ioannis Benedicti. Cum notis inte- gris Io. Bourdelotii, Iac. Palmerii a Grentemeſnil, Tan. Fabri, Aeg. Menagii, Franc. Gueti, Io. Georg. Graevii, Iac. Gronovii, Lamb. Barlaei, Iac. Tollii, & ſelectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in Lu- cianum ex Bibliotheca Itaci Voſſii. Amſtel. ex ty- pogr. P. & I. Blaeu, proſt. ap. Wolfgang, Ianſſo- nio - Waesbergios &c. — Editio omnium vitioliſ-

- fima. Curavit eam Io. Clericus, qui primus addidit
 Anonymi Scholia ex Cod. If. Vossii.
 1743 *Amstelodami*, 4. III voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑ-
 ΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samofatenfis Opera. Cum
 nova versione Tiber. Hemsterhusii & Io. Matthiae
Gesneri, Graecis Scholiis, ac notis omnium proxi-
 mae editionis Commentatorum, additis Io. Brodaeii,
 Io. Iensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii, Hor. Vitrin-
 gae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes, aliisque inedi-
 tis, ac praecipue Mosis Solani & Io. Matth. Geine-
 ri. Cuius priorem partem summo studio curavit
 & illustravit Tiberius Hemsterhusius. Ceteras inde
 partes ordinavit, notasque suas adiecit Ioannes Fre-
 dericus Reitzius. Amstelod. sumtribus Iacobi Wet-
 stenii. — Huic editioni omnium locupletissimae &
 optimae accessit
 1746 *Traiecti ad Rh.* 4. Index verborum ac phrasium Luc-
 iani, sive Lexicon Lucianaeum, ad editiones omnes,
 maxime novissimam Werstenianam, concinnatum
 a Car. Conr. Reitzio. Traiecti ad Rhenum, ex ty-
 pographia Hermanni Besseling, bibliopolae.
 1776 - 1780 *Mitaviae*, 8. VII voll. Luciani Opera omnia
 Gr. & Lat. cum notis selectis (sive potius Hemster-
 husii aliorumque male contractis & excerptis) cura
 I. P. Schmidii.

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM.

- 1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, eiusdem Scipio Rom.
 Bruti Rom. Epist. & Diogenis Cynici Epistolae.
 Avinione, per Nic. Sepe. — Editionem rarissimam
 & satis incognitam dicit Sam. Engeliu Bernas in Bibl.
 selectiss. sub voce Aldobrandinus.
 1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70,
 una cum interpretatione e regione Latina, per Ioan-
 nem Schottum.
 — *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conscribendae
 historiae, ex Graeco in Latinum traductus.
 1516 *Venetis*, 8. Luciani Opuscula, Erasmo Roteroda-
 mo & Th. Moro interpretibus. Venetis, in aedibus

- Aldi & Andreae Afulani.* — Vid. Catalogue raisonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV, p. 229.
- 1517 *Noribergae*, 8. Luciani Piscator f. Reviviscentes, interprete Bilibaldo *Pirckheimero*; eiusd. Epist. Apologetica. Orat. in Calumniam & Dialogi duo.
- 1522 *Basilicae*, 4. Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab *Erasmo*. Eiusd. Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud Val. *Curionem*.
- 1527 *Hagenoae*, 8. Luciani Dialogi coelestes, marini & inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.
- *Parisiis*, 8. Lucianus in Calumn. & Plutarch. Hircund. Latine, *Melanchthone* interprete; Lyfid. Epist. ad Hipparch. Latine, *Churrero* interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coëmentem opusculum, Latine ab *Anastasio* versum. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1536 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, cum notis. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- f. l. & a. 4. Luciani Icaro- Menippus f. Hypernephelus, item eiusd. Menippus f. Necyomantia, item Vitarum auctio.
- 1537 *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobiani, id est, Longaevi, *Opfopaeo* interprete.
- 1548 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine, cum explanatione. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani selectiores Superorum, Marinorum, & Inferorum. Quibus additi sunt Prometheus five Caucasus, Menippus seu Necyomantia, Timon vel Misanthropos. Praeterea alii vniuersiores istorum in locum substituti, qui Christianis auribus sunt indigni. Cum conversione vulgata. Adiecta sunt Σχόλια ῥητορικὰ Valentini *Erythraei*: & argumenta Dialogorum, Latinis versibus tractata: cum quarundam fabularum μυθολογίαι Ioannis *Sambuci* Tirnaviensis Pannonii: & Michaelis *Toxitae* Rhoeti. *Argentinae*. Per Paulum & Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini *Erythraei* ad Io. Christoph. Surgandum, studiosum bonarum artium adolescentem, data Argenterati Id. Aug. anno 1550.
- 1557 *Basilicae*, 8. Luciani Somnium Graece & Latine per

Mich. *Neandrum*. ex officina Iac. Parei sumtibus Ioh. Oporini.

1568 *Lipsiae*, 8. apud Voegelin. Luciani Dialogi selectiores. Gr. & Lat.

1574, 1576 & 1579 *Basileae*, 8. de Scribenda historia. Lat. in Io. *Wolffii* Tabernaemont. Penu historica, apud P. *Pernam* T. II.

1577 *Lipsiae*, 4. Somnium, f. Gallus dialogus Gr. & Lat. existat in *Neandri* Opere scholaistico.

— *Parisius*, 8. Luciani dialogi, in Henr. *Stephani* collectione, cui tit. Epistolia, Dialogi breves, Oratiunculae & Poëmata, Gr. & Lat.

1578 *Francofurti*, 8. Luciani declamatio de iis, qui mercede conducti in Aula seu divitum familiis vivunt. Existat cum *Petri* vita aulica & privata.

— *Lipsiae*, 8. Luciani Samos. Dialogi selectiores & coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.

1589 *ibid.* 8. Luciani Dialogi selectiores coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.

1592 *Wittenbergae*, 8. Luciani Samosatani Oratio de non facile credendis calumniis cum duplici versione Lat. edita a Dethard *Horstio*.

1593 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo. Gr. & Lat.

1594 *Helmstadii*, 4. De calumnia Gr. & Lat. per Io. *Casellum*.

1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi selecti & Theognidis Sententiae. Gr. & Lat.

— *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.

1608 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo, Gr. & Lat. it. Theognidis Sententiae elegiacae.

1614 *Parisius*, 4. Luciani his vocalium interprete Fed. *Morrello* annexa Clenardi Inst. L. Gr. cum Ren. Guillonii Annot.

1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, existat cum Eustathio de amoribus Iſmeniae & Iſmenes & Parthenio Nicaeno de Amatoriis affectibus. Latine.

— *ibidem*. Tragopodagra Gr. & Lat.

1619 *Hanoviae*, fol. In *Caſp. Dornavii* Amphitheatro Sapien-
tiae Socraticae Ioco-seriae exstant Luciani Encomium
Muscae Gr. & Lat. T. I, p. 117 sqq. Actio literae Σ
adv. T. Gr. & Lat. T. I, p. 680. De parasito, f. quid

- fit ars parasitica. Gr. & Lat. T. II, p. 113. Tragopodagra a Io. Sinapio carmine versa T. II, p. 196.
- 1620 *Augustorini Pictorum*, 8. Dialogi Luciani selecti. Gr. & Lat.
- 1622 *Augustae Munatianae*, 12. Luciani Dialogi selecti. Gr. & Lat.
- 1629 *Parisiis*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum interpretatione Latina & Grammatica singularum vocum explanatione.
- 1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi selecti, Graece, cum nova versione Latina & notis ab uno e Patribus S. I. ad usum collegiorum eiusdem Societatis. Editio quarta, aucta & emendata.
- 1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon sive de Divitiis & Paupertate Dialogus festivissimus, nunc seorsim editus in gratiam studiosae iuventutis, & Scholiis Plutique Aristophanis collatione illustratus a Lamberto Barlaeo. Adiuncta est Latina versio Erasmi, a Benedicto Pererio interpolata, sed variis in locis castigata. Lugd. Bat. apud Io. Meyer.
- 1653 *Parisiis*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum notis Tan. Fabri. Graece & Latine. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- *Parisiis*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. Fabri. Gr. & Lat. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- 1668 *Amstelodami*, 8. Luciani Pseudosophista seu Soloe-cista. Gr. & Lat. cum notis & animadversionibus Io. Georgii Graevii. Amst. ap. Dan. Elzevir.
- 1671 *Parisiis*. Dialogi mortuorum. Gr. & Lat.
- 1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, una cum Timone. Gr. & Lat. cura Guil. Dugardi.
- *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. & Lat. cum notis Iac. Tollii. Lugd. Bat. ap. Dan. a Gaesbeck.
- 1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, ex ed. Guil. Dugardi an. 1677 repetiti.
- 1702 *Francosurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon Gr. & Lat. editus a Io. Iac. Schudt.
- 1708 *Amstelædami*, 12. Luciani Samosatensis Colloquia selecta & Timon. Ceбетis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales. Graece & Latine, Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tiberius Hemsterhuis. Amst. apud Wetstenios.

- 1710 *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis selecti, & in duas partes divisi; alteram prius editam, alteram nunc additam: Omnes Scholiis illustrati ab Edwardo *Leedes* &c. Accessit etiam, (quod ad hanc rem spectare visum est) quidquid scripserunt Graevius, Gronovius, Ienius, cum nuper tantum edito Scholiasta Graeco. *Londini*, R. *Clavel*.
- 1715 *Ienae*, 8. Philopatris Dialogus. Disputationem de illius aetate & auctore praemisit, versionem ac notas adiecit Io. Matth. *Gesnerus*. *Ienae*, apud I. F. *Bielcke*.
- 1724 *Giesae*, 4. Macrobiani, sive de Longaevis tractatus, Gr. & Lat. cum nova versione & notis Philologicis Io. Henr. *Maii*, Prof. biennio ante per modum Diss. Acad. sub *Maii* praesidio propositus resp. Io. Herm. *Benner*.
- 1726 *Londini*, 8. Luciani Dialogi selecti, Scholiis illustrati ab Edw. *Leedes*. vid. ad an. 1710.
- 1731 *Lipsiae*, 8. Chrestomathia Graeca sive loci illustres ex optimis Scriptoribus dilecti, quam potuit emendate editi, notulis brevibus &c. illustrati a Io. Matth. *Gesnero*. Obiter Demosthenis encomium Lucianicum transposita una pagina integritati restituitur. *Lip.* apud Iacob. *Schusterum*. — Saepius repetita.
- 1732 *Amstelædami*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon. Ceбетis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales, Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tib. *Hemsterhuis*. *Amst.* ap. R. & I. *Wetstenius* & G. *Smith*.
- 1739 *Helmstadii*, 8. Luciani mortuorum Dialogi, cur. I. C. *Schlaeger*.
- 1745 *Londini* & *Etonae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus per Nic. *Kent*. In usum tyronum. Editio altera aliquanto auctior & emendatior. *Londini*, ap. Io. *Clarke* & Io. *Rivington*; *Etonae*, apud Ios. *Pote*.
- 1762 *Lipsiae* & *Guelph*. 8. Luciani de Somnio, seu vita Luciani, Gr. & Lat. ex recensione Hemsterhusii, cum var. lectt. & notis Io. Adami *Schier*.
- 1764 *Londini*, 8. Editio 1745 recusa.
- 1771 *Basileae*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon,

- Cebetis Thebani Tabula &c. cum notis Tib. *Hemsterhusii*. Rep. ed. 1708.
- 1772 *Catinae*, 8. Excerpta ex Luciano, notis ac Lexico illustrata ad usum Seminarii Catinensis. — Ob praestantiam, nitorem & notarum delectum laudatur haec editio.
- 1773 *Dublīni*, 8. Selecti ex Luciano Dialogi quidam, una cum eiusdem libello quomodo historia scribenda sit. Accedunt interpretatio novissima castigata & notae variorum.
- *Helmstadii*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recensuit & in priores decem Dialogos notas adspersit Io. Bened. *Carpzov*.
- 1774 *Gothae*, 4 & 8. Luciani Opuscula selecta, Graece & Lat. edidit & notis illustravit Dav. Christoph. *Scybold*.
- 1775 *Oxonii & Londini*, 8. Πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν βίβλ. cum Anglica versione notisque Franc. *Riollay*.
- 1779 *Upsalae*, 8. Luciani Dialogi mortuorum selecti, Gr. cum Indice locuplet. cura I. *Floderi*.
- 1780 *Lipsiae*, 8. Luciani Opusc. de non temere credendo calumniae, Macrobiani & Patriae encomium. Gr.
- 1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuscula selecta, edidit Dav. Christoph. *Scybold*. Edit. II.
-

V E R S I O N E S.

G E R M A N I C A E.

- 1745 *Leipzig*, 8. Lucians auserlesene Schriften von moralischem, satirischem und kritischem Inhalte, durch verschiedene Federn verteutscht, und mit einer Vorrede vom Werthe und Nuzzen der Uebersetzungen ans Licht gestellt von Ioh. Christoph. *Gottscheden*. Leipzig, bey B. Ch. *Breitkopf*. — Nullius pretii.
- 1769 — 1772 *Zürich*, 8. IV Baende. Lucians von Samosata Schriften, aus dem Griechischen übersezt (von *Waser*.) — Versio ante Wielandinam apud Germanos praecipua; sed qua facile nunc caremus.
- 1783 *Mannheim*, 8. VIII Theile. Eadem repetita.
- 1788 & 1789 *Leipzig*, 8. Lucians von Samosata faemtliche Werke. Aus dem Griechischen übersezt und mit Anmerkungen und Erlaeuterungen versehen von C. M. *Wieland*. Im Verlag der Weidmannischen Buchhandlung. VI Theile. — In qua totus vivit spiratque Lucianus.

* De singulorum Luciani scriptorum versionibus vernaculis vid. I. G. *Schummels* Uebersetzer - Bibliothek, fortgesetzt von I. G. K. *Schlüter*. Hannover, 1784, 8.

G A L L I C A E.

- 1582 à *Paris*, fol. Lucien traduit par Filbert *Bretin*. Imprimé par Abel *L'Angelier*. — De Bretino vid. Bibl. Française de *Du Verdier*, à Paris 1773, T. III, p. 190 sq. Art. *Philibert Bretin*; ubi inter alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaisantes, repurgées de paroles impudiques & profanes &c.*
- ... à *Paris*. Oeuvres de Lucien traduites par I. *Baudoin*. (qui † 1650.)
- 1654 à *Paris*, 4. II voll. Lucien de la traduction de N.

LXXVI *ÉDITIONES LUCIANI.*

Perrot Sr. *Dablancourt*. Chez Augustin Courbé. — Elegantior quidem est Dablancourtii versio illa Bretrini. Quoniam vero non usquequaque Luciani mentem reddit, Aegidius Menagius fetteve eam appellabat *la belle infidèle*, ut legas in Menagianis pag. 329.

- 1674 Eadem ibid. 8.
- 1683 à *Amsterdam*, 8. Eadem recognita & emendata.
- 1707 à *Paris*, 12. III voll. Les Dialogues & autres Oeuvres de Lucien, traduits du Grec en François, avec des Remarques par Nic. Perrot Sr. *Dablancourt*.

A N G L I C A E.

- 1634 *Oxonii*, 4. prodiere Luciani Dialogi selecti Anglice versi, cum Luciani vita, auctore Fr. *Hickesio*.
- 1684 *London*, 8. IV voll. *Lucian's Works*, by *Spence*.
- 1773 *London*, 8. Dialogues of Lucian, from the Greek (by *Carr*.)
- 1780 *London*, 4. II voll. The Works of Lucian, from the Greek, by Thomas *Franklin*, D. D. sometime Greek Professor in the University of Cambridge. — Versio excellens.

I T A L I C A E.

- 1527 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano.
- 1535 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano tradotte per Nic. da *Lonigo*.
- 1551 *Venetia*, 8. I Dialoghi piacevoli, le vere Narrationi, le facete Epistole di Luciano Philosopho. Di Greco in volgare tradotte per M. Nicolo da *Lonigo*. *Venetia*, per Giovanne Padouano. Con figure.
- 1764 — 1768 *Venezia*, 8. IV voll. Opere di Luciano Filosofo, tradotte dalla Greca nell' Italiana favella, (da Spiridione *Lusi*, Greco di Nazione) Londra (*Venezia*, Colombani.)

H I S P A N I C A E.

Hispanice nonnulla Luciani transtulerunt Franciscus de *Herrera Maldonado* & Ioannes de *Iarava*, teste Fabricio in *Bibl. Gr. Lib. IV*, pag. 507.

IO. FRED. REITZII P R A E F A T I O.

NIMIS diu expectationem tuam, amice Lector, remorata est haec Luciani editio; nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis iam inchoatum, & forsitan nunquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora missisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere aggredetur. Cum enim anno 1720 eius edendi curam in se recepisset clariss. **TIBERIUS HEMSTERHUSIUS**, & ab anno 1730, quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736, ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est, ad initium Dialogi de Sacrificiis, veteris bibliopolae Weistlenii, ne insignes iam factae ad comparandam undique subsidia impensae sibi perirent, & ut stadium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum cum post varios conatus, intermisso interim per complures menses commentandi labore, & quiescente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera est Hemsterhusius) exorsam detexendam, idque ne concessio quidem ad praeparandum spatium, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustulisse diceretur; adeo enim accurate atque erudite Hemsterh. pertraxerat omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut libuisset, quem ego Zenoxi pictori comparo, qui testi Plutarcho in ΠΟΛΥΦΙΛ. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel iustiores erant detrectandi causae, quam aliis; si enim occupationis species, nemo iis me magis est obrutus; si vires, id est, ingenii facultates, doctrinaeque apparatus, ad priorem editorum composita consideres, nemo illorum, quos ad subeundas has vires sollicitatos scio, me erit

infirmior; quare & ego tergiversabar initio, utramque istam excusationis causam serio praetextens, nec praeterea lubenti animo ad opus edendum accessurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo consilio in lucem emitte nunquam destinasset. Sed mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, & gloriae contentio minus de successu sollicita, satisque iam a bibliopolis comparatum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum accessio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etsi ego verbum de meo addidisset nullum. Cumque novae versionis adornandae curam in se recepisset clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cuius diligentia & summa in omni literarum genere eruditio notior est, quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam annotationes additurus esset, dimidia me laboris parte sublevatum sentiebam; & cum spectatae diligentiae doctrinaeque vir, MOSES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis diu in emaculando Luciano occupatus notas suas ad eum plane descriptas ac praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duorum, Gesneri ac Solani, accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula, quae mihi a Jacobo Werstenio, eiusque socio ac fratre per affinitatem iuncto, Gulielmo Smith tradebantur, medio fere anno 1737, comperique, satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadversione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi posse confidebam, quod in legendis Luciani scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris eiusdem locis, quos in notis a me adductos & inter se comparatos videbis, patebit. Satiùs igitur duxi editionem ea, quam tempus permittebat, diligentia promovere, quam nimia sollicitudine singula pervestigandi diutius premere.

Et quamvis lector non soleat rogare, quam cito, sed quam bene? necessarium tamen hic est commemorare, quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit concessum; adeo ut interdum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuissem; dato enim sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas spatium, operam deinde bibliopolis adixi ea lege, ut haud interrupto scribendi labore tantum quotidie pensi absolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis describere va-

leret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatium opus ad finem perduxit. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis iam descripta fuere mense Octobri 1742; sed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adiiciendi, novam iniecere properant moram, atque efficere, ut non prius publicari potuerint.

Iam quibus copius instructus, & quomodo iis usus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haece. Florentinam primam omnium, anni 1496, Graecam, in forma maiore. Haec etsi ab typographicis vitiis non est immunis, in vestigiis tamen priscae lectionis servandis tantum alias praecellit, ut Codicis Manuscripti vicem praestare queat. Hanc licet Solanus totam contulerit, ego tamen aequae ac reliquas saepissime inspexi, ac de novo consului.

Sequebatur Aldina prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma maiore, Venetiis excusa, an. 1503, quam utendam liberalissime concessit clar. Wesselingius in edendo Diod. Siculo strenue occupatus; eius margini adscriptae erant manus antiqua varietates potissimum ed. Florentinae, sed & aliae, quas ex Codd. excerptas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuisse credo, si coniecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526 ita contuli, ut in corrigendis operarum nostrarum speciminibus modo hanc, modo alteram, qua cl. Gesnerus in conficienda versione usus erat, eiusque sphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega I. H. Reitzio praelegente, ducem sequeretur, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifesta ex necessitate mutare institui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium usus sum Iuntina Graeca, Venetiis anno 1535 excusa II tomis in forma, quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata. In huius margine Solanus omnes a se collectas varietates tam Codicum Mss. quam decem & nonnunquam plurium editionum, diligenter & nitide consignaverat; sed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhuerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, & quo scribendi compendio iudem aequae ac editiones in notis & variantibus Lectionibus allegatae designentur, ad finem huius praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui Basiliensem utramque, similiter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octavae constantem,

quarum prior anno 1545, altera 1555 prodiit. De posteriore illa verum quidem est, quod Solanus prodiit, eam ita caeco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera Basil. prae priore exhibeat. Ex. c. in Bis Acc. c. 1, ἐκκεκώρηται recte dedit altera illa, cum prior male cum aliis ἐκκεκώρηται. In Philop. c. 36, ἐπαντλουν bene Bas. 2, ubi ἐπαντλουν male Bas. 1. In Dem. Enc. c. 44, λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in Soloec. init. Bas. 2 bene ἐπιστάμενον, cum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore recessit, ut in Icarom. c. 28, ubi in vers. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem affirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse; veluti cum in Bis Acc. c. 12, ἀκούοντι recte B. 1 haberet, altera ἀκούων τι prave expressit, ne pluribus lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur Solanus tamen alteram longe saepius alleget, quam priorem, potius habui plurimis in locis consulere primam; non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conquirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optimae notae libris & edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitiosas etiam non omitendas duximus.)

Basil. quartam anni 1619 nancisci non contigit. Teriam vero ibid. anno 1563 ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci serius nactus sum, quam ut ea adiuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Parisina inseruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpaucam tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus Francofurtanam anni 1546, mere quoque Graecam, duobus in forma minore tonis comprehensam, nec vitiiis typographicis destitutam, nec multum singularium lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectr. apparet.

Tum non negleximus Salmuriensem Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619, quo Basilienfis quarta, excusam. De hac Salmuriensi Benedictus in praefatione affirmat, se Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendasse. Et quamvis mallet indicasset, ubi Codd. ducibus, ubi solo iudicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae & mihi fuisse imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A vitiiis certe hypotheticis ita suam purgavit

editionem *Benedictus*, ut plurima antiquiorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex *Mss.* restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisinam denique *Bourdelotii* Graeco-Latinam, anni 1615; forma, quam in folio dicimus, & in qua *Solanus* nonnulli emendarat, suasque paragraphorum sive capitum divisiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo cl. *Hemsterhusii*, ad eius contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas nostram editionem describere curaverimus. Notas vero *Marcilii*, *Cognati* & *Bourdelotii* textui ibid. non subiectas, sed calci annexas, exscribere inde coactus fui.

Novissimam tandem *Amstelodamensem* omnium vitiosissimam cl. *Graevii* editionem eo potius consilio adhibui, ut eius & cl. *Gronovii* notas inde exciperem, quam ut ex Graeco eius contextu aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex *Codd.* qui ibid. indicantur, nihil in eo sit restitutum, sed mendēs typographicis Latina Graecaque scateant, maxime in notis & Scholiastis. Id tamen boni habuit, quod cl. *Hemsterh.* in eius marg. quaedam adpinxerat, quae de consulendo *Dukero* ad *Thucyd.* *Davis.* ad *Cic.* & *L. Bos* in *Obs. Crit.* monerent, unde & ea notis nostris inserui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me iam notassem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhaustiendum habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex *Brodae* miscell. quas in *Lampadem* criticam retulit *Gruterus*, plurima quoque inserui, etsi levia saepe sunt, & ita vitiose in illa crebris ubique naevis obfuscata face expressa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expressum legitur, saepe respiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo *Luciani* commentatori fuit, ut eius annotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omisi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum *περὸνθα* monet, id esse a *πρόσω*, vel *διαπαρὸς*, a *διαπείρα*, & similis farinae; interdum & ea, quae aliud agens in *Luciano* emendat, sed quae nimis dispersa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu scriptae *Fr. Guieti*, ex quibus *Aeg. Menagium* sua omnia hausisse mihi persuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet, quae *Guietus*, quo defuncto forsan nactus est exemplar *Luciani*, in cuius marginem *Guietus* breves suas commentationes & coniecturas coniecerat, quas deinde describens auxit. Sunt enim *Guieti* illae notulae aliquanto plures, quam quas *Menagius* dedit; & veterem fuisse po-

pularium huius querelam, quod ex aliis sua desumere amaret, vid. in Miscell. novis Lips. quae in forma minore prodire anno 1742, vol. 1, pag. 122. Item Lamberti Bos, Horatii Viriugae, & paucae Maturini Veyssierii La Croze, quae omnes rursus a me describendae non modo erant, aequae ac Solani illae supra iam commemoratae, sed & quaerendum, quo pertinerent; cum quisque fere alia Luciani editione usus aliam paginam allegaret, & Solanus notas etiam suas ad Iuntinae paginas accommodasset. La Crozii autem commentationes serius natus, a Tom. 2 demum inferere coepi, ceteras Addendis adiecturus, nisi easdem observati. ab aliis iam occupatas deprehendero. Notas I. H. Maïi ad Macrobios, & Er. Schmidii ad Tragopodagram unde hauserim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis absumentum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani testimonia, tam diversis paginis indicata, iam ad paragraphorum sive capitum nostrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigisse facile credes, ubi cl. Ientii notam, quae est ad Imag. c. 22, consideraveris, in qua sola Lucianus advocatur plus centies & quadragies. Solanus quidem Lucianum allegans saepius capitum numeros a se institutos, quam paginarum expressit; sed cum cl. Hemst. ad medium usque Tomi I capita aliter dispecscuit, in notis tamen Solani numerum eorum non mutavit, accidet interdum, ut id iam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit, quod Solanus in anterioribus inveniri scripsit. E. c. quando affert Nigrin. c. 10, id iam ex divisione Hemsterhusiana est c. vel § 17. Totum enim Nigrinum Solanus distribuerat in capita 23, Hemst. in 38. Nos vero dialogos omnes sequentes a Dial. de Sacrif. ad fin. tom. ult. ex mente Solani dispecscimus, ne opus esset singulas allegationes mutare, quod in iis facere coacti sumus, quae partem illam priorem spectabunt, exceptis forsan aliquot locis per festinationem mutare neglectis, quae lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum iuvenum praestantissimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnasi nostri coryphaeus, iam in causarum patronis eximium tenebatur locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi paritibus vicibus praestitere Regnerus Henricus Siblink, & is Iuris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non Iacobus Gobius, eodem honore brevi forsan maclandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex clar. Ioan. Iensii Lectionibus Lucianis inferui omnia, reſectis tantum paucis excuſionibus ad Lucianum non plane ſpeſtantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore ſerie productis, quae repeti nihil opus erat, cum textui Luciano iam ſubiectae ſint illae obſervationes, ex quo nexus verborum peti poteſt. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiā in ea iuventute, qua illas Leſt. conſcripſit, admiror, ita ipſe non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipſo diſſenſero, ſed pari humanitate mihi & alibi per ſeſtinationem lapſo ignoſcet.

Variantium autem Lectionum ſat amplum catalogum ab Solano in ed. Iuntinam, ut ſupra monui, collatum, totum deſcribere leſtorique exhibere, interdum & alias ab eo omiſſas addere, non ſum veritus, ut appareret, quanta diligentia editionum codicumque collatio ſit inſtituta. Interdum tamen nimis manifeſto vitioſa, qui meri tantum errores tyſothetarum eſſe apparebant, quaeque nec Sol. notarāt, omittere ſutius duxi; ut quando Iunt. in Iov. Trag. c. 30 habet πρίποδα pro τριποδα, vel cum in Abdic. c. 23 f. eadem ridicule exhibet ιατρῖς pro ιατροῖς. Alibi οὐος pro μῆνός, ubi manifeſtum eſt μ. tantum inter imprimendum excidiſſe, vel ubi Hag. 2 in Bis Acc. c. 2 δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31 τολμώντων pro πολμώντων, & ſimilibus. Eſt enim non ſum in eorum ſententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exſpectant, eoſque ad praefationem Luciani a ſummo litatore P. Burmanno, & ad praefat. Montefalconii, quam bibliothecae Coſleianae praemiſit, ablegare, quam hic multa ſuper his diſputare malo, ſatis enim uterque earum neceſſitatem commendavit; modum tamen aliquem ſervari poſſe in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo & accurate ſcripto codice ad emendationem auſtoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitioſis ſive codd. ſive edd. nemo negaverit. Cumque Solanus plus millies adſcripſerit † Fl. vel † Edd. id eſt nihil mutare Florentinam vel editiones ceteras, ſed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum ſilentio ſatis patebit edd. conſentire. Qui autem etiam ſine codicum ope ſe omnia ſanare poſſe contendunt, ſua fruantur ſeſcitae. Mihi certe mira videntur diſta cl. Heumannii, qui in Poecile nimis ſervilem operam vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus ſit, ubi rem ingenio perficere poſſis. Et ut facile largiar, ingenioſiorem eſſe illum, qui ſua ſponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem deſcribit; ita tamen mihi largietur viciffim, ingenii quidem acumine poſſe

excogitari, quid auctor dicere potuerit, non semper quid re verã dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. Quin & in Codd. tales saepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset unquam.

Ceterum omnino cum eodem & cl. Gronovio sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctororum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare iussit, id quod cl. noster Wesseling. etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L, XI, c. 46, vs. 8, ἐργῶ πείραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius iudicet, nonnulla hic apponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, immo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita pro Lapsu c. 8 Καρδιαὺς praeceunte Sol. dedi, contr. Codd. & edd. quae Σαρδιαὺς. De Merced. Cond. c. 30 med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut δέλω pro δέλη reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἰκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in Hermot. c. 59 f. pro absurdo vulgato εἰκὼς ἔτι.

Ἀφευκτον in ἀρυκτον mutavi paulo post, sine Codd. & edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτοῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in Quom. Hist. c. 62, ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum expectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria lensii, in Quom. Hist. c. 41.

Ἐπιτολῶν iussu Gesneri ib. c. 57, pro ἔτι πίλεων.

Ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione, ἀπαντᾶ ὧν ἐγὼ εἶδον, 1. Ver. Hist. c. 40; etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτοὺς μὲν ἀγνοεῖν edidi in 2. Ver. Hist. c. 20, ex uno Pell. invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeceunte Sol. in Tyran. c. 1.

Αἰτιᾶ item pro αἰτία, Abdicat. c. 21.

Γὰρ omissum inserui iubente Solano, sine alia auctoritate, Salt. c. 75 f.

Ἡ τὴν τοῦ Βρισέως excudi iussi in Imag. c. 8 f. pro vulgato ἡ τῇ — ut Latina versio congrueret, quam cl. Gesnerus sic optime dederat.

Καλλιὼν δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπουσα necessario perofui ibid. c. 22, pro καλλιὼν καὶ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπουσα.

Αὐθὺς inferui ex uno Cod. O. Iov. Conf. c. 3, ubi Lector iudicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρώδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρώνηται, ibid. c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, cum edd. male ἐπὶ τὸ συμφέροντι. ibid. c. 19.

Coniunctionem τε εἰς in ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὢν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi. Gall. c. 29 med.

Δεδιώτας pro δεδιώτες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in Parafit. c. 55.

Distinctionem mutavi in Bis Accus. c. 16; quae erat, κατὰ δόμενος, ἔσθην εἰς ἐσπέρην μεθύων αἰεὶ, καὶ κρασιπαλῶν, comma prius tollens, & ante μεθύων collocans, quia μεθύων iam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis Iuntinae innumera illae commata, quorum magnam partem Sol. iam deleverat, saepe reuiciens, interdum etiam traiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μαλλήσας exarari curavi, pro μελήσας praecunte Gesnero, distinctioneque mutata etiam δὲ pro καὶ dedi in Rhet. Praec. c. 18.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηλ — Philopsf. c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. Philopsf. c. 36 f.

Βορῖαν ventum boream feci ex βορὰν escam; quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in Hipp. c. 7.

Ἐπὶ τῶν δρομέων γίγνεται exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ἐπὶ τῶν — idque tamen necessario, quia ἐπὶ iam praecesserat, vid. Calumn. c. 12.

Δράματος διασκευὴ restitui pro πράγματος διασκευὴ, in Mort. Per. c. 3.

Τοῦτο, quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, ibid. c. 20.

Συμεξελέγarto scribere non dubitavi, cum omnes male habebat.

rent συνεξέλλεξαντο, in Epist. Sat. c. 28 med. Ibid. συγκεκαττυμέναι iubente Solano reposui pro vulgato συγκεκομμένα.

Ἐπ' ἰσῆς ἀξίας iussu Gesneri, sine auctoritate librorum, pro vulgato ἐπίσης ἀξίως in Demosth. Enc. c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescipsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ἐστὶ intelligitur: ibid. c. 46.

Εὐσχήμως etiam restitui pro εὐσχημόνως, ut metro Euripideo consulerem, ibid. c. 47.

Notabilem recepi correctionem, οὐδ' ἐν χεῖρον reponens ex Cod. L. in Cyn. c. 4, pro οὐδ' εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103: At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?

Ἐκλαυσε δακρυρρόων reposui, pro ἔκλαυσε δακρ. in Philopat. c. 6, suavis Solani, etsi invitis libris. Ibid. c. 9 τε inserto versui consultum, & c. 10 λόχμια receptum non δόχμια.

Tandem in Tragopod. versu 41 ἀτην cum Gesnero scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi vero maior erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in Hermot. c. 77 elegantissima coniectura Solanus ἔξω τοῦ οὐδ' οὐ ἐστὶ rescipserat, pro vulgato ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione iam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata sūtis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut affirmare non dubitem, mille fere locis iam aliter legi, quam ante.

Versionem cl. Gesneri rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum accommodavit interpretationem, aut eam mancā vertendo adiuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lect. vel notis apparet, uti in Rhet. Praec. c. 2 anhelantes ab ἐκπνοῦς relictum est in versione, licet ἐκείνοῦς iam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire.

qui duos accentus acutos in syllabis contiguīs non admittunt, nolentes scribi λόγος τις, sed λόγος τις, nec ἄλλω τινι, sed ἄλλῳ τινι, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed iubentes παρὰ σοῦ scribere, non παρὰ σου. Verum postea animadvertens, edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos iungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem traicere, quoties opus est, idque cl. Hemsterhusium etiam secutum, qui e. c. in Necyom. § 4 edidit ὥστε μοι; ibid. § 6 παρὰ τινος; rursus § 10 ἄλλο τι & ἐκ τινος, ac saepissime alibi: ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicitè abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne unquam ἄλλο τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutius lectorem detineo?

Placet super hisce sententia Ioan. Wallis, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse, quam ut semper notentur. Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστὶ, & quae sunt huiusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praesertim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicitè, ne nimis curiosus videar in re nihili: permissio interim aliis iudicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem, Scholiasten Luciani accentum in ἐστὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

Idem intellige, pergit Wallis, de vocibus, quae nunc coniunctim, nunc separatim scribi solent, & quidem pro cuiusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδ' ὅλως, μὴ δὲ μὴδὲ, μόνον οὐ μόνον, τοὶ γὰρ οὐν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον ἐφ' ὅσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξ ἀρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφ' ἑξῆς, ὅν τινα οὐν ὅντινόν, τοῦτ' ἐστὶ τοῦτέστι, δι' ὃ διὸ, γ' οὐν γοῦν, & multis aliis.

Addo οὐμενον, quod Fl. in Luciano οὐμενόν, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μὴδὲ volui initio observare differentiam, sed comperi deinde, id esse ἀδύνατον, cum aliae edd. id perpetuo connectunt, aliae

perpetuo disiungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper μὴ δὲ, ubi I. & H. μὴ δὲ, licet & Fl. id persaepe sejungat. Adde-
dere possem ἐπιμήκιστον, quod iungunt edd. sed Fl. separat, vid.
quae Hemsterh. ad D. Mort. VI, 5, notat. Item διατοῦτο, quod
I. amat, ac τανῦν & ἐπιπλεον. Sed quo maior in his diligen-
tia, eo minus forsitan utilitatis. Sic τ' ἄλλα Iunt. fere semper,
Fl. vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύνει τὲ,
cum tamen in οἷς τε, in ἡδονῇ τε accentum particulae adimat.
Ita & Rhodomanni editio D. Siculi τὲ ubique accentu insignit.
Nos vero τε etiam in κωλύει τε & similibus accentu privavimus
ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentarioribus autem suam servavi orthographiam, inter-
dum & vitia, maxime Bourdelotio, quod & Hemsterh. fecisse
video, ut eius incuria appareret. Quare ne putes, me omnia illo-
rum probare, quae non refutavi, quacve post descripta demum
typis folia detexi, e. gr. quando in Demon. c. 30 Solanus in
contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen scribis οὐδ' ἐν
μέγα, ut alia mittam.

Scholias ten vero totum manu describere sumus coacti, quia plu-
rima erant emendanda; quae cl. Clericus non correxerat, plu-
rima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad
alios dialogos referenda, ad quod tamen Solani diligentia viam
iam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lectt. ex
Codd. Anglicis adiiciendo, atque utrumque Vossianum codi-
cem conferendo, quem & ipse oculis subiicere volui; sed bis fru-
stra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi,
ut tertium iter eodem susciperem. Cetera typothetica vitia, qui-
bus immanem in modum scatebant illa ab Clerico edita Scholia,
quantum licuit, sustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex
coniectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae fe-
stinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholias, ut cu-
ra adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen, qui Clericus in epi-
stola ad Graevium, de sua cura maiora praedicet, quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est
libera: etsi enim ab viro perito sedulo est correctae, ante quam ad
me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest,
quin aliqua resideant, vel quae nostram legentium aciem effugere,
vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo fa-
cilis contingit, quando praelum alis in urbe exercetur, quo fa-
ctum est, ut semel tantum perlustrare mihi quamque plagulam li-
cuerit: hoc tamen affirmare audeo, vel minus typographicum

mendarum iam in contextu Luciani inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet, quot forsitan remanserint, quam quot sublata sint: pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendit.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, iam deprehendi: quare in Addendis potissima corrigam, si modo & ad ea subiungenda tempus concedatur, quod si non superfuert, Lector veniam dabit in aliam occasionem & ea reicianti, quae subinde in notis promisi accuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat Solanus; nec dubitabam, quin eam iam confecerit, cum ab anno 1720, quo se suas ad Lucianum notas typographo tradidisse scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723, quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim & amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturae Hemsterhusius, se illum vitam conscripturnum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & clar. noster Gesnerus eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso Luciano neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corrādere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deserere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus Carolus Conradus Reitzius, Gorinchemiani gymnasi. Rector, quorum duos adiecimus, primum Scholiorum & Variantium quarundam Lctionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phrasum, tam locupletem, ut annexi tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Cum vero copiosissimus ille tertius Index iam plane confectus sit, promisi bibliopola, se eum quoque statim praeflo subiecturum, ut primum senserit eum eruditorem votis expeii. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi Westlenius noster hanc aleam subire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut Lexici Lucianei vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam

ad alias editiones usui esse queat; hunc enim maiore cura, quam reliquos, compositum esse novi.

In indicandis autem Luciani locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed & Dialogorum paragraphos sive capita simul addita reperies, ut nunquam frustra sis quaesiturus; nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, huius operae exprobrationem, ita & benevolus Lector sua studia hac ope adiuta gratus agnoscat, & utriusque conatibus benigno iudicio savebit. Vale. Dabam Traiecti ad Rhēn. ip[s]is Kalend. Martiis, anni MD CC XLIII.

ET SI mox subiungam notata Solani de scripturae compendiis, quibus editiones & Codices in Varianti. Lest. designantur, tamen & hic monendus es, literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli causa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed P. obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wittenianum, W. edit. Wecheliam; quam deinde potius per Wech. indicavi; sed tam raro occurrit eius mentio, contra tam frequenter W. Codex commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, B. 1. edit. Basil. primam, & sic deinceps, ut in catalogo sequente fusius exponitur. At si penes me stetit, potius integris syllabis haec expressissem, Par. Bas. &c. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitatis ista negotium facessit & corrigenti & lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere: cum tamen viderem, Solanum in ed. Hagenoana varietates Florentinae sola litera F. designasse, idque & Hemsterhusium sic expressisse, usque ad medium Tomi primi; at in Iuntina eundem Solanum, in qua longe plures varietates alleverat, Fl. pinxisse pro Florentina, & Fr. pro Francofurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera A. sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per A. Amstelodamam denotet Hemst. & Solanus plerumque Ald. ad priorem illam denotandam scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare & hoc postea distinxi, integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut A. 1. A. 2. satis patet Aldinam intelligendam, quia Amst. non bis est excusa. Ita varietates Aldinae primae Wesselinganae semper sic notantur, marg. A. 1 W.

M O S I S S O L A N I
S Y L L A B U S N O T A R U M.

- m. 1. mendose.
 2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
 i. *initio paginae*.
 f. *finem*, *sub finem*.
 — Deest (At cum literae subiicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.
 E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
 Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. I.*) vel *reliquae editiones*.
 B. 1. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.
 Coll. *Collectanea Galaei*.
 W. *Wittianus Codex Ms. a Iensio collatus*.
 M. *Marcianus Codex Ms. (qui olim Wittianus) a me in his consultus*.
 P. *Poli (Card.) cuius collatio penes Perizonium*.
 Ex. *Excerpta penes Perizonium ex ed. Flor. cum Codice Post collata. i. e. edit. Fl.*
 L. *Longolii excerpta ex Codd. Mss. penes eundem Perizonium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.*
 W. *Wecheli editio quorundam opusculorum Luciani*.
 r. Recte.
 V. *Ms. Codex Vaticanus in his locis a Io. Masson collatus. In Scholiis Codex Vossianus*.
 O. *Ms. Oxoniensis vel Ox.*
 marg. A. 1. W. *margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.*

C A T A L O G U S

Commentatorum Luciani. secundum ordinem aetatis.

Ioannes Brodaeus. <i>designatur</i>		BROD.
Gilbertus Cognatus.		COGN.
Ioannes Bourdelotius.		BOURD.
Theodorus Marcilius.		MARCIL.
Lambertus Barlaeus.		BARL.
Iacobus Palmerius a Grentemesnil.		PALM.

Tanaquillus Faber.	FABER.
Franciscus Guietus.	GUIET.
Aegidius Menagius.	MENAG.
Adolphus Vorstius.	VORST.
Iacobus Tollius.	TOLL.
Ioannes Georgius Graevius.	GRAEV.
Iacobus Gronovius.	GRON.
Ioannes Clericus.	CLER.
Ioannes Ienius.	IENS.
Ludovicus Kusterus.	KUSTER.
Lambertus Bosius.	BOS.
Horatius Vitringa.	VITRING.
Io. de la Faye.	FAY.
Eduardus Leedes.	LEED.
Moses du Soul, (five Solanus)	SOLAN.
Maturin. Veyssi. la Croze.	CROZ.
Tiberius Hemsterhusius.	HEMST.
Ioannes Matthias Gesnerus.	GESN.
Ioannes Fredericus Reitzius.	REITZ.

SOLANI MONITA.

EDITIONES Luciani, quibus usi sumus.

Anno 1494. Florentina Graeca, quam totam cum hac con-
tuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*

1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A.* 1.

1522. Ald. 2. Gr. designatur *A.* 2.

1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*

1535. Iuntina Gr. scribitur *I.*

— Hag. 2. Gr. *H.* 2.

1545. Basileensis 1. Gr. *B.* 1.

1546. Francofurtana Gr. *Fr.*

1550. Veneta 2. Gr. *V.* 2.

1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis
in indice notatis exprimit.) *B.* 2.

1563. Basil. tertia. *B.* 3.

1615. Parisina Graeco Latina. *P.*

1619. Salmurienfis Graeco Lat. *S.*

— Basil. 4. Gr. Lat.

1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

C O D I C E S C O L L A T I.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Mf.

I. Codex Mf. Bar. (N ^o . LVI.) continet hosce Luciani	
libros: Διαβ.	fol. 132.
Καταπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰκαρ. (deest folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiffus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἐρωτες (de industria omiffa hic plurima)	162.
Z. τρ. (deest folium unum)	164.
Z. ἐλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναβ.	174.

II. — (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot
Mort. cum Iud. Dearum & uno Marino.

III. Bodleianus N^o. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum non plures quinque.*

I. I E N S I U S.

L. [Nobiliss. Io. de Witt dedit mihi anno 1698 Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli, & reperi, eum esse satis antiquum. 1°. nunquam litera 1 subscribitur, sed pone apponitur. Tum vocabula γ' οὖν, ὅταν, ἐπειδ' ἂν &c. ubique distinctim erant scripta, ut γ' οὖν ὅτ' ἂν ἐπειδ' ἂν &c. Tum ζῶα non ζῷα. πρῶην non πρῶην. Litera B. scripta est v. nullae usquam distinctae erant dialogorum personae ipsis personarum nominibus; sed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet persona, erant picta. Denique scholia ad marginem, sed ita minutis & abolitis literis, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mff. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιοδ.
Μισθ.	Σκυ.	Ἀστρ.	Τ. εἰκ.	Συρ.
Ἀ. μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.	
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.	
Ἐρμ.	Λεξ.		Διψ.	

De hoc ipso
 Codice vide
 plura a me
 initio vol. 2.
 annotata.

Omnia quae ex illo Mf. Cod. in Iensiano codice erant an-

notata, in hunc meum a me sub nota W. transumpta sunt.
SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. If. Nirei & Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.] (ad παρσ. usque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mss. collato MDL.]

De Codice M A R C I A N O.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuisse testem habet eius manum. Alibi etiam Chalcoplyli Constantinopolitani fuisse, scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Io. de Wit; quo defuncto, emtus est a viro nob. D^o. van der Mark, qui eum nunc Ultraiecti possidet. Codicem hunc Mf. nunc vir egregius Lucianique studiosissimus Bridges I. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut altera voce, compendiis; ut β -s, π . & α v-s, pro β εδς, π εισμα, α νθρωπος. Litera β in textu hac fere forma pingitur μ . in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde patet, recentioris esse aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον est.	8. Μισθ.	ξστ'.	15. 'Ερωτ.	ογ'.
2. α. μισθ.	ξ.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. 'Υ. εικ.
3. 'Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. 'Αποφρ.
4. 'Ησ.	ξβ'.	11. 'Ορχ.	ξθ'.	18. 'Ερμ.
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Ευν.	θα'.	οζ'.
7. Διψ.	ξε'.	14. 'Αστρ.	αβ'.	

Quibus opusculis adscripti sunt, quos hic vides, numeri. Unde liquet LVIII titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXXVII. qui numerus, reiectis spuris, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI, & XLVII in folium unum; incipit autem Co-

dex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Iunt. editione p. 312 occurrunt. Definit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus
deme $\frac{46}{17}$ qui periere,
habebis 17 quaterniones superstitēs.
qui ducti in 16 paginas cuiusque quaternionis,
efficiunt 102.

$\frac{17}{272}$ pag.
aufer $\frac{4}{268}$ pag. laceratas,
habebis 268 paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8 paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268 illas, quibus nunc constat Codex, efficere 312 Iunt. editionis paginas. 1008, quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274) 101 paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non extitisse spuria quaedam, numero IV, quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post cl. Iensium $\left\{ \begin{array}{l} \Sigma\gamma\gamma\rho. \\ \mu\iota\sigma\delta. \\ \gamma\upsilon\mu\nu. \end{array} \right\}$ integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessabant.

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiatō codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui diligentissime, sunt descripta, prae loque cum reliquis parata 1707. SOLAN.

Codices Vaticani Mss. quos inspexit

I O. M A S S O N.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI seculi. Incipit a Φαλ:

a. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentissima) ordo opusculorum in eo Codice hic est.

Φαλ. α. β.		
γ. Ἰαπ.	φιλοφ.	Ἡροδ.
δ. Διον.	V. 2. νικ. δ. 7.	Ζευξ.
ε. Ἡρ.	{ σ. δ. 19.	πτ.
στ. Ἥλ.	{ στ. δ. 7.	ἀ. μισθ.
ζ. μυια.	{ γυμν. δς.	Ἀρμ.
η. Νιγρ.	Deinde in quibusdam	Ἡσ.
θ. Δημια.	aliis ab hoc discrepat	Σαυθ.
ι. οἰκ.	δ. χρ.	Τραγ.
V. 2. πατρ.	μισθ.	Ἑρμ.
κ. Μακροβ.	γυμν.	πρ. λ.
ιστ. α. β. paucis Schol.	νικ.	ἀλκ.
διαβ.	όν.	εὐχ.
δ. φων.	Ἀλιξ.	ωκ.
Συμπ.	οἰκ.	* πρὸς Ἀριστείδην.
Φουδός.	Συρ.	Κυν.
καταπλ.	Ὀρχ.	νικρ. δ.
Z. ἰλ.	λιξ.	ἐν. δ.
Z. τρ.	εὐν.	δ. δ.
Ἀλεκτρ.	ἀστρ.	Desunt igitur.
Προμ.	ἱρ.	{ ἐτ. δ.
Ἰκαρ.	ἀποφρ.	{ δραπ.
Τιμ.	δ. ἰακ.	{ ὕ. οἰκ.
ἱπισκ.	τυρ.	{ Νερ.
β. πρ.	ἀπσκ.	{ πατρ.
ἀναβ.	Περ.	{ πενθ.
δ. χατ.	Τοξ.	{ ρατ.
Συσ.	Δημ.	{ φιλοπ.
ἀπαιδ.	συγγρ.	{ & χαριδ.
ἐνυπν.	διψ.	
παρασ.	Κρον.	

Novus autem unus libellus hic compareret, qui πρὸς Ἀριστείδην stellula notatus in laterculo conspicuus est.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς κατὰ Βιθυνίαν μετὰ Ἰακώβου τοῦ φιλτατοῦ ἀδελφου καὶ μετροπολιτοῦ Λαρίσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio coniunctum, sc. μετὰ Θεοδώρου διακόνου τοῦ ἡμῖν ὑπηρετούντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ μετὰ Ἰακώβου τοῦ ὁμοψυχου ἀδελφου καὶ μὲν ἀρίστης τοῦ πρώτ' μ. τ' κατὰ δρομ. τῶν Βουλγαρίων, ἰδίωνσαντ' ἀναλωμασιν ἀναστήσαντ' κ' ὅς μὲν αὐτῇ κ' ἔχ τοῖς κτημασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — Ν — τῆς πρὸς τῇ Ἀσκανίᾳ μετὰ Ἰωάννου τοῦ ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ Κη-

δεστού. Alibi f. ut supra, μετα του ου μεμνηλε. . . συνεφεδς
καὶ συνεπισ' κ' ἀδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scho-
liis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur XV seculo
nitide fatis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior
illo videtur: habet fol. 316. opuscula, quae continet, alio
ordine, quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308.
Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc
Dial. habeat.

INDEX ALPHABETICUS

VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic allegari
solet in notis Solani.

- Αἶρ. v. Ἑρμ.
Ἀλεκτρ. Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρύων.
Ἀλεξ. Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.
Ἀλλ. Ἀλλυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.
Ἀναχ. v. Γυμν. Ἀνάχαρις, ἢ περὶ γυμνασίων.
Ἀναβ. Ἀλιεύς, ἢ Ἀναβιούντες.
Ἀπαιδ. Πρὸς ἀπαιδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνούμενον.
Ἀποκ. Ἀποκηρυττόμενος.
Ἀποφρ. Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.
Ἀρμ. Ἀρμονίδης.
Ἀστρολ. Περὶ ἀστρολογίας.
Β. πρ. Βίων πράσις.
Γυμν. v. Ἀναχ.
Δημ. Δημοσθένους ἐγκώμιον.
Δημων. Δημόνακτος βίος.
Διαβ. Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεῦναι διαβολῇ.
Θ. διαλ. Θεῶν διάλογοι.
Ἑν. δ. Ἑνάλιοι διάλογοι.
Νεκ. δ. Νεκρικοὶ διάλογοι.
Ἑτ. δ. Ἑταιρικοὶ διάλογοι.
Δικ. Δὺς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.
Δ. φων. Δίκη φωνηέντων.
Διον. Προσλαλιά, ἢ Διόνυσος.

Διψ.	Περὶ τῶν διψᾶδων.
Δραπ.	Δραπέται.
Εἰκ.	Εἰκόνες.
ὑ. εἰκ.	ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.
Ἑκκλ.	Θεῶν ἐκκλησία.
Ἑυπν.	Περὶ τοῦ ἐνυπνίου, ἥτοι, βίος Λουκιανοῦ.
Ἐπισκ.	Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.
Ἐπιστ. κρον.	Ἐπιστολαὶ Κρονικαί.
Ἑρκ.	Ἑρμῆτιμος, ἢ περὶ αἰρέσεων.
Ἑρωτ.	Ἑρωτες.
Ἑτ. Δ. vid. Δ.	
Εὐν.	Εὐνοῦχος.
Εὐχ.	Πλοῖον, ἢ εὐχαί.
Ζ. ἐλ.	Ζεὺς ἐλεγχόμενος.
Ζ. τρ.	Ζεὺς Τραγωδός.
Ζευξ.	Ζευξίς, ἢ Ἀντίοχος.
Ἡλεκτρ.	Περὶ τοῦ Ἡλεκτροῦ, ἢ Κύκων.
Ἡρακλ.	Προσλαλία, ἢ Ἡρακλῆς.
Ἡροδ.	Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.
Ἡσ.	Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.
Θ. Δ.	Θεῶν Διάλογοι.
Θυσ.	Περὶ θυσιῶν.
Ἰκαρ.	Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.
Ἰππ.	Ἰππίας, ἢ βελανέιον.
Ἰστ. α.	Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.
Ἰστ. β.	δεύτερος.
Κατάπλ.	Κατάπλους, ἢ Τύραννος.
Κρον.	Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.
Κρονοσ.	Κρονοσόλων.
Κυρ.	Κυρινός.
Λεξ.	Λεξιφάνης.
Μακρ.	Μακρόβιοι.
Μισθ.	Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
ἀ. Μισθ.	Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
Μυία.	Μυίας ἐγκόμιον.
Νεκ.	Μένιππος, ἢ Νεκνομαντία.
Νερ.	Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.
Νιγρ.	Νιγρίνος, ἢ περὶ φιλοσόφου ἥθους.
Οἰκ.	Περὶ τοῦ οἴκου.
Ὀν.	Λουκίος, ἢ Ὀνος.
Ὀρχ.	Περὶ ὀρχήσεως.
Παρασ.	Περὶ παρασίτου, ἥτοι ὅτι τέχνη ἢ παρασιτική.

Πατρ.	Πατρίδος ἐγκώμιον.
Πενθ.	Περὶ πένθους.
Περ.	Περὶ τῆς Περσεγρίνου τελευτῆς.
Πρ. λ.	Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις.
Προμ.	Προμηθεὺς, ἢ Καύκασος.
Πται.	Ἐπὲρ τοῦ ἐν τῇ πρσαγορεύσει πταίσματος.
Ῥητ.	Ῥητόρων διδάσκαλος.
Σκυ.	Σκύθης, ἢ Πρόξενος.
Σολ.	Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.
Συγγρ.	Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.
Συμπ.	Συμπόσιον, ἢ Λαπῖθαι.
Συρ.	Περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ.
Τιμ.	Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.
Τόξ.	Τόξαρις, ἢ Φιλία.
Τραγ.	Τραγοποδάγρα.
Τυρ.	Τυραννοκτόνος.
Φαλ. α.	Φάλαρις πρῶτος.
Φαλ. β.	——— δεύτερος.
Φιλοπ.	Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.
Φιλοψ.	Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.
Χαριδ.	Χαρίδηνος.
Ψευδ.	Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.
ᾠκυπ.	ᾠκύπους.

A D

IO. FREDERICUM REITZIUM
 IO. MATTHIAE GESNERI
 EPISTOLA.

MONITUS ab ornatissimo viro *Wetstenio* nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; iam prodire tandem gestire *Lucianum*, & oculos hominum atque manus subire: excutere equidem coepi, quae in scidas, ut fit, coniecta diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abieci illud consilium, cum observarem, quanta tu, vir doctissime, diligentia & iudicio in iisdem rebus versatus esses, quamque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostrum exhaustisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati studere iuberet *ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἡμῶν* nosler *Wetstenius*. Ne tamen plane ἀσύνθετος ab hoc velui primo missu dapum *Lucianearum* discedam, iuvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc sustinui, videbuntur coniunctiora.

Nam de ipso *Luciano* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, apparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim iam, de *Philopatri* etiam iusta disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitur

AMORES non videntur *Luciani* esse. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam est ipse *Lucianus*, *Sophistici*.

IMAGINES totum, quantus est, *Lucianum* spirant & referunt.

IUPPITER CONFUTATUS, & alter ille *TRAGOEDUS* multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, & fidem *Dis*. illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias* pro

IO. MATTH. GESNERI EPISTOLA. CI

religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis & superstitiosi, non igitur Luciani, nisi tamen imitatione, & velut *παρὰ πῶς* ridere voluit superstitiosum aliquem scriptorem, quod etiam Iohnis affectatio ostendit.

DE DEAS YRIA idem, quod de libello de Astrologia, existimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me expectari debent, sunt observationes quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venire. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, Addendis, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad Tiber. Hemsterhusium virum clar. pro veteri amicitia iubentem perscripsi.

* * * * *

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae iam quarto decimo huius ſaeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me ſcripta, & in Ienerſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Iam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſt. doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adunavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, eſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta obicerentur, quo factum eſt, ut non nonum modo in annum ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad triceſimum penes nos deſiſcere, niſi quod capitalem illam encomii Demotheſis reſtitutionem, non tantum anno ſaeculi XXI cum venerabili iam collega meo C. A. Heumanno, & cum laudatiſſimo viro Tib. Hemſterhuſio, communicavi; ſed etiam menſe Iulio anni XXXI in Cneſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum Tho. Friſchio, principe dum viveret librari. negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum cl. Hemſterhuſio, quae effectu cauſis hic non commemorandis cauere; donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo

ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum, cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere iuberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, &, si non aliud, certe Latine paulo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, inprimis per curationem Thesauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius iunior non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum, quae praecedunt, versionem emendavit, puto, cl. Hemsterhusius. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënsi transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id est, ea, quam Benedictus emendatam a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit, an deterior. Hoc tantum scio, cum iuvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & iam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum eius per utriusque linguae rationes liceret, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi, eumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offensus, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianae nostrae oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, inprimis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro iucunda falsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & interlineari simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos iuvandosque viros pertinere, iudicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non, quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurcius, sed quid a mulierculis & cirraeis facile capi & pro-

bari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianæ orationi, quantum eius consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adiecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel coniecturas de emendando contextu; cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis iam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quæ alii iam occupassent: quod quidem satis sæpe accidisse video, tum in aliis, Elsnerianis, ut hoc utar, cuius viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quæ vir doctissimus Moses Solanus commentatus est. Huius viri observata adeo sæpe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum ontaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud momentum diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi an. MDCXVII exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut coniiicio, Francof. 1538 f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solabam autem, quod scis, vir doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere pensiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu Solani eleganti & nitidula, quæ animum etiam bene compositum indicet, correctum & interpolatum est eo haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula Luciani usque ad Anacharsim sive de Gymnasiis libellum, cuius tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in museo meo interpretatio illa diverforum Solani manu castigata, a declamatione inde Herodoti, s. Aëtionis, ad principium libelli de Gymnasiis; nisi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attingit. In his igitur libellis plerisque potui consulere Solani sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis annotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, nequa cum ulla alia interpretatione institui. Quid enim attinebat, in hac laboriosa præsertim vita mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quæ recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? An-

notationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adscripsit vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut si qui vel iam viventes vel posterius adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris annotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expressae ad me venirent: convenire in illa encomii Demosthenis restitutione, cap. 29; convenire tamen ita, ut appareat, duo esse, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere studiorum, sed qui suam sibi viam teneant, non opus habeant semper alios respicere. Apud te quidem, doctissime Reitzii, non opus erat haec disputare, qui conscius es, qui aliquot locis indicasti, tibi quoque in mentem venire solere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexisti: qui ipse aliquot locis hunc ipsum veri charactera prodidisti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid constare poterat, pulchre convenire observares. Itaque tota haec oratio supervacua apud te & paene inanis est: neque, fateor, mihi in mentem venisset, ita minute hic de re disputare, cum conscientia videri possit tam accuratum in tali re studium; nisi hisce ipsis diebus mihi allatus tandem esset liber, in quo a magna me spe deiectum, non sine morsuuncula quadam doloris observo. Putabam ita a me administratam provinciam edendorum Scriptorum rei rusticae, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid desiderari posset; candoris quidem, pudoris, honestatis summam a me habitam rationem, scio, eiusque rei animum meum testem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commissae atque creditae erant.

Itaque laetus in manus sumebam expectatum aliquamdiu librum Iulii Pontederæ, viri merito suo clarissimi, Patavii CIO IO CCXL editum, cui titulum praescripsit, Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentes epistolis LXVIII comprehensae & tabulis plurimis ornatae. Cupide evolvebam Epistolam LIII, quam agere docebat argumentum de Lipsiensi rusticorum auctorum editione. Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quactura Sicula & laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui idem, fuisse ipsum in Sē-

cilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem & fidem meam probare Pontederæ, sed eorum postulari, quæ ego non nisi ab humilis admodum & abiecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Coniecit illè quidem partem maiorem eorum, quæ inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in personam amici sui Andreae Marani, de qua re, fatcor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expositulatio cum Appio, Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quæ tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, *Disputabant, Ego contra differebam: Dicebant, Ego negabam.* An mihi de te nihil esse dictum, (nihil dici posse de epistolis tuis) putas? cetera. *Verum sit ita. Ita calide amaverit Iulium Pontederam, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, Andreas Maranus, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederæ bona videtur intelligere.* Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amaris etiam cum aliena iniuria. At a Pontederæ sapientia hoc expectari iure poterat, ut bilem amici, quam iniustam ipse agnoscit, quam de puerorum impotentia aliquid habere ipse fateretur,* mitigaret potius privatis lueris, & ut potens est herbarum, catharticus quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de causa existiment homines, pudoris alicuius literarum, quibus parum profecto decorum est, obiecta talia esse rusticarum rerum editori, siue vera sint illa crimina, siue ficta.

Plane & simpliciter ficta esse ad unum omnia, non ausim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiores fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum, quæ designamus, accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo & caput, sed minorem etiam particulam laudavi; sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quæ crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cuius non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem

* P. 464 med. Hoc si dabis (quod nullo modo infirari potes) pueri est credere, quæ ex te commemoravimus, ad Gsncium pertinere.

loca ita laxè, uti dixi, designata, ea praeferim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id est, verba, ad quae illae referuntur, non rectè dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos sive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, quaelia supra in ipso contextu scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel Victorius, vel Pontederæ, vel alius, quid mutandum censeret, illud ex ipsa annotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, saepius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos se sentirent, ut non iam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; vicissim aliquid nobis ignoscerent, homines esse tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis *κατορθώμασι* unum nobis alterumque humanum errorem sine scutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi est & nimis ieiuni, uti aliorum laboribus, ingeniiisque dum commodum est, sexcentis inde in singulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi semel aut aliquoties caespitatum est, elamare, flagella, stimulos, faces verborum expedire, stigmata inungere hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam Pontederæ. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: superflui enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omissum esse, cum ego Gottingae iam essem, ultima operis excuderentur Lipsiae, nomen Pontederæ: sed iis in locis, quae vel sui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora spectes, ipsi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est vir doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quae nullam profecto iacturam sentiant, si aliquot minutae annotationunculae operarum typographicarum culpa nomine ipsius careant: ita me non ita abiectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederæ thesauris detrita dutescere. Nam quod obiicitur, Nostra (i. Pontederæ observata) ut abdita essent, neque lucem, si fieri posset, aspicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc dispersit inhonora atque abscondidit, illud movere eum forte potest, si quis opus illud nunquam in manus sumsit. Nam ceteri vident, nos secutos esse morem olim receptum, suis locis adiuvendi annotationes, unicuique annotationi nomen sui auctoris, literis quidem maiusculis & ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis signatas putabamus, si nullum nomen adscriptum haberent. Qua in re molestum nobis

laborem compendii poteramus facere, & sumtum Bibliopolae non mediocrem, si illo more, quem temere v. g. in Iulio Caesare Langermannus, Henninius in Iuvenale, uno tenore poni iussissemus, primo Beroaldi observationes, tum explicationes suarum castigationum Victorii, & ita Scaligeri, Ursini, Pontederæ, lucubrationes. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adiuvimus. Quod si separatim sua edi iussisset vir clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, Tabulas ipsarumque explicationes (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) eo animo distribuit, ut non nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, deinde nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine a Gesnero prodita reputabit. Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederæ, cuius illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & paene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, de suis vero nihil nisi ampla forma, & magnifice exornatum edendum fuit. Praefatio nostra, si huc forte respexit, pro more maioribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, reiecit; ubi enim seges, ut nos explicavimus; ubi arvum; ubi origa & auriga; ubi focus & foculus; ubi capiuntur prisca significatione & praecipio; ubi sutores & reliqua a sico pro seco; ubi serarius; ubi articularius; ubi curia pro coenaculo; ubi tot alia? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtrahum, satis certus eram. Sed cum de segete ipsa mihi memoria subiiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere,

licet non sine temporis iactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contextu orationis, ut de Segete & Arvo ad Varr. 1, 29, 1; reliqua in Addendis, quae serius venerant: Origa & auriga Varr. 2, 7, 8; Focus & foculus Cat. 76, 4; Capiuntur & praecipio Cat. 142; Sictores & sico Cat. 144, 3; Serarius Cat. 150, 2; Articularius Cat. 157, 8. Ubi curia pro coenaculo lateat, non habeo iam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederæ abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emiorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc varietates in Columellae lib. 2, 2, notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio, fieri potest: neque meum est praestare quidquam, praeter hoc, quae Henrici Brenkmanni studio descripta Florentiae & ad Thomam Frischium missa sunt, ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra Gesnerum, in quo non iniuriam illi factam videant, quicunque aperire oculos voluerint. Graviores supersunt. Nemini persuadere poterit Gesnerus, de Marani sententia, quam a parte probat Pontedera, ea se invenisse primumque excogitasse, quae a Pontedera Lipsiam missa inter manus habebat. Quis enim ante illum de Crescentio in illa re somniavit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia essent an contra, a quo est ante Pontederam ostensum? Quis de Columellae volumine de arboribus inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est? Quasi vero mirum esset, duo homines ab ingenio & literis non destitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Ceterum viam unamquemque nostrum suam ivisse, apparebit, si quis tanti puet nostras utriusque commentationes inspicere & inter se comparare. Pauca monemus de singulis. De Crescentio, ut bona fide & quasi testis circumspiciamus agam, non ausim post xv annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel Pontederæ, vel Morgagno. Sed hoc scio, me in Bibliotheca, quam curabam, Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum, cuius in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem, & ipse satis otii non haberem, dedi librum Io. Rodolpho Engavio, discipulo tum

meo, iam antecessori apud Ilenenses praeclare merenti, ab eoquo petii, ut ubicunque triumvirorum alicuius mentionem videret fieri, locum ipsum diligenter quaereret, & quo libro, capite, particula inveniretur, scriberet in margine libri, verba autem ex illis sumpta subduclis lineis signaret: quod alacriter, ut erat ardens, si gratificari mihi posset, ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, & diu, quaeso, vivat ipse Engavius, quem mendacii mei conscium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa allegandi ratio, qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: sed stupidum me putarem, & obtusum, si non vidissem Catoniani libri hinc defectus, hinc interpolationes, Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuisse puto, sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis penitentiorem velut familiaritatem. Haec tu, Reitzii praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit eius rei specimina. Si tamen subdolanus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui, si porro consilio omittere Pontederæ alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quæ religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quæque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyçi de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederæ curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solitum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum aliquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465: At enim in nos dicaculus evasit, nostraque, eius fidei tra-

dita & commissa, ut ederentur, temere habuit, immiscuit; dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia sacra & intemerata esse oportebat? In his omnibus nihil agnosco, nisi illud immiscuit. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, ceterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederæ immiscuisse. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitz, vel non iuranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederæ observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis infererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si dicaculo esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum, Reitz, si mihi in mentem veniret tibi obii-cere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse & vestigio posses demonstrare; si quereretur mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdam meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audirimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola cl. Pontederæ, si plane eam silentio prae-termissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & iudices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si ceteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (maiores quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos iam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem bene gestam ipsi debetur. Quin acerbissimae & contentiosis omnis adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studebimusque honestissimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posteri utriusque ingenio & industria, littem intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc Pontederæ bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, denuntio.

Verum hic addere lubet de accusatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus sum a viro, cuius ego doctrinam & merita semper feci, ut merebantur, maximi. Insimulatus sum quaevisse in summi, dum viveret, viri observatis ad Quintilianum quod reprehenderem. Ab hac malignitate cum abesse mores meos nove-

rim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque unquam ulciscar; nisi provocatus ab his, qui Virgilium ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quaeferim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, peccata, ea me sedulo, uti decebat literas nostras, uti postulabat, quam profitemur, humanitas, texisse. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, alii-que acerbam etiam censuram in scripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, iudicia deprecor; nunquam, ubi de hisce agetur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam ostenderit; Beneficium, inquam, interpreta-
bor, quamquam non ex disciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἄλλὰ τῷ τούτῳ ἐλέγχεται, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κείται φίλα τὰ ἄλλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, maius videatur aut carius; cum mihi conscius sim, quanto laudem illam studio consecrer; non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea est, iniquitatem accusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, de animo, de consilio meo existimare, h. e. divinationem sibi arrogare iniustam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conscientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non esse oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non nisi ad repellendum. Ceterum apud te ista disputata, Reitzii humanissime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam, de Luciano & de me etiam. Quod superest, te rogo, vir doctissime, ut quae inter nos contracta est Luciani occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiari. Gottingae XV a Kalend. Febr. CIO IO CC XLIII.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

CUM primum ad Lucianum expoliendum aggrederer, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore qua poteram attentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verbosas, perduxi ad finem *Ἐπισκοποῦντων* qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis ieiunam brevitatem consellari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam passim interserere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus, qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quidquam studio nostro Lucianus debeat, iudicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem supra dixi, locum postquam perveneram, res ita tulit, ut consultius existimarem operae susceptae curam deponere, & cursu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, cum fausto pede in publicum est processurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commissum ipsi officeret, olim scripta repeterem, & quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis sum impulsus, quod Io. Matth. Gesnerus, vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, sic, quod ego non minoris aestimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perscripisset, quae Luciani interesse arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De versione vero illius, quam curavi, Lucianae partis hoc unum admonere restat, eam a me fuisse con-

fecit in multis prorsus novam: in aliis, praesertim in Nigrino, Mosi Solani viri doctissimi servata est paene integra, nisi quid aliud vel sensus Luciani manifestus, vel verba eius ex Codd. mutata postularent. Timonis tota est Tanaquilli Fabri, hominis ingenio simul & eruditione praestantissimi, qua melior, si universam spectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praestandum, quod ab aliis forte fuisset admissum. Vale.

TESTIMONIA QUAEDAM

D E

L U C I A N O.

PHOT. *cod.* 128: Ad stilum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis ad haec, atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed iucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Erasmi. Epist. L. 29, Ep. 5, in Luciani Somnium: Omne tulit punctum (ut scripsit Flaccus) qui miscuit utile dulci. Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic Lucianus est assecutus; qui prae-fcae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, Deum immortalem! qua vassricie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos Pythagoricis potissimum, ac Platonicis ob praestigias: Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctum ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam im-

probitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae; tantum in inveniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum huius Dialogis conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Io. Benedictus in praef. Luciani: Nunc superest, ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est, ut post illos repetam, eum esse Atticae eloquentiae exemplar sincerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, fit gravis: si iocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo foecundo flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque stili penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exsurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat, nullum esse auctorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tironibus est facilis, provectioribus

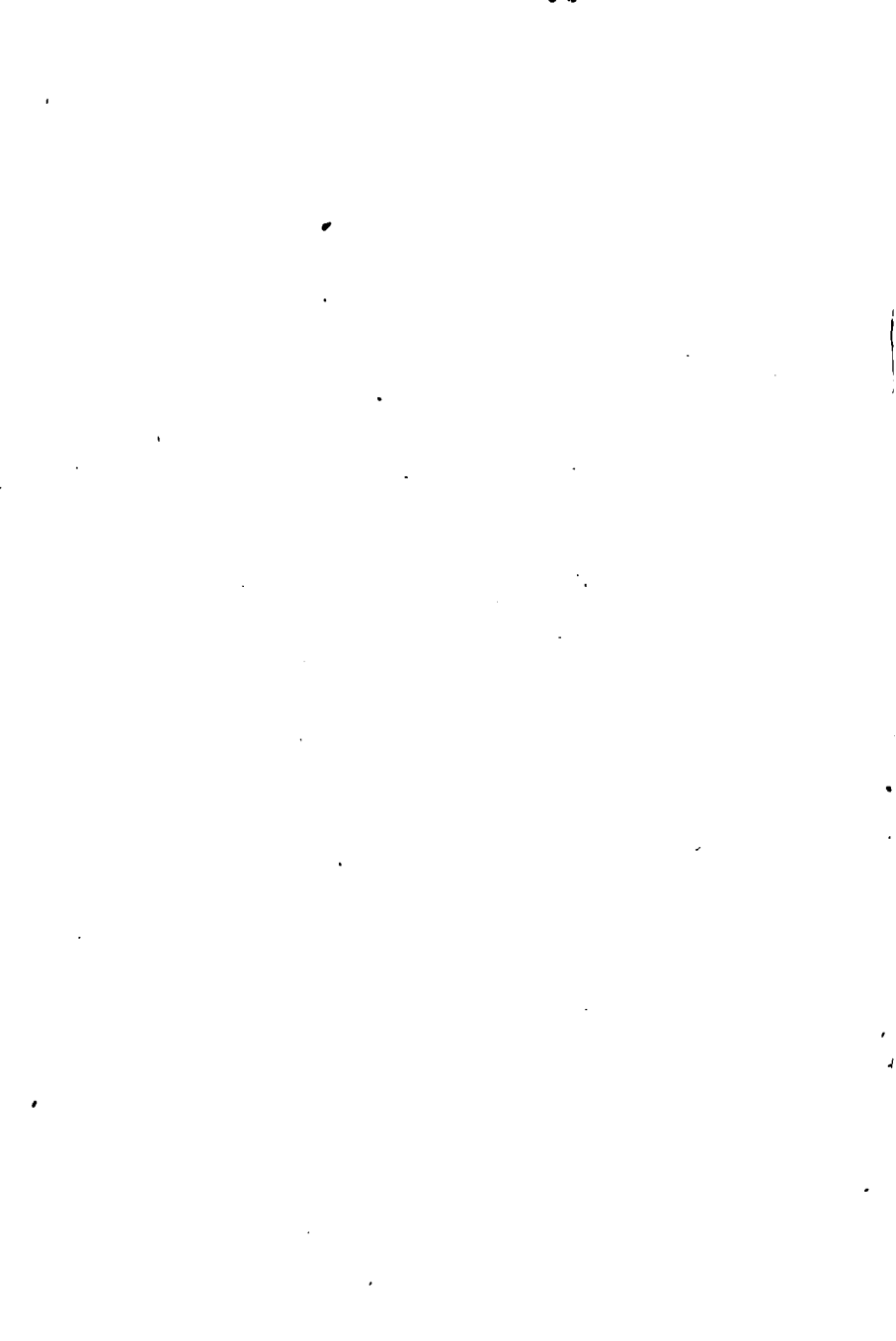
accommodus, Graeca lingua iam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europae gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa iuventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illicque aliorum, qui in scholis praelegi solent, auctorum fabulis scatentium, amplius & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπῳ hominis huius, apud quem nulla fere res est, quae non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quae cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto, quem omnis φιλέμωσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque iocosa quaeris, hic invenies, quod animum tuum quocunque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi auctoris lectione recreare cupies. Hic inter agrorum fata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas neclet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiae scaturigine, & limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvoque sub lare degentem, moribus tuae forti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praeciando, te informabit.

Alia de Luciano iudicia vid. *supr.* in *Dissert. de eius vita.*

Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ

Σ Α Μ Ο Σ Α Τ Ε Ω Σ

Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ἌΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα Φοιτῶν, ἡδὴ τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὢν ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπέετο μετὰ τῶν φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δει-

ΣΧΟΛΙΑ.

Ι ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.) Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δι᾽ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἢ Ὅτος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τίλει τῆς Ἀπολογίας (Α. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ ῥῥῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεύξει, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ

περὶ Ἀσσυρίας Θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἀλιεύς ἢ Ἀναβιοῦντες. Collectedene Galei.

5 Φοιτῶν) Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ Φοιτῶν· οὕτω καὶ τὸ γλύφειν, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

7 Διδάξαιτό με.) Διδάσκαμαί τινα, εἰς οὐδ᾽ ἀσκαλον πίμπω μαθησόμενον. V.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

DE SOMNIO, SEU, VITA LUCIANI.

NUPER admodum cum defuisssem in scholas ventitare; iam pubertati proximus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret. Plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo,

Lucian. Vol. I.

A 2

σθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ τα-
χεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην
τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐδύς
ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μη-
κέτι εἰκόσιτος εἶναι, τηλικούτος ὢν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ
καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον.

- 2 Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προύτεβη, τίς ἀρίστη τῶν
τεχνῶν, καὶ ράσστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέ-
πουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρ-
κῇ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἑκα-
στος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον
ἀπιδὼν, (παρὴν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἐρ-
μογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα
εὐδόκιμος) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν,
σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δι-
δαςκε παραλαβὼν λύβων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ

& fortuna indigere splendida: reculas autem nostras tum
renues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare.
Sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant,
edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habitu-
rum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum
[paternae mensae gravem] id aetatis: dein non diu fore,
quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi na-
tum erit mercedis. Ergo secundae deliberationis initium est
propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum fa-
cillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu
parabilis, & quaestu commodo. Alio aliam commendante,
ut cuiusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avun-
culum conversus, (aderat enim maternus avunculus, qui
optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in
primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem pri-
mas tenere, te praesente: quin tu illum ducito, me de-

συναρμοσθῆν, καὶ ἔρμωγλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦ-
 το, φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο
 δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀΦεβείην ὑπὸ
 τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵπ-
 πους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς
 ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων
 πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν
 καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας,
 ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς
 πλαστικῆς. Ἄμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης 3
 ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί'
 οὐ σφύδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ
 παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῇ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς
 ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ Φαινοίμην θεοὺς τε γλύφω,
 καὶ ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ
 τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρούμην. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκείνο

monstrans, tuamque in curam receptum effice lapidum ar-
 tificem bonum, & coagmentatorem, ac statuarium: potest
 enim, idque ingenio praeditus, ut nosti, dextro. Scilicet
 argumentum capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus
 a magistris, derasa cera, boves aut equos, aut, ita me
 Iuppiter amet, homines effingebam, scitule, ut videbar pa-
 tri: ob quae quidem a magistris vapulabam; at tunc ad in-
 genii felicitis laudem & ista quoque pertinebant: quare bona
 tenebantur de me spe, fore ut brevi artem discerem, idque
 ex ista fingendi dexteritate. Simul igitur atque idonea vi-
 debatur dies arti auspicandae, committebar avunculo, rem
 haud sane quam valde gravatus: quin & ludum quendam
 non iniucundum mihi videbatur habere, & ad aequales
 ostentationem, si Deos sculperem, & simulacra quaedam
 parva concinnare mihi met ipse, & quibus vellem. Tum
 primum illud, & quod solet incipientibus, contigit: scal-

καὶ σύνηβες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ
 τινά μοι δεῦς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἥρεμα καθικέσθαι
 πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ
 τοι ἡμῖσι πάντος. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ'
 ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας,
 σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πρᾶως,
 οὔδ' προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι
 4 τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδράς οὖν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν
 οἰκίαν ἀφικνεῖμαι, συνεχῆς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγοῦμαι τὴν σκυτά-
 λην, καὶ τοὺς μάλωπας ἐδείκνυσιν. καὶ κατηγοροῦν πολ-
 λὴν τινα ὠμότητα, προσθεῖς, ὅτι ὑπὸ Φόβου ταῦτα
 ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην.
 Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελ-
 φῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νῦν ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι
 5 ἐνδάκρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τού-

3 Ἀρχὴ δὲ τ. ἡ. π.) Ἡσιόδου τὸς δὲ Λουκ. ἐν Ἑρμείῳ. C. G.
 τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν ἁ Περὶ 9 Ἀνολολύζων) ἄλλως γράφει-
 βλημ. καὶ Πολιτικῶν πεμπτῇ αὐ- ται ἀναλύζων. C. G.

pro mihi dato avunculus iussit leniter perstringere tabu-
 lam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium*
facti, qui coepit, habet: me vero durius impingente prae im-
 peritia, confRACTA est tabula. Ille indignatus, scutica, quae
 sub manu, erat, capta, haud placide, neque adhortantis mo-
 re me initiavit, sic ut lacrimae mihi prooemium essent artis.
 Hinc ergo me domum proripio, crebros singulrus ducens,
 lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibi-
 cibusque ostensis, & incusata multa quadam [avunculi]
 crudelitate, adieci, haec illum ex invidia fecisse, [metuen-
 tem] ne arte se superarem. Indigne ferens mater cum mul-
 ta fratri dixisset convicia, ego primis tenebris obdormivi
 adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus. Haeste-

των γελάσιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὧ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκόων ἀκροατῶν δέόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἶπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἄμβροσίνην διὰ νύκτα, ἐναργής οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τοσούτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν Φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἑναυλος· οὕτω σαφῆς πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν 6
χεροῖν εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας Φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ

4 Ἐνύπνιον) τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

nus quidem, quae dixi, ridicula sunt & puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contemtu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit infomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, & sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta. Duae mulieres prehensis manibus me utraque ad se trahebant vehementer sane & valide, sic ut parum abesset, quin me discerperent illo mutuo contendendi studio: namque modo haec superior paene me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar. Interea vociferabantur invicem ambae: haec, eam me suum possidere velle; illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una ope-

μὲν ἐργατικὴν, καὶ ἀνδρικήν, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
 τῷ χεῖρι τύλων ἀνάπλευς, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα,
 τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τοὺς
 λίβους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα
 εὐπρεπὲς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν
 ἐφ' ἱᾶσί μοι δικάζειν, ὅποτέρᾳ βουλίσμην συνεῖναι αὐ-
 τῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·
 7 Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθές
 ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ,
 τε γὰρ πάππός σου (εἰποῦσα τοῦνομα τοῦ μητροπά-
 τορος) λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρῳ καὶ μάλα
 εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θελοῖς λήρων μὲν καὶ φλη-
 νάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δεῖξά τα τὴν ἐτέ-
 ραν, ἔπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ
 γεννικῶς, καὶ τοὺς ὤμους ἔξεις καρτεροὺς, Φθόνου δὲ
 παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ οὐποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλο-
 दाπνῇ, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκεῖους καταλιπὼν· αὐδὲ

raria, virilis, squalida coma, manibus callo plenis, succin-
 cta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, cum
 poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu de-
 cora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt
 arbitrari, utri malim adeste. Prior autem inculta illa & vi-
 rilis sic est locuta: Ego, care puer, ars sum Statuaria,
 quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata
 genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem
 appellabat) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique
 magnam sunt adepti laudem ex nobis. Siquidem optes nu-
 gis & quiescentiis, quas illa praeber, abstinere, (monstrabat
 alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu qui-
 dem aleris firmo cibo, & humeros habebis robustos; ab
 omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in
 peregrinas regiones, patria familiaribusque relictis: nec te

ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. Μὴ μυσαχθῆς δὲ 8
τοῦ σώματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθλότητος τὸ πιναρόν·
ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκείνος
ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο,
καὶ Μύρων ἐπηνέβη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη·
προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὲ τούτων
εἰς γένοιο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀν-
θρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις,
περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ
ἐτι τούτων πλείονα διαπταίουςα, καὶ βαρβαρίζουσα
πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὲ σπουδῇ συνείρουσα,
καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαί· τὰ
πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ'
οὖν ἐπαύτατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὥδε πως· Ἐγὼ δὲ, ὦ 9
τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ

13 Μνήμην διίφυγεν) Ὁ τὰ φωνὴν ἵταυλον, ἄρα τὴν ἵνοιαν τῶν
σχήματα τῶν φαινόντων τοῖς ὀφθαλ- εἰρημνίων οὕτω ταχέως ἐξημβλω-
μοῖς ἐντετυπωμένα φέρον, καὶ τὴν κας; καὶ τὸν τοῦτο. V.

fane ob declamatiunculas laudabunt cuncti. Cave autem ;
fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum :
a talibus enim iniuriis profectus etiam Phidias ille Iovem
exhibuit, & Polycletus Iunonem effinxit, & Myron in lau-
de, & Praxiteles in admiratione fuerunt : hi nunc propterea
cum Diis adorantur. Iam si tu unus eorum fias, qui pot-
est fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habere ?
immo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, pa-
triamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem
plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit Statua-
ria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persua-
dere conaretur : sed non amplius recordor : nam plurima
iam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur defuit,
insit altera hunc fere in modum : Ego, fili, Eruditio sum,
iam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me

καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκᾳ μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ πορῇ λιθοζόος γενόμενος, αὐτὴ προεῖρηκεν οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῇ λαμβάνων, ταπείνος τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν πρόσδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς, αἰετὸν προύχοντα ὑποπτήσσω, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὢν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἡ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστά πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις

6 Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος) Ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνηγορεῖν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις. V.

10 Λαγὼ βίον ζῶν) Ὁ λαγὼς, ἐπὶ διελίας αἰνέτιται. Φιλίστρ. δ. βίου Ἀπολλων. C. G. Παροιμία εἰς τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ

ἄγαν ζῶεν ὁ λαγός. Voss.

11 Ἐρμαιον) Τὸ ἀπορροακτικὸν κέντρον, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς οὐδαῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ εὐσιπτοὶ κατασκευάζουσιν. V. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν ἰθὺι λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τῶν εὐρισκόντων τι εἶδον, κοινὸν τὸ εὔρημα. Voss.

pertentaveris. Quanta quidem tu bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incommitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur: sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorē revereatur, dicendo promptum colat, leporis vitam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polyclerum fieri, multaue admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat,

τῶν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέ-
σθαι· οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάνανσος, καὶ χειρῶνάξ, καὶ
ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. Ἦν δέ μοι πείβῃ, πρῶτον 10
μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ
πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλ-
λουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα·
καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμή-
σω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δι-
καιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρ-
τερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρ-
μῇ· ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς
κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδέν, οὔτε νῦν γενέ-
σθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ·
καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ τάτε θεῖα, τάτε ἀν-
θρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν 11
πένης ὁ τοῦ δεινός, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς

optet se tibi similem esse: qualiscunque enim fueris, vilis artifex, mercenariusque, & manibus vitam quaerens habebere. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, iustitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri denique praestantissimarum rerum studio: ista enim vere sunt sincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quidquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura prospicies mecum; & in universum quidquid est rerum divinarum humanarumque, non diu erit, quod te docebo. Tum qui nunc pauper audis, & istius, cuius nomen vix constat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte,

οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προύχοντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάντῳ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. καὶν που ἀποδημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώως οὐδ' ἀΦανῆς ἔσῃ τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-

12 ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἀξίον ᾖ, καὶ τοὺς Φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· καὶν που τι λέγων τύχης, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὐποτε παύσῃ

paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habebis: si quo peregre profiscaris, ne in externa quidem regione ignotus eris obscurusve: eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, aiat. Si quid autem maioris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt, immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-

συνὼν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις.
 ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον
 ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν;
 ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ
 Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τρα-
 Φεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δρα-
 πετεύσας παρ' αὐτῆς ἡτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς
 παρὰ πάντων ἄδεται; Ἀφείς δὲ αὐτοὺς τηλικούτους 13
 καὶ τοιούτους ἀνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λό-
 γους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ
 δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ
 ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέ-
 σει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ
 σχῆμα δουλοπρεπές ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυ-
 Φεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις,
 κάτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαι-
 ζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέ-

ciliabo: etenim cum e vita discefferis, non tu defines un-
 quam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis.
 Viden' Demosthenem illum, quo patre natum, ego quan-
 tum reddiderim? viden' Aeschinem, qui piatricis tympa-
 num pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Phi-
 lippus coluit. Socrates autem & ipse sub ista Statuaria nu-
 tritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta trans-
 fugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur? His tu missis
 tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapien-
 tissimis, habitu decore, honore, gloria, laude, principe
 confidendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fa-
 ma, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sor-
 didam, & habitum fuscipies servilem, vesticulos, caela,
 malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus pro-
 no, humilis & humilia consuetans, omnemque in modum

- ποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλευθέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρύθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμὸς τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυ-
- 14 τὸν λίθων. Ταῦτα ἐτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορτον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτε πληγὰς εὐθύς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χῆδες ἐνέτριψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέτριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιοβὴν ἀκούομεν, ἐπεπῆγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστή-
- 15 σῆτε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς μὲ ἀπιδούσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς

abiectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis: ut ipse sis concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliozem reddes. Haec cum adhuc diceret, ego, non exspectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complofis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis: miras enim somnia praestigias obii-ciunt. Tum altera, cum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age

δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἔλθε
 ἦδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα
 ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως
 ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκᾳ μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃς
 ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ Ὑφηνίοχαι
 ἀρβεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἑω ἀρξά-
 μενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δῆμους,
 καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν.
 οὐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν·
 πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι,
 ἐπήνουν, καὶ μετ' εὐφροσύνης, καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτή-
 σει, παρέπεμπον. Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲν 16
 τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, οὐκέτι τὴν
 αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος·
 ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλα-
 βούσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἐστώτα καὶ περιμένοντα,
 εἰδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μὲν, οἷός ἤκοιμι·

ergo, inscende in hunc currum, (currum aliquem ostendebat
 equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias, qualia
 & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul
 autem ascendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in
 altum evectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad
 Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Tri-
 ptolemus feminis quiddam in terram proiciens: quamquam
 haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen,
 nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, &
 faustis acclamationibus, quoscunque volatu adiissem, pro-
 sequi. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus
 istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste in-
 dutum, quam habebam, cum volucris curru efferrer: sed
 videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato
 redire. Quin &, ut patrem invenit adstantem, meque op-

καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβου-
 λεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ
 17 δοκεῖ ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Μεταξὺ
 δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύ-
 πνιον, καὶ δικανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς
 ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέ-
 σπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' οὖν
 ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆ-
 ναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἥδη γε-
 γηρακότων; ἔωλος γὰρ ἢ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν
 ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληθεν; οὐκ ᾧ ἔγασθαι. οὐδὲ
 γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει
 αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρὶά οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε
 γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνω-
 κῶς αὐτὰ διεξέηκε καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπο-

perientem, monstrabat ipsi vestem illam, & me, qualis re-
 verterer: immo etiam submonefecit, quam fere de me con-
 filii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-
 tum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus
 ex verberum metu. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
 nonnemo, quam longum somnium & iudiciale: tum alius
 interpellat, hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes:
 aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est & ipse:
 quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
 puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera,
 iamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus:
 num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? Mi-
 nime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon,
 cum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in
 paternam cecidisse domum, & reliqua, (nostis enim) velut
 histronicam, visionem istam, neque nugaturus de industria
 persequeretur, idque in bello & desperatione rerum, ur-

γνώσει πραγμάτων, περιστάτων πολεμίων' ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοῖνον καὶ γὰρ τοῦ- 18
τον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι
πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται καὶ
μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐβелоκακεῖ, καὶ πρὸς
τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγενῆ διαφθεύων. ἐπιρ-
ρώσθησεται εὖ οἷδ' ὅτι κακείνος, ἀκούσας τοῦ μύθου,
ἰκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν
οἷος μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας
ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλ-
λο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

gente hoste; sed sane & utile quiddam habebat ista narra-
tio. Similiter & ego somnium istud meum enarravi vobis
eius rei causa, ut iuvenes ad meliora convertantur: in-
primis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, se-
que deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrup-
pens. Hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fa-
bula, meque sibi idoneum exemplum ob oculos ponet, con-
siderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contu-
li, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens
rei familiaris, quae tum premebant, angustiis; itemque
qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at saltem nemine
sculptorum obscurior.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

Ι ΟΥΚΟΥΝ Προμηθέα με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἀρίστε, ὡς πηλίνων καὶ μοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημί ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· οὐ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορος τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν Φῆ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοῦμόν; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἐμοὶ γε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆναι ἐδόξε, μὴδὲ κομιῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πῶς

10 Τὸν Ἀττικόν) Οἷον Φησὶ, εἰ
καὶ Ἀττικὸν με ἐπαινῶν εἰσὶν τὸν
Σύρον καὶ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτῆ-
ρισμὸν γὰρ ἂν ἠγνῆτον, οὐκ ἐπαῖνον
τοῦτο. V.

AD EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS
ES IN VERBIS.

PROMETHEUM igitur me esse ais? Si ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse fateor: neque luti figulus dici recusō; tametsi lutum mihi vilius sit, quale ex triviis colligitur, coenum propemodum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide, ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subfannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Cauca-

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάzoισθε τῷ Προμηθεΐ, ὅπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμφυχα ὑμῖν τὰ ἔργα· καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ φερμὸν αὐτῶν ἐστὶ διάπυρον. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μὴδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἡμεῖς δὲ εἰ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰδῶλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφη μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστική κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλᾶδοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστ' ἐμοὶ ἐνθυμῆσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθεῖα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνα φησὶν· οἶσθα περὶ αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πρᾶγματα.

tibi videantur. At vero quanto iustius vos comparare Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re vera atque animata vobis opera sunt, & per Iovem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi huiusmodi declamationes profitemur, simulacra tantum quaedam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque animae significatio ulla, sed delectatio quaedam ad summum, & lusus merus est. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheus dixeris, ut Comicus ille Cleonem: nosti siquidem. Cleon, inquit, Prometheus ipse post negotia est. Ipsi

καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ ἱπνοποιούς,
καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν,
ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν
σκευῶν ὅπτησιν. καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ
Προμηθεύς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς
τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ
εὐθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια·
καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

- 3 Καίτοι Φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκάσαι
τῷ Προμηθεΐ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ
μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖ-
νος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλα-
σε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐ-
κίνητά τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηναῖ
ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἐμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ

etiam Athenienses figulos ollarum, furnorum constructo-
res, & quicumque circa lutum versantur, Prometheos vo-
cabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam,
quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si hoc sibi vult
Prometheus iste tuus, admodum directe iaculatus es, &
secundum Atticam illam mordendi acerbitem: quoniam
& nostra opera fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae;
& modicum quispiam lapillum iniiciens, facile contriverit
omnia. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos, nequaquam
ista assimilasse te Prometheo, sed novitatem hanc, lau-
dans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quem-
admodum ille, cum nondum essent homines, sua sollertia
excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque
adornavit, quae & moverentur facile, & aspectu gratiosa
forent; & in summa, architectus ipse erat, sed coopera-
batur tamen etiam Minerva, quae & lutum inspirabat, &

πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρὸς τε τὸ εὐφημό-
 τaton ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν
 τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν
 δοκοῖν· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσ-
 ματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χάριεν
 Φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμ-
 πατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ,
 παρὰ γὰρ ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρίβει
 ἄμωρον ὄν. καὶ εἶγε μὴ οὕτω Φρονοῖν, ἄξιός ἂν μοι
 δοκῇ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιεῖς, ὥς
 πολὺ ἄμωρότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα.
 Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, 4
 κάμηλόν τε Βακτριανὴν παρμέλαιναν, καὶ δίχρωμον
 ἄνθρωπον, ὥς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν
 εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ με-
 μερισμένον, ἐς τὸ θεάτρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους,

figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit,
 in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis
 haec sententia etiam dicti fuit: sed mihi non sane satis est,
 si videar nova finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius
 afferri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi elegans
 videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans
 comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo
 minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi
 ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturi-
 bus arrodat: ut qui non intelligam, longe deformiora ea
 esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitu-
 dinem. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas
 in Aegyptum adduxisset, camelum Bactrianam totam ni-
 gram, & hominem bicolorem, cuius dimidia pars plane
 nigra, altera autem supra modum candida erat; congrega-
 tis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa

ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἅλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ
τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον
ἄνθρωπον· καὶ ὥτε ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς
μὲν τὴν κάμηλον, ἐβοήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυ-
γον ἀναβορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόςμητο, καὶ
ἀλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος,
Δαρείου τινός, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον.
πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες,
ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιείς
ὅτι οὐκ εὐδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν
Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον
καὶ τὸ εὐμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄν-
θρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν
κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν
διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαν-
5 τι παρὰ τὸν πότον. Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοῦμόν, κάμη-

spectacula, tum inter postrema, haec quoque, camelum &
semialbum hominem: putabatque, se magnam admiratio-
nem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli
quidem conspectum perterriti sunt, & parum abfuit quin
exsilientes profugerent, quamquam tota ea auro exornata,
ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum
habebat, ex Darii, aut Cambyfis, aut etiam ipsius Cyri
thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ride-
bant: quidam etiam ut monstrum sunt averfati. Quare Pto-
lemaeus intelligens se parum laudis capere, neque novita-
tem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa con-
cinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit;
hominemque non amplius eodem honore habuit, quo an-
tea. Camelus neglecta mortua est: hominem autem illum
duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio belle
cecinnisset, dono dedit. Vereor itaque, ne & mea, camelus

λος ἐν Αἰγυπτίοις, ἥ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοις συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μῖξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνεται. ἔστι γοῦν ἐκ δυοῦ καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἵπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἐπέραστον τι ζῶον τοῦτ' γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροιμίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαινον γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοις ξυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμώτερον ἡδιστόν; Φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρου κάλλος ἡ μῖξις συνέσθαι. Οὐ πάνυ γοῦν 6 συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμω-

in Aegypto, sint, cuius homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comoedia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, iustaque proportionem temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurda fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam & caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino & melle commixtum & temperatum suavissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comoedia fuere. Siquidem ille domi & seor-

διά· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδύσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίστε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε, Φροντιστὰς, καὶ μετεωρολόσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν ἐπεποίητο ἐκείνους ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆβεν τὰ αἰρία λεπτολογούμενους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, Οὔσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς Οἰλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν, εἶναι τὴν

7 Μετεωρολόσχας) Οἱ φλυαροῦν-
τες τὰ μετεωρα. V. ἐν ταῖς Νεφέ-
λαις Ἀριστοφάνης, addit M.

13 Ὁ διάλογος) Ὡς περ Ἀρί-
στοτελὸς Πλάτων. M.

sum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat : haec vero, Baccho se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi socraticos ut plurimum, subfanna-
bat, meditatos, ac vanos sublimium rerum disceptatores, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos fugillaret, & Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aëre ambulantes, & cum nubibus versantes illos exhibens, nunc pulicum saltus metientes, ut qui de aëreis & sublimibus istis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero gravissimas disputationes habebat, de natura rerum deque virtute philosophans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutissimo ad gravissimum usque,

ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως
 ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ξυν-
 αγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐ-
 μαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν. Δέδια τοίνυν μὴ αὐτίς 7
 ὅμοιον τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποικῶς φαίνωμαι, τὸ
 θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτο φανεῖν, ἐξα-
 πατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅστ' αὖ παραβεῖς αὐτοῖς
 κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικόν ὑπὸ σεμνό-
 τητι φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλε-
 πτικός ὁ θεός) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι
 τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρά του γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα
 τις ἐμὲ διέλαβε τοιούτους πιτυοκάμπτας, καὶ τραγ-
 ελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικῶς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πά-
 θοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγ' ε
 μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec ita sese ha-
 bentia, inter sese coniungere & coaptare, non admodum
 obsequentia, neque facile societatem sustinentia. Vereor
 itaque, ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse
 videar, ut qui feminam cum mari commiscuerim, & ob
 id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar
 decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pin-
 guedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophi-
 ca gravitate. Ad furtum enim quod attinet, (nam & fu-
 randi arte hic Deus insignis est) absit: hoc certe nostris
 inesse non dices. Unde enim furatus sum? nisi forte quis me
 fugit, qui eiusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse
 composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum enim est
 in iis, quae semel elegi: mutare enim consilium, Epime-
 thei, non Promethei est.

N I Γ Ρ Ι Ν Ο Σ

ἡ περὶ Φιλοσόφου ἡθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Η ΜΕΝ παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὃν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλώσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἰλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον

9 Εἰχόμεν) Ἀπὸ τοῦ ἵναχος ἦν. V.

N I G R I N U S

sive de moribus Philosophorum.

E P I S T O L A A D N I G R I N U M.

Lucianus Nigrino salutem.

NOCTUAS Athenas, inquit proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet, quoniam apud illos abundant. Ego vero si, dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugerō sane merito etiam Thucydidis illud, cum ait, Imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores

γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνῃ τῆς τοιαύτης τόλμης,
ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σοφία, καὶ μετέωρος ἐπαν-
ελήλυθας; οὐ τίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἐτι ἀξιοῖς, οὐθ'
ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων,
ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι
ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθείμην, ὅθεν οὕτως
ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον;

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἐταῖρε, ἢ εὐτυχία;

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΔΟΥΚ. Ὅδ' οὐ πάρεργον ἦκω σοι εὐδαίμων τε καὶ
μακάριος γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς
ὄνομα, τρισόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum;
verum etiam amorem ac studium orationis, huius auda-
ciae causam esse. Vale.

A M I C U S, L U C I A N U S.

Am. QUAM oppido gravis nobis & sublimis rediisti?
Neque enim aspicere nos amplius dignaris, neque con-
versaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed
repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris eva-
sisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentia
perveneris, & quae eius rei causa sit?

Luc. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas?

Am. Quid ais?

Luc. Infperato felicem & beatum vides factum, &, quod
in scena solet usurpari, ter beatum.

Am. Papae! tam subito!

ΛΟΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾶς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΥΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλευθέρου, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιου, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

2 ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν ἀτὰρ οὕτω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΟΥΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἱατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠϋξάμην σὲ τινὲς σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

15 Ἐπιτυχεῖν) Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν καίμενον ἀπὸ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσεται. V.

Luc. Ita res habet.

Am. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo laetemur, sed &, auditis fingulis, accurate scire possimus?

Luc. An non admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, pro servo liberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem & infano me factum modestum?

Am. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis.

Luc. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingravescibat.

Am. Ordine haec omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres.

ΛΟΥΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νι-
γρίνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς
αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς
εἰσαγγεῖλαντος, ἐκλήθην καὶ παρελθὼν εἶσω, κατα-
λαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ
εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. προῦκειτο
δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχη-
μάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς
τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. ΣΦΟ- 3
δρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ
πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ καὶ δῆτα
ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἡξίουεν εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ
εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς
Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἐταῖρε, περὶ τούτων λέ-
γειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγείσθαι, τοσαύτην τινά
μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς

Luc. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Pla-
tonicum philosophum, ut quem longo temporis intervallo
non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo,
& pulsata ianua, cum puer intro de me renuntiasset, ar-
cessitus sum. Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus
librum tenentem, circum autem undique multas veterum
sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam ta-
bella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae de-
scriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem uni-
versi, ut videbatur, composita. Amantissime igitur me am-
plexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus
illi expositis, & ego quoque vicissim ex eo quaesivi, &
quid ipse ageret, & numquid apud se statuisset in Grae-
ciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam
coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam expli-
care, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi

Σειρήνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὀμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· οὕτω
 4 θεσπέσια ἐφθέγγετο. Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Σιλοσοφίαν ἐπαινεῖσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίων νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοῖ δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγγνώμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένον μοι τῶν φιλάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρό-

2 Ἀρχαῖον) Ἀνύκτων. V.

plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, & lusciniās, & Loton illam Homeri obscurasse & obliterasse videretur. Adeo divina erant, quae loquebatur. Huc enim dicendo provectus est, ut Philosophiam laudaret, & quae ab ea manat, libertatem, & ista, quae vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: praeterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quae admodum spectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipse, nescirem, atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi carissima fuerant, divitiae videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrimabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula esse; gaudebamque rursus, tanquam ex tenebroso quodam aëre prae-

σθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε
 δὴ (τὸ καινότερον) τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐ-
 τὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυτερ-
 στερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνώμην. ἐλελθέειν γὰρ τέως αὐ-
 τὴν τυφλώττουσαν περιφέρειν. Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιή-
 χθη, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλει. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ
 τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι
 οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι πρὸς
 φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὸν οἶνον λέγον-
 ται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄν-
 τεσ φῦσει, πίνοντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα
 ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξ-
 εμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεός, καὶ μεθύων ὑπὸ
 τῶν λόγων περιέρχομαι.

ΕΤΑΙ. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν 6
 τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν
 τε, αὐτῶν ἀκούσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατα-

vitae ad serenitatem & magnam aliquam lucem respiciens.
 Adeo ut, novo sane exemplo, neglecto oculo eiusque in-
 firmitate, animo perspicaciori paulatim evaserim, quem ad
 id tempus caecurentem insciens circumtuleraam. Tandem-
 que in eum statum adductus sum, de quo mox querebare.
 Nam & elatus oratione illius, & tanquam in sublime eve-
 ctus sum, & omnino humile nihil iam cogito. Videor enim
 mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino
 feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim
 calidiores cum iam essent, accedente potu adeo vehemen-
 ti, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri,
 magis ex mero insanire. Ita & ego oratione eius quasi fu-
 rore captus, ac ebrius obambulo.

Ατ. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium
 atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit,

Φρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ Φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

ΛΟΥΚ. Θάρρει, ὦ γαβέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐβέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδὺ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἥδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρὼν τύχη, καὶ οὕτω δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρηνή7 μένα. Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων

12 Διαμνημονεύουσι) Ὅρα τὸ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συνήθειᾳ. V.

ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est; praeferim si qui audire cupit, & amicus est, & eodem tenetur studio.

Luc. Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi praevertisses, iam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione infanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolvo. Et quemadmodum amatores, absentibus amasiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint; quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo

πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδονται, καὶ προσάψαν-
τες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν
οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι· οὕτω δὲ καὶ
αὐτὸς, Φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε
ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων,
οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ Φερόμενος, ἐς πυρσὸν τινα τοῦ-
τον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πρατ-
τομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἰόμενος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων
αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρὸς με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ἐνερέισω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
μοι φαίνεται, καὶ τῆς Φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς
παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς
ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

ΕΤΑΙ. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, 8

5 Ἀνατυλίττων) Σημαιοῦ τὸ πάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυ-
ἀνατυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κταρίαι. V.
κείμενον. V. 13 Τὸν Κωμικόν) Σημαίνει τὸ
7 Πυρσὸν τινα) Πυρσοί, λαμ- τοῦ Εὐπολίδου. G. C.

ante revera dictis, gaudent, animumque memoriae prae-
teritorum applicantes, macerandi sese praesentibus otium
non habent: sic sane & ipse, philosophia non praesente,
verba, quae tum audiui, recolligens, & mecum cre-
bro revolvens, non exiguum capio solatium. In summa,
perinde ac si in pelago, & per noctem atram ferar, ad
hanc quasi quandam facem respicio, omnibus illis rebus,
quae a me geruntur, visum illum coram adesse existimans,
semperque velut audiens ipsum eadem illa sua ad me di-
centem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id
defixa constiti, vultum ipsum illius videre mihi videor, &
vocis sonus in auribus mihi resonat. Etenim iuxta Comi-
cum, revera aculeum quandam in auditorum mente reliquit.

Am. Subsisce, o admirande, paulumque retrocede, &

Lucian. Vol. I.

C

καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ᾧ ἐταῖρε, ἤδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικούς Φαύλους ἐώρακας ὑποκριτάς, τῶν συριττομένων λέγων τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόντων τε, καὶ νενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΥΚ. Δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δοξῶ γελοίως αὐτὰ μιμῆσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων· κατὰ προαχῆς ἱστέμα καὶ αὐτῷ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἔμῳ, οὐ πάνυ ἄχθομαι· ἢ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἔμῳ μέρος ἀ-

ab initio repetens iam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias.

Luc. Recte dicis, atque ita facto opus est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Iovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatri eiiciuntur, tametsi ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint?

Am. Multos novi tales. sed quorsum hoc?

Luc. Vereor, ne & ipse minus apte imitari videar, alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensum ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, & (mea cul-

σχημονούσα. Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λό- 9
γον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων
ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρῳ ποι καθήται, οὐδὲν
αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυ-
τοῦ σοι πείραν παρέχω, ὅποῖός τις εἰμι τὴν μνήμην
ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέ-
ρων. ὥστε καὶ ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν
ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς
ἴσως διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυ-
πήσομαι.

ΕΤΑΙ. Ὡς εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν 10
ῥητόρων νόμον πεπροσιμιάσται σοι. ἔοικας γούν καὶ κεῖνα
προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ
ὡς οὐδ' αὐτὸς ἤκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος,
καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν·

1 Μίμησος) Ὅρα σύνταξιν τοῦ μέμνησε. C. G.

pa) indecorum appareat. Proinde hoc per totam memi-
neris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium pec-
catorum innocens est, ac procul a scena seiunctus alicubi
fedet, neque quidquam eorum curat, quae in theatro agun-
tur: ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis
scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod
ad cetera atinet, nihil a nuntio Tragico distans. Quare si
quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi
in promptu sit, quod scilicet melius hoc fuerat, & quod
ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibi-
laveris, non admodum moleste feram.

Am. Ut bene sane, ita me Mercurius amet, & iuxta
rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris
igitur etiam haec additurus, sermonem non fuisse longum,
teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem: te enim pauca quae-

σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ' νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὥς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

- II ΛΟΥΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διήλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαι μοι καὶ κεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἐξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσιν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦτ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιβέεις τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνους ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειλησότες, χρυσίδας ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φέγγονται, καὶ ἰσχνὸν, καὶ γυναικῶδες,

dam, & quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, & acutissime sibilaturo.

Luc. Equidem & haec, quae tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque, ut ille, iusta quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursus illius personae attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebri quiddam loquuntur, ipsa etiam

καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἢ οὐκ μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἑμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν κατασχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι.

ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με 12 πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν παύσομαί γε πρὸς ἐκείνῃ δὲ ἤδη τρέφομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, ὅτι Φιλοσοφία καὶ πένια σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται ὀρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζεται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκεται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρόν τῆς διαίτης

Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar maiorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaue propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terrae affligam.

Am. Homo hic non definet hodie apud me crebra illa scena atque tragoedia uti.

Luc. Immo definam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Graeciae, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quemquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitae transfe-

- 13 μεθιστάσιν. Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρῶσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ Φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπινον καὶ παιδεύειν ἐπεχειροῦν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἀντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ἓν τινα τρόπον βούλοιο, βιοῦν ἄλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὄχληρὸς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεθβέγγετο, προσποιούμενος λαμβάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκείνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπλήγῃται μεταξὺ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνῃ γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστεϊῶς πάνυ

9 (Θλίβων τοῖς οἰκέταις) Ἀπὸ τοῦ, ὡς τοῦ πλῆθους τῶν οἰκιστῶν στενοχωρίαν ποίῶν. V.

ferant. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Atheniensibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis & balneis molestus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere veller, neque illum perfringeret, Metuit, inquit, ne inter lavandum per-eat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem

τὸ ἀνδρῶν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἕα ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ; καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλήθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περιέργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς 14
 τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληθόντα μὲν γὰρ τινὰ τῶν πολιτῶν ἀγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μῖα Φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην

exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem iridentes, iam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam iusto curatorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad praesidem ludorum adductum, quod veste tineta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto; neque enim

ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπὶ κηρύττει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστὶ. ἀπεσφαίνειτο τε φιλοσοφία συνῶδον τὴν παρὰ τοῖς τοιούτοις διατριβὴν, καὶ καθαρόν ἦθος φυλάσσει δυναμένην, σπουδαίω τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ
 15 τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. Ὅστις δὲ πλούτου ἐρα, καὶ χρυσῷ κεκλήληται, καὶ πορφύρα, καὶ δυναστεία μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπειράτος δὲ παρρησίας, ἀβέατος δὲ ἀληθείας, κολακεία τὰ πάντα καὶ δουλεία σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πάσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεῖν διέγνωκε, σίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, σίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀναπλεῶς γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων

aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. & praeterea libertatem, quae illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiae consonam esse, moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quae natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quae illic vivitur, quam maxime apam atque accommodatam esse. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque men-

τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεσθορότων ἀσμάτων, τοῖς
 δὴ τοιούτοις πρέπει τὴν ἐνταῦθα διατριβήν. Μεστὰι 16
 γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι
 δὲ ἀγοραί· παρέστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν κατα-
 δέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτων
 τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀσπιδι-
 σίων· ὅς τις δὲ ρεύσεως ἀεννάω τε καὶ θολερῶ ρεύματι,
 πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοι-
 χεία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπιорκία, καὶ τὸ τοιοῦτο
 Φῦλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑπο-
 κλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύ-
 νῃ· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, διψῆς αἰεὶ πιμ-
 πλάμενος, ἀνθεὶ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.
 τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκα-
 λον ἀγαθῶν. Ἐγὼ γ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν 17
 ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος, ἐπιστή-

dacii; aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consuetudinem. Hic enim rerum carissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac licere ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & nasum, partim per gulam, & per venera: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Una enim irruunt & adulterium, & avaritia, & periurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, & virtus, & iustitia abripiuntur: quibus carens iam solum semper siticulofum multis ac feris cupiditatibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque magistratam bonorum ostendebat. Ego itaque, inquit, quando primum ex Graecia reversus iam propius accessissem,

σας ἑμαυτὸν λόγον ἀπῆλθον τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκείνα
δὴ τὰ τοῦ Ὀμήρου λέγων

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν Φάος ἡελίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἑλευθε-
ρίαν, ἡλυθες, ὅφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάν-
τας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ
κόλακας, καὶ μισαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας,
καὶ Φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωνκας,
μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι
18 δυνάμενος; Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ
Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπέξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων,
φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκβ' αἵματος, ἐκτὲ κυδοι-
μοῦ, τολοιπὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινα τοῦτον
γυναικῶδη, καὶ ἀτολμὸν τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτι-
βέμενος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτῳ, καὶ ἀληθείᾳ
προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ

14 Προτιβήμενος) "Ορα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προτιβήμενος συντάττει. V.

constiti, a meque ipso rationem poposci mei huc adven-
tus, Homericā illa videlicet mecum ipse discitans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phocēi,
(Graecia nempe, & felicitate illa atque libertate) *Veni-*
sti? ut videas loci huius tumultum, sycophantas, salutatio-
nes superbas, epulas, adulatores, caedes, testamentorum
expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem
facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque insti-
tutis hisce uti possis? Cum ita mecum consultassem, &
quemadmodum Iuppiter Hectorē, ita me ipsum e telis,
ut ait ille, subducens, eque hominum caele, atque tumultibus,
eque cruore, de cetero domi me continere statui: & vitam
hanc, muliebrem & timidam plerisque visam, anteponeis,
cum ipsa philosophia, & Platone, & veritate colloquor.
Ac me ipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex

μυριάνδρῳ, σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνώ-
 μενα, τούτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα
 παρέχειν δυνάμενα, τούτο δὲ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς
 βεβαίου λαβεῖν. Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰ- 19
 πεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς
 ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆςδε τῆς πόλεως, καὶ
 τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύ-
 ταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ
 ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκουσι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις.
 ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεῖα μμησάμενον παρα-
 πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῷ χεῖρε, δειλὸν γὰρ, μῆδε
 τὰ ὧτα κηρῷ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυ-
 μένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἐνεστί δὲ καὶ φιλοσο- 20
 οῦσαν θαυμάσαι, παραβερρύντα τὴν τοσαύτην ἀνοιαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσ-

13 (ὑπερήφανον) Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. C. G.

sublimi admodum contemplor ea, quae geruntur: quae par-
 tim eiusmodi sunt, ut multum delectationis ac risus exhi-
 bere possint; partim talia, in quibus vir vere constans
 periculum de se ipso faciat. Nam si malorum quoque en-
 comium aliquod dicere convenit, ne credas maiorem ullam
 virtutis palaestram esse, aut veriora usquam animorum ex-
 perimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivi-
 tur, consuetudine. Neque enim parum est resistere tot cu-
 piditatibus, tot spectaculis atque aurium illecebris undique
 attrahentibus ac detinentibus: sed oportet omnino Ulyssis
 exemplo praeternavigare illa, non quidem ligatis manibus,
 ut ille, (nam hoc formidolosum foret) neque etiam auri-
 bus cera obturatis, sed audientem & solutum, & vere ani-
 mum supra haec elatum habentem. Licet autem & philo-
 sophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum
 amentiam: bonaque ista fortunae contemnere, ubi aspe-

περ' ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλουσίου, πένη-
 τα' τὸν δέ, σατράπην ἐκ πένητος, ἡ βασιλέα' τὸν δέ
 Φίλον τούτου· τὸν δέ ἐχθρόν· τὸν δέ Φυγάδα. τοῦτο γάρ
 τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης
 τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
 ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ'
 ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυνα-
 στείας· καὶ μεστοὶ περιῖασι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλ-
 21 πίδων. Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις
 ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω.
 πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς
 πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτεί-
 νοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δέ
 καινότατον, τοὺς ἐντυγχανόντας ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ προσ-
 αγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσ-

xeris, velut in scena, ac multiplicium personarum fabula,
 alium quidem ex fervo dominum prodire, alium autem ex
 divite pauperem; contra alium ex paupere satrapam, aut
 regem; rursus alium amicum huius, alium inimicum, alium
 etiam exfulem esse. Nam hoc certe vel gravissimum est,
 quod licet Fortuna ipsa testetur sese in humanis rebus lu-
 dere, fateaturque nihil illarum certum ac stabile esse, ni-
 hilo minus tamen qui quotidie ista aspiciunt, & divitias
 expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes ea-
 rum rerum spe, quae non contingunt. Quod autem dixi,
 licere in iis, quae geruntur, ridere, animumque oblectare,
 illud tibi iam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint
 divites ipsi, qui & purpuram suam spectandam exhibent,
 & digitorum annulos ostentant, & multas produnt ineptias?
 quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios
 aliena voce salutant, & hoc quasi magno aliquo conten-

ἐβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι περι-
 μένοντες, οὐ πόρρωθεν, εὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ
 δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν
 ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαν-
 τα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν
 καταΦιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τού-
 του τυγχάνουσιν ὅδ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω
 χρόνον ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς
 ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.
 Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες 22
 γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσσης, περιβέον-
 τες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀπο-
 κλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκού-
 ειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς
 περιόδου, τὸ Φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἰτίων
 συμφορῶν ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ

ros esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
 fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo,
 neque ut Persis mos est, sed necesse est propius acceden-
 tem, & sese incurvantem, animo diu iam ante demisso,
 illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declara-
 to, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
 ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequun-
 tur. Ille vero diu stat se ipsum praebens decipiendum. Il-
 lorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oscu-
 landa nos non admittant. Ceterum his multo ridiculi ma-
 gis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media
 nocte surgentes, & totam urbem circumcurstantes, & a
 servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus
 alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius cir-
 cuitutionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa,
 coena est: in qua illi, quam multis comestis epotisque

γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δέ, ὧν οὐκ ἔχρην, ἀπολαλή-
 σαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφωρεύοντες
 ἀπίασιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρο-
 λογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στε-
 νωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ
 μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς
 παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινό-
 23 τaton, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ
 τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπέλη-
 Φα· καὶ σχεδὸν αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερ-
 ηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θαι-
 μάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας
 ἑώθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας
 προσεῖπωσι, τί καὶ φρονήσῃν ἐκείνους εἰκὸς ἔστιν; εἰ δέ
 γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε
 τῆς ἐβελοδοουλείας, οὐκ ἂν οἶε τὸνναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν

praeter animi sententiam, quam multa non dicenda prolo-
 cuti, postremo reprehendentes, aut aegre ferentes disce-
 dunt, & vel ipsam criminantur coenam, vel contumeliam
 aut fordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vo-
 mentibus istis, & circa vilissima quaeque prostibula depu-
 gnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumben-
 tes, circumeundi causam medicis praebent. Quibusdam
 enim, novo fane exemplo, aegrotandi otium non est. Ego
 vero adulatōres longe iis, quibus adulantur, nequiores exi-
 stimo, & propemodum auctores illis exsistere superbiae ac
 fastus istius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
 rum laudibus extollunt, vestibula mane complent, & ad-
 euntes ipsos quasi dominos appellant, quid quaeso illos
 cogitare consentaneum est? Quod si vero communi de-
 creto vel tantisper abstinerent ab hac voluntaria servitu-
 te, an non putas vice versa ipsos divites ad fores paupe-

ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μὴδ' ἀμάστυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μὴδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς τοῦ διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει, μὴδὲν ὅφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μὴδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῶν οὖν ταύτῃ τοι καθαίρειν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν ἄγουςι. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναθαν- 24
δον τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριάτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολλῶ ἔτι τούτων γελοιότερα δράν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἶε τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα

rum venturos esse, ultro rogantes, ne ignobilem, & absque teste latentem suam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita fane res habet, ut neque pulchrarum aedium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipforum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc quasi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia facitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum

τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' Ἀζίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος. Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνε τῶν κολάκων εἰκάσμεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργα-

5 Μεταλαμβάνουσι) "Ορα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. V.

esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui aetate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum, & illorum aliquem, qui honores gerunt, fatellitum modo sectantem, & cum iis, qui ad coenam vocant, sermones conferentem, ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant. Nam quae in conviviis designantur, cui quaeſo adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem furgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam cantare non erubescunt. Atque haec quidem ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem.

στήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατρι-
βάς· ἡξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάξοντα,
πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λεημάτων. Ἀμέ- 26
λει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς
ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεομένοις ἐπαρ-
κῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέων
ὀρέγεσθαι τῶν οὐδέν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυ-
τοῦ φθειρομένων ποιῆσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ
πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ
πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι
διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι τούτων μὲν φύ-

9 Οὐδὲ ἐπιβῆναι) Ἀρχὴς τοῦτο
καὶ ραθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰ-
δυίας εἰς διόν χρῆσθαι τῷ κτήματι·
ἢ γὰρ ἔχρη φιλοσοφούντα μηδὲ
τὴν ἀρχὴν κεκτησθαι, ἢ τῆς πα-
τρόθεν ὑπὸυσης τῆς κτήσεως ἀπι-
στυάζειν τὸ ἀσχολίας παραίτιον,
ἀλλὰ μὴ κεκτημένον ἐτώσιον ἄλλο
ἄχθος περιφέρειν, ὅσπερ οὐ φθα-
νόντα τῆς τοῦ ἀγροῦ περισσῆς καλ-
λιέργειας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς
χρῆζουσιν ὠφελείας· ὅσπερ οἶμαι
καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις

ἀφῆκε μολύβοτον τὴν κατὰ ἀγροῦς
κτήσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νι-
γρίνω τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς
ἔπαινον ἀδίκως κρίνειν ἐπισταμίην
ἀνδρί. V.

10 Ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ
εἶναι διωμολόγει) Λευκίου τοῦ
τοὑτίγραμματος,

Ἄγρὸς Ἀχαιμενίδου γεγόμενος πότε,
τὸν δὲ Μινίππου·

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσματος
εἰς ἕτερον·

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν μοι πότε - V.

tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponas-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim, eum, qui di-
vitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum
quaestu superiorem gerere debere. Quod & praeſtabat
ipse, non solum gratis conversando ac differendo cum vo-
lentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum
aberat, ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum,
quae corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem
non procul ab urbe situm habebat, iam tot annis ne invi-
sere quidem dignatus fuerit. Immo ne suum quidem pror-
sus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura

σει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηαι νομιζόμεθα, καὶ πεῖσαν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τῆνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐβέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριτον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τούτοις, τῆς
 27 διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου. Παρήνει δὲ τοῖς συνοῦσι μὴτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ἐορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιήσῃν. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωνκὼς φιλοσόφων, οἱ ταύτην ἀσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι· τοῦτο

istarum rerum nullius domini sumus, lege autem & per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva praebet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum iustum modum, vultus modestiam, & vestitus mediocritatem, & super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem. Monebat secum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solemne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies, aut solemnes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Morae enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus

μὲν δὲ οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες·
 οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν
 καταξύνοντες. Ἦγετο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς 28
 ψυχαῖς τὸ στερρόν τοῦτο καὶ ἀπαῖες κατασκευάσαι,
 καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦ-
 το μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε
 καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχασθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ
 δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλοὺς γοῦν καὶ τε-
 λευτῶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἓνα δὲ καὶ
 αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κα-
 κῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμε-
 ταστρεπτὶ Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀΐκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον
 διακείμενος. Ἦδη δὲ τούτων ἀποστὰς, τῶν ἄλλων αὖ- 29
 θις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς
 διεξήκει, καὶ τὸν ὠθισμόν αὐτῶν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ
 τὸν ἵπποδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ

atque laboribus sustinendis exerceant; vincere plerique iu-
 bentes, alii flagris caedentes, & si qui elegantiores, etiam
 ferro cutim perradentes. Putabat enim ille, multo prius in
 animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac per-
 turbationes parandam esse; eumque, qui homines optime
 instituere velit, partim animi, partim corporis, partim
 etiam aetatis, & prioris educationis rationem habere debe-
 re, ne ea, quae vires excederent, imponendo, reprehensionem
 incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat,
 dum praeter rationem ita supra vires intenderentur.
 Unum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos
 mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili
 cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo
 refectum cernere erat. Iam vero ab istis ad alios digres-
 sus, urbis tumultus, & turbae conflictus, persecutus est,
 & theatra, & Circum, & aurigarum statuas, & equorum

- τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ
 τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία,
 καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπέληπται.
- 30 Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμϞῖ
 τὴν νεκυῖαν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεῖς,
 ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον
 τὸν βίον προίενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ
 ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ
 λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθη, ὅτι καὶ συγκατορύτ-
 τειν ἑαυτοῖς ἀξιούσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν
 ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελύ-
 οντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ
 τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς
 τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἀνθεσιν, εὐήθεις
- 31 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν διαμένοντες. Εἰκάζειν οὖν
 ἡξίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα

nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia: frequen-
 tissimum enim revera equorum infanum studium, quod iam
 & multos summae existimationis viros invasit. Post haec
 quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa
 funera & testamenta agitantur, hoc addens, unam hanc
 vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere; ea
 intelligens, quae in testamentis scribuntur, [quia verentur,
 dum in vivis sunt,] ne sibi veritas noceat. Quae vero dum
 ab eo dicebantur, risum tenere non potui: [haec nimirum
 sunt] quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos
 aiebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum
 hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant
 carissima, comburere eodem rogo secum mandant; alii &
 servos certos ad sepulcra adstare, alii etiam cippos fertis
 coronari praecipunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte
 manentes. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in

περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτουσι· ταύτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψιν ὠνούμενους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶτος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφανούντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα δίδουρην αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς ὄρους συγχέουσι, πάντες τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἥδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι. Σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδονῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν, οὐ προ-

32

vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hieme rosis opplenitur, quas, dum rarae sunt & intempestivae, amant; tempestivas, & a natura, nullo cogente, datas, tanquam viles fastidiunt. Hos illos esse, qui & unguenta bibunt, & quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus scirent, sed & in hisce peccarent, sineque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragoediis atque Comoediis dicitur, alia quavis parte potius, quam per patentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale voluptatum genus. Ceterum & hoc ex eadem sententia dicebat, prorsus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem Deum, quod cornua ante oculos

θέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς
 ἡτιάτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου
 τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥό-
 δων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥίνι μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέ-
 φεσθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς
 33 πλείστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὴν καὶ κείνους διε-
 γέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα
 ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περι-
 εργίαις. καὶ γὰρ αὐ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου
 τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς πραγματείας
 ὑπομένειν. ὑπέφαινε γοῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς
 εἵνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους ὁ μήκι-
 στος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμΦαγεῖν,
 ἀπολαυεῖν τι τῶν εὐνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδῶ γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν

10 Τῆς ἡδονῆς } Περὶ ἡδονῆς, καὶ ρυγγος, καὶ τούτου μὴδ' ἐπὶ τεσ-
 ῖφ' ὅσον τις τὸν ἀπὸ ταύτης κερπὸν σάρων δακτύλων μῆκος ἐκτεινο-
 δρᾷται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φα- μίνου. V.

non possuiffet: ita & ipse infcitiae arguebat eos, qui co-
 rollas in capite gestabant Nam si odore, inquiebat, vio-
 larum rofarumque delectantur, sub naribus potissimum
 eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri
 potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis at-
 traherent. Eos quoque irridebat, qui miram quandam di-
 ligentiam in apparandis coenis adhibent, dum condimen-
 torum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam
 compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momen-
 taneae voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. In-
 dicabat autem, quatuor illos digitorum causa totum hunc
 suscipere laborem solere, quorum mensuram vix longissi-
 mum hominis guttur aequet: neque enim antequam edant,
 ullam ex emtis tanto pretio cibis voluptatem eos capere;
 nec devoratis, suaviorem, quam quae ex ceteris viliori-

οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων
 ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πᾶσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς,
 ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας,
 ὧν ἀπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαι-
 ρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολ- 34
 λα μὲν διεξέχει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὕβρεις,
 τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δὲ ἐκφερο-
 μένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἔωκει, πολὺ δ' ἐν
 τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόν-
 τας γάρ τινες τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλ-
 λειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἣν ὑψηλὸν τι ἢ κοῖλον μέλ-
 λωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομνησκεῖν αὐτοὺς, τὸ και-
 νότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος
 μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μη-
 δὲ τῶν ὧτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλο-

bus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quae
 velut in transcurso percipitur, voluptatem, tam grandi pec-
 unia mercentur. In haec autem absurda delabi eos mini-
 me mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum
 ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare
 volunt. De iis autem, quae in balneis aguntur, multa com-
 memorabat: multitudinem prosequantium, contumelias,
 eos, qui servis impositi gestantur, ac quasi efferuntur. Unum
 autem maxime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
 urbe frequens, & in balneis valde familiare. Praeentes enim
 quosdam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante
 pedes prospiciant, si quid exstantius paulo, aut cavum
 praetergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod
 absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint.
 Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non in-
 digèrent, aut manibus; neque cum audirent, aliorum au-
 ribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac fani,

τριῶν δέονται προσφομένων, καὶ ἀνέχονται Φωνὰς ἀκού-
 οντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ πεπηρω-
 μένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς
 35 ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. Ταῦ-
 τά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν
 λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπῶς, μὴ σιω-
 πῇ πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ
 τῶν Φαίακων πάθος ἐπετόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς
 αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκληλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει
 καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατερρέο-
 μην, τοῦτο δὲ φθέγγασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε
 καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶτ-
 τα διημάρταν· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ
 ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο.
 βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐ-
 στόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτήν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκο-

ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces au-
 dire, quae miseris hominibus & excaecatis convenirent:
 audiunt enim easdem in foro, & medio die, [viri amplif-
 fini] quibus demandata est urbium cura. Haec atque hu-
 iusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fe-
 cit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens ausculta-
 bam, metuens, ne conticesceret. Ubi vero loqui desiit, il-
 lud nimirum, quod Phacacibus olim accidit, ego quoque
 passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulfus con-
 fliti: deinde multa confusione atque vertigine correptus,
 sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac re-
 tro inhihebar; ipsaque vox intercidebat, & lingua tituba-
 bat: postremo animi pendens lacrimabar. Neque enim sum-
 mam dumtaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me eius
 oratio tetigerat, sed altius & letale vulnus erat: scite
 enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est,

ψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶ μὲ ἤδη φιλοσόφων προσ-
 αΐσασθαι λόγων, ὥδε περὶ τούτων ὑπείληφα. Δοκεῖ 36
 μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῶ τινι ἀπαλῶ
 προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ
 μεστοὶ τὰς Φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λό-
 γων, οὐ μὲν πάντες εὖστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν
 αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀΐασι· καὶ ἀπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ,
 τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς
 σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν
 μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν
 τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτο-
 νίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκο-
 πόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης
 τῆς ὁδοῦ· ἣν δὲ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην

15 Ἐπιλίγδην) Ἀχρι τοῦ ἐπιξίσαι μένει. V.

animum traiecit. Quod si iam decet nonnihil & me philo-
 sophicos attingere sermones, ita de hisce existimo. Videtur
 mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum si-
 milis esse scopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita
 multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes certo iacu-
 lantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium iaten-
 to, vehementiori, quam par est, impetu telum emittunt: &
 hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittae
 autem ipsorum non manent, sed prae vehementia ictus
 penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum
 relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate vi-
 rium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque
 non perveniunt, sed languente impetu, saepenumero in
 medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum
 contingant, summum illum quidem leviter perstringunt,

ἀπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ γὰρ ἐπ'
 37 ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. Ὅστις δὲ ἀγαθὸς το-
 ξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται
 τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακός, εἰ μὴ στερρότερος
 τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί.
 ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε
 ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ
 τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρ-
 μάκῳ τούτῳ χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνωσ, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένε-
 τε, καὶ πολὺ τοῦ Φαρμάκου ἀΐψισιν. ὃ δὴ σκιδνάμενον
 ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. ταῦτό τοι καὶ
 ἤδονται καὶ δακρύουσι μεταξύ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐ-
 τὸς ἔπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ Φαρμάκου τὴν ψυχὴν
 περιβέοντος. ἐπῆγε δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο
 λέγειν,

altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim va-
 lido impulsu emissae fuerunt. At qui bonus iaculator est,
 atque huic nostro similis, principio quidem diligenter sco-
 pum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis soli-
 dus, & telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam invul-
 nerabiles. Ubi autem haec omnia perspecta habet, tum de-
 mum tincta sagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum
 sagittae tinguntur, neque opio, ut Curetum, sed sen-
 sim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo
 iam iaculatur. Telum autem, valide quantum satis est im-
 pulsum, eousque penetrans ut inhaereat, intus manet, &
 multum medicamenti emittit, quod videlicet dispersum,
 totum circumquaque animum ambit: hinc est, quod oble-
 stantur, & lacrimas inter audiendum emittunt. Quod &
 mihi accidit, sensim medicamento illo animum mihi perva-
 gante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' οὕτως, αἱ κέντι Φόως ἄνδρεςσι γένηται.
 Ὡςπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάν-
 τες μαίνονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνον-
 ται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πά-
 θους, οὕτω δὲ καὶ Φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἐν-
 θεοὶ καὶ τραυματῖαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ
 φύσει Φιλοσοφίας συγγενές.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, 38
 ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀλη-
 θῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε
 καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ
 παυσαμένου, ἄχβομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ εἴπω,
 τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσης· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ
 πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι
 λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἐτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μα-
 νίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαβῶσι, καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίγνον-

Sic iace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus remiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a Deo inspirati ac faucii abeunt; sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Am. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me infcio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc desinente, moerore afficior, & ut tuis verbis utar, faucius sum. Neque vero mireris: nosti enim, eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed & si quos alios ipsi in ea infania momorderint, etiam illos mente deiici, atque in furorem

ται. συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγρονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή.

ΛΟΥΚ. Οὐκ οὖν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἑρᾶν ὁμολογεῖς;

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σου κοινὴν τινὰ τὴν Θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΥΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

verti folere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quidam in alium transfertur, & propagatur, fitque infaniae istius multiplex successio.

Luc. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris?

Am. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias.

Luc. Ergo Telephi illud necesse erit facere.

Am. Quodnam illud dicis?

Luc. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, & ab illo medicinam petendam.

Δ Ι Κ Η Φ Ω Ν Η Ε Ν Τ Ω Ν .

Ἐπὶ ἄρχοντας Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανειψίωνος ¹
 ἐβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ
 Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ
 ἀρπαγῆς, ἀφ' ἡρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ
 ἐκφερομένων.

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἡδικοῦ- ²
 μην ὑπὸ τουτοῦ τοῦ ταῦ, καταχωρμένον τοῖς ἐμοῖς, καὶ
 καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην,
 καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
 ἢ ἵστε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας
 συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἤκει πλεονεξίας, καὶ
 ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσυχάσα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν,

⁹ Καταίροντες) Καταπλίνοντες,
 κατερχομένου. V.

¹³ Οὐκ ἀγαπῶν) Οὐκ ἀρκού-
 μενος. V.

I U D I C I U M V O C A L I U M .

ARCHONTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris,
 actionem instituit Σῆγμα adversus Ταῦ apud iudices septem
 Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omni-
 bus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

QUAMDIU, o iudices Vocales, non admodum gravi-
 bus iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abu-
 tebatur, & eo se inferebat, ubi nullum ei ius erat, damnum
 non graviter tuli; nonnulla etiam, quae dicebantur, au-
 divisse me dissimulabam, propter modestiam, quam nostis
 me servare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
 quam vero eo avaritiae & amentiae pervenit, ut non mo-
 do non sit contentum iis, quae ego saepe dissimulavi, ve-

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνα
 νῦν παρὰ τοῖς ἀμώτερά εἰδόνσιν ὑμῖν. θεός δὲ οὐ μικρόν
 μοι ἐπὶ τῆς ἀποβλήψεως ἐπέρχεται τῆς ἑμαυτοῦ. τοῖς
 γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μεῖζον προστιθέν, ἄρδην με
 τῆς οἰκείας ἀποβλήψει χώρας, ὥς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν
 ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ
 3 δὲ κείσθαι τοῦ φόβου. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικά-
 ζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας
 ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἔξεσται τοῖς βουλομένοις
 ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι,
 καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι
 γράφεται, οὐχ ὅσῳ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμι-
 μα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχάς, ἔξουσιν. ἀλλ' οὔτε
 ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παρορά-

6 Ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φό-
 βου) Ἀντὶ τοῦ δικαστικῆς κειμήσθαι
 τὸν φόβον, μηδὲν πλεονεκτησεως τῆς
 ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευο-

μίνης τῷ φόβῳ. V. Γ. ὁρθότερον,
 ἐν ἴσῳ τῆς φόβου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο
 ἂν εἴη τὸ Σ ἢ φόβος. C. G.

rum iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit,
 ut accussem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum no-
 vistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusio-
 nem meam me invasit. Nam cum prioribus iniuriis maio-
 res semper addat, prorsus me e domestica fede expellet,
 eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne
 inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum
 inserviam. Est itaque aequum, non modo vos iudices, sed
 omnes etiam reliquas literas ab hocce dolo sibi cavere.
 Nam, si, ut libet unicuique, licebit e suo ordine in alium
 violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino
 scribitur, permiseritis, non video, quomodo sua quique
 ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tue-
 buntur. Sed non existimo, vos unquam ad tantam incu-
 riam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quae

σεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ
καθυφῆσεται τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν
ἀδικουμένῳ. Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε 4
αἱ τόλμαι εὐθύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν
ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῷ, διαμφισβητοῦν
περὶ τῆς κισσῆρας, καὶ κεφαλαλγίας· οὔτε τὸ γάμ-
μα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν
ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφεῖῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέ-
παυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγισ,
ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ
τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανό-
μου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως.
τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λυόντός ἐστι τὸ δίκαιον.

6 Κισσῆρας) Κισσῆς γὰρ φασί·
γράφται καὶ κεφαλαργίας. V.

8 Ἐν τῷ γναφεῖῳ) Κναφεῖον μὲν
γὰρ φασί· γνάφαλλα δὲ τὰ ἀπο-
ξύματα. V.

9 Μόγισ) Μόγισ οἱ Ἀθηναῖοι·

μόγισ ἡ κοινή. V. Μόγισ, φασὶν
Ἀττικιστὰς, ἀναλογώτεροι διὰ τὸ
Γ γράφει ἐπὶ τῶν μετὰ πότων γι-
νομέτων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰώλιες
διὰ Λ ἐκφέρουσι καὶ γράφουσιν.
C. G.

cum aequo & iure pugnant. Nec si vos certamen decli-
naveritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligen-
dum erit. Atque utinam aliarum quoque literarum auda-
cia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delin-
quere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc
usque diem λάμβδα cum ῥῷ, disceptans de voce κισσῆρας
& κεφαλαργία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα
certamen; neque tam saepe ad manus propemodum venif-
set in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quia
cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, di-
ctionem μόγισ illi extorquens, immo suffurans. Adeoque
reliquae item literae quievissent, nec confusionem legibus
vetitam inferrent. Est enim pulchrum, unamquamque li-
teram in eo ordine, quem primum sortita est, manere:
transcendere vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius

- 5 Καὶ ἔγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμῆδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνείδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασταί, τὴν μείζω δεδάκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφῶνος δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δέχεται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἓνα τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.
- 6 Τὸ δὲ Τ τοῦτο, οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖροσι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἔξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μόνον, τοῦτο

& aequum evertit. Et qui primus nobis has leges fixit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quae debeat esse prima, quae secunda; sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα scilicet, & ὑψίλον, [eius misertae]

οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πάποτε βιασά-
μενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρῴων,
ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προβέσεων, ὥς
μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό
τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέ- 7
λῳ (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἀποικον, ὥς ἐπέ-
χει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον
ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμω-
διῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίας μὲν,
ὥς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι
λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν
τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ
ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με
τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν ὦμην συντεθράμ-

9 Λυσίμαχος) Οὗτος γὰρ πρῶ- ταῦ μεταβελῆς, τέτταρα κατατε-
τες ἤρξατο τῆς τοῦ σίγμα εἰς τὸ μῆσας εἰπεῖν καὶ τήμερον. V.

convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi
maiores vim, quam ullae unquam literae, inferre ausum est.
Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, praeterea
ex ipsis etiam coniunctionibus & praepositionibus expel-
lere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ul-
terius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde & a
quibus initiis coeperit. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id
oppidum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-
nienfium) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ, ex vici-
nis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quen-
dam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum ap-
parebat, Boeotium, sed qui se tamen e media Attica oriun-
dum dici volebat. Apud hunc hospitem ego huius ταῦ avi-
ditatem deprehendi. Quod dum paucis aggredereetur dicere
τετταράκοντα, privans me meis cognatis, existimabam eam
esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae.

μένων ἑγραμμάτων ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπὶ σπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷστον ἦν μοι τὸ
 8 ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμενην ἐπ' αὐτοῖς. Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθρίασαν, καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀδυμῶντι, καὶ μεμινωμένῳ τῶν βοηθήσόντων, σύγγνωτε τῆς δικαίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνεχολακότων μοι γραμμάτων κίσσαν μου, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου.

11 Ἀφαιρουμένη τῶν συνήθων) τάσσεται. Ὁμοίως ἐπὶ μ' ἀφίλει
 Ἀντὶ τοῦ ἀποστερούμενον ἢ ὅτι σὲ γι αὐτήν. V.
 καὶ τὸ ἀφιλίσθαι αἰτιατικῇ συν-

Præterea cum τήμερον & similes quædam voces ad sese pertraheret, diceretque eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verum postquam, sumto ab his initio, eo audaciae processisset etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret, deinde, abiecto omni pudore, βασίλιτταν quoque nominaret: haud leviter sum commotus, & ira accensus, timens, ne quis temporis successu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Iovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio destituti, iustam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum est, cum assuetis & familiaribus me rebus spoliati; nam κίσσαν [id est, picam] avem meam loquacissimam, ex medio, ut ita dicam, sinu abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, [id est, palumbum] una cum νήσσαις [id est, anatibus] & κοσσύφοις,

περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρῶντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ 9 τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θεσσαλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων ὥς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμᾶραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξυ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ Φυτεύσαντί μου τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρυθς. καὶ γὰρ μὲν τοιοῦ-

[id est, merulis] interdicente Aristarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad se non paucas μέλισσας [apes.] In Atticam vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττὸν praeter ius rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis videntibus. Vtrum quid ego ista commemoro? tota me Thessalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto insuper [θάλασση] mari sum exclusus. Neque a [σεύτλων] betis hortensibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne [πάτταλος] paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero litera sim iniuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: neque enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμᾶραγδον abstulit, & totam Σμύρναν surripuit; nec ipsi etiam ξυ, omnia [συνθήκαι] foedera rumpenti, lirem intendi, ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam iniuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo laborans meas apud se μυρρίνας [id est, myrtus] plantarit, & aliquando atra bile percitum me [ἐπὶ κόρυς] in faciem

- 10 τον. Τὸ δὲ ταῦ τῷτο σκοπῶμεν ὡς οὖσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτὰ μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντα δικασταί, τοῦ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐσπερῆσθαι· τοῦ ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τοῦτ' αὐτῷ; Τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τουτοῖν τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρε-
- 11 κέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τοῦτ' αὐτῷ; Τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τουτοῖν τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρε-
- 11 Γρύζειν) Γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

percussit. Talis quidem ego sum. Hoc vero ταῦ quam fit natura violentum adversus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abstinerit, consideremus; sed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa iniuria affecerit. Arcessit mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudices, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet; quod sane contrarium est omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti capillos evellens, eo quod privatum est [κολοκύνθη] cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem [id est, mutire] illi porro liceat. Quis ista quaeso ferat? aut quae poena satis magna erit tam scelesto Tau? Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis.

σθαι ταῖς γλώσσαις· μάλλον δὲ, ὃ δικασταὶ μεταξὺ
 γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε
 περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπή-
 λασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὃ γλώσσης
 ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ'
 ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐ-
 τοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπα-
 ράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν
 ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὸν ταλὸν
 εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι προεδρίαν ἔχειν
 ἀξιούν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ
 (τλῆμον γάρ ἐστίν ἀληθῶς) τλῆμα πεποιήκε τὸ κλῆ-
 μα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ
 τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὃ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἷσαι
 Φασί, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τού-

3 Τὸ μέρος) Ἀπὸ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. V.

Immo vero, Iudices: interim enim res humanae rursus
 me admonuerunt γλώσσης, [id est, linguae:] nam me hac
 quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O
 linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod
 coeperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus
 adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem
 eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum
 quippiam videns, id καλὸν [pulchrum] appellare velit, hoc
 ταῦ ex transverso irruens ταλὸν ipsum dicere cogit: adeo
 cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursus alius qui-
 ppiam dicit, περὶ κλήματος [id est, de palmitē:] hoc vero,
 est enim re vera τλῆμον, [id est, miserum] τλῆμα facit,
 quod erat κλῆμα. Nec plebeios tantum homines iniuria
 afficit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam
 terram & mare cessisse, atque naturam suam mutasse, in-

τῷ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέ-
 12 *Σηθεν.* Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ·
 ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
 ἐδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ
 ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τού-
 του σώματι Φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
 μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοι-
 οῦτῳ ξύλα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκοποῖζειν ἐπ’
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν
 πονηρὰν ἐπανυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἑνε-
 κα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ
 μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμω-
 ρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην
 ὑποσχεῖν· ἃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργή-
 η, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

fidiatur, & ex ipso, cum Kῦρος sit, τῦρον [caseum] quen-
 dām efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lae-
 dit. Quomodo vero re ipsa & opere eosdem laedat, au-
 dite. Plorant homines, atque suae fortunae vices deflent,
 atque ipsum saepe Cadmum exsecrantur, quod ταῦ in ele-
 mentorum genus invexerit: aiunt enim, Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos, postea si-
 mili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent:
 atque ex hoc huic tam perniciosae fabricae pessimum no-
 men obvenisse. Propter ista omnia, quot mortibus ipsum
 ταῦ dignum esse censetis? Ego quidem existimo, merito hoc
 solum ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut poenam in sua
 illa figura sustineat, quae sane ut crux esset istius opera
 effectum est, nomenque etiam apud homines fortiretur.

TIMΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ.
ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

TIM. **Ω** ΖΕΥ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἰ
ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέ-
τα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι
ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ
μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερεί-
δεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηγὸς
τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή, καὶ
ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις,
καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος
ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω

12 Ἄπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος) Ἀπὸ τοῦ οὐδέν, εἰ μὴ μόνον ψέφος
ποιητικῶν ὀνείματων. V.

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. IUPPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS.
GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

Tim. **Ο** IUPPITER Philie, & Xenie, & Hetaereie, & Ephe-
stie, & Asteropeta, & Horcie, & Nephelegereta, & Erig-
dupe, & si quo te alio vocant nomine attoniti poëtae, id-
que adeo cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc
enim magno nominum agmine sustines versum labantem,
& rhythmum hiantem reples) ubi nunc fulgur illud tuum
tanto strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans?
ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis
fane constare potest, ea omnia nil esse aliud quidquam
praeter nugas sonoras, ac fumum plane poëticum, nomi-

τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰοίδιμόν σου, καὶ ἐκ-
 βόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπ-
 ἔσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς
 2 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. Θᾶττον γοῦν τῶν
 ἐπιорκεῖν τις ἐπιχειροῦντων ἔωλον θρυαλλίδα Φοβηβείῃ
 ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ Φλόγα· οὕτω
 δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν
 ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἶσθαι
 ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληθήσονται τῆς
 ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς
 ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὗ-
 τω ψυχρόν τὴν ὀργὴν Δία, Θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ με-
 γαλαυχούμενος. πῶς γὰρ, ἅπουγε καθάπερ ὑπὸ μαν-
 δραγόρα καθεύδεις; ὃς οὔτε τῶν ἐπιорκούντων ἀκούεις,
 αὐτὸς τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λημᾶς δὲ, καὶ ἀμ-

12 Θερμουργός) Θερμουργὸς ὁ ὑπὸ τῶν ἀνειμίτων καὶ ραθύμων,
 παρὰ χιτῶν καὶ παντολῆμος. V. παύσαν εἰ τὸν μανδράγορα φα-
 13 Ὑπὸ μανδράγορα) Παροιμία γόντες ἀνιγερτοὶ ὑπνῶττουσιν. V.

num strepitum si demas. Telum autem illud ita decanta-
 tum, & longe feriens, & expeditum, nescio quo pacto
 plane restinctum est, & refrixit, ne tantillulam quidem irae
 scintillam adversus sceleratos retinens. Inde est, quod per-
 iuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam
 fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titio-
 nem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant; hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment,
 quod fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo
 est, quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare au-
 sus est, vir, qui hanc de se opinionem in animis hominum
 facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum
 Iovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub
 mandragoris recubans periuros non audias, neque iniustos
 aspicias; contra autem lippis & lusciosis oculis ea, quae

βλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ἅτα ἐκκεκώφω-
σαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. Ἐπεὶ νέοςγε ἔτι, καὶ 3
ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν
ἀδίκων καὶ βιαιῶν ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἤγες τότε πρὸς
αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' αἰ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς
ἦν, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπεσειέτο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο,
καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προη-
κοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδόν, καὶ ἡ χιών, σωρη-
δόν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι Φορτικῶς δια-
λέγωμαι, ὑετοὶ τε ραγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκά-
στη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία
ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων
καταδουκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσ-
οκείλαν τῷ Λυκαρεῖ, ζῶπυρόν τι τοῦ ἀνθρώπινου σπέρ-

3 Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων) Εἰ
ποτ' ἄλλοτε μάλιστα τῶν τούτων
χρεῖα τῶν ἀπιστοπετημάτων. Κατ-
αλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἐκά-

στη πληγὴ τὴν ἐκβασιν ἐπιφέρει.
V.

13 Ἐν τῷ κιβώτιον) Ὡς ἐπὶ τοῦ
Νῆε ὁ καταχλυσμὸς γέγονε. V.

funt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui ae-
tatis sunt iam provectioris. Nam cum adhuc iuvenis eras,
ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adver-
sus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni in-
duciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otio-
sum erat fulmen: aegis concussa illis intentabatur, toni-
tru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae usque
& usque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter
fiebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acerva-
tim ruebat, grandinem autem faxa diceres; & ut violen-
tius dicam & elatius paulo, imbres ραγδαῖοι & vehementes
deferebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant.
Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naves
perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfue-
rit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam

4 ματος διαφύλαττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ πείχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων καὶ οὗτος, οὐ πάνυ ἀναγκᾶ ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔβος τι ἀρχαῖον συντελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναϊότατε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἔω λέγειν ὅποσάκις ἤδη σου τὸν νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὠκησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὥς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γίγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκρά-

2 Τὰ πείχειρα) Μισθούς, τὰ διὰ τῶν χειρῶν κερδῆ· τὰ ἐπείχειρα, τὰ ἐπείχειματά, αἱ ἀνταποδοσεῖς. V.

8 Οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι) Ὁμοία ἡ συνταγὴς αὐτῇ τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ

Εὐαγγελίου Μαρτίνου συγγραφεῖ, τῇ οἱ δὲ ἰούστασαν ἀντὶ γὰρ τοῦ τινὸς τὸ οἱ δὲ κεῖται. V.

11 Ὡς βοηδρομήσαντες) Ἀπὸ τοῦ μετὰ βοῆς ὑραμέντης. V.

generis humani fomitem fervans, quo maiora deinde scelera subolescerent. Ergo pretium ob sordidiam ab iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium: idque qui tibi praestat, rem se haud sane pernecessariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o Deorum praestantissime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore spolient. Mitto iam dicere, quoties templum tuum expilarent. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam sunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtae vocitant, ne ausus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e vestigio concurrentes comprehenderent sacrilēgos, res suas etiamnum convasantes, ut in pedes se protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γίγαντολέτωρ, & τιτανοκρά-

τωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περιχειρόμενος ὑπ' αὐ-
 τῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-
 νυν, ὦ Θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς
 παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι Φαίβοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, 5
 τὰ μὰ εἶπω, τσοῦτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ
 πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς θεο-
 μένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀβρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν
 φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα
 ἐγενόμην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσ-
 βλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες,
 καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρητημένοι. ἀλλ' ἦν που καὶ
 ὁδῶ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην

5 Πόσοι Φαίβοντες) Τὴν ἐκπύ-
 ρωσιν διὰ τοῦ Φαίβοντος ὑποδηλοῖ,
 ὥσπερ διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν
 κατακλυσμὸν· δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὴν

Θείαν γραφὴν μὴ ἀντιπαραστήσαντος
 τῆς ἐκπύρωσιν διατελεῖν, ἀλλὰ
 διὰ Σιδόμων ὑποφαίνεται. V.

τωρ praedicaris, sedebas, manu decemcubitale fulmen fu-
 stinens, interea dum cincinnos aureos otiose tibi attonde-
 bant. Haec igitur, o Deorum praestantissime, ecquando
 tandem dissimulare defines? Ecquando erit, ut tanta faci-
 nora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia
 satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
 compescatur? De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros
 pertinent, omiſſis, postquam tot Athenienses exexi, divi-
 tesque ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus
 egebant, benigne largitus sum, seu, ut verius dicam, post-
 quam acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes ef-
 fudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam redactus sim,
 illi me ignorant; sed ne aspiciunt quidem, cum tamen an-
 tea me reverentur, adorarent, & ex meo penderent nu-
 ti. Quin etiam si forte cui ipſorum in via occurram, ii

παλαιῷ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

6 Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχάτην τραπόμενος, ἐναψάμενος διΨέβραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κέρδιανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν Ἀσίαν εὐπράττοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ρέας υἱε, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοί-

13 Ὑπὸ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμ.) Ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδην. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρέας ἦν χρησμολόγος, οὗ καὶ τὸ, Κρήτες αἰὶ φεύσται, λέγεται· λέγουσι οἱ ξ'

ἔτι ὑπνώσαντα οὕτω μετὰ ταῦτα ἀναστῆναι παραλαττοντα καὶ κινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λαίπρον ἀπύειν. V.

me veluti eversum hominis iamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, praetereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occurfu infaustum, atque averfandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτῆρς ἰσφίς & εὐεργέτης fui. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc remotum & desertum agrum concessi; & suspenso ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor praemium vel maximum consequi, quod plerosque praeter acquum & bonum fortunatos non sum visurus. Id enim mihi molestum est ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheae filii, excutiens altissimum istum somnum ac vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vicisti) statim

μησαι,) καὶ ἀναρρίπισας τὸν κεραυνόν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνθρώπους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

ZEYΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπάρειᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφώς ἄλαλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἤπου φιλόσοφός ἐστιν; οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήει καθ' ἡμῶν.

ERM. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωννα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττία; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελειῶν ἐστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας

1 Ἀναρρίπισας) Ἀνακρίσας. V.

1 Ἐκ τῆς Οἴτης) Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τῶς Φωκίδος ὄρος ὕψηλον, οὗ μνῆται καὶ πεφυκὸς φλογὸς ἀνίσταται· πᾶς οὖν τοῦτο λέγει τῶν; ἰοί-

κί μοι, διότι ἐκτὶ Ἑρακλῆς τὸ τελευταῖον καθ' ἰδίαν ἀξιώσιν ὑπὸ Φιλεχτήτου ἀλοκαυτάσθαι. V.

7 Πιναρὸς) Ῥυπαρὸν. V. .

denuo suscitans fulmen, aut ex Aetnae crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Iovis foris ac manu prompti exferes; nisi forte vera illa sunt, quae de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

Iup. Quis hic est, Mercuri, qui ex Artica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semianictus? incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax. Haud dubie Philosophus est: neque enim sermones de nobis adeo impios deblaterasset.

Mer. Quid ais, o pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidae filium, haud noris? Hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives,

ἐκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια.

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνός, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄβλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς εἴοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

8 ΕΡΜ. Οὕτωςί μὲν εἵπεῖν, χρηστότης ἐπέτρεψεν αὐτὸν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς Φίλους· ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, Φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ὥετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὁστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περι-

Ι Τὰ Διάσια· Ἐορτὴ Ἀθήνησι οὕτω καλουμένη, ἣν εἰώθεσαν μίτᾳ συμπλοτῆτος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῇ Μειλιχίᾳ· εἴοικε δὲ καὶ τοῦνομα

ταύτη ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν τιθεῖσθαι. V. Διασιαίνειν δὲ τὸ ἀποτρέψασθαι τῆς ἀνίας· ὅρα ἐν τῷ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκτὶ. C. G.

qui totas hecatombas mac̄tabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

Iup. Heu! quae isthaec rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone coniiicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

Mer. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret, corvis se & lupis gratificari; existimaret praeterea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent. Ii vero nudatis Ti-

τραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὥχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ρίζας ὑποἰετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διΦθερίας, ὡς ὀρᾶς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦνομα εἰ Τίμων καλεῖτο εἰδότες.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, 9 εἰκότα γὰρ ἡγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνὴρ, τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ρίσιν τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ

monis offibus, & circumfosis, ac medulla, si qua supererat, probe & diligenter exsucta, aridum illum & ab radicibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe prae pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad insaniam adactus, quod certos homines a se antea diratos praetereuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

• *Iup.* Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve est. Infelix enim iure indignaretur, si eadem faceremus ac scelesti illi assentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit: eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus districtus fui, ingentemque peierantium turbam, nec non eorum,

φόρου πολυῶν τῶν ἐπιорκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ
 ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούν-
 των, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφίᾳσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ'
 ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ Φιλο-
 σοφία, καὶ λόγων ἐριδὲς ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, οὐδὲ ἐπακού-
 ειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα
 καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα,
 καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ Φωνῇ ζυνεῖρόν-
 των. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς
 10 ἡμῶν, οὐ Φαῦλον ὄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλούτον, ὃν Ἑρ-
 μῆ, παραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέ-
 τω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ με-
 νέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μὴδὲ ἀπαλλαττέ-
 σθωσαν οὕτω ραδίως, καὶν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότη-

qui per vim rapiunt, tum vero propter metum sacrilego-
 rum, (ii enim bene multi sunt, & quos haud facile quis
 vitet, neque nobis connivendi spatium relinquunt) iamdiu
 in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philo-
 sophia, & verbosae illae concertationes inter eos exortae
 sunt. Cum enim inter sese digladientur, perpetuoque vo-
 ciferentur, non est ut quisquam nostrum preces & vota
 hominum possit exaudire: quare vel obstructis auribus
 otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse,
 Virtutem nescio quam, & Incorporca, & meras nugas
 magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam eve-
 nit, ut hic Timon, vir sane neutiquam contemnendus, a
 nobis usque adhuc fuerit neglectus. Sed ut ut haec se ha-
 bent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam
 ocissime. Adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; ma-
 neantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eius

τος αὐθις ἐκδιώκη αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολά-
κων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς
αὐτὸν, καὶ αὐθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν,
ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσῃ κατεαγμένοι γὰρ
αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμένοι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-
σται, ὅποτε Φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρῶην ἐπὶ τὸν σο-
φιστὴν Ἀναξαγόραν ὃς ἐπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως
εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς Θεοὺς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν δῆμαρτον
(ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυ-
νος εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε,
καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. πλὴν
ικανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ.
ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν.

ΕΡΜ. Οἷόν ᾤν τὸ μέγα κεκραγένας, καὶ ὀχληρὸν 11
εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ

10 Ἐς τὸ Ἀνάκειον) Τὸ τῶν λεῖτο· Ἀνακίς γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἑλ-
Δισκοῦραν ἱερὸν Ἀνάκειον ἔκα- λάντων ἱκαλοῦντο. V.

aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est;
denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo im-
memores beneficiorum praebent, post videro: eos plecte-
re certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius
duo omnium maximi diffraeti sunt & retusi, cum illud ve-
hementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer,
qui discipulis suis persuadebat, nos Deos in rerum natura
non exsistere; & ab eo aberravi, frustrato ictu: protenta
namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
Castorum aedem cum praeter spem delatum esset, eam
exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum com-
minutum est. Quamquam interea satis poenarum luent as-
sentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

Mer. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem
agere, & molestum esse atque audacem! neque id modo

καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυῶς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διατί, ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

- 12 ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμέ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῶν αὐτῶ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοισ με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτοντες. αὐθις σὺν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις

10 Ἐξεφόρει) Ἀπέντλει, ἐξί-
φρι. C. G.

11 Δικράνοισ) Δίκρανα πτύα
τινὰ οὐ συνεχῇ, ἀλλὰ διηρημένα,

οἷς ἐφάπτονται τοῦ σαρκοῦ, ἢ κατὰ
δύο ἢ κατὰ τρία· τοῖσι δὲ καὶ
λιχμῶσιν ἐν ταῖς ἁλώσειν. V.

causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui Deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Iovem ad sese advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet.

Plut. At ego, Iuppiter, ad ipsum non ibo.

Iup. Quid ita autem, optime Plute, me praesertim iubente?

Plut. Quia per Iovem in me iniurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assepsatoribus, & meretriculis obliiciendus? Ad illos, Iuppiter,

παράδοθ' ὁσόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἔγω, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάραι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ δι' ὀρέαν παῦ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δικελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄβλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάζεται περὶ 13
σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δικελλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὡς χρὴν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψιμοίρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιάῃ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡΐκει περινοστεῖν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τὸνναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακλειεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί,

3 Οἱ λάραι) Ἀπὸ τοῦ, οἱ ἡδύες. V. ἢ οἱ ἀδελφοί. C. G. 5 Ἀγαπάτωσαν) Ἀπὸ τοῦ ἀρκεῖσθαι. V. 7 Προϊέμενοι) Ἀμεληταί. V.

me, quaeso, mittas, qui benignitatis modum intelligant; qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiore ducunt, acceptoque ab ea rhonone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant, qui decem talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

Iup. Nil tale posthac adversus te Timon faciet: a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepone; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permisit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adversus divites indignaberis, claudi te ab iis conquerens repagulis, cla-

καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὥς μηδὲ παρακύνῃσαι σοὶ ἐς τὸ
 Φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με, ἀπο-
 πνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο
 ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συν-
 εσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισ-
 μῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ καιροῦ λάβοιο
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει
 σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δα-
 νάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λο-
 14 γισμῷ. Ἀτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἔξον δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας,
 οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας,
 ἀλλὰ Φυλάττειν ἐγρηγορούτας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν
 μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν
 οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μη-

6 Καὶ ἀποδράσασθαι) Ἀποδράσασθαι παρ' αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

vibus, & annulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis
 lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamen-
 tabaris, in tantis tenebris suffocari te dicentis: utque id
 propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contra-
 ctos habebas ob frequentem computandi consuetudinem;
 quin & minitabaris, te quandoque aufugitutum, si quam
 nancisci occasionem posses. Ad pauca ut redeam, gravis-
 simum tibi videbatur, in ferreo aut aereo thalamo virgi-
 nem custodiri, velut alteram Danaën, & sub acribus &
 scelerosis paedagogis educari, Foenore & Ratiocinio. Eos ita-
 que plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent,
 possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo
 secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili
 custodia servarent, sigillum aut repagulum oculis haudqua-
 quam demotis aspicientes; seque abunde potiri existiman-

δενὶ μεταδιδόναί τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
Φάτῃ κύνᾳ, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε
τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ
κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων, καὶ Φυλαττόντων, καὶ
τὸ καινότατον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων ἄγνοούντων δὲ ὡς
κατάρματος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίψ ὑπεισιῶν
λαβραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρα-
στον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνί-
διον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἕως τῶν
τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰ-
τιαῖσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴγε τάλῃβῃ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι 15
εὐλόγα δοῶ ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο
ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκό-
τως ἂν δοκοίῃ· τούς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θυραῖς καὶ

6 Παιδοτρίψ) Παιδοτρέβης, ἀλειπτής, διδάσκαλος, γυμναστής. V.

tes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi faculta-
tem si praereptum irent; quod plane canem in praesepio
factitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec
equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis memini,
eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodirent, &
(quod prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi forent; igno-
rarent autem, scelestissimum aliquem servulum, aut paedotri-
bam, clanculum subeuntem, hero inamabili & Diis iratis
nato subliturum os, dum ad lucernam obscuram, & exi-
guum habentem ellychnium, paululoque instructam oleo,
usuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, absur-
dum non sit, haec olim divitibus obiecisse te, nunc vero
plane contraria Timoni vitio vertere?

Plut. Atqui si vera lubet inquirere, utrumque meritif-
simo videbor facere. Nam huius quidem Timonis soluta
licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod

σκοτώ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην,
καὶ πιμελῆς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε
προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας,
ὡς μηδὲ ἐΦθεινῇ πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ
ὑβριστάς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς
κατασῆποντας· οὐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίαςιν
16 ἄλλω τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. Οὐτ' οὖν
ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαι-
νῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας
τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀΦεζομένους τοπαράπαν, μή-
τε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γάρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ
Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν,
ἔπειτα μήτε Φυλάττοι, μήτε ζήλοτυποὶ τοπαράπαν,
ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ'

11 Σκόπει γάρ, ὦ Ζεῦ) Παίζει χρημαίτους· ἢ καὶ ἠδίκηον τοῦτο ποιεῖ
πρὸς τοὺς ῥήτορας οὕτω συνιχᾶς καὶ ἀπλοϊκόν. V.

spectat, haberi debet: illos autem, qui me clausum tot ostiis
in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiores
redderent & pinguiorem, atque corpulentiores aequo,
neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes,
ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, & in me con-
tumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iu-
berent tot vinculis impeditum, nescientes interim, post pau-
lo se e vita decessuros, meque fortunatorum cuipiam re-
licturos. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque
eos rursus, qui me libentius contrectant & infumunt, sed
potius eos, qui, quod apprime in vita utile est, modera-
tionem adhibeant; qui neque prorsus abstineant, neque
omnino proiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per
Iovem vide, quaeſo, Iuppiter: si quis legitimis nuptiis
formosulam aliquam uxorem in ipso aetatis flore duxerit,
deinde neque domi custodiat, neque ullo zelotypiae sensu
moveatur, noctu & interdium, qua visum est, vagari per-

ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μα-
 στροπεύων, καὶ πάντα ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἔρᾳν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο Φαίης ἄν,
 ἔρασθῆις πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυ- 17
 ναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παί-
 δων γησιῶν, ὃ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας
 καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέ-
 ποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενευοί,
 καὶ ταῦτα ἔρᾳν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς,
 καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδε-
 δυκότων, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν,
 δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, κατα-
 μαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθά-

6 Ἐπ' ἀρότῳ) Ἐπὶ σκορῷ. C. G.

mittens, & cum obviis quibusque aetatulam suam oble-
 ctare; aut potius aliquo corrupendam ab adulteris du-
 cat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam con-
 vocans; quid, quaeso, talis vir uxorem amare videatur?
 Haud istud tu quidem dixeris, Iuppiter, qui quid sit amor,
 re saepenumero expertus es. Si quis contra uxorem lege
 domum duxerit, *Arvo ut venereo lactus liberos ferat*, floren-
 tem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quem-
 quam ad illam oculos adiacere sinat; domi autem conclu-
 sam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, eius tamen
 amore flagrare se dictitans, idque indicans vultus colore,
 macrescente in dies & horas corpore, concavis & introtr-
 sum recedentibus oculis: an non eiusmodi vir pro cerrito
 circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per to-
 tam vitam nutriens, tam venustam tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu sineret, cum con-

περ' ἰέρειαν τῇ Θεομοφώρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου;
ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως
λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος·
ὕπ' ἐνίων δέ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

- 18 ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδάσσι γὰρ
ἄμφοι καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος,
ἀποτοι καὶ ἀγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνό-
τες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δέ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς
Φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι.
ἀλλ' ἀπιθι ἥδη σωφρονεστέρω παραπολὺ τῷ Τίμῳ
ἐντευξόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ
κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρῆναί με, κατὰ
σπουδὴν ἐξαντλῶν, θάσσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρρῶν,
μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν

1 Θεομοφώρα) Τῇ ἰστίᾳ· ἰπαρ-
θιεύοντο γὰρ αἱ ἱερίαι αὐτῆς πα-
ταχοῦ. V.

3 Καὶ λαφυσσόμενος) Ἀπὸ τοῦ

λαφύσσεισθαι καὶ ἐξαντλεῖσθαι πα-
ραχαρῶμενος. V.

9 Ἀφαιρούμενοι) Παθητικῶς
ἀκυστέον, ἀπὸ τοῦ στερούμενοι. V.

tra liberos ex ea tollere & coniugio frui deberet? Ad hunc
plane modum quidam me calcibus ignominiose quatunt,
luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis
autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

Iur. Quid, quaeso, illis succenses? utrique enim graves
poenas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore ficco
ac ieiuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes;
alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis
faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed iam abi: nam Ti-
monem multo impensius, quam antea, sapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is aliquando desinet consulto, vel-
uti ex perforato cophino exhaurire me, priusquam totus
influxero, (veluti praevenire studens nimiarum opum in-
fluxum) ne copiosior incidens ipsum inundem? Quare

τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσ-
ρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθισομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐ-
ρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώ-
λυτος ἢ ἕξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, 19
καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ
σου, ραδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελ-
λαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλου-
τίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιών, πρὸς
ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτης, ὅπως τὸν
κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγ-
μένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; 20
ἐλελήθεις με, ὦ γενάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ
χωλὸς ὢν.

3 Τοῦ ἐπιρρέοντος) Τῆς ἐπιρροῆς. V. 7 Εἰς τὸ ἅπαξ) Ἀπὸ τοῦ διόλου. V.

videor mihi aquam in Danaïdum dolium congesturū, &
frustra infusus, cum vas perfluat, & id, quod ingestum
fuerit, iam iamque sit effluxurum, priusquam influxerit;
adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis
exitus.

Iup. Proinde rimam istam & hiatum nisi semel & dili-
genter obstruxerit, in faece dolii rhenonem una cum ligo-
ne reperiet, postquam tu cito effusus fueris. Sed iam ali-
quando abite, atque hominem ditare. At heus tu, Mercu-
ri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopas, qui mihi
fulmen exacuant ac reficiant: eo enim perquam acuto no-
bis opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas?
Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed clau-
dum etiam.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰὲ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὅποτε μὲν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίστε τοῦ περιμέοντος. ὅποτε δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὑσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίστε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθῆς μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὥστε πρίασθαι βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ

6 Ἐπισπῇ ἡ Ὑσπληγξ) Τὸν συνί-
χοντα τὰς κυγχλίδας μεχλὺν, ἦν
ἀρτίως λάμναι φασί, Ὑσπληγα κα-
λεῖ. V.

10 Πρίασθαι (βρόχον) Βρόχον εἰς
τὸ δεῖ' ἀπορίας βίβιν ἀνάφαντας ταυ-
τοὺς ἀπολύσαι τοῦ ζῆν. V.

Plut. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Iove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is iam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque iacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celerior. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, iam me victorem proclamat praeco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie repente divites existunt, sumtus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aurcisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opi-

χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἴμαι
ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ 21
τοῖς ἑμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ
Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδό-
της, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ
ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέ-
ρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ καταση-
μηνάμενοι ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀβόῃ σκεπόμενος, περιμά-
χητος ταῖς γαλαῖς, ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγο-
ρᾷ περιμένουσι κεχρηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-

1 Χρυσόχειρες) Χρυσόχειρες ἦτοι
τοῖς δακτυλίοις περιανυγάζομενοι
τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερ-
βάλλουσαν χειροπληθεῖς τὸν χρυσὸν
διασπείροντες. V.

4 Ἄλλ' ὁ Πλούτων) Αἰνιτίζεται
εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν τελευτάντων πλου-

σίαν διαδοχομένους τὸν κλῆρον. ταύ-
τη τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν
αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐπὶ τὴ
κρίττονα μεταβολήν. V.

8 Δέλτον) Δέλτη καλεῖται καὶ τὴν
ἐν εἰλήσει βιβλίον. C. G.

nor, nondum satis sibi persuadere possunt, suas illas opes
somnia non esse.

Plut. Istuc, quod dicis, Mercuri, longe diversum est;
nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Iuppiter,
sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipse
fit [opum largitor] & splendorum munerum dator, quod
& suo ipsius nomine satis indicat. Itaque cum mihi ab alio
ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias con-
iiciunt, ac diligenter obfignantes domo me baiulorum ope-
ra efferunt: interea mortuus in obscuro aliquo aedium lo-
co iacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipsum
decertant feles, eius cadaver attingere gestientes; me au-
tem ii, qui tandiu speraverant, ad forum iidem ut hi-

- 22 τομένην τετριγότες οἱ νεοττοί. Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρέθῃ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἥτοι συγγενῆς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξηρημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡδὴ ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει Φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεὶς· τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγῆνης διέφυγεν,
- 23 οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιῶν. Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως

2 Ἀφαιρέθῃ) Τὸ ἀφαιρέθῃ καὶ 9 Ἀντὶ τοῦ τίως Πυρρίου) Οἰκτικὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς παρὰ τοῖς ῥητορσι λεγόμενα, ἢ καὶ ὀνόματα. V.
 τὰ ἐξῆς σχῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον

rundinem advolantem pulli expectant. Ubi autem sublatum est sigillum, & lineum testamenti vinculum incisum est, tabulaeque apertae, ac novus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut fervulus denique, qui ad obsequium venereum praesto erat, & ea gratia ceteris praelatus omnibus, raso etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam exoletus, ei perdespendum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dromo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: illos incassum hiantes, & inter se aspicientes reliquens, dolore non ficto lugentes, qui tantum thynnum ex intimo fagenae recessu elapsum amiserint, post optimam escam consumptam. In me igitur

ὅς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν
πέδην πεφρικῶς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις,
ὄρθιον ἐφιστάς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀν-
άκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχά-
νουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευβέρους ὕβριζει, καὶ τοὺς ὁμο-
δούλους μαστιγῶν, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοι-
αῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἡ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσῶν, ἡ
ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἡ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν
ὁμνύουσιν, ἡ μὲν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν,
εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἡ Κόδρου, συνετώτερον δὲ
τοῦ Ὀδυσσεως, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκ-
καίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ'
ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιорκιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ παν-
ουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡΜ. Αὐτὰ που σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁπό- 24

1 Ἀπειρόκαλος) Σημειῶ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἀπει-
ρος τοῦ καλοῦ. V.

irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus, qui
pedicas etiamnum exhorrescit, & , si quis temere praeter-
iens loris increpuerit, arrectis auribus repente resistit, pi-
strinum autem veluti templum adorat: talis, inquam, vir,
iis, quibuscum versatur, non amplius tolerabilis, sed in
homines liberos contumeliosus est, conservos autem suos
flagellis urit, quasi experiundi gratia, num id sibi quoque
liceat; usque adeo, donec meretriculam aliquam nactus,
vel equorum alendorum studio insaniens, aut assentatori-
bus sese totum dedens, deierantibus formosiorē ipsum
Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulysse pru-
dentiorem, sedecim simul una Croesis ditiores, puncto
temporis ea effundat infelix, quae unciatim ex multis per-
iuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsius

ταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐ-
ρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὗς ἂν σε ὁ
Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἶε γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην
καταλιπὼν, Ἴππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ
πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλ-
λὰ τί πράττεις καταπεμφθεῖς;

ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστών,
ἄχρις ἂν λάβω τινὲ ἐμπεσών. ὁ δέ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι
περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παρα-
λόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνών.

25 ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, εἰόμενός σε κατὰ
τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλου-
τεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ γὰρ δέ, ὅσγε τυ-

pedibus uteris, qui, quaeso, tanta in te cum sit caecitas,
viam tamen invenis? aut qui tandem diiudicas, ad quos
te miserit Iuppiter, divitiis illos esse dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illi sint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim reiecto Ari-
stide ad Hipponicum te aut Calliam adiungeres, complu-
resque ex Atheniensibus, homines vix obolares. Ceterum
ab Iove missus quid facis?

Plut. Sursum deorsum vagor perambulans, donec im-
prudens in quempiam incidam: is autem, qui me cunque
obvium habuerit, ad sese abductum observat, te, Mercu-
ri, ob lucrum adeo insperatum venerans.

Mer. Deceptus ergo est Iuppiter, eos a te ditari existi-
mans, quos ipse opibus dignos iudicarat?

Plut. Neque vero iniuria, o bone; qui quidem me cae-

Φλὸν ὅττα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἀν' ἐξεύροι ραδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπ' ἐχόντων, ῥαῖον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιῶν, καὶ παγνηνέομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτοὺς, ραδίως Φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΥΤ. Ὁξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡΜ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς 26 ἂν, εἰρήσεται γάρ, καὶ προσέτι ὥχρος, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχῃς, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶε-

cum esse sciens, eos quaesitum mittebat, rem, ut vides, quam non sine summo labore quis reperiat, quaeque iam pridem inter homines defecit: illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo sit evanida & exilis. Itaque cum boni perquam pauci sint, pravi autem homines & scelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos, quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus haereo.

Mer. At vero cum illos relinquis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris?

Plut. Ad solam fugiendi occasionem oculi mihi ac pedes vigent.

Mer. Hoc mihi quoque responde, qui tandem fiat, ut, cum caecus sis, insuper etiam (neque enim vera liber reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aspiciant; sique potiri te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam sibi

σθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκῆτα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτούς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴτι ξυνῆς σαυτοῦ, κορυβαντιᾶν αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμνηότας.

27 ΠΛΟΥΤ. Οἷε γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χῳλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλὰ μοι πρόσεστιν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλούτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον περιβέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγ-

1 Οἶδα γοῦν τινὰς) Τὸ Θεόγνιδος διαπικίρει. V.

abiudicent. Novi enim permultos, qui te ita misere amarunt, *Ut se praecipites piscosa per aequora saltu Sublimi e scopulo dederint*, existimantes a te contemni, quod ipso ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosse, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perditio amore prosequantur.

Plut. Censes nimirum, eum me ipsis videri, qui sum, claudum scilicet, caecum, & quae alia in me sunt vitia?

Mer. Qui, quaeso, nisi & ipsi caeci sunt?

Plut. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quae nunc omnia invaserunt, caliginem ipsis obiciunt. Adde, quod ipse quoque, ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque

χάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὄραν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὥς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμέρφων πραγμάτων.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιβέμενοι, ἐτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἢν τις ἀφαιρῇται αὐτοὺς, θάττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὥς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὀρῶντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

1 Αὐτοπρόσωπον) Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὅχημα. V.

4 Ἀμβλυώττοντες) Ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἥτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν ἢ συν-

υπακουστέον τὴν εἰς πρόθεσιν, ἢν ᾧ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἰοῦν, σκοτοδινηῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀποκαλεῖσθαι. V.

distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere caecutiant, & res prorsus inamabiles & inveniustas tam studiose petant.

Mer. Quid quod, postquam iam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant, quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare, totam illam pulchritudinem inauratam esse.

Plu. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuvant.

Mer. Quanam illa?

Lucian. Vol. I.

G

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεται με, συμπαιρεῖσέρχεται μετ' ἐμοῦ λαβὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἅττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν σευκτῶν· καὶ μὲν τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέβηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ πρόσθαι ὑπομείνειν ἂν.

29 EPM. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλούτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διασευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλα-

3 Λαβὼν ὁ τύφος) Τύφος διὰ τὸ εἰσὶν ἐκκινουμένην χερίον ἐξηραμῶσθαι τὸν ἐλαχίστον τῶ πάθει τούτῳ τὸν βελτίστην φρονῶν, καὶ μὴ ὑπὸ εἶναι συμφερόντας αὐτῷ ἐπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἰρηται τὸ πάθος· τύφος γὰρ τὸ φλέγον καὶ καὶ φασὶ· συνύρμιος γὰρ τούτῳ καὶ ἡ ἀνοία· ἀνοεταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ συναγνηνιμνοὶ τῷ μὴ εἶναι ἔχειν ὃ, τι χρύσσεται ἐν τούτῳ. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαίριος ἐπιστρέφεται μεγαλαυχία τῇ ἀπὸ

τοῦ πλούτου περιττότητι· τὸ δὲ θῆν ὑπὸ τυφῶν φιλαιθραπείν, ἀλλὰ γε δὲ καὶ μαλακίας συνίστην αὐτοῖς ἐκβιάζεται τίθεται αὐτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Σύμμαχοι ταῦταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλούτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰήσεως κρατεῖν ἀναπειθούσης, καὶ ἅς καλῶ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσαναχέσθαι. V.

Plut. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Iactantia, Molli- ties, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta : quae ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, & quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patitur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

Mer. Quam vero laevis es & lubricus, Plute, quam- que aegre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae

βῆν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ ὄψεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἢ Πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὥς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαβε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὐτὲρ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν 30 καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢ μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καὶ

6 Ἀλλὰ μεταξὺ Ἀττικῆς ὁ λόγος, αὐτῷ γὰρ τοῦ δράματος ἴδιαι πολλὰ τοιαῦτα [ἐν] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G. 12 Ἐπισκήψας) Ἐντειλάμιος. V.

firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos, nescio quo pacto, elaberis! at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansum praebens, & infinitos uncas ex omnibus corporis partibus exsertos habet, ita ut, qui ad eam accefferint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem haud negligendam oblitus sumus.

Plut. Quam?

Mer. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

Plut. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit.

Mer. Sed iam Atticos fines ingrediamur; tu vero seque-

μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατίαν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπης με, Ὑπερβόλῃ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπε-

α Ὑπερβόλῃ τάχα ἢ Κλέωνι) Ὑ βολος οὗτος, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, ὃν ὠστρακίσται διὰ φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνειεύς ἦν, καὶ ἰλυχοπάλει, ὡς Ἀνδρειδὴς ἱστορεῖ, ὃς καὶ ζῆνον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τοῦτου δὲ καὶ τὸ ἦθος τοῦ ὠστρακισμῷ κατεβῆν, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πόλυζηλος δὲ ἐν Δημοτυνδρίῳ Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπταν φησὶ. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὠραῖς ὡς παρελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνεται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σοκρῆ, καὶ Εὐπολὶς Πόλετι· Πλάτων δὲ ὁ Κομικός ἐν Ὑπερβόλῃ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. ἄλλος ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ Χρῆμτος, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δικάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπιβουλευθῆντα ὑπὸ τῶν Ἀθηνησὶν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νικῶν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν μίφῃται εἰς τὸ πύλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προτὰς αὐτῶν ἑπτα ἔτη, ὡς πρῶτος δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βῆματος καὶ ἐλευθέρσατο, Θρασὺς ἂν οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνεκλυζοται Ἀθηναίων παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στέφανοι ἔχοντα, καὶ κτεῖναι αὐτοὺς ἀναβαλίσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θυόσιτα, καὶ ζήλους ἐστὶν μέλλεται, καὶ διαλύσαι

τὴν ἐκκλησίαν. Δωροδόκος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὕστερον δὲ Μιτυληνῆς ἀλούσης ὑπὸ Πάχηντος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἐμπροσθεν ἡμέραν συμπέσσαι τὸν ὄμιον, ὡς χοὶ Λεσβίων ἀπάντων πλὴν Μυδυμναίων τοὺς μὲν ἡβῶντας ἀποκτεῖναι, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστείλαι ἐπὶ τῆς Παράλῳ· τῆς δὲ νυκτὸς ἐπισύσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τὰν ἐπισημασμένων Ἀθηνῆς Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπέσαι πάλιν τὸν ὄμιον, καὶ τριήρη πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναίρουσιν τὸ ψήφισμα· οὕτω Οουκυκλίδης· Ἐπίστη δὲ καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσεῖς ἀρχεῖντα Εὐθυον· Ἀριστοτέλης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὰ δὲ ὑπὲρ τὴν ὕψιν ἦν ἀγαθός, καὶ μάλιστα τὰς ἐφρῦς· εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· Ευροσύην δὲ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς Ευροσύιδου υἱόν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτιθέμενα μεταχειρισσάμενον· ἐκμαρμυεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ ματίας· Ἐξελήκυσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἦθα καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἀρχοντος Ἀμεινίου. V. C.

re hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero.

Plut. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praecis: sin me deferas, fortasse in Hyperbolum aliquem,

σούμαι περινοστών. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθά-
περ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὕτως σκάπτει πλησίον ὄρεινόν, 31
καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ
ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δέ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ
Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπτο-
μένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΥΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ,
τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Δίῳ· μὴ ἀποδελιῶμεν οὖν.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χεῖρα- 32
γαγῶν;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ
τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλούτος ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν

aut Cleonem oberrans incidam. Sed quis hic sonus, quasi
si ferrum ad saxum allidatur?

Mer. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agel-
lum fodit. Papae! Et Paupertas adest, & ille Labor, tum
etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & to-
tum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fa-
mes: multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis.

Plut. Quid igitur causae sit, quin hinc quam ocissime
fugiamus? neque enim est ut quidquam a nobis memora-
bile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit.

Mer. Iovi aliter visum est: quare strenui simus.

Paup. Caecum istum, o Argiphonte Mercuri, quonam
abducis?

Mer. Nos ad Timonem allegavit Iuppiter.

Paup. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem

ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα,
 ταυτοῖσι παραδῶσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γεν-
 ναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εὐ-
 καταφρόνητος ὑμῶν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ'
 ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρῆσθ' ἐμε, ἀκριβῶς πρὸς
 ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἢ αὖθις ὁ Πλούτος παραλαβὼν
 αὐτὸν Ὑβρεῖ καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι,
 μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφῆνας, ἀπο-
 δῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγεννημένον;

ΕΡΜ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

- 33 ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σο-
 φία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴ-
 σεται, οἷαν με εὔσαν ἀπολεῖψαι, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ
 διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶ-

13 Ἀγαθὴν συνεργόν) Σημειοῦ τὸ πλουτοῦ εὔσαν γένους ἀπαδείξαι αὐ-
 τὰγαθὴν σύτηγον πρὸς τὴν πνίαν τὸ ἀρσενικὸν ὡς V.

ego pessime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos
 vides, Mercuri, Sapientiae & Labori tradens virum for-
 tem & quantivis pretii effecti? Itane vobis idonea Pau-
 peritas visa est, in qua sic illudatis, ut quem unum mihi ha-
 bebam, eripere postuletis, postquam ad virtutem probe
 factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae
 & Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum effi-
 ciat, mollem scilicet, ignavum & stolidum; mihi denique
 illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrito panno
 haud melior?

Mer. Iovi sic visum est, o Paupertas.

Paup. Abeo igitur. Vosque adeo, Labor, Sapientia, vos-
 que ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste po-
 sterior sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe ope-
 ris consortem, & quae ipsum ad res praeclaras erudie-
 rim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore,

μα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον
ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ
πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙΜ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦ- 34
ρο ἤκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες;
ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαιοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ
ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λί-
θοις, συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀν-
θρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗ-
τος δὲ, ὁ Πλούτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν
εὐχῶν· ὥστε ἀγαθὴ τύχη δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς
τῶν πόνων.

ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες,

tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & sese respi-
ciens, cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa
talìa sunt.

Mer. Abειατ, ο Plute: ποστρὺμ νὺν εστ, hominem con-
venire.

Tim. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc veni-
stis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto?
Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi
mortalium sitis: iam enim vos & glebis, & saxis opertos
male perdam.

Mer. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, ho-
mines, sed Deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius
sum, hic vero, Plutus: ad te autem Iuppiter, auditis pre-
cibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum fit,
felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere
luffis.

Tim. Vos quoque, etfi; ut praedicatis, Dii estis, vapu-

ὡς Σατέ' πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους
μισῶ, τουτοῖ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾤ, καὶ ἐπιτρί-
ψεν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῇ, πρὸς τοῦ Διὸς, με-
λαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος αὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μὴ τε
κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

35 ΕΡΜ. Μηδὲν σκαῖον, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦ-
το ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὴν χεῖρα,
λάβεθαι τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ
ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων
ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς
ἐμὸι πλοῦτος ἡ δικέλλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός
εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα

labitis tamen: nam & Deos & homines ex aequo odi. Cae-
cum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminue-
re certum est.

Plut. Per Iovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum
iumento meo arcessam: plane enim homo insanire videtur.

Mer. Ne quid inscite facias, Timon: quin potius agreste
isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus
fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athe-
niensium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium faceffite. Vobis haudquaquam
egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix,
si ad me nemo accedat.

Mer. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haecne Iovi referam tam dura atque aspera dicta?

Non sane incredibile erat, invisos esse tibi homines, a qui-

ὕπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὐ-
τως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη 36
χάρις τῆς ἐπιμελείας. τούτονι δὲ τὸν Πλούτῳ οὐκ ἂν
λάβοιμι.

ERM. Τί δῆ;

TIM. "Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗ-
τος κατέσθη, κόλαξι τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπ-
αγαγών, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία κατα-
φθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφνω κα-
ταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ
Πενία, πόνους με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα,
καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομιλοῦσα, τάτε
ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκεί-
νων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας
ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δεῖξασα ὅστις ἦν ὁ

bus tot tibi ortae essent iniuriae; Deos autem odisse, qui
tibi optime consultum velint, haud sane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mercuri, ac Iovi praeterea maxi-
mam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Isthunc
vero Plutum haudquaquam admittam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit;
assentatoribus me prodens, mihi insidiatores immittens;
odium exfuscitans, deliciis corrumpens, & livori obiiiciens;
ad postremum me repente per summam perfidiam, ut pro-
ditore dignum erat, deferens. Contra autem optima Pau-
pertas, labore perquam virili me exercens, ac mecum per-
petuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quae
tempus postulavit, ea mihi opus facienti praebuit, & tot
illas res despiciere docuit, efficiens, ut omnes spes vitae in
memet sitae essent; ostendens praeterea, quatenam divitiarum

πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκ-
 φάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησια-
 στὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέ-
 37 σθαι δύναιτ' ἄν. Ἐρρωμένους τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων,
 τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν
 τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιστα
 παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ,
 τὸν Πλούτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν
 ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι.

ΕΡΜ. Μηδ' αὖτως, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπι-
 τήδειοι πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἕα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ
 μεираκιώσῃ, καὶ τὸν Πλούτον παράλαβε. οὔτοι ἀπό-
 βλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς
 σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

meae forent, quas neque eripere posset assentator palpsans;
 neque sycophanta autem me terrens, non populus exaspe-
 ratus, non quilibet in concione suffragium ferens, non de-
 nique tyrannus infidias struens. Aucto itaque per laborem
 robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malo-
 rum eorum, quae tot in urbe occurrunt, sufficientem ac
 perennem victum huius ligonis ope mihi paro. Quare iter
 tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Iovem abdu-
 cens: mihi autem fat erit, si omnes omnino homines eiul-
 rare coegerit.

Mer. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad
 eiulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracun-
 diam, & inconfulti adolescentis impetum mittas, Timon,
 ac Plutum recipe. Quae a Iove mittuntur dona, ea neu-
 tiquam aspernanda sunt.

Plut. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te
 agere? an tibi molestum est loqui me?

TIM. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν ταυτονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὐ 38
τω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὥς Φῆς, ἠδίκηκα· ὅς τῶν μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με αὐτὼς ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγχε τελευταῖον ἔφησθα, ὥς προδέδωκά σε·

2 Ἀνέξομαι γὰρ σε) Σκόπει, πῶς λέγοντά σε. Ἰσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἐνέλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀποδούς τὴν πᾶσιν, ἀλλ' αἰτιατικῇ ἐπιπύγκας, οἷοι ὀλίγα ἀντὶ τοῦ εἰσδέξομαι ἢ παραχρησθῶ προσελήφθα. V.

Tim. Dic, sino: modo ne longam orationem & prolixis prooemiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

Plut. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti: tamen dispice, an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus: si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, immo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti, proditum te a me fuisse: sed cum

τὸναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαβεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς τῆς οἰκίας τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὕτως, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν παρὰ σέ, οὕτως δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

- 39 ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλούτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὥστε θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπότεαν οἱ θεοὶ βιάζοντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσούτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

a te ex aedibus excussus sim, & capite protrusus foras; quanto te verius proditiōnis accusare possum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas: itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Iovem obsecrauerim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruisses.

Mer. At nunc vides, Plute, qualis sit: itaque cum eo iam audacter facito, ut consuescas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis: at tu, Plute, Thesaurum sub eius lignonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit.

Tim. Pagere necesse est, Mercuri, & de integro ditescendum. Cum enim Dii ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me coniecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ΕΡΜ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλε- 40
πὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἶστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι
διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ Φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι.

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ τεκμαίρο-
μαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε·
ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θεσαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ
παῖς· σέ Φημι Θεσαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι
τουτωῖ, καὶ παράσχε σεαυτὸν ἀνελεῖσθαι. σκάπτε, ὦ
Τίμων, βαθείας καταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.

ΤΙΜ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυ- 41
τὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θεσαυρὸν ἐς
τοῦ μΦανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι
Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον;

10 Ὑποστήσομαι) Ἀποστήσο-
μαι. G.

13 Φίλοι Κορύβαντες) Οὐ μάτην
τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει

ἐμβροῦται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ
καὶ μανιάδει δῆθει τῷ συγχυρή-
ματι. V.

Mer. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiam si
isthuc molestum est, & aegre tolerandum: perfer, in-
quam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego
autem in coelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero,
denuo volabo.

Plut. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex
alarum remigatione conicere est. Tu vero, Timon, isthic
maneto; hinc enim ubi abiero, Thesaurum ad te mittam:
immo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi
dico, auri Thesauri, huic Timoni ausculta, teque illi tol-
lendum e terra obiiice. Heus, Timon, strenue fodito, li-
gonem altius impingens. At ego nunc abscedo.

Tim. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro
defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lu-
cem eruis. O Iuppiter prodigialis, & propitii Corybantes,
& Mercuri lucris praefes, unde mihi tantum auri? hocciue

ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας εὕρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπερφρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσψιν ὑπερήδιστον.

᾽Ω χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς·

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ᾧ Φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείβομαι γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαι-
 42 το οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγου καταρρέοντα; ᾽Ω Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὧγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ᾧ δίκελλα, καὶ Φιλτάτῃ διΐβέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἥδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιάν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ,

2 Ἐπίσημον) Κιχαγαγμένον. G.

13 Ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ)

Ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς γὰρ καὶ τοῖς

ἐρημοτέραις τῶν χωρίων ἐκείναις

Ἑλλαντι τὸν Πᾶνα ἰδρύσασθαι. V.

somnium fit, an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. At nil profecto tale est: nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

Aurum, suave munus es mortalibus.

Namque ignis instar eximie micas, — & noctu & interdiu. Ades huc, o mea voluptas. Nunc fane mihi credibile fit, Iovem se in imbrem aureum convertisse. Quae enim virgo amantem adeo formosum, & per impluvium defluentem, expanso sinu non excipiat? O Mida, o Croese, & vos Delphici templi donaria, quam nihil estis prae Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Perfarum rex ne comparandus quidem est. O ligo, & tu rheno suavissime, optimum erit vos huic Pani consecrassse. At ego universum hunc agrum coëmam, turremque asservando

μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδαιτᾶσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανῶν ἔξω μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμός, ὕβλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ διαίτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες 43· ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρᾶς ἡ ἡμέρα. καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν

ζ *Η Ἐλέου βωμός· Ἰδρυτο γὰρ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμός, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοῖς παρακαλῶν. V.

10 Ἀποφρᾶς ἡ ἡμέρα· Ἔστι τοῦ Λουκιανῷ ἐπιγραφόμενος οὗτος λόγος. Ἦσαν παρ' Ἑλλήσιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσπνευμέναι παντὸς καὶ ἀργίας, ὥς ἀσφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις οὐδὲ προσεῖπεν ἂν τις τιτὰ, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπεμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα

ἦν αὐτοῖς· ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φεβρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς οὗτος ὁ μῆν ἀνεῖτο τοῖς κατειχόμενοις μετὰ στυγνότητος πάνταν προϊόντων ἑτέρον τρόπον. ὅν καὶ τὰ Δίασια στυγάζοντες ἔγχευ Ἀθηναῖοι. Ἐπεῖθ' ἐν καὶ πάντα τιτὰ τὸν ἀπαίστιον ἀσφράδα ἐκάλουν, οἷσι δὲ ὅν μηδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσεῖπεν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. V.

auro exstruam, quae me unum excipere possit, non plures: in ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, haec sancita sunt, & lege confirmata. Hominum congressum fugere, notum habere neminem, omnes autem despiciere: amicus autem, vel hospes, vel ara Misericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria iidem ut lupis, & unus omnino amicus Timon Timoni. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear: si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut

διαΦερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωΦελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν Φιλοτιμήματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων Φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχέσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἡδιστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπαιθρωπία· εἰ δέ τινα ἰδοίμι ἐν πυρὶ διαΦθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἣν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραΦέρη, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας

aerea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus foedus: fines inter me atque illos funto deserta atque solitudines: tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicietur: molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis, qui immodice laudare solent: Diis sacrificet, ac splendide epuletur solus, sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique haec lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere. Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος: morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas: si quem autem forte igne pereuntem videro, atque ut exstinguam obsecrantem, picis atque olei iniectu exstinguere decretum esto. Tum porro si quem hie-

ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥθειν καὶ τοῦτον ἐπὶ κε-
 Φαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη· οὕτω
 γὰρ ἂν τὴν ἴσῃν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τί-
 μων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπειψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ
 Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδοχθῶ, καὶ ἀνδρικῶς
 ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποίη- 45
 σάμην ἅπασι γινώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι
 ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνῃ γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐ-
 τοῖς· καίτοι τί τοῦτο; Φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συν-
 θέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὁσ-
 φραϊνόμενοι τοῦ χρυσοῦ. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦ-
 τον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίαν
 ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγῃ τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰς-
 ἅπασιν αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλεον ἀνιῶντο παρορώ-
 μενοι τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχόμεθα ἥδη αὖ-

13 *Ἡ τόγῃ τοσοῦτον παρανομήσομεν) Ἄντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρα-
 νομήσομεν, ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον παρανομήσομεν. V.

me fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret, ut re-
 tineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit:
 sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem
 scripsit Timon Echekratidae filius Colyttensis, concionis
 sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec fun-
 to: haec viriliter observemus. Ceterum magni interesse ar-
 bitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque divitem.
 ea enim res ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid
 isthuc, quaeſo, est? quid sibi haec properatio quaerit?
 undique pulvere respersi atque exanimati concurrunt: ne-
 scio certe, unde ipsis aurum suboluerit. Utrum igitur in
 hunc collem evadens, lapidibus ex superiori loco missis
 ipsos arceam? aut hoc unum adversus legem modo laram
 faciemus, eos ut semel alloquamur, quo videlicet in con-
 gressu contemti, urantur impensius. Erit id, ut opinor,

τοὺς, ὑποστάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶν ἐρανὸν αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίβους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλακίς ἐμμημεκῶς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρός οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἡδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

TIM. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βρώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἀεὶ Φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διδουράμβων ἤκω κομίζων.

TIM. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τούτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι

melius. Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. Age, videam, quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia saepe apud me vomuit. Sed bene fane, quod venit: ante enim alios eiulabit.

Gnath. Dixin' ego sapcius, Timonem virum bonum a Diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime.

Tim. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime.

Gnath. Tu quidem semper dicax es: sed ubi paratae sunt epulae? afferro enim tibi novum quoddam canticum ex recentioribus dithyrambis.

Tim. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice.

Gnath. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes

ὦ Ἡράκλεις, ἰὺν, ἰὺν, προκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνου τάχα προκεκλήσῃ με.

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσοῦ· δεινῶς γὰρ ἰσχαίμην ἔστι τὸ Φάρμακον.

TIM. Ἔτι μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἀπειμι, σὺ δὲ οὐ χαίρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

TIM. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναθαλαντίας; 47
Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὅπότε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος

6 Ἰσχαίμων) Ἐπὶ χον τὸ αἷμα. V.

capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum.

Tim. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens: facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

Tim. Etiam hic manes?

Gnath. Abeo vero. At tibi male erit ob istam morum conversionem, qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

Tim. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiaades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, iureiurando affirmans, me vel cynis ipsis suavius canere;

ᾠδικοτέρων εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρώην εἶδε με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

- 48 ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενὶ πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροὶ ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπεύγοντα χρῆσθαι, καὶ ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλουτόν. ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουβητήσων· καίτοι σύ γε

ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans,) plagas etiam, si Diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

Phil. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nuncine Gnathonides amicus, & conviva? merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui iam pridem eius familiares, & synephebi sumus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne in eius congressum irrumpere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum praesto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discriminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt & impuri: at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quae res postularet, posses, in itinere, cum iam huc viciniae pervenissem, accepi, in re ampla & bene aucta sorte esse te. Venio igitur, haec, quae iam audies, praecepta daturus; etsi fortasse, cum tanta

οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δέησῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων,
ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσεις ἄν.

ΤΙΜ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδῃ· πλὴν ἀλλὰ πρόσ-
θι, ὡς καὶ σὲ Φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχα-
ρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουβέτουν αὐτόν.

ΤΙΜ. Ἴδού τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχε- 49
ται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτε-
ρος εἶναι λεγών. οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα
μιάς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει· (καταδεδόκαστο γὰρ,
καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
αὐτόν)· ἐπειδὴ πρῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ διανέ-

5 Κατέαγα τοῦ κρανίου) Καὶ
ποῦτο Ἀττικόν· αὐταὶ γὰρ αἰεὶ ἐπὶ
μείρους εἰσθάσι λίγειν, ἐφαγον τοῦ
ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν
καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

12 Διανέμειν τὸ θεωρητικόν) Ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ἢ τῶν Ἀθη-
ναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ
μάλιστα περὶ τὰς θείας τῶν Διωνυ-
σίων διὰ τὴν τραγωδίαν ἐπὶ πλεῖ-
στον ἀξιώματος προβάσαν ποιητῶν
ἄρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίας·

μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλαμβα-
νόντων ὀχλήσεις τε ἐγένοντο καὶ
μάχαι καὶ πληγαί. ἐύξεν οὖν τοὺς
τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχωσιν
τὸν οἰκεῖον τόπον μὴ ἐν γυλίστρῳ φυ-
λάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μή-
τε μὴ ὑστερὰν ἀπαστερῖτο τῆς
θείας. Ἐπειδὴ δὲ ἡλαττοῦντο οἱ πεί-
νιπτες τῶν πλουσίων πολλοὺ καὶ ἰτοί-
μου μισθοσυμίων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνά-
λομα ἢ πόλις παρείχεν ἐκ τῶν κοι-
νῶν ἕκαστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ δίδί-

sis praeditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas;
qui vel Nestori praecipere potes, quid factu opus sit.

Tim. Sane bene, o Philiae: sed adesdum, ut te quoque
hoc ligone amantissime excipiam.

Phil. O cives! fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est, quoniam, quae ipsi conducibilia sunt, monebam.

Tim. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea,
decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens.
Hic cum de meo solvisset reipublicae uno die sedecim ta-
lenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus, cum
solvere nequireret; ego autem, quem illius commiseresce-
ret, hominem liberavi) nuper autem fortuito theoricum

μειν τὸ Θεωρικόν, καὶ γὰρ προσήλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον.
οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

50 ΔΗΜ. Χαῖρε, ᾧ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάσαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαι ἀμφοτέραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαῖος, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀρίστα πράττων τῇ πόλει· νίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μῖας ἡμέρας, καὶ τελεῖω ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐδὲ ἐδεώρησα ἐγὼ πάποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

μενον, καὶ οὕτε πλέον ἔξην δοῦναι δραχμῆς, οὕτε ἑλαττον, ὥς μήτε οὐ πλεονεξοί οὐδ' αὖ τὸν χρυσὸν πλεονεκτοῖεν, μηδὲ οὐ πένιες οὐδ' αὖ πένιαν βιάζοιντο. Ἐφαίκεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κίλαξ Δημῖας τὴν τοιαύτην ἐγ-

χειροσῆμαι παρ' Ἀθηναίων διανομήν· εἰκότως ταῖνον παρὰ τῷ Τιμόνι ἀποπέμπεται, ὥς αἰτήσαντος αὐτοῦ τότε τὴν Θεωρικὴν δραχμὴν καὶ ἀλαζύνας παροραβέντος. V.

Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi, civis necne forem.

Dem. Salve, Timon, totius gentis decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae propugnaculum; iamdiu te totius populi conventus, & utraque curia exspectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me scriptum est: Quandoquidem Timon Colyttensis Echeeridae filius, vir non tantum probitate praestans, sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in quoquam Graeci nominis reperiatur, usque adhuc multa pro republica praeclare gessit; vixit autem uno die pugilatu, & hicta, & cursu in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus.

Tim. Qui pote, Demeca, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim?

ΔΗΜ. Τί οὖν; Θεωρήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνεάς, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ προε- 51 γράφῃν ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴμεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφῃν καὶ συμβουλευόντων, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ Φυλᾶς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσῶν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηναὶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις

11 Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλᾶς) Δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία εἰς ὕπαιθρον προκαθημένων τῶν δικαστῶν παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἐκα-

λεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους. V.

14 Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ) Κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσον ὄνθιν τῷ Διὶ· ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. V.

Dem. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: Quin & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας [mille viros] cecidit.

Tim. Quí tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui.

Dem. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus: Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec omnia placuit curiae, & populo, & Heliacae per tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare iuxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; cum praeterea septem aureis cor-

ἑπτὰ, καὶ ἀνακρυβῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δὲ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὦν καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
 52 πάντα ὅποσα αὐτὸς ἐβέλοι. Τοῦτι μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

ΤΙΜ. Πᾶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἶδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γὰρ ὦ, ἣν διδῶ θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθισόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

4 Ἀγχιστεὺς) Ἀγχιστεὺς καὶ ἰγγυάτω τοῦ τελευταίου· οἱ δὲ ἀγχιστεία ἢ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, εἰ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐξ αὐτῶν συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθῆντες τοῖς οἰκείοις οἰκίοις λέγονται. V.

ronis redimire, eumque honorem hodie in Dionysius tragedis novis proclamari: (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus: etenim optimus rhetor est Timon, & quidquid ei libuerit. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum: ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti?

Dem. At, Deo iuvante, ducam anno proximo, & libris creandis operam dabo: &, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit.

Tim. Haud equidem scio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis.

ΔΗΜ. Οἴμοι' τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

TIM. Ἄλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιαρὲ, ἡ ἀκρόπο- 53
λις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας.

TIM. Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὕτως ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

TIM. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μετάφρενον.

TIM. Μὴ κέκραχβι' κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-

7 Τὸν ὀπισθόδομον ὀρύξας) Ὡς γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν τὸ ὀπισθεν
ἱεροσουλὸν διαβάλλαν ταῦτα φησί· ὁ δὲ τοῦ ἀδύτου οὕτως ἐλέγχετο. V.

Dem. Hei, hei! Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cuius libertate & civitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subieceris.

Tim. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuivis apparet, esse te sycophantam.

Dem. At perfodisti aerarium, & inde natae tibi opes sunt.

Tim. Sed perfossum non est: quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis.

Dem. Perfodietur quidem postea: sed iam illa omnia penes te habes, quae in eo antehac fuere.

Tim. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo.

Dem. Hei, hei tergo meo!

Tim. Mitte clamorem; sin minus, tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si uni-

μονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἐν δὲ μιὰρὸν ἀνθρώ-
πιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκώς
54 Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρα-
συκλῆς ὁ Φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκ-
πετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρύς ἀνατείνας,
καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες
βλέπων, ἀνασσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην.
Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὐ-
τος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα,
καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ
ἀρετῆς διεξίων, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ
τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀΐκοιτο ἐπὶ
τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐ-
τῷ (τῷ ζωρτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λη-

6 Βρενθύεσθαι) Διὰ θυμὸν μετ-
εκριεῖσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀρ-
γίζεσθαι καὶ βρενθυσταί, ἐπαίρε-
ται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ἃ χρί-
νται αἱ γυναῖκες μύγα φρενῶσι. V.

10 Καὶ Σωφρονισκός) Οἷον τοῦ-
το πίπαιχεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονισκοῦ
παράφῃσας. V.

cum modo homuncionem, eumque impurissimum, perdere nequeam, qui Lacedaemonios nulle inermis ipse interne-
cione deleverim. Nam frustra quoque vicerim Olympia,
& pugilatu, & lucta. Quid hoc autem? ecquid hic est Thra-
sycles philosophus? & certe is est. Sane exporrecta bar-
ba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe mur-
murans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis antero-
ribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut
Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui
habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam
ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute disse-
rit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, fru-
galitatem laudans: talis vir, ubi lautus a balneo ad coe-
nam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit,
(meracius autem libenter bibit) quasi letheum poculum

θης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐσθινοῖς
ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ
τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γέειον ἀνά-
πλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυθώς, καθάπερ
ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς
τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μὴδὲ ὀλίγον
τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι. Μεμψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλα- 55
κῶντα ὅλον, ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι
περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄψελος, μέγιστος, καὶ
πάροις, οὐκ ἄχρως ὠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ
καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ
τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ
κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πο-
νήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἴτα ἔμετος
ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρου-

3 Καρύκης) Βεῖμα Λύδιον ἐξ
αἵματος ἢ καρύκη. V.

7 Τοῦ μυττωτοῦ) Μυττατὲς τρίμ-
μα ἐξ ἀρτυμάτων πολλὰν συντίθει-
μένων· ἐκάλουν δὲ καὶ τι ὑπὸ τριμ-

μα διὰ σφοδρῶς, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν
Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ τῶν μυττωτῶν τὴν
ἀπὸ τῶν χρεῶν ἐν τῷ ζῆμῳ γλοῖαν
καλεῖν, ὅς τοῦ ζῆμου ἐκλειδοτότος
τῷ τρυβλίῳ περιχάθῃται. V.

hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis
sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti milvus prae-
ripiens, & sibi accumbentem cubito propellens, mentum
caryca illitum habens, canum more incurvus sese cibis
implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans,
lances digito indice fedulo detergens, ut nihil ex alliato
quidquam relinquat. Iniquius partira obsonia semper que-
rens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat;
tum porro, (qui gulae & infatiabilis voracitatis fructus
est) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & sal-
tationem, sed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi,
sumto in manum calice, multos sermones funditat. Tum
enimvero de sobrietate & modestia agit, idque iam vino
fere depositus, & ridicule balbutiens: post haec vomit.

σιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασυτήτος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβες, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμῶζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστός ὢν. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

- 56 ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῆγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλουτόν σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμῆκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνι-

ς Καὶ ἡ γοητεία προηγείται) Οὐδὲ Ζεῦξις, ἢ καὶ Παράσιος οὕτως ἡμῖν διὰ φαρμάκων φιλοσόφων γοητείας καὶ τεράτειαν γράφας διετυπώτατο, ὥς οὗτος ἀπαράλλακτος

διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλείους θρασυτητά τε καὶ μιαινίαν ἰθὺς ψευδοσέφον αὐτὸν, ὥς ἐπὶ πίνακος, ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπικριβώσατο. V.

Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum ficcus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel avaritiae concefferit; sed assentatorum longe princeps est, & peierare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est, cum venire distulit Thrasycles?

Thrasf. Alia me causa ad te ut venire compulit, quam quae hos omnes, qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, & sumtuoifarum coenarum spe, experiundi gratia, quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, & qui facultates tuas liben-

κόν. οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅψον
 δὲ ἡδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἶποτε τρυφώην, ὀλί-
 γον τῶν ἀλῶν ποτὸν δὲ ἢ ἐννεάκραυτος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος
 ἦς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν
 τιμώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ
 δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθεῖρῃ σε τὸ κάκι-
 στον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολ-
 λοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενη-
 μένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατ-
 ταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄν-
 τα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὄραν δυναμένῳ. μὴ
 μέντοι ἐς βάθος, ὧ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμ-
 βάς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματῶγῃς, ἐμοῦ ὀρῶντος μόνου.
 Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω 57
 κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ'

3 Ἐννεάκραυτος) Κρήνη τις Ἀθήνῃσι Καλλιρρόῃ καλουμένη πρότερον. V.

ter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi
 esse, ut recte coenem, caepe autem & nasturtium iucun-
 dissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius
 esse volo, falis paululum: potus mihi ex Enneacruno, [ex
 Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura ca-
 rius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur
 iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gra-
 tia me contuli, ne te divitiae, perniciosissima atque infi-
 diosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe gra-
 vissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis
 maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non deside-
 ret vir bonus, & qui philosophiae opes possit contemplari.
 Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum
 tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem pro-
 iicito, me uno vidente. Id vero si minus placet, eas ex
 aedibus alia quavis ratione, quantum potest, eicito, ne-

ἰβολὸν αὐτῷ ἀñς, διαδίδους ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ
 μιν, πέντε δραχμας, ὧ δέ, μνᾶν, ὧ δέ, ἡμιτάλαντον.
 εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρε-
 σθαι δίκαιος· ἐμοὶ δέ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ,
 ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ
 ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχοις, οὐδὲ ὅλους
 δύο μεδίμνους χωρεῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρχῇ δέ καὶ
 μέτριον χρεῖν εἶναι τὸν φιλοσοφῶντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ
 τὴν πῆραν φρονεῖν.

TIM. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γούν
 τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω
 κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. Ὡ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ
 τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

TIM. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μῶν

que tibi vel obolum relinquo, sed omnia egentibus distri-
 buas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis
 philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre de-
 bet: mihi autem, (quamquam non mea causa peto, sed
 ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si
 hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Aegi-
 neticos modios non prorsus capit: paucis enim esse con-
 tentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophan-
 tem decet, neque supra peram suam sapere.

Tim. Isthuc recte, o Thrasycles: sed ante tibi caput im-
 plebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam
 tibi peram impleo.

Thras. O democratia, & leges! in libera civitate ab ho-
 mine sceleratissimo percutimur.

Tim. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te

παραέκρουσμάί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χροΐκας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον- 58
ται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
ἄλλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμαζομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ
τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον
ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους
λίβους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς;
ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπιμεν γάρ.
TIM. Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτίγε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυ-
μάτων.

1 Παραέκρουσμάί σε) Ἠπάτων σε ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. V.

inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco
adliciam choenices quatuor. Sed quid hoc? multi concur-
runt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac
denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo.
Quid itaque causae, quin petram hanc conscendam, &
aliqua requie ligonem meum reficiam, quem iam tantope-
re exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum colla-
ta, eos grandinis in morem feriam?

Bleps. Parce, quaeso, mittere, Timon: abimus enim.

Tim. At ego certe, sine cruore & vulneribus ne abea-
tis, faxo.

Α Λ Κ Υ Ω Ν

ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Ι ΧΑΙΡ. **Τ**ΙΣ ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ τά γε καθ' ὕδατος διατῶμενα.

Ι Ἀλκυὼν ὅστις μίγνθος μὲν ἴση μικρῷ στρουθῷ, χροιάν δὲ ποικιλῇ· ἴσθι γὰρ ἀναμιξ χλαρὰ, κυανὰ, ὑποσφύρος· γάμφος ἔχουσα λιπτόν, ἐπιμυκῆς, χλαρὴν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τοὺς τοῦ Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πέντε μῖνα κυτῆσεντα ὁρ'. ἐκ βλινθς τε τοῦ ἰχθύος τῶν ἀκανθῶν ἐπιπλεκομένην ὑπ' αὐτῆς ὥς ἰσθίῳ πηγύσει τὴν καλιὰν παρὰ μίαν ἀνθρώπων φθεῖρεσθαι δυναμῖν, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος τὸ παραπαν οὐ. Ἔστι δὲ σιχὺα τὸ σχῆμα ὁμοία ἱατρικῇ, ὥς εἶναι τὸ κύτος κοιλίτερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενόν τε καὶ οὐτω κρύφιον, ὥς μὲν ταῦτα εἶναι καὶ εἰσιτηγὸν καὶ γνώριμον· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκείῳ ἄρνει μιγνυμένη καιρῷ, ἐν χειμῶνι δὲ νισσιτούσα μίση, ὥς ἑπτα ἡμέραις ἰργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἑπτα δὲ τί-

κειν καὶ τρέφειν τοὺς νιστούς. Τῶν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασὶν ἱεράν· σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδους δύσεως καιρὸν ἐπικαθελομένη τε τῶν πετρῶν ἄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτι δὲ καὶ τὸ πῖλαγος δὲ ἀκύματον καθάπαξ καὶ ἰνύμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἄφωρος, ἡ δὲ ἐλάττω ὠδίκη. πάντα δὲ οὕτως αὐτοκόμοις πεφύκασι, ὥς τῶν ἄρρῖνων γηρασκόντων ὑποπτασθᾶί τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ἧ ἐκείνοι βούλονται· ἐπαποθνήσκουσιν τε τούτοις τὰς οἰκείας θηλείας ἐκ τοῦ ἀβράτους τε καὶ ἀπότους διατελεῖν μετὰ τῶν ἄρρῖνων τελευτήν· καλοῦνται δὲ κλυκας, ὅν μόνων εἰς ἀκρόσυς τὴν Φωνὴν, σημείον ἔχειν πατάλῃς, ὥς φασιν, ὥς μετὰ βραχὺν τινα χρόνον τεθνήσκειται. G.

H A L C Y O N

feu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chær. **Q**UAE ista vox nos pepulit, o Socrates, eminus a litoribus, illoque promontorio? quam suavis auribus? quodnam est tandem animal illud vocem edens? etenim muta sunt, quae quidem in aqua degunt.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ᾧ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύβηρος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαῖος ἀνθρώποις μεμύβεται λόγος· Φασὶ γυναῖκά ποτε οὔσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν αὐτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κῆρυκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρου τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινα δαιμονίαν βούλῃσιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, οὐχ οἷά τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ πώποτε ἂν πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῷ ἔτι προσέπεσε. γοῶδῃ γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶ, ᾧ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ Θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου νεοττεία

So. Maritima quaedam; o Chaerephon, avis, Halcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua sane vetus hominibus est conficta fabula. Ferunt, illam, cum mulier esset quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato fundum luxisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulchri parentis filium pulchrum; deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

Chaer. Halcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram eius vocem, quae mihi insolens revera accidit. Flebile ergo plane sonum emittit animal istud. Quali autem corporis est magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: attamen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: cum enim nidula-

καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ;

ΧΑΙΡ. Λέγεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρη̃ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧ̃ Σωκράτες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

3 ΣΩ. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, εἰκόαμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὔσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφι-

tur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hieme medio praecipuos serenitate, quorum est etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides, ut serena sint superna, fluctibusque careat & tranquillum sit totum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo?

Chær. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus esse dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos, qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam exstitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

So. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enimvero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis & factu facilius dif-

πτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρων, ἐπειτίοι μικρὸς· πᾶν καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰρ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκεῖνας καὶ βροντάς, ἀνέμων τε ἐξαΐσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ 4 θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γέ· ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἶε μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκεῖνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταβεῖναι, καὶ εἰς

1 Ἀνέφικτα.) Ἀδύνατα καταληφθῆναι. V.

4 Καὶ νεογιλός.) Ἀπὸ τοῦ νεογνός, νεογέννητος, νεογενής. V. C.

ficilia, & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, et si vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar, vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, necne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hiems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram. Paulo autem post mirifica quaedam exstitit compositi coeli serenitas. Iam tu utrum maius quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli fa-

γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθῆν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεία· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσω τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναται ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

ΣΩ. Οὐκοῦν δὲ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς

ciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum fane modum & pueruli inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero, magnam habenti virtutis praestantiam, neque omnino comparandam ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi, atque in facili posita. At enim totum coelum quanto tandem temet ipso videatur maius, indicare tu possis?

Chaer. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quidquam? neque enim verbis illa consequi licet.

So. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius

δυνάμεισι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφει, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς κείοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατόν φαίνεται. Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ 6 μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἂν ῥαδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δῆπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπηνίκα οὖν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσούτω διαφέρει, τί νομίζομεν τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς

6 Τυχῶν) Γράφεται, τυχῶν. G.

alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus prope modum per vitam actionibus, & iis, quaecunque manibus istis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur, adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enim vero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat, ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari va-

τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐΦικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δο-
 ξεῖ πολλοῖς, ὅσῃ ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπερ-
 οχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλι-
 κοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν Φρόνησιν, καὶ
 διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.
 7 Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὐ-
 σι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἐτέροις πάνυ ῥαδίῳ. ἐπεὶ
 καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι
 τοῖς ἀγγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν
 ἐστὶ τέως, ἕως ἂν ᾧσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι γυ-
 ναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἢ δὲ Φύσις ἐν
 κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄπουν, καὶ ἄπτε-
 ρον, πόδας ὑπαβεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλία τε
 Φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμά-
 των, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θεῖου μέλιτος ἐργάτιν·
 ἔκ τε ὧν ἀφῶνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει

lent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magni-
 tudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem,
 tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque intel-
 lectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.
 Proinde tibi mihiq̃ue ac multis aliis nostri similibus multa
 quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia:
 nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scri-
 bere illiteratis multo magis arduum est, usque eo dum
 sint imperiri, quam facere mulieres ex avibus, aut aves
 ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine
 pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, &
 varietate multa expoliens pulchraque & omnimoda colo-
 rum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem:
 tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fin-
 git alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, ar-

πτηνῶν τε, καὶ πέζων, καὶ ἀνδρῶν ζώων, ὡς λόγος, τέ-
 χναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη. Τὰς 8
 οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὔσας, θνητοὶ καὶ
 σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνά-
 μενοι καθορᾶν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπο-
 ροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν
 ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀη-
 δόνων κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες, τοιοῦτο
 καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὧ ἔρην θρήνων μελωδε, παραδώσω
 τῶν σῶν ὕμνων πέρι καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ Φίλανδρον
 ἔρωτα πολλάκις ὕμνήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ
 τε καὶ Μυρτοῖ λέγων τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δέ, καὶ τιμῆς
 οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοι-
 οῦτον, ὧ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ

11 Γυναξίτ' ἐμαῖς) Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίπ-
 πην καὶ Μυρτά. V.

tibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aethe-
 ris magni ad tanti operis curam insuper usa. Cum ergo
 vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli
 plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne par-
 va quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt,
 haesitantes, non valeamus utique explorare quidquam sta-
 tuere neque de Halcyonibus, nec de Lusciniiis: famam au-
 tem fabulae, qualem tradiderunt parentes, talem & liberis
 meis, o ales lamentorum modulatrix, tradam, de tuis hy-
 mnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe
 celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans
 tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris
 a Diis. Tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin fa-
 cias, non refugies.

Chaer. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te

ρήξέντα διπλάσιαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν
τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προά-
γειν ἤδη πρὸς ἄστὺ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

4 Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ) Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος. G.

dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum vi-
rorumque consuetudini conducatur.

So. Ergo, salutata Halcyone, progredi iam ad aſty tem-
pus est e Phalerico.

Chaz. Nulla quidem in me est mora.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ

ἢ Καύκασος.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ. **Ο** ΜΕΝ Καύκασος, ὃ' Ἡφαιστε, οὗτος, ὃ' ἱ
τὸν ἄβλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλῶσθαι δεήσει· περι-
σκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς
χίονος γυμνός ἐστιν, ὥς βεβαϊότερον καταπαγείη τὰ
δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη φρεμάμενος.

ΗΦΑΙ. Περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν
καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρή, ὥς μὴ ἐπαμύνειεν
αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ
τὸ ἄκρον, (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δο-
κεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς Φάραγγος ἀνε-

II Τα πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι) Τὸν Προμηθεῖα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. V.

P R O M E T H E U S

five Caucasus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

Merc. **C**AUCASUS quidem, o Vulcane, hīcce, cui mi-
serum Titanem istum clavis affigi oportebit: nos iam nunc
circumspiciamus rupem aliquam opportunam, sicubi quae
sit a nive nuda, ut firmitus defigantur vincula, & hic
omnibus conspicuus sit pendens.

Vulc. Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in humili
& terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias
ipsi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis
verticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt: sed,
si videtur, in medio isthic propemodum supra praecipi-

σταυρώσθω, ἐκπετάξεις τῷ χεῖρι ἀπὸ τούτου πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς ἀκροποδίτι που μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

2 ΠΡΟΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἄξιαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔσθης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπαταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε,

3 Ἀπότομοί τε γὰρ) Ἀποτετμημέναι, μηδεμίαν ἔχουσαι διάβασιν. V.

tium suffixus haereat, dispanfis manibus ab hac parte in adverstam.

Merc. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccessible, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, ascende, teque praebe defigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc scilicet aiebas, o Prometheu, miserefcite, ut tua vice iam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis affigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque cla-

κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφύραν ἐρῶμένως
κατάφερε. ὅς καὶ τὴν ἑτέραν κατειλήφθω εὖ μάλα
καὶ αὐτὴ εὖ ἔχει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰετὸς
ἀποκερῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ
εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡΟΜ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῇ μήτερ, 3
οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος;

ΕΡΜ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα
μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεῖς, οὕτως ἀδικὸν
ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα
ὑπεξελείσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅσῃ κα-
λύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, ἢ Δί', οὕ-
τως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας,
πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας
ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέ-

6 ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὶ) Ὁ μὲν τῶν διαχρίτων ὑπὸ Διὸς θεῶν, καὶ
Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διός· ὁ δὲ Ἰα- διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.
πετὸς ἀδελφὸς Προμηθεὺς ἦταν δὲ 9' Εγχειρισθεῖς) Ἐμπιστευθεῖς. V.

vis malleum valide, quantum potes, adige. Et alteram prae-
be: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet:
devolabit iam mox quoque aquila detonsura iecur, ut ni-
hil non habeas pro bella tua & sollertissima fingendi arte.

Prom. Saturne, Iapete, tuque Terra mater, qualia per-
petior miser, qui nihil mali admisi!

Merc. Nihil tu mali admisisti, Prometheus, qui primum
distributione carnum tibi concredita, tam iniustam fecisti
& fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas
eximeres, Iovem autem circumvenires obtestis offibus adi-
pe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde ho-
mines effinxisti, animalia vaferrima, atque inprimis mu-
lieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum pos-
sessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti homini-

ψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνδράποισι. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

- 4 ΠΡΟΜ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῇ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιάσθαι ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγω γε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δέ, στωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔβητο, ἀνεσταυρώσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἰκτιστον θάμα πᾶσι Σκύθαις.

ΕΡΜ. Ἐωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ,

6 Ἐτιμησάμην ἂν) Ἄξιον ἂν ἑμαυτὸν ἱλεῖν. Πρυτανεῖον δὲ ἐστίν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνηγοροῦν τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τὰς σιτήσεις ἀπὸ λυον· τοὺς δὲ τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶν, ταύτη ὑπερεῖν οἱ πάλαι ἐτίμων. V.

13 Ἐωλον) Ψυχρὴν καὶ ἀναφαλίσ. V.

13 Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ) Ἐφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν κολλύσιν ἐκκλητον· φησὶ δὲ ὅτι ἀναφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον

bus. Tot mala cum perfeceris, victum te esse dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito ius redderetur, me dignum aestimasset. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque, iniustam de me sententiam pronuntiasse Iovem: tu vero, loquaculus enim es, & forensi calliditate praestans, partes eius tuere, & proba, iuste calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspias istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythiis.

Merc. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certa-

καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰτὸς καταπτῇ ἐπιμειλισόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴη ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἴ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟΜ. Πρότερος οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μου ὥς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυψῆς τι τῶν διακαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἡφαιστε, δικαστὴν ποιῶμαι ἔγωγε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξων ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἥδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρώ-

τοῦ Διὸς οὐδὲν ποιῆσαι ἄλλο δυνά- σιν, ἢ ἵκα ὃ κρινόμενος μεῖζον δικα-
μιθα. Ἐφισιν δὲ οἱ δικανικοὶ φα- στῆριον ἐξαιτῆται. V.

bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si ad declamationem audiendam abutamur sophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

Prom. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quidquam tibi perire sinas eorum, quae pro iure patris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem: sed probe scito, me pro iudice accusatorem tibi fore, qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti.

Prom. Quin ergo divisa inter vos actione tu de furto iam differe: Mercurius autem & hominum creationem, & car-

ποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τε-
χνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ εἰκάτε εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ
πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμι-
νον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ
παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ποτὲ ἄμην καὶ περὶ τῆς
κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐβελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι
τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνω ὄντι. πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον,
ὦ Μαΐας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν
κατηγορίαν.

- 6 ΕΡΜ. Πάνυ γοῦν, ὦ Πρόμηθεῦ, μακρῶν δὲ λόγων,
καὶ ἱκανῆς τιнос παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα·
οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημά-
των· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαιτῷ μὲν
τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα,

nium distributionem incusabit: ambo enim artifices & di-
cendi peritissimi videmini esse.

Vulc. Pro me dicet Mercurius: nam ego a iudicialium
orationum studio longe absum, quippe circa caminum ple-
rumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non le-
viter ipsi sunt meditata.

Prom. Nunquam putaveram fore, ut de furto Mercurius
vellet dicere, mihique exprobraret tale quidquam in arte
simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Maiæ fili,
aggredi sustines, tempus iam est peragere accusationem.

Merc. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit ora-
tione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu
perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere
tuorum criminum? quod, cum praeficereris dividundis car-
nibus, tibimet ipsi pulcherrimas servares, deciperesque re-

καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλείψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καὶ μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάννυ Φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένους. εἰ μὲν οὖν ἔξαρκος εἴ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ρῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγορηταί μοι καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

PROM. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἵρηκας, 7
ὀφόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ περ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὥς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἀκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων

gem; quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat; quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Iovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, annitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis, talem te fecisse divisionem carnum, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec, cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

Prom. Ista sintne nugae, quae dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me iuvet Coelus, nunc etiam ista referens pu-

ταῦτα, αἰσχύνεσθαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος
καὶ μεμψιμοιρὸς ἐστὶ, ὥς διότι μικρὸν ὄστουν ἐν τῇ με-
ριδί εὗρεν, ἀνασκολοπισθῆσόμενον πέμπειν παλαιὸν οὗ-
τω θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε
αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐνεσχάσαντα· καὶ ὡς
μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
8 μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧ
Ἑρμῇ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρὴ, οἶμαι,
ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξύ εὐ-
ωχουμένων, παιδιὰν ἡγέισθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμ-
ποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὐρίον ταμιεύε-
σθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλὸν τινα μνή-
μην διασυλάττειν, ἅπαγε, οὔτε θεοῖς πρόπον, οὔτε
ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλη τις τῶν συμποσίων
τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ
τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελάειν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι

16 Σιλλαίνειν) Σιλλαίνειν ἐπὶ σκαμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ

dore suffundor Iovis vicem, qui tam fordidi sit contra-
dixique animi, ac suspiciosè querulus, ut, quia parvulum os
in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat ve-
tustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, ne-
que adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri
esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse ma-
iorem accipiat. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, con-
viviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed,
si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare,
atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum
ut in crastinum sub pectore recondas odium, & iniuriae
recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apa-
ge, neque Deos hoc decet, nec praeterca regium est. Quod
si quis abstulerit a conviviiis festivitates eas, astum & io-
cos & subfannationes & irrisiones, nihil scilicet aliud erit

μέβη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυδρωπὰ καὶ ἀτερπῇ
 πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε
 ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐτι ὤμην τὸν Δία,
 οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ
 πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
 παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ
 βέλτιον ὁ αἰρούμενος. Τίθει δέ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτε- 9
 ρον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονεμεμένηναι τῷ Διί, τὴν
 δ' ὅλην ὑψηλῆσθαι· τί οὖν διὰ τούτου ἐχρῆν, τὸ τοῦ λό-
 γου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ
 σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ αἰετοὺς κα-
 ταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολ-
 λὴν ταῦτα κατηγορίῃ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικρο-
 ψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐ-

τιλλαίνειν τίς τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ
 σκάπτειν. Διηοῦ δὲ καὶ χλευαστι-
 καὶ ποίημα, παρὰ τὸ οὐκ εἶναι τοὺς
 ἄλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι
 τῶν ὀφθαλμῶν· ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς
 κέρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μυλλαί-

νειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκάπτειν
 καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῦθος
 καὶ ὁ μῦθος καὶ ἡ ἐκκλισία καὶ ὁ
 χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων
 σιλλογραφεῖ. V.

14 Ἀγένειαν) Γρ. εὐτίλειαν.
 G.

reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res te-
 tricae & iniucundae, quaeque minime computationi con-
 veniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum
 esse Iovem postridie; nedum ut tantopere propterea indi-
 gnaretur, seque gravem iniuriam existimaret esse passum,
 si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentan-
 do, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat. Pone
 vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me par-
 tem attribuisse Iovi, sed totam subripuisse: quid igitur?
 ideoque oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum
 misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire,
 & aquilas demittere, & iecur extundere? Ista vide ne ma-
 gnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem,
 & in ira concipienda levitatem. Quid enim hic designet,

- χέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βούν ἀπολέσας, εἰ
 10 κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; Καίτοι πόσῳ
 οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦ-
 τα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν
 θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγεῖρῳ
 σταυροῦ ἂν τιμῆσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθείς τὸν δά-
 κτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, ἢ ὀπτωμένων ἀπο-
 σπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην
 ἀπονέμουςιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάντῳ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύ-
 λους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκο-
 λοπίσθη δὲ οὐδείς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα.
 καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ μοι
 ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίῳ κατηγορεῖν ἐκείνων.
 11 Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίη-
 σα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον

9 Ἡ κονδύλος) Κόνδυλος περὶ
 τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἷον οἱ
 κόνδυλοι ὄντες περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ
 κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται.

*Ἡ κονδύλος τις ἂν, εἰς τὰ κινᾶ
 ὁρμίνες τῶν ῥαπίζομένων· κινὰ γὰρ
 σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

si totum bovem perdiderit, qui frustulorum carnis pau-
 corum causa tantopere stomachetur? Contra homines
 quanto se praebent aequiores in istiusmodi rebus, quos
 credi poterat ad iram esse promptiores Diis? & tamen eo-
 rum nemo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
 xans immisso digito de iusculo degustarit, aut affatarum
 carnum quiddam avulsum deglutiverit; sed veniam dant
 ipsis: sin est, ut etiam valde irascantur, aut pugnos incu-
 tere solent, aut alapas in malam ingerere; nemoque ha-
 ctenus apud eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet
 crimina. De carnibus ista sunt fati: quorum ut turpis est
 mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio. De arte
 fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus
 iam dicere. Illud autem, Mercuri, cum duplicem habeat

τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὅπότερον αἰτιάσθ' ἐμὸν
 πότερα, ὥς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγενῆσθαι,
 ἀλλ' ἄμεινον ἢ ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν-
 ἔργαστον, ἢ ὥς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δὲ τινα
 καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίζθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως
 ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὥς οὐδεμία τοῖς θεοῖς
 ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον
 παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὥς καὶ
 συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ
 ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Ἦν 12
 τοίνυν πάλας (ῥᾶον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἡδί-
 κησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς
 ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ
 δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορτον, ὕλαις ἅπαντα, καὶ
 ταύταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς·
 πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ἱερόσυλον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα

insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime
 me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homi-
 nes fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent
 terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fin-
 gi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum,
 efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse,
 quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere;
 deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit,
 quam si terram desertam hominumque vacuum contigisset
 restare. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an
 quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabri-
 catis hominibus) divinum solum ac coeleste genus: tellus
 vero inculca quaedam res & informis, filvis tota iisque
 agrestibus horrida: neque erant arae Deorum, nec templum,
 (qui poterat enim?) nec statua, neque simulacrum, ne-

πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιτε-
λείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ
κοινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν,
ἐπιδώσει δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
ἐνεόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόν-
τα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορ-
φὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι
ᾤμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ
ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαί-
νειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ'
ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανό-

- 13 μενον. Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει
Φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους,
καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι
τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἂν μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἡδί-

9 Ἡ ἐξέτασις) Ἀπὸ τοῦ ἡ παράθεσις. V. 9 Εὐδαιμονέστερον) Τοῦ
θεοῦ ἀνθρώπου. V. 15 Ταῦτ' ἐστὶ) Βαρύτατος ὁ λόγος. V.

que aliud quidquam eiusmodi, qualia multa iam ubique
apparent summa cum cura in honore habita. Ego vero,
semper enim aliquid confulo in commune, mecumque agi-
to, quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia
incrementum capiant ornatus ac pulchritudinis, in animum
induxi optimum fore factum, si, parvula quadam luti par-
te accepta, animalia componerem atque effingerem specie
nobismet ipsis affimilia: etenim ita statuebam, deficere
quiddam naturam divinam, dum nihil exstat ipsi contra-
rium, ad quod instituta comparatione, illam esse beatio-
rem dilucide pateat: tum mortale illud esse volebam, ar-
tificiosissimum alioquin & prudentissimum, quodque me-
lioris haberet sensum. Itaque, secundum poetæ dictum,
aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Miner-
vamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum ac-
commodaret. Ithacæ sunt scilicet, quæ gravia in Deos ad-

κῆκᾱ. καὶ τὸ ζῆμῖωμα ὄρας πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶας
 πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον·
 καί, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοί,
 διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ
 καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν
 ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο θέοις,
 μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλευσώσι, καὶ πό-
 λεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες.
 ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῇ, καὶ
 τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικρό-
 τατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπον-
 θῶς πρὸς ὑμῶν. Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς 14
 θεοῖς, οὕτως ἂν μάβοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι
 αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῇ οὔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωρ-
 γίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν

14 Αὐχμηρὰν) Γρ. ἀκμῆ, ἀντὶ
 τοῦ ἀκατεργαστοῦ, ἀπεριποίητον. G.

14 Ἀκμῆ οὔσαν) Γράφεται καὶ

ἀκαλλῇ, ἀντὶ τοῦ ἀκατασκευάστον,
 ἀπεριποίητον, ἀκατεργαστοῦ. V.
 ἀκοσμητον. G.

nisi: tum detrimentum viden' quantum sit; qui e luto ani-
 malia confecerim, quodque hactenus erat immobile, in
 motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii
 sunt Dii, quia in terra quoque animantia quaedam mor-
 talia exstiterint: quippe illud etiam Iuppiter indignatur,
 quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu;
 nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia ad-
 versum se ineant, bellumque inferant Diis, perinde ac Gi-
 gantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum ali-
 quod vel minimum, & conticescam, ac iusta me perpe-
 sum a vobis fatebor. Quin contra haec in rem esse Deo-
 rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius
 horridam & pulchritudine spoliata, sed urbibus, cultis
 agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare naviga-

θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεστὰὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἀντὶς τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεὸς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἔστι, Προμηθέως δὲ, οὐδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰμαντοῦ μόνον σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφη; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὄλων· καὶ πλουτύν.

3 Μεστὰὶ δὲ Διὸς) Ἀράτου. καὶ τοῦτο βαρύτης εἰρωνεία. V.
 G. θεὸς πόικηκα, βαρύτατος ὁ λόγος. G.
 8 Ὅρῃς ὅπως) Κατ' εἰρωνείαν.

tum, infulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Iovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimer soli homines velut legitimam possessionem efinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Immo, quod magis est, Iovis, Apollinis, & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam. Viden', ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam? Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum, tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave iucundumque fore habenti? Quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque

τινα πλουτήσιν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυ-
 μασθῆσόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ
 ἂν ἔχομεν πρὸς ὃ, τι ἔλαττον παραβῶμεν αὐτὸν, οὐδ'
 ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὀρῶντες ἀμοῖρους
 τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν
 ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο· ὑμεῖς δέ, τιμᾶν
 ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ
 ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλευματος.
 Ἄλλα κακοῦργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύ- 16
 οῦσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πα-
 τράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλή τού-
 των ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσασι' ἂν τις
 τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἐπεὶ
 καὶ τοῦτο ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν
 πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο

3 Παραβῶμεν αὐτὸ) Ἄντ' τοῦ
 ἐξιτάζομεν, συγκρίνομεν, παρα-
 βάλλομεν. γράφεται δὲ καὶ παρα-

θεωρῶμεν. V.

5 Δειχθεῖν ἂν μέγα) Γρ. δειχ-
 ἂν μέγα. G.

alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perin-
 de carae; nihil enim exstaret omnino, ad quod tanquam
 imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quan-
 ta versetur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bo-
 norum nostrorum expertes: sic enim demum magnum pa-
 tefiat esse magnum, si ad parvi mensuram compareretur.
 Vos vero, quem decebat ob follers inventum honoribus
 afficere, in crucem sustulistis me, easque mihi vices red-
 didistis consilii. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
 teria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus
 insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illo-
 rum copia: nec sane propterea quis culpaverit Coelum &
 Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest,
 ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum
 curamus illos. Eandem igitur ob causam pastor indigne-

καὶ ὁ νομεὺς ἀχέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ Φροντὶς οὐκ ἀτερ-
πῇ ἔχουσά τινα διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ
ἔχοντες ὧν προνοοῦμεν; ἡργοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπί-
νομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεθορούμεθα, οὐδὲν ποιοῦν-
17 τες. Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφο-
μένοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας,
ὅμως ἐρατὲ αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι
μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γερόμενοι, καὶ
θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἔχεῖν, ὅσως
φῆσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινα
τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰκότας· καὶ τί ἄλλο παρὰ
δειγμα τούτου ἄμεινον προσετῆσάμην, ὃ πάντως καλὸν
ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνητον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον

4 Διατριβήν) Ἡ διατριβὴ ἐν-
ταῦθα τὴν ἀρετὴν σημαίνει καὶ τὴν
κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. V.

9 Ἄρτι μὲν ταῦροι) Ταῦτα πάν-

τα ὁ Ζεὺς γίγνετο, δι' Εὐράπην ταῦ-
ρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ
Ληοῦσαν κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπί-
γραμμα περὶ τούτου. G.

tur, quod gregem habeat, cuius sibi cura sit gerenda. Fue-
rit hoc ipsi laboriosum, at iucundum itidem: eaque sol-
licitudo non ingraram praeberet occupationem. Nos autem
quid ageremus, non habentes, quibus prospiciamus? ces-
saremus scilicet, bibereturque nobis nectar, & ambrosia
non ingurgitaremus otiosi. Quod vero me maxime urit,
hoc est: qui incusatis hominum fabricationem, & potissi-
mum mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque intermittitis
in terram descendere, nunc in tauros, alias in satyros &
cynos versi, Deosque ex illis procreare non dedignami-
ni. At nihil oberat, forte dices, quo minus homines effin-
gerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis simi-
les. At quod aliud exemplar isto melius mihi proposuif-
sem, quod omnino pulchrum sciebam? num rationis ex-

ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεὰς ἔβυσαν, ἢ
 τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενό-
 μενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσ-
 ἀγῶσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν θέοι,
 μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν
 θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυράκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώ-
 πων καὶ ταῦτά ἱκανά. Ἦδη δέ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ 18
 μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς
 θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι
 ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀν-
 θρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύ-
 σις τούτου· τοῦ κτήματος οὐδέν τι ἑλαττον γίγνεται,
 εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυ-
 ται ἵναυσαμένου τινός· θόνος δὲ ἀντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ'
 ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι
 τοῖς θεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι.

14 Ἐναυσαμένου τινός) Ἀψατος. V.

pers & ferum conveniebat, atque agreste elaborari animal?
 quomodo Diis sacrificassent, aliosque vobis honores tri-
 buissent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nul-
 lam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit pe-
 tendus, ut visatis probissimos Aethiopus: me vero, hono-
 rum vobis & victimarum causam, in patibulum egistis. De
 hominibus quidem ista sufficiunt. Iam, si videtur, ad ignem
 transeo, exprobratumque tantopere furtum. Per Deos er-
 go hoc mihi responde nihil moratus: estne quidquam
 istius ignis, quod amissimus, ex quo apud homines est?
 non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut de-
 crescat, etsi vel alius inde partem capiat; non enim extin-
 guitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero pla-
 nissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat,
 eorum prohibere ne usus impertiat indigentibus: atqui
 Dii cum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque

καὶ δοτῆρας ἐάων, καὶ ἔξω Φθόνου παντὸς ἐστάναι· ὅπου γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μὴδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ
 19 δέόμενοι. Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαιῶς χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνίσσᾱν ἀγνίας, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιάν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἠδίστην οἰομένους, ὅπότεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἐλισσομένη περὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτῃ τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὕτῃ τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. Θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ καί κεῖνον αἰτιάσθε, ὡς σπαδῶντα ἡμῶν τὸ κτῆ-

1 (Ἐάαν) Τῶν ἀγαθῶν. V. 8 Κνίσσᾱν) Θυμιάν. V. ἀπὸ τοῦ θυεῖν. G.

largitores procul ab invidia remotos. [Hocine vos aegre feratis,] ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detulisset in terram, nihilque omnino ex eo reliquisset, haud magna a me vobis iniuria foret facta? neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce. Hominibus vero ignis usus est & ad alia perneceffarius, & plurimum ad sacrificia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hostiarum in aris: video sane, vos summo opere delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quando nidor in coelum penetrat multo fumi volumine subvectus: advensetur ergo haec criminatio quam maxime vestro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo divinius & flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem

μα; εἶρηκα. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρήσθαι δοκεῖ, διευθύνατε, καὶ διελέγχετε· καὶ γὰρ αὖτις ἀπολογήσομαι.

ΕΡΜ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον 20 σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὤνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὥς ἐξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὦν οὐ προεγίνωσκας οὕτω κολασθῆσόμενος.

ΠΡΟΜ. Ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖτις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν Φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰετόν.

ΕΡΜ. Εἴ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ

5 ὤνησο) Εὐφράνθητι, ὁμοίως-
σ. V.

6 Οἶδα ὥς ἔξ καὶ δέκα) Ἐξ καὶ
δέκα· τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη.

αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν ἀριθμῶν
συγῆσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν
ἀπλῶν. V.

propriam vobis possessionem? Dixi. Vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Merc. Facile non est, Prometheus, cum tam valido Sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iuppiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror; quo pacto, cum sis vates, non praesciveris, hoc te supplicio puniendum esse?

Prom. Noveram illud, Mercuri; &, me solvi debere in posterum, novi: & iam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheus, utinam eveniant, teque intuear

ἐπίδοίμ' σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον,
οὐ μὲν τοι καὶ κρεανομούντά γε.

21 PROM. Θάρρει· καὶ συνευωχέσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ
Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ERM. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν.

PROM. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ
λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὥς μι-
σθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ERM. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τίταν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον.
ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἡφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλη-
σίον ὁ αἰτός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν
Θηβαῖον, ὃν Ὀῖς, τοξότην ἐπιφαῖναι, ὥς παύσειέ σε
ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

6 Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν)
Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτι-
δος εἰδίωκε φθεῖραι βεβυλόμενος· ὥς
δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν Προμηθεῖα, ὁ
Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἱφν, ὅτι εἰς
συγγινῇ τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γε-

νόμενος ἀπαρτῖσι, ὥς ἀνελὼς σὺ
τὸν πατέρα σὺ Κρίνον· καὶ αἰσθό-
μενος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀληθὴ εἶπεν, τὴν
μὲν Θέτιν ἐξέσυχε τῷ Πηλεΐ, τὸν
Προμηθεῖα δὲ δὲ Ἡρακλείδης τῶν
δεσμῶν ἔλυσεν. V.

folutum, & una nobiscum epulantem! sic tamen, ut car-
nes non distribuas.

Prom. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor,
& Iuppiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam ista? eloqui ne graveris.

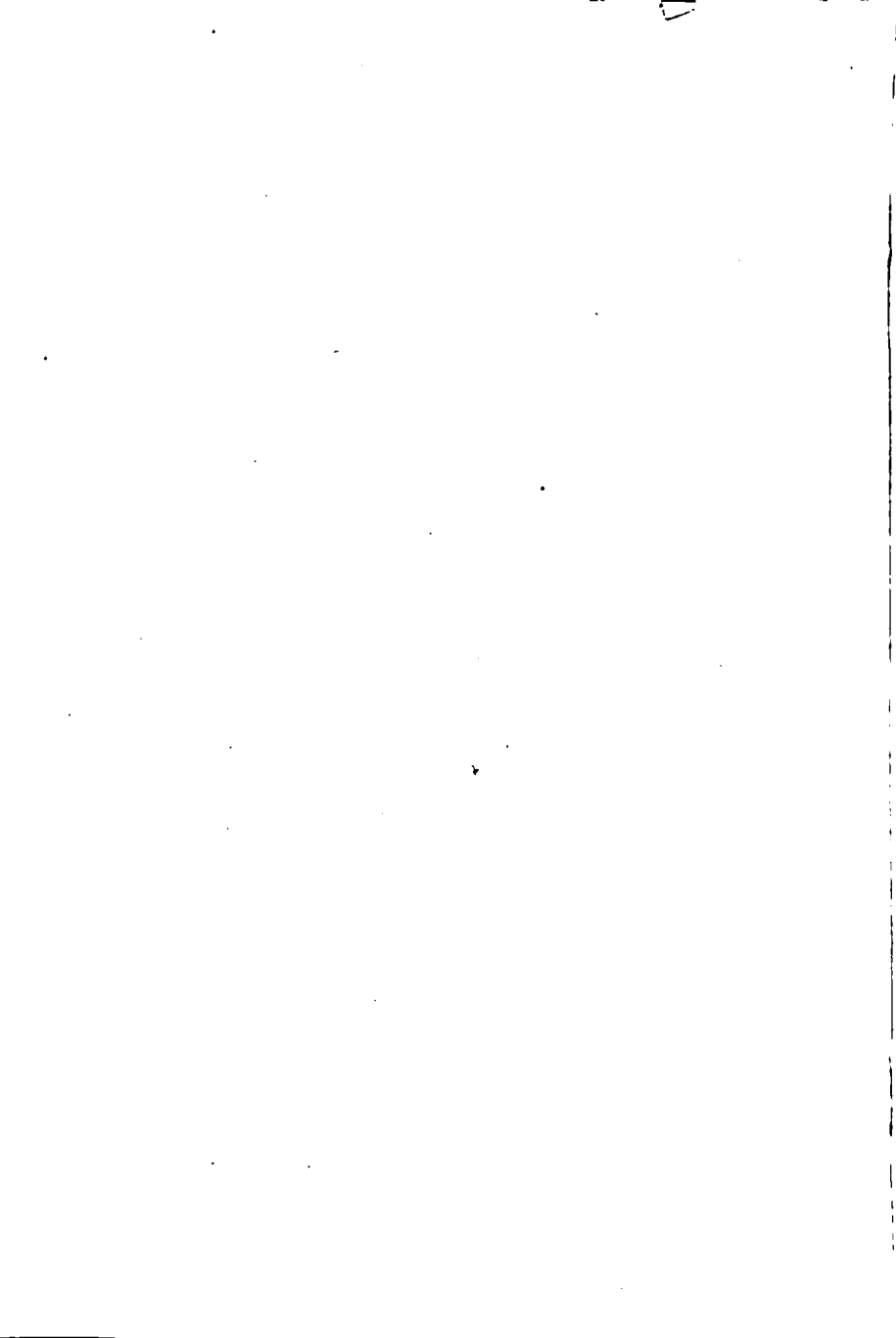
Prom. Nostin', o Mercuri, Thetin? Sed non expedit dice-
re: custodire praestat hoc arcanum, ut merces sit & pre-
tium, quo me a poena redimam.

Merc. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc me-
lius est: nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: at-
aque utinam tibi iam Thebanus ille, quem dicis, fagit-
tarius exoriat, ut te liberet laceratum ab ista alite!

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 4. l. 2. Prius *τινα* deest in *F.* in cuius margine notatur ex *P. l. 13. Καὶ*) Abest ab *F.* habuit *P.* ceteraeque edd. *l. 14. Εὐδόκιμος*) Edd. priores *εὐδοκίμοις.* *Pag. 5. l. 3. ὑπὸ*) ἀπὸ *P. L. V. 1. l. 13. Τούς*) Deest in *B. 2. P. l. 15. Τίνα*) Deest in *F. Pag. 7. l. 1. Τὰ μ. τ. δὲ*) τὰ δὲ *μ. τ. F. l. 11. Γοῦν*) γ' οὖν *F.* quae pari modo saepius. *Pag. 8. l. 17. Οὐδὲ*) οἶδε *P. οἱ δὲ* margo. *A. i W.* *Pag. 9. l. 1. Μυσαχθῆς*) μυσαχθεῖς *F. l. 11. Πάντοθεν*) *Pr.* edd. pleraeque *πάμπολλα.* *Pag. 10. l. 5. Ἀγεννή*) ἀγενή *l. 6. Πρόδον*) πρόσδον *Fr. S. A. Pag. 11. l. 5. Ἀπαγγέλλουσα*) ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ *P. margo A. i W.* *Pag. 13. l. 3. Ὅς τυμπανιστρίας*) ὡς τυμπανιστρίας *F. V. margo A. i W. P. δς I. V. 2. l. 4. Ὅμως*) ὅπως *P. I. l. 17. Ἀνακύπτων*) ἀνανήφων *A. P. F. I. V. 2. margo A. i W.* *Pag. 14. l. 1. Ἐλευθέριον*) ἐλεύθερον *C. F. & hinc margo A. i W. l. 11. Ἀπολειφθεῖσα*) ἀποληφθεῖσα in quibusdam edd. *l. 12. Ἐνέπριε*) συνέπριε margo *A. i W.* *Pag. 15. l. 3. Ὑποπτέρων*) ὑπόπτερον *F. I. l. 4. Ἰδῆς*) εἰδῆς *A. B. P. I. l. 5. Ὑφνιόχει*) ἡνιόχει *I. V. 2. l. 6. Ἐσκόπουν*) ἐσκότουν *I. margo A. i W. l. 7. Ἐσπέρην*) τὰς ἐσπέρη *A. P. τὰς ἐσπερίας B. I. Pag. 16. l. 1. Ἐβουλεύσατο*) *Pr.* edd. *ἐβουλεύσαντο.* *Pag. 17. l. 5. Ἐβелоκακεῖ*) ἐβелоκολακεῖ *F. adscriptum ἐβелоκακεῖ ex P. l. 8. Ἐαυτῷ*) Priores edd. *ἑαυτου.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 7. Βόρβορος) Ita recte *I. V. 2. P. S. A. βάρβαρος* *M. O. & ceterae* edd. prior lectio adscripta margini *A. W. l. 8. Εὐμηχάνους*) ἀμνηχάνους *F. εὐμ. E. P. l. 9. Ἐπιφημίσεις*) ἐπευφημίζεις *P. l. 12. δ')* δαί *W. Pag. 19. l. 5. Εἰ*

μὴ διαλλάττοιτε) εἰ μὲν διαλλάττετε O. εἰ μὲν διαλλάττοι-
 τε M. l. 13. Μοι) με edd. μοι O. M. Pag. 20. l. 1. Ἴπνοπ.)
 Edd. ἰπν. in O. ἰπν. l. 3. Καὶ) καὶ C. L. P. S. ἢ καὶ l. εἶ-
 ναι O. M. edd. ceterae. l. 7. Ἡμῖν) ἡμῖν F. l. 15. Τοι) τι
 O. W. Pag. 21. l. 4. Λέγειν) λεγῶν O. M. l. 5. Χάριεν)
 καὶ χάριεν P. l. S. A. χάριν τι C. L. καὶ χαριέντα F. A.
 H. P. καὶ abest in O. M. l. 11. Πεπειθота) πεπειθῆτα C.
 l. 16. Συμπαγῶν) ἀγαθῶν O. P. Pag. 22. l. 7. Κεμήλιον)
 καμήλου O. l. 9. Ἐμυσάττοντο) M. & Ox. Excepta S. &
 A. priores edd. omnes ἐμυσσάττ. ead. ὥστε) ὁ μὲν τοι l.
 Margo A. 2 W. Pag. 24. l. 3. Διούσῳ) Ita O. C. W.
 Edd. Διονυσίῳ. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) ἐν deest in P. notatur quo-
 que in margine A. 2 W. l. 6. Ἐποχουμένη) ἐπιχουμένη
 B. 2. P. l. 8. Προέλευσιν) προαίρεσιν C. P. L. l. margo A.
 1 W. προαιρ. A. Pag. 25. l. 7. Φαεῖνν) φανόιν edd. priores.
 Quod restituiumus, est in O. M. l. 10. Φιλοσόφῳ) φιλο-
 σόφῳ l. φιλοσόφου P. B. 2. ead. Κλεπτικὸς) Edd. priores
 κλεπτικὸς. l. 13. Πιτυοκάμπτας) Ita K. M. S. πυτιοκ. O.
 F. A. 1. 2. & pleraeque edd. ἵπποκάμπτας L.

I N N I G R I N U M.

Pag. 26. l. 7. Αὐταῖς) αὐταῖς l. & margo A. 1 W. Pra-
 va rectae lectionis emendatio. Pag. 28. l. 2. Μεγα) Edl.
 priores μετά. l. 4. Ἀκριβῆς) ἀκριβῆς P. l. Pag. 29. l. 8.
 Καλάμου) καλάνου P. Pag. 30. l. 15. Δ' αὐ) δ' ἐν margo
 A. 2 W. Pag. 31. l. 2. Τοῦ ὀφθαλμοῦ) τῶν ὀφθαλμῶν, &
 mox αὐτῶν in P. ut restituiumus, est in C. P. L. Pag. 32. l. 3.
 Γὰρ) δὴ l. Pag. 33. l. 3. Ἐπὶ) Priores edd. ἐν, quod ipsum
 deest in l. l. 10. Αὐτὰ) αὐτοῦ pleraeque edd. αὐτοῦ B. 2.
 αὐτὰ l. l. margo A. 1 W. Non dubito, quin haec vera sit le-
 ctio. l. 17. col. 1. Ἀνατυλίττων) ἀνατυλίττω V. Pag. 34. l. 12.
 Προαχθεῖς) προαχθεῖς L. F. P. Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Ita quo-
 que margo A. 1 W. F. & plures edd. ὑμῖν. l. 4. Μέλων) μέ-
 λων H. 1. & aliae quaedam edd. ead. Πραττομένων) πραγ-
 μάτων l. margo A. 1 W. Pag. 36. l. 13. Πρόσωπον) προ-
 σῶπον l. margo A. 1 W. Pag. 37. l. 14. Βιάζεται) βιάζεται
 F. Pag. 38. l. 12. Παρατόληται) παραπόλυται F. pleraeque
 παραπόλλυται, exceptis l. V. 2. S. A. Emendatum παραπό-
 ληται in margine A. 1 W. Pag. 40. l. 4. Ἐστὶ) Deest in F.
 l. 5. Φιλοσοφίᾳ) φιλοσοφίαν C. Pag. 41. l. 7. Δε) δὴ P. l.

margo *A. 1 W.* *l. 12.* Διψης) ἰλύος *A. P. l. margo. A. 1 W.* *Pag. 42. l. 1.* Ἐμαυτὸν) ἑμαυτοῦ *margo A. 1 W.* *Pag. 43. l. 10.* Δεῖ) δὴ *F.* *Pag. 44. l. 8.* Ὅσημέραι) ὅσαι ἡμέραι *I. l. 12.* Οἱ πλουτοῦντες) οἱ πλουτ. etiam in margine *A. 2 W.* *Prior*es edd. excepta *I.* omittunt *oi.* *Pag. 46. l. 10.* Αὐτοῖς ἐκείνους) αὐτοὺς ἐκείνοις *I.* *Pag. 47. l. 3.* Ἀνόητον) ἀνόητον *C. I. l. 5.* Τὸ) Edd. *prior*es του. *l. 10.* Ἀπόνοιαν) ἀνοϊαν *C.* *Pag. 48. l. 5.* Μεταλαμβάνουσι) Edd. *prior*es μεταλαμβάνουσι. *Pag. 49. l. 3.* Ἐαυτὸν) αὐτὸν *F.* *Pag. 50. l. 10.* Μὴτ' ἀναβάλλεσθαι) μὴτ' ἀν. μὴθ' υπερτίθεται *I.* μὴθ' υπερτίθεσθαι *V. 2.* μὴγ' ἀναβ. *margo A. 1 W.* *l. 13.* Ποιήσῃ) ποιῆσαι *margo A. 2 W.* *Vulgar*am retinere malim ea conditione, ut modo scribatur ψευσεσθαι. *Pag. 52. l. 16.* Ἡξίου) Edd. *prior*es ἡξίου. *Pag. 53. l. 3.* Κρόκων) κρόκων *A. P.* Edd. *prior*es κρότων. *ead.* Ἀραμάτων) ἀκραμάτων *L. l. 5.* Τὸ δὲ ἐν καιρῷ) τὸν δ' ἐν κ. . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφορουντάς *I.* *Pag. 54. l. 2.* Τοῦ στεφάνου) στεφ. τινὰς *margo A. 1 W.* *l. 10.* Πραγματίας) πρ. ὑπ' ἀμαθίας *C. l. 11.* Ὑπέφαινε) ἀπέφαινε *margo A. 1 W.* *Pag. 58. l. 1.* Ἐπ' ἰσχυρᾶς) ὑπ' ἰσχ. *P. L. margo A. 1 W.*

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 5. Λέγων) λέγων *F. B. 2. P. l. 11.* Ὑμᾶς) ὑμῶν *C. l. 12.* Πλεονεξίας) πλεονεξίας τε *C.* *Pag. 62. l. 3.* Μοι) με edd. *prior*es. *ead.* Ἐπὶ τῆς ἀποθλ.) ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. *C. l. 4.* Προστιθὲν) προστεθὲν *F.* *Pag. 63. l. 6.* Κισσῆρεως) κισσῆρεως *F.* *l. 9.* Δ' ἂν) ἂν omisso δὲ solum habent *C.* *Quaedam* edd. δὲ ἂν. *l. 12.* Ἡς) οἷς *F. l. 15. col. 1.* Κεφαλίδος) Exc. *G.* κεφαλαργίας. *V.* κεφαλαργίας. *Pag. 64. l. 13.* Τὸ) τὸ δὲ abest a *F.* τὸ δέ γε *C.* *Pag. 65. l. 1.* Οὖν) τοιούτων *margo A. 1 W.* *l. 14.* Ὡμην) Post ὥμην *margo A. 1 W.* interierit τὸ πρᾶγμα. *Pag. 66. l. 5.* Ἀπεριθριάσαν) ἀπεριθριάσε *F.* *l. 6.* Ὀνομάζειν) ὀνομάζει *I. l. 12.* Γραμμάτων) ῥημάτων *C. l. 13.* Ἀρπάσαν) Abest a *F.* *Pag. 67. l. 5.* Ἀποκέκλεικέ μοι) μου *C.* Edd. *prior*es praeter *I.* ἀποκεκλεισμένην τὴν *S. l. 6.* Σεύτλων) σευτλιῶν *F. l. 13.* Παρ' αὐτῷ) παρὰ τῷ. *C. Pag. 68. l. 9.* Τῆς κολοκυθῆς) καὶ τῆς *C. I. l. 10.* Τὸ συρίζειν) τοῦ *I. A. 1 W.* *ead.* Ἐξεῖναι) εἶναι *C. l. 13.* Οὐ) οὐδὲ *C. l. 15.* Αὐτοῦς) αὐτοῖς *C. margo A. 1 W.* *Pag. 69.*

l. 9. Εἰπεῖν) εἰπεῖν αὐτὸ C. Pag. 70. l. 3. Αὐτῶν) Edd. priores αὐτήν. αὐτῶν quoque ad marginem A. i W.

IN TIMONEM.

Pag. 71. l. 15. Ποιητικῶν) C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ.
 Pag. 72. l. 4. Διαφυλάττον) διαφυλάττων. F. l. 12. Καὶ) Al. καινά vel solum και dele. Margo A. i W. Pag. 74. l. 18. col. 1. Ταύτη) Exc. G. & V. αὐτή. Pag. 75. l. 14. Ἐντύ-
 χισμι) ἐντύχω F. l. 17. col. 2. Ὑποφαίνεται) C. ὑποφάνειν.
 V. ὑποφαῖ. Pag. 76. l. 16. col. 2. Εἰς χρησμολογον) V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. Pag. 77. l. 2. Ἐναυσάμενος) ἐγκυσάμενος C. ead. Ἐπιδείξαι) Sic veru-
 stae edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξαις. l. 4. Σῆς ταφῆς) τῆς ἐκεῖ σ. τ. l. notatur quoque λ ad marginem A. i W.
 l. 17. col. 1. Οὐ μὲν καὶ) V. μὲν (μέντοι). ibid. col. 2. Φιλοκτῆτου) C. Φιλοκτῆμονος. Pag. 78. l. 10. Τοὺς φίλους) τῶν φίλων R. Pag. 79. l. 1. Ἐνὴν) ἢν I. l. 13. Μυρία) Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores edd. Pro ἐπιλε-
 λησμένοι margo A. i W. ἐπιλελησμένοις. male. Pag. 80. l. 12. Ἡμῶν) Priores edd. ἡμᾶς. Restituta lectio est in R. L. marg. A. i W. Pag. 81. l. 9. Αὐτοῦ) αὐτὸν I. l. 11. Περὶ) Ex R. ante παρὰ τὴν πέτραν edebatur. Pag. 82. l. 7. Αὐ-
 τὸν) αὐτῷ F. l. 13. Χειρῶν) τειχῶν L. l. 14. Ἐταίραις) ἐ-
 ταιροῖς margo A. i W. Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) ἐπιβο-
 λαῖς F. l. A. 1. l. 6. Ἀποδράσασθαι) ἀποδράσεσθαι Schol. Aor. i & Fut. i saepe commutantur, sic ut, quid ab ipso scriptore venerit, diiudicari nequeat. Pag. 85. l. 6. Ὑπει-
 σιῶν) ἐπεισιῶν I. marg. A. i W. l. 10. Πῶς οὖν οὐκ ἄ.) πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταυ. . . . πάλαι μὲν ἐκεῖν᾽ αἰτιά. . . . Ita no-
 tatur in Exc. ex P. In C. πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα π. μ. ἐκεῖ-
 να. I. habet πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα σοι, πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιάσθαι. Pag. 86. l. 6. Εἰδύτας) εἰδότες F. Pag. 87. l. 1. Αὐτὸς) αὐτοὺς F. Pag. 90. l. 3. Τελεῖν) ἐλθεῖν R. P. L. I. marg. A. i W. l. 6. Ὀρνέων) ὀνεῖρων R. P. I. marg. A. i W. l. 9. Καὶ) τοι R. Pag. 91. l. 16. col. 2. Αὐτοῖς) αὐτοὺς V. Pag. 92. l. 2. Ἀφαιρεθῆ) ἀφαιρεθῆ & μοχ ἀνωχθῆ A. l. 13. Αὐτοὺς) αὐτοῖς marg. A. i W. l. 17. col. 1. Ἡ καὶ πάρι-
 σον) ὃ καὶ παρ' ἰσον. C. G. Pag. 94. l. 1. Βαδίξῃς) βαδίζεις marg. A. i W. l. 11. Ἀπαγαγὼν) ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. l. πρὸ αὐτῶν ἔρχ. marg. A. i W.

l. 13. Κατὰ) κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν πλ. l. κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν
 marg. A. 1 W. l. 14. Οἶνται) οἶται S. A. Priores omnes
 οἶνται. Pag. 95. l. 1. Ἐπεμπεν) ἐπεμψεν l. 14. Ἐχοῖς)
 ἔχεις V. 2. B. 2. recte: notatur etiam in marg. A. 1 W.
 Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτα) βαθυκύτα R. l. 15. Αὐτοῦς) αὐ-
 τοῖς marg. A. 1 W. utrumque bonum. Pag. 97. l. 6. Ὅτι)
 Priores edd. Τί οὖν καὶ ἐν. Ὅτι καὶ R. marg. A. 1 W. τί οὖν
 ὅτι ἐν αὐτῷ l. 9. Πρόοιντο) πρόειντο l. ead. Δὴ) Ita C. P.
 L. Priores edd. δεῖ. l. 10. Ἐπίχριστος) Sic omnes edd. an-
 tiquae: ἐπίχρυσος S. & A. quod Faber, etsi nihil moneat,
 secutus viderur. l. 15. col. 2. Ἰν' ἀμβλυώττοντες) C. ἐν ἡ. V.
 ἰν' ἡ. Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) δυσκάτοχος R. l. 14.
 col. 1. Ἐξηράσθαι) C. ἐξηρημῶσθαι. V. ἐξηρημῶσθαι. Pag. 99.
 l. 1. Ἐγγέλεις) οἱ ἐγγ. R. l. 3. Ἰξώδης) Ita A. P. L. (in qui-
 bus Exc. additur ἐξώλη τε) l. B. 1. V. 2. S. A. marg. A. 1 W.
 ubi, sicut in F. & P. ἐξώδης. l. 4. Ἐκπεφυκότα) ἔμπερ. R.
 l. 12. Ἀνέρχομαι) ἀεὶ ἀνέρχ. R. quod mihi placet. Pag. 100.
 l. 6. col. 2. Ὑπερβολὴν) ὑπέρβολον V. prave. *ibid.* l. 7. Ὑπ'
 αὐτοῦ) ἀπ' αὐτοῦ. V. l. 33. col. 1. Δημήγορος) δημηγορ^{ος}
 V. id est, δημηγορῶν. Pag. 102. l. 3. Ἄρα) ἀνδρα. F. nulla di-
 stinctione post ἀπέδειξα posita. Adscriptum in hac ed. ex P.
 ἄρα. Pag. 103. l. 4. Προσίωμεν) δεῖ καὶ προσίωμεν R. l. 12.
 Ἐπακούσας) ὑπακούσας marg. A. 1 W. Pag. 105. l. 9.
 Καταφθείρας) διαφθείρας l. marg. A. 1 W. Pag. 107. l. 1.
 Μακρὰ) Ita sola F. ceterae μακράν. Notatum quoque in marg.
 A. 1 W. l. 3. Ἐρμῆν) Excerpta P. omnes Ἐρμῆ. Pag. 108.
 l. 2. Ἐξωθεῖς) ἐξωθεῖς F. l. 5. Μηκέθ') Sic R. L. l. Marg.
 A. 1 W. reliquae μὴθ'. Pag. 109. l. 10. Ὑμῖν) ἡμῖν ἀποστ.
 l. ὑμῖν ἀποστ. P. L. marg. A. 1 W. Pag. 111. l. 7. Τῶν
 ἐθνῶν) τῶν ἡθῶν R. ἐθνῶν l. marg. A. 1 W. Pag. 112. l. 8.
 Εὐωχεῖσθω) Priores edd. εὐωχεῖτω. Pag. 114. l. 7. Εὐμορ-
 φότατε) εὐμορφώτατε. Ita priores edd. monuit I. Iensius.
 Pag. 115. l. 4. Προκεκλήση με) F. προκεκλήσομαι. notatum
 etiam in marg. A. 1 W. l. 15. Ἐπομοσάμενος) ἐπωμος. edd.
 Pag. 116. l. 1. Πρώην) πρότερον l. marg. A. 1 W. l. 6. Οὐ-
 τος) οὕτως marg. A. 1 W. idque Fabrum probasse, versio de-
 clarat. l. 11. Πιστευτέα) P. πιστευτέον. Pag. 117. l. 4. Φιλο-
 φρονήσομαι) φιλοφρονήσωμαι B. 2. Pag. 119. l. 5. Προεγράφη
 προυγράφη marg. A. 1 W. Pag. 120. l. 4. Posterius αὐτοῦ
 cleest in F. Pag. 121. l. 7. Διορύξας) οὐρύξας Schol. διωρύξας
 priores edd. διαρρήξας l. marg. A. 1 W. l. 10. Διορυχθή-
 σεται) διωρυχ. edd. priores. Pag. 122. l. 1. Μικρὸν) μικρὸν

I. marg. A. 1 W. l. 8. Τις) Deest in *I. l. 10. Σωφρονικός*) Schol. *V. & F. Σωφρονίσκος. Pag. 123. l. 7. 'Ως*) *κάν marg. A. 1 W. l. 14. Γελοῖως*) γελοῖος priores edd. *Pag. 124. l. 2. Τῶν πρωτείων*) Ita *V. 2. B. 2. S. ceterae pleraeque προτείων. l. 11. Σου*) Ita recte *P. S. A. Priores σοι. Pag. 125. l. 10. "Οντα*) ὄντι *I. In marg. A. 1 W. οὔτι* notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem ed. *I. nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. l. 12. 'Επεμβάς*) ἐπιβάς *I. marg. A. 1 W. Pag. 126. l. 1. 'Ανῆς*) ἀνείς *I. marg. A. 1 W. Locus suspectus. l. 2. 'Ημιτάλαντον*) Priores edd. *τάλαντον* praeter *I. cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam margo A. 1 W. l. 8. Φιλοσοφούντα*) φιλόσοφον *I. marg. A. 1 W. l. 15. Μῶν*) Τίμων *R. vocem dividit T. Faber τί; μῶν π.*

IN HALCYONEM.

Pag. 129. l. 16. Παρά) Sic *F. ceterae omnes περί. Pag. 130. l. 3. Παντίς*) πάντων *P. L. I. atque inde margo A. 1 W. Pag. 131. l. 4. Νεογίλλος*) νεογιλλός Schol. *νεογνός C. l. 8. Τοι*) τὸ margo *A. 1 W. male. l. 11. Δῆ*) ἥδη *P. L. margo A. 1 W. Pag. 133. l. 10. "Εχει*) ἔχειν, nisi quod typorum vitio εἴχειν in *I. edd. cunctae praeter B. 2. Pag. 134. l. 3. Τηλικουτον*) τηλικαύτην καὶ τὴν *δ. αὐτὸς I. margo A. 1 W. Pag. 135. l. 1. 'Ανύδρων*) ἐνύδρων *C. I. A. 1 W. rectum puto. l. 9. "Ορνι Θρήναν*) ὀρνιθοθήρων *P. l. 12. Λέγων*) λόγων in *I. error est typorum. l. 15. Πρέπει γοῦν*) In sola *P. πρ. γοῦν, ὃ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σου ρ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis Bourdelotii sit, equidem ignoro.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 137. l. 10. 'Επαμύνειν) Priores edd. *ἐπαμύνειν. Suppletur in I. ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνωνται* idem in marg. *A. 1 W. sed transversa linea inductum. Pag. 138. l. 6. 'Ακροποδιτί* (που) ἀκρῶ ποδί (που) *I. l. 14. 'Ικανός*) Pleraeque edd. *ικανῶς* exceptis *V. 2. S. A. 'Ικανός* emendatum in marg. *A. 1 W. Pag. 140. l. 6. 'Εμαντὸν*) ἱμαντῶ *P. marg. A. 1 W. quod alius iterum induxerat. sic Noster § 10. Pag. 141. l. 4. Εχον*) Ita recte *I. A. 1. H. 1. V. 2. B. 2. S. A. ἔχων F. P. ἔχειν & ἔχον.*

τα C. Pag. 142. l. 5. Τὰ τ. οὐ παρ. μεμ.) Ex P. ita notatum invenio: καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμέλεται) καὶ τῶν τοιούτων &c. ex L. μεμελέτηται αὐτῷ) μεμεληκῇ τῶν τοιούτων I. τῶν τοιούτων οὐ π. μεμέληται αὐτῷ. Pag. 144. l. 5. Αὐτὸ τῆς ὁρ.) αὐτὸ τ. ὁ. κ. ἡλικὸν ἐστίν. P. L. posterius ἡλικὸν ἐστίν alios legere notatur in marg. A. 1 W. l. 15. Κομφείας) F. κομφας mendose. l. 16. Σιλλαίνειν) διασιλλαίνειν P. I. ead. Καταλοιπόμενον) Priores edd. καταλοιπόμενον. Pag. 145. l. 3. Μνημονεύειν) μνημονεύσειν marg. A. 1 W. l. 9. Ὑψηροσθαι) In cunctis edd. ὑψηρεῖσθαι, quod Grammaticae leges respuunt. l. 14. Ἀγέλειαν) In Exc. P. sic legitur: καὶ ἀγενροίαν (haec scriptura F.) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς γν.) ἐντέλειαν. Haec male descripta credo: debuerat, ni fallor, dedisse, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vitio vetusti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipsum I. praebet loco τοῦ μικροψυχίαν ἀγέλειαν pro ἀγέλειαν. Pag. 146. l. 2. Τηλικαῦτα ὀργίζεται) Priores edd. τοιαῦτα ὀργάζεται. Quod restituimus, adscriptum etiam in marg. A. 1 W. l. 7. Περιελιχμήσατο) Ita recte A. C. L. I. & H. Stephan: Th. T. II, p. 673. est autem a περιελιχμάσθαι. Reliquae edd. περιελικμ. ead. Ὀπτομένων) Sic I. V. 2. P. In ceteris ὀπτομένων. l. 18. col. 1. Κόνδυλοι) Exc. G. κένδυλοι. ibid. col. 2. Δύμενος) Exc. G. δυνόμενος, & antea κένδυλος. Pag. 147. l. 1. Ὁπότερον) Omnes excepta I. καθ' ὃ πρότερον. Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. A. 1 W. πότερον. Pag. 148. l. 13. Φύρας) φυράσας marg. A. 1 W. sed postea deletum. l. 14. Συνεπιλαβέσθαι) Priores edd. excepta B. 1. συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam margo A. 1 W. Pag. 149. l. 14. Ἀκαλλῇ) Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῇ. Pag. 151. l. 13. Ἐπεὶ) ἔτι marg. A. 1 W. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς marg. A. 1 W. Pag. 152. l. 3. Ἀτερπῇ) Priores edd. ἀτερπῆς. l. 5. ὦ I. Pag. 153. l. 14. Ἐναυσαμένου τινος) ἐκκαυσαμένου C. male. Pag. 154. l. 1. Δοτῆρας ἑάων) Ita F. P. Ceterae, quod apud Homerum est, δωτῆρας ἑάων formam vocum poëticam saepe noster mutat, saepe retinet. Ἐάων scribendum sit, an ἑάων, lis est sub iudiciis Grammaticis. l. 13. Ἑμετέρᾳ) Ita B. 2. Priores edd. ἡμετέρᾳ. Pag. 156. l. 2. Καὶ) Ita F. A. 1. I. V. 2. S. A. Reliquae fere γάρ.

ANNOTATIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 3. l. 1. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.) Sic titulum auctori meritissimo fecimus, meliores editiones secuti. Mss. duo e regis Christianissimi Bibliotheca, quos beneficio viri clarissimi Nicolai Rigaltii videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam editione Basiliensi duae postremae voces aberant. BOURDELOTIUS. Mixta cum sint opera Luciani, in suas quaeque classes olim distributa fuisse omnia, credibile est; quae nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a maioribus edita sunt, a me quoque traduntur. Istarum classium praecipua, *Dialogi*: qui titulus ab iis, qui, post inventam artem typographicam, Lucianum primi ediderunt, omnibus praefixus mansit. De ordine opusculorum in praefatione a me dicitur. SOLANUS.

- ΛΟΥΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in editis. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ τοῦ Ἑνυπνίου) Non dubium est, quin προσλαλίαν istam voluerit Lucianus operibus suis praefigi. Nec tamen persuasum habeo, scribendi exordium eam illi fuisse. De ordine, quem in his Dialogis servandum putavimus, dictum est in Praefatione nostra ad Lectorem. BOURD. Est λαλία, vel προσλαλία, ut patet in fine, ubi ait, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπαυελήλυθα. MARCILIUS. Scriptum est hoc Somnium a Luciano post primas in Graeciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiae specimen editurus, se suasque fortunas ostentare suis voluit; ne sibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunae adolescentulos ad res magnas suo exemplo existimaret. SOLAN.

ead. l. 5. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.) Habet a Platone, in quo totus est, & a Xenophonte, cuius est assiduus imita-

ior, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν. Sic in Her-
motimo, sive de Sectis: παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα.
Sic de Merc. Cond. & passim alibi. Inde φοιτῆται, ἀντὶ τῶν
μαθητῶν. Hesych. Suid. Poll. Diligens lector monendus est,
Lucianum saepissime loquendi modos eosdem, easdem paro-
emias, & citationes usurpare: quī enim aliter fieri po-
tuit in tam florida & variegata scriptura? Quod igitur se-
mel monuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea satis con-
stans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immo-
randum. BOURD. Eis διδασκάλου solent illi scriptores usur-
pare, non εἰς διδασκάλους & sic Nost. 'Ερμ. § 82, & 'Ερ. §
44. SOLAN.

ead. l. 6. τὴν ἡλ. πρόσῃος) Idem est prope finem huius
scripti ἀντίπαις, ut Iungerm. annotavit ad Polluc. II, 9,
n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaue au-
thoritate fultam destituunt Lexicographi: habet Xenoph. K.
Π. I, p. 8, v. 29. Clearchus apud Athen. XII, p. 548 B. γυ-
μνὴ παιδίσκη πρόσῃος. Dionys. Hal. A. R. II, p. 125, v.
41, πρόσῃος κούρος, & παῖδες πρόσῃοι τε καὶ τοῦ πομ-
πεύειν ἔχοντες ἡλικίαν, VII, pag. 457, v. 47. quos impru-
bes in pompis solemnibus Latini dicunt. Aelian. V. H. III,
32, παῖς ὢν οὐπω πρόσῃος. Liban. T. II, p. 156 D. 263
C. de Iuliano: ἥδη δὲ πρόσῃος ἦν Glossae: Πρόσῃος, pro-
ximus pubertati: formula loquendi ex Romano iure sumta,
quales ibi multae: L. 111 D. de Reg. Iur. & § 18 Instit.
de Obl. quae ex del. retinuit ergo Latinas voces Theophi-
lus: hinc integrandae, quod & eruditiss. Schultingium fe-
cisse video, Glossae verb. Iur. Πρόξimos πουβεράτι, ὃ ἐγ-
γὺς ἐφηβότητος: sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν
τοῦ ἐφήβου ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: vicinum puber-
tati, Servius etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex
antiquo Iurisconsulto videntur descripta. Πρὸς τὴν ἡβὴν προσ-
άγειν apud Hippocratem est Aph. S. III. HEMST.

ibid. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο) Egrege congruunt illa Li-
bani T. I, pag. 804 A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἥδη ἦν, ἐν ᾧ
τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδείματα, συνεβουλευό-
μην τοῖς ἐπιτηδεύουσιν, ἢν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον qualia sunt
in eo permulta, si quis ad Lucianum diligentius conferre
velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noster ἥδη
πρόσῃος ὢν, annum egisse quartum & decimum manife-
stum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos
secuti Procleiani tradiderunt, observante Merillio Obl. I,

22. id enim aetatis studiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi potest ex L. 21, § 5 D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium huius libelli, quod me monuit etiam vir eruditionis elegantissimae Io. Marth. Gesnerus, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod desieram lulum literarium frequentare pubertati iam proximus, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco δὲ δάξασθαι velut L. 12 D. de Leg. & Fideic. ut eum heres artificium doceat, unde se tueri possit; & mox: statuet, quod potissimum artificium heres docere eum sumtibus suis debeat.* Neque aliter in principio vitae Terentii Donatus: *A quo, ob ingenium & formam, non institutus modo liberaliter, sed & mature manumissus est.* HEMST.

ead. l. 9. Τύχης δεισθαι λ.) Iac. Micyllus, interpres huius λαλίας, auctoris mentem saepissime frustratur: & ege-
re quodam fortunae splendore. Sic de Merc. Cond. BOURD.
Aristot. Pol. IV, c. 11, πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δέχεται
καὶ χορηγίας τύχης ἥρας neque ineleganter Artemid. IV, 69,
ἐφ' ἑδίων παιδείας ὁ πλοῦτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic
intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud Alciphronem I, 38,
p. 182, ὀρεσ splendidas & λαυίας. Idem I, 8, p. 30, τὰ ἡμέ-
τερα, ὡς οἶσθα, παντελὺς ἐστὶν ἀπορα, καὶ βίος κομιδῇ
στενός. ubi Berglerus Lucianum illud, quod sequitur, an-
notare non neglexit. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Λούκιος) In *Asino* frustra Lucianum
quaeras: quae enim illic de patria parentibusque Scriptoris
traduntur, non Luciano, sed Lucio Patrensi conveniunt.
SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Γλύφων) Respicit ista cap. 3, εἰ φαίνοί-
μην γλύφων. HEMST.

ibid. l. 8. Εἰς διδασκαλον) Leg. διδασκάλου. SOLAN. Hoc
quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς
διδασκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recen-
tiores, usurparunt, Iulian. Misop. p. 351 A. Diogen. L.
VI, 69 Basil. Hom. πρὸς τοὺς Νεούς (quamquam H. Ste-
phano Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. prae-
missa, per ignorance[m] Atticae dialecti genitivus διδασκά-
λου in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basi-
lium) Thom. M. in φοιτᾶν quamobrem vulgatae lectioni
sua constat auctoritas: vid. Bergler. ad Alciphr. pag. 20,
21. Hoeichel. ad Chrysostr. περὶ ἱερ. pag. 500. nec tamen H.

Valesium culpo, qui, cum apud Euagr. H. E. IV, c. 29, legeretur *εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα*, restituit e Mf. *εἰς χαμαιδιδασκάλου*. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Τὰ δὲ ἡμ.) *Facultates autem nostras*. BROD. *ibid.* Ταχῆϊάν τινα τὴν ἐπ.) Secundam voculam omisit ed. Fl. sola: ceterae cum Codd. Mss. tenent, quibus haud invitus accedo. Solemnis Atticorum in τὶς pleonasmī H. Stephanus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Nost. in Nigr. § 33. HEMST.

ead. l. 2. Τέχνην τῶν βαναύσων) Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult Hesych. Suid. vox est Peloponnesiaca. In Peloponneso βαῦνος καμίνον ἢ ἐστίαν δηλοῖ. Interpr. Aristoph. Poll. BOURD. Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἰρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαυνούς αὔειν, τουτέστι τὰς καμίνους καίειν· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. VORST. Ex Etymologo sumpta in v. Βάναυσος. HEMST.

ead. l. 4. Μηκέτι οἰκόσιτος) In Mss. & aliis editionibus quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. BOURD.

ead. l. 5. Οὐκ εἰς μακρ.) Brevi, non multum post tempus. BROD.

ead. l. 6. Τὸ γιγν.) Τὸν γιγνόμενον μισθόν. BROD. Artis proventum. Budaeus vertit *iustam mercedem*. BOURD. i. e. μισθόν. Vorst. Vid. Μισθ. cap. 23, & Τοξ. cap. 18. SOLAN. Quod mercedis ex opera locata nascitur: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione I. Fr. Gronovius illustrat de P. V. p. 252. Budaeus C. L. G. p. 84 interpretatur, *iustam mercedem*. Illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e Luciani Tox. ubi Agathocles, ut amicū Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρειν ἔτρεφε τὸν Δεινίαν. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.) Quae praestat opem ferret: quae promptas praeberet suppellectiles. Ea repetit passim. BOURDELOTIUS.

ead. l. 12. Ἑρμογ. &c. καὶ λιθ.) Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεύς, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, λιθογλύπτῃς, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. Th. Magister in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος καὶ ἑρμογλυφεύς, οὐ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic

agit Th. Magister, posset quis improbare ἐρμογλύφος & ἐρ-
μογλυφεύς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος.
Quid enim? an non continuo post priora Luciani ab Tho-
ma nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc ma-
gis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθο-
ξόος in hoc brevi dialogo habet Noster: iterum § 7, ὃ, τε
γὰρ πάππός σου λιθοξόος ἦν, & § 9, ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος
γενόμενος. IENSIVS.

ead. l. 13. Ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμοις) Non dubito, quin le-
gendum sit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci: vo-
ces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam cum-
primis, maxime, ponunt inter duos similes casus, quorum
alter est nominis substantivi, alter adiectivi. Aelian. V. H.
I, 31, Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος; lex, quae ma-
xime servatur. Idem XIV, 40, Ἀλέξανδρος ὁ Φεραιῶν τύραν-
νος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ἀνότατος εἶναι, Alexander Phre-
tatorum tyrannus quattuordecim annis regnavit. Plutarch. in
Coriolano p. 223: Ἀππίος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων
ἐν τοῖς μάλιστα μισοῦσθαι εἶπαι. Idem in eodem p. 232:
Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in Iside & Osir.
p. 364: Ἐτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μετὰ γρηγορίαν οὖ-
σαν. Dionys. Halic. lib. I, p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλ-
ληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάν-
νυ. lib. I, p. 15: Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάν-
νυ μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. Herodot. dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα,
ut alibi ostendimus. L. Bos. Ols. Crit. c. V, p. 18. Contra
Codices scriptos & edd. omnes verissimam emendationem
probo L. Bos, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμοις. Origo vitii a librario-
rum inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδόκιμος alio casu po-
situm pari non potuerunt, praesertim quod crederent, cum
hoc ipso vocabulo coniungi debere μάλιστα. Graeci so-
lent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάννυ, σφό-
δρα εὐδόκιμος, ἀριστος, ἀρχαῖος ubi perspicuum est intel-
ligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδόκιμος,
ut bene docuit H. Stephanus App. de D. A. p. 181, 182.
Thucyd. VIII, 90, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου
ἐνάντιος τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur H. Stephanus
miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis,
ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις hoc
enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, vir in-
ter vehementissimos, & a longo iam tempore infelix plebs: quem

admodum in Plutarchi Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant. Egregius Platonis locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristoteles Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε in Crit. p. 38 E. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεξομένοις: μοχ: ἔτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκὸς τυγχάνω similia, si quis desideret, reperiuntur apud Dionys. Hal. A. R. I, p. 53, v. 3, Mufon. apud Stob. p. 166, v. 16, Aelian. V. H. II, 38, XIV, 44, Dion. Cassium, imitatorem veterum diligentissimum, XLIV, pag. 244 C. 249 A. Neque adiectivis tantum, sed & verbis apponitur. Dionys. Hal. de Comp. Verb. pag. 51, v. 36, ὃν (Demosithenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι. Plutarchi. Pyrrh. p. 391 B. καὶ διέτελει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ χρώμενος. Noster in Pseudol. § 14, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τὸννομα διέτέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum Eunapii locum in Chrysf. pag. 194 sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι a quorum mente Hadr. Iunius prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur. Plato Crit. p. 32 C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὃς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρυτάτοις ἀνένεγκαιμι quem nuntium equidem, ut mihi videor, imprimis, vel, ut qui maxime feram aegerrime: credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρυτάτοις φερομένοις: sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκούσι. Thucyd. VII, 71, ἐν τοῖς χαλεπωτάτοις διῆγον in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδόκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. Herodot. VII, 116, ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα parique modo cap. 141. quibus in locis equidem, quae ratio L. Bos impulserit Obs. Misc. p. 57, ut contra fidem edd. legeret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipsi Herodoto III, c. 8, σεβόνται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. C. 57, θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοις. ubi intelligendum est, πλούσιος ὅμ. &c. Ad hoc exem-

plum Thucydides quam proxime, veteris Ἀτθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25, Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. H. Stephanus hic parum extricat, nullaque parte lectorem adiutum dimittit: at qui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil interest; Herodot. III, 68, Ὅταντες ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter Pausanias, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II, p. 199, Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος. X, p. 825 de Herophila Sibylla, ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὔσαν ἀρχαίαν εὕρισκον atque ita scribendum iudico, deleto ἐν VII, p. 591, ξέανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X, pag. 836, forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV, pag. 364. Ὅμοιον similiter apud Thucydidem exstat VII, 29, τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ &c. φορικώτατόν ἐστι at Scholiastes cum vetustis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam esse nullus dubito: vid. Dion. Cass. XLIX, pag. 404 D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμὸς ἐν ὀλίγοις μέγας apud Herodot. IV, c. 52; πομπὴν ὀνομαστὴν ἐν ὀλίγαις γενομένην, Heliodor. II, p. 127; πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud Long. IV, pag. 123, & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem secutus est iure merito Hudsonus in Dionys. Hal. A. R. IV, p. 237, v. 19. eadem membranae H. Stephani acumen approbant, hunc loquendi florem Dionysio restituentis Sched. V, c. 27. Interpretem Aeliani de Anim. X, c. 50, haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulgata: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις illud ἐν ὀλίγαις sequentibus adiunctum reddidit, paucos post dies, cum debuisset, invidendis opibus inter paucas beata: sic enim & Latini loquuntur. Liv. XXIII, cap. 44, pugna memorabilis inter paucas: apud quem saepius occurrit. HEMST. Simillimum mendum apud Suidam in Μεσομίδης Κρής, λυρικός, γεγονὸς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. *Legē:* καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. IDEM in *Addendis.*
ead. l. 15. Διδάσκει) Διδάσκου Thom. Mag. in Διδάσκειμαι atque ita margo ed. Ald. i Wesselingii. Probavit hanc

lectionem Pricaeus sic proferens ad Pauli Ep. II ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. IDEM.

Pag. 5. l. 1. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο) Meo iudicio melius erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus sibi amicisque pater (pondet, neque dubitat, quin in formando ad statuariam Luciano opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ. Callimach. H. in Apoll. v. 29, Τὸν χορὸν ὃ πολλῶν &c. Τιμήσει δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦσται. in Del. v. 226. Latinis haud minus usitatum. Valer. Flacc. I, 13:

— *versum proles tua pandet Idumen,*

(*Namque potest*) *Solymo & nigram pulvere fratrem.*

ibi plura notat N. Heinsius, & Adr. Behot. Apoph. III, c. 20. HEMST.

ead. l. 2. Δεξιῶς) Anglic. & Mff. δεξιᾶς, minus Attice. BOURD. in Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς at Vat. 1 δεξιῶς. Vide supra hoc ipso capite, & Τοξ. c. 44. 'Ετ. Δ. VII, οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες' adde & Eix. cap. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς εὐ ἡκούσας ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adscripsit, ἔχουσας malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. SOLAN. Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac φύσεως εὐ ἔχων. Julian. apud Cyrill. pag. 229 E. Zosim. I, p. 12. verum conspirantes in δεξιᾶς plerique Codd. vitii suspicionem movent. Quid si a Luciano fuerit? φύσεως τυχὼν δεξιᾶς quomodo Archytas apud Stob. p. 44, v. 24, φύσεως εὐστόχῳ τε καὶ μναμονικᾶς καὶ φιλοπόνῳ τυχὼν nescio quis apud Suidam in Πάριον φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκώς vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut Democritus, teste Dione Chrysost. p. 553 B. Ὁμηρος φύσεως λαχὼν θαλάσσης & de hoc ipso Dione Synesius, ὃ δὲ λαχὼν φύσεως θείας neutrum sane tam longe ab ἔχων distat, quin, prima litera per vetustatem evanescente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιᾶ. Malchus apud Suidam in Παμπρέπιος Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾶ χρησάμενος & δεξιὸς τὴν φύσιν in v. Γενέδλιος. HEMST.

ead. l. 3. Ὑπὸ τῶν δ.) Lege ἀπό. BROD. Angl. ἀπό. BOURD.

ead. l. 5. Ἀνέπιαττον) Ex hoc puerilis lusus oblectamento, si supra aetatem procedere videretur, indolis ma-

iora promittentis omen capiebant. Locus est in Aristoph. Nub. v. 875 tam similis, ut Lucianus imitatus fuisse videatur. Schol. ad v. 879, βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδείξαι εὐφρά, καὶ γλύφειν ἀστείως δυνάμενον. Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ibid. Εἰκότως) *Ad veram imaginem, πρὸς τὴν εἰκόνα.* Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus sensus elici possit. BOURD.

ead. l. 9. Ἐν βραχεῖ) Χρόνος addi non solet. BROD.

ead. l. 10. Ἐπιτηδεῖος — ἡμ.) *Dies apta, quae opponitur dici parum auspicatae, ἀποφράδι, de qua Lucian. in Pseudol. CLER.*

ead. l. 11. Παρεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. HEMST.

Pag. 6. l. 3. Πλακὸς) Tabulam lapideam intelligit Soping. ad Hesych. in Πλαξ. Sic Moſis tabulae legis πλακὸς λιθῖναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illustrat A. Dounaeus ad Chrysost. p. 578. HEMST.

ibid. Τὸ κοινὸν) Quod vulgo dicitur. BROD.

ibid. Ἀρχ. δὲ τοι ἦ.) Hemistichium est Hesiodi, citante Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I ad Lollium ad hunc modum expressit: *Dimissum facti, qui bene coepit, habet.* COGNATUS. Hesiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. BOURD. Proverbium hoc Lucianus Hesiodo tribuit Ἐρμ. c. 3, cuius auctoritatem Scholiastes alique non cunctanter sunt secuti. Verum neque in Hesiodo hodierno legitur, neque omnino Hesiodeum esse, acute nuper coniecit Alb. Fabricius in notis ad pag. 85 vitae Procli. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλεὺν ἡμῖν παντὸς, quod hodieque in Hesiodo legitur, & a Platone alicubi meminimus allatum. (ed. Bas. 534.) Et sane in alio illo Platonis, quem affert, loco, de Legg. VI ed. Lugd. pag. 614 D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμῖν παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου &c. ut & in vita Procli, proverbium quidem audit, sed Hesiodeum esse minime dicitur. Suidas etiam sine auctoris nomine habet. Galenus etiam de Semine l. I, p. m. 229, l. 10, τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος, deinde ad Platonis locum ea de re alludit. Nam quod Scholiastes Aristotelem videtur adducere testem, nihil est, cum in Problem. I frustra ista verba quaeras; Polit. autem V de Hesiodo auctore nihil habeat. ἦ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμῖν εἶναι παντός. Adde & Ἡθ. Nic. I, p. m. 4, lib. 6, ubi, δοκεῖ οὖν πλεῖον ἢ τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς εἶναι ἢ

ἀρχή. De Hesiodo ne γὰρ quidem. Iamblichus disertis verbis Pythagorae auctori tribuit N. 162, ἀπίσθημα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40: *Dimidium fusti, qui coepit, habet*. Locus Platonis, de quo supra, exstat de Legg. III, p. 590 G. ed. Lugd. Idem Plato Πολ. B. ed. Ald. p. 27 A. aliter effert: οὐκ οὐν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. SOLAN. Hesiodo qui tribueret, antiquiorem Luciano neminem inveni: sed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II, p. 172, Ἡσίοδος μὲν ἡμῖσι τοῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. Diogenian. C. II, n. 97, Ἀρχὴ ἡμῖσι παντός ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσιόδου vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλεον ἡμῖσι παντός ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγεσθαι vel παρῆχθαι pro deduci, derivari. Nulla primi auctoris apud veteres mentio. Polyb. V, c. 32: Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἡμῖσι τοῦ παντός εἶναι φάσκοντες: ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut *vetus habet proverbium*. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122: καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν, Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμῖσι παντός, ὡς εὐκρινὲς τούτῳ τῷ σμικρῷ κακῷ (nondum constitui, utrum malim. ἐποίησμεν an ἐποικειώσομεν ἐποίησαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur. Dionys. Halic. de Ant. Orat. p. 129, v. 9, καίτοι μέρος γε τοῦ παντός ἡμῖσι ἀρχὴ λέγεται τε καὶ ἔστιν. Aristot. Probl. S. X, pag. 75, ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντός ἔργου μέγιστον ἡμῖσι γὰρ τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. Ovidium huc respexisse A. A. I, 610, *Fac tantum incipias, sponte disertus eris*, observavit N. Heinsius. Marini locum in Vit. Procli c. 34 descripsit Suid. in Ἀρχή, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter Erasmus in Principium dimidium totius, Elias Vinetus ad Aufon. Ep. 81, & And. Schottus ad Prov. Suidae c. III, n. 64. HEMST. *ead. l. 6. σκυτάλην*) De hac voce, eiusque varia acceptione, copiose Grammatici. In Cod. Flor. & edit. Basil. male σκυτάλλη. BOURD.

ead. l. 7. Κατήρξατο) Ut hic locus recte intelligatur, vocis *κατάρχομαι* sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. Schol. Eurip. ad v. 40 Iphig. in Taur. *κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' αλλοιοῖσι μέλει. κατάρχομαι*, inquit Scholiastes, *οὐλοχύτας, τούτ' ἐστὶ προβλήματα τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, ἐξ οὐλῶν, ἦγον κριβῶν ἀσπὶ μεμιγμένων, σιονεῖ τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέω τοῖς βωμοῖς.* Eo sensu usurpat Noster *Τοξ. cap. 6.* Hic idem valet, quod τὰ προτέλεια &c. *Μισθ. c. 14. SOLAN.*

ead. l. 8. Τὰ πρ. τῆς τ.) Poterat interponi μοι εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In Sophili fabula Phylarcho apud Athen. III, p. 100 A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προίμια, inquit, ὁρῶ. & Alexis p. 107 B. Strab. I, p. 35 B. φιλειδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος· τὸ προίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον quod propius ad Nostrum accedit, ὁ ἐν προίμιοις τῆς τέχνης, apud Liban. Or. XXVIII, p. 619 A. paria reperies & verecunde translata in Maxim. Tyr. D. IX, p. 94, Aristid. T. III, p. 305, 309, Philostr. de V. S. II, pag. 579; ne plura, quod facile foret, congeram. Iuven. imitatur III, 288: — *miserae cognosce prooemia rixae.* Declamatores illum vix fero, qui Palaephati caput 47 de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προίμιον. Nec sane me multum capit audax Basilii Seleuc. figura in Vit. Thecl. p. 8, Ἰκόνιον πόλις τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προίμῳ καί μιν· Constantin. Porph. de Them. I, pag. 34, τὰ δὲ ἀνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea Lucianus, ut arbitror, solemnem huius vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum *κατήρξατο* nam προίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantantur. Pari modo Iulian. Or. II, p. 56 D. τὸν ἐκ τοιούτων προομιῶν καὶ προνομίων ἀρξάμενον. quae utraque iunxit etiam Synes. Calv. Enc. p. 66 D. HEMST.

ead. l. 9. Συνεχ. ἀναλύων) Emendo ἀπολοῦζων. BROD.

Mss. & Angl. ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10 Heliod. BOURD. In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Έτ. Διαλ. XI, ὁλολύζων ὅσπερ βρέφος. & Θ. Δ. XII. V. Eurip. Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Περ. cap. 6. SOLAN. Utra lectio palmam mereatur, ἀνολολύζων, an ἀναλύζων, (pro quo Bourdelotium vitio scripsisse ἀνολύζων, paene credo) diiudicare promptum non est. Olim de faustis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὁλολύζειν, ὁλολυγμὸν & ὁλολυγὴν proprie posuerunt: Poll. I, 28. in Euripidae Medea v. 1173 ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in solum incidere solutis membris vidisset, ἀνωλόλυξεν, quippe — δόξασά που Ἡ Πανὲς ὄργας, ἢ τινος θεῶν μολεῖν sed animadverta saevientis mali labe, quae a furore divinitus immisso multum aberat, Εἴτ' ἀντιμολπον ἤκεν ὁλολυγῆς μέγαν Κόκυτον, pro sacro ululatu in flebiles eiulatus prorupit: quod ideo monere visum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane sententiam, quod factum memini, capiendum existimaret: similiter Iph. in T. v. 1337. certe, nisi in rebus laetis, ὁλολύζειν apud veteres vix reperiatur usurpatum: vide Euripid. El. v. 691. idque praeter Casaubon. ad Theophr. Char. c. XXI, & Equit. Aristoph. v. 613, docuit Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258, H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta sunt a posterioribus haec vocabula, eorumque potestas tam prope ad λύζειν accessit, ut saepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. Hesych. in Λυγμὸς, Suid. in Ἀναλύζουσα, Λυγαίνουσα, Λυγμός. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 690: Λύζει (ἐὰν διὰ (vel μετὰ, ut Suid. habet) τοῦ ζ ὁλολύζει ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἁλύει, τουτέστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποῖαν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίπσιν, ἢ λυγμῶ συνέχεται. ubi probe separandae sunt annotationes binae, prima vetustioris Scholiastae diversam in Aristophane lectionem consignantis, Εἴτα λύζει & Εἴτ' ἁλύει, (nam ut ἁλύει vice τοῦ ἁλύει unquam fuerit positum pro ἀδημονεῖ, quamquam in Hesychio sic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam, & meo quidem iudicio, deteriore scripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras obiecit H. Stephano Ind. Thef. in Λύζω, & Foessio Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum

cum immigrare. Neque tamen diffiteor, praefendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχές, crebros singultus ducens, vel, ut cum Val. Flacco dicam III, 338, crebris quatuor singultibus ora. Vid. Petron. c. 91, p. 440. Philo περὶ Πρ. πρὸς Γ', p. 1019 B. ὁ δὲ μάλιστα μὲν, ἀναλύζων δὲ ὅμως κεκοιμημένῳ τῷ πνεύματι φησὶν antea mentionem fecerat δακρύων ἀβρόας φορᾶς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. I. VI, c. 2, § 2.) μετ' ὀδυρμοῦ καὶ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπη, vel potius (cur enim respuamus auctoritatem Mssr.?) ἐνεκόπη. Stat. Theb. VII, 360: Dicentis madducere genae — vocisque repens singultus apertum Intercepit iter. nec minus eleganter Pedit Albin. ad Liv. v. 120:

Tandem, ubi per lacrimas licuit, sic flebilis orsa est,

Singultu medios impediēte sonos.

cuius generis innumera congregare nihil attinet. Lucianus etiam in Peregr. ἐδάκρυε μάλα γελοῖος, & mox, ἀπὴν αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ. Hefych. Ἀναλύζων, ἀναλύττων nisi potius scripsit ἀναλύττων, inquit H. Stephan. in Thes. Ind. hoc si verum, nam nonnihil addubito, in λυγμὸς itidem pro ἀναλυγμὸς restituendum erit ἀναλυγμός at non vereor affirmare, verbum illud Hefychio reddi debere in Ἀσταλύζειν, ἀναβλύζειν, κλαίειν & Ἀστυλάζει, λυπεί μετὰ κλαυθμου. utrobique scribe, ἀναβλύζειν, λυζει neutrum pervidere potuit Barnesius ad Anacr. Od. 56, p. 196. Glossae quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω, singulto: sed hic quomodo defendi possit & declarari ex formula poetarum, singultate animas, sanguinem, facile video; in Hefychio, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, ostendit Galenus in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόσων τῷ μικροτέρῳ καὶ ἀναφέρειν ὥστε παιδία τὰ πεπαιγμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ῥίνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad singultus Luciani verberati: quod clarius patebit, si rescribas πεπαιγμένα vel πεπαισμένα. tantillum vitium cum Foësius in Ἀναφέρειν non animadvertisset, prava versione incrustavit: idem apud Hefychium eruditos fefellit in Κροτητά. Egrege Propertius illud ἀναπνέειν ὑπολύζοντα expressit: Surge & in viis spiritus in lacrimis, I Eleg. XVI, 32. λυγδὴν κλαίειν est apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 1618. HEMST.

ibid. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς ὑπόπτεις) τοὺς ὀφθαλμούς aberant ab uno Mf. BOURD.

ead. l. 11. Πολλὴν τινα ὥμ.) Vix est, ut non putemus

excidisse, καὶ κατ. πολλήν τινα τοῦ θείου τὴν ὁμ. hoc, nisi fallor, postulant ἐδρασε & αὐτὸν. Mox illud ἐννοῶν, succedens post κατέδαρθον ἐτι ἐνδακρυς, mihi non probatur: ἐννοια potius vigilanti convenit. Long. II, p. 39, ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἐννοίαν τῶν γεγεννημένων, καὶ καταμειψιν (asentior Rhodomanno & Iungermanno sic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλελειμμένων. melius quadraret ἐνυπνιάζων vel ὀνειροπολῶν, quemadmodum in Liban. Decl. XXXVII, pag. 807 B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὀνειροπολήσας τὴν δωρεάν, ἀνυγέρθη· sed haec a vulgata lectione nimis recedunt. HEMST.

ead. l. 14. Ἀγανακτῆσαμενς) Restitue ἀνακτῆσαμένης. BROD. Thomas Mag. in Ἰλγανακτῆσαμην. Neminem fore credo, cui Brodaeii coniectura blandiatur. HEMST.

Pag. 7. l. 3. Φιλήκοον) Φιλήκοος non debet verti *auscultandi cupidus*, sed *literatus* vel *studiosus literarum*, qui sic dicitur, quod sit assuetus audire docentem, & libenter eruditis sermonibus aurem praebeat. Hinc φιληκοία, *discendi studium*. CLER.

ead. l. 4. Θεῖός μοι &c.) Agamemnonis verba, Iliad. B, v. 56. BOURD. Tritus usu veterum versiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorsus est Aristid. T. I, p. 73. εὐφήμως dicebant θεῖον ὄνειρον. Aristoph. Ran. v. 1379: Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. HEMST.

ead. l. 5. Ἐναργής) Indicium hoc est somnii divinitus missi: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. CLER.

ead. l. 8. Ἐναυλος) Hac dictione passim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὁθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς αὐτῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. BOURD. In Galei Coll. adscriptum, *insonans*: quomodo Boëth. C. Ph. II, Pr. 3: Itaque cum haec auribus insonare desierint. Quam Bourdelotius, eandem notavit vocis interpretationem Vorstius: sumta sunt ex Eustath. ad Iliad. Φ, p. 1236, v. 52, quem Phavorinus descripsit. HEMST.

ead. l. 9. Δύο γυναῖκες) Hoc Luciani somnium, seu visio, convenit cum Prodicī Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut, utram vellet, sibi comitem vitae assumeret. Huius Prodicī σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους Xenophon lib. Ἀπομν. II citat. Meminit eiusdem Quintil. IX, 2, Cicero de Off. I, & ad L. Luceium Epp. lib. V. Ne

diffimilis est Christi doctrina de arcta & lata porta Matth. VII, & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus est Lactant. lib. VI, c. 3, 4. Hesiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV; nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV, Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. COGN. Totius narrationis sive τοῦ ἐνυπνίου exordium sumtum e Prodicti Philosophi Hercule. Suid. in Prod. alique multi. Verum figmentum illud non Prodicto, sed Xenophonti, quidam adscripserunt, ut Cic. epist. 12 lib. 5 ad Fam. Scholiaf. Homeri ad 14 Odyss. Lucianus hac προσλαλήξ § 17. Male hoc illi. Prodictus enim huius auctor primus, ut patet apud ipsum Xenophontem. post primum auctorem alii illud ipsum tetigere, ut Max. Tyr. serm. 4, Themist. Euphrad. Orat. 3, D. Basil. Orat. ad Nepot. BOURD. Imitatio Herculis Prodicti. de quo vide Xenoph. ἀπ. β', p. 429 ed. St. Cic. Off. I, 32, Ovid. III Amor. 1, Sil. Ital. XV, Basil. De leg. Gr. lib. (Grot. ed. 91.) SOLAN. Quin ex Hercule Prodicti delitigantium inter se Ἑρμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem Lucianus conceperit, dubitat nemo, passimque eruditi viri notarunt, Dausqu. & Drakenborg. ad Sil. Ital. XV, 20, I. Barnes. V Euripid. § 12, ad Homer. Od. N. 288, I. A. Fabric. B. G. II, c. 23 & 41. Quid sibi velit Bourdelotius, cum Lucianum inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodicto, sed Xenophonti tribuerint, nullus capio. HEMST.

ead. l. 10. Βιαιώς καὶ καρτερῶς) Sic iungi solita in Xenophonte & Platone. BOURD.

ead. l. 13. Ὅλον εἶχέ με) Sic in Epist. amator. Philost. IDEM.

ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτρίων) Ἀγαθῶν. BROD.

Pag. 8. l. 2. Τὸ χεῖρε) Sic in omnibus & Mss. & edit: sic passim, ut infra, τὸ χεῖρε, τὸ τέχρα, & similia in Platone. BOURD.

ibid. Τύλων ἀνὰ π.) Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt. Divites ac potentes in Hieronis persona Theocritus hortatur Ecl. XVI, 32, ut in poëtas faciles sint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, ὥσπερ τις μακέλα τετυλωμένος ἐνδοθι χεῖρας. Dion Chryso-

Stomus p. 410 B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχορτα. HEMSTERH. *ead. l. 5. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν*) Ut possit passim, κοσμιώτερος τὴν ἀναβολὴν. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν δ. ἀμφοτέρω καὶ μ.) Tollo distinctionem omnium edd. καὶ τὸν δεινὸν ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον. quod fieri iubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit librariorum. Thucyd. VIII, 1, καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποίουν ταῦτα. HEMST.

ead. l. 14. Θρέψῃ γεννικῶς) Male verterunt, *generose edicaberis*: hoc voluit Lucianus, *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciscaris; nam delicatae dapes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεννικὸς δὲ γενναῖος, illud rarius, hoc frequentissimum, pari sunt propemodum potestate: primum saepe videas degenerasse in γενικὸς, quae tamen distingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit H. Stephanus in Thef. Hesych. Γεννικῶς, ισχυρῶς, γενναῖος, prave Suidas Γενικῶς. Lucian. Pseudom. § 55. Διονυσ. Halic. Ver. Scr. Cens. p. 124, v. 13, γενικὰ καὶ μεγαλοφυῇ τῶν προσώπων ἦθη καὶ πάθη lege, γεννικά: frustra est Sylburg. *fortasse γενναῖα malet aliquis pro γεννικά*: reponendum enim & p. 175, v. 4, γεννικώτερον idem remedium apud Suidam placet in Πρόκωπος, ubi Porto suspicanti γενναῖα Kusterus adstipulatur: hoc tamen in loco Suidae si quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adversabor; quemadmodum in Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 98, ὀφθαλμοῖς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud Platonem scribendum est in Theaet. p. 107 E. Γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα: Phrynichum Ecl. p. 42, γεννικώτατον μάρτυρα, ubi Nunnescius, *nobilissimum testem*, quasi unquam ea virtus esset in γεννικὸς. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τραφήσῃ. Plato de Rep. II, p. 600 E. VIII, p. 726 D. Libanius: πόθεν ὁ ἀριστοῦς θρέψεται; HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ὅμους ἔξεις καρτεροὺς) Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. BOURD.

ead. l. 16. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἄλλοδ.) De Sophistarum peregrinationibus vide Crescoll. A. G. X, 87. sed, qui ibi laudatur, A. Gellius de Philosophis erraticis loquitur. SOLAN. Attico more pro ἀπελεύσῃ quod ne quis usurpet, cui castigationis filii sit cura, sedulo cavet Phrynich. p. 10. Th.

M. in Ἀπεισιν & ἰών. Plato Apol. p. 23 C. οὐκ εὖδὲ ἀφῆ-
σω αὐτὸν, οὐδὲ ἀπειμι. Utitur hoc Luciani loco Kusterus ad
Aristoph. Plut. v. 70. Vide H. Stephani, qui iampridem haec
copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. HEMST.

eud. l. 17. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις) Longe alia lectio concipitur
ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes
τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονται σε, ἀλλ'
ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio faciliior, haec durior. πάντες ab-
est a Mss. BOURD. Pater adscripsit notam Bourdelotii, men-
tem suam de ea non aperiens. Sane vulgata iocum & sa-
lem Luciani, & bonum sensum non habet. Cui enim dice-
re licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut Benedictus
verit, aut, ut apertius Micyllus, sed abundantius quam
Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo lau-
dabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelorium.
Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium Bourdelotii
probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem,
eam, quae in Mss. est, durior: nam contrarium verum
est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λό-
γοις ἐπαινέσονται σε, omissa voce πάντες, quam non ha-
bent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per con-
temptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nomina-
re quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam
Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum ma-
iorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nu-
gas denotans. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ τινι passim in Luciano ob-
vium. GRONOV. Recte animadvertit I. Gronovius, non pos-
se haec aliter Latine exprimi, quam, *neque propter verba lau-
dabunt te omnes*. Sine dubio opponuntur λόγοις ἔργοις, *verba
operibus*. Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiam-
num tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existi-
marim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum li-
brarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amo-
visset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις,
omissis tribus vocolis, quasi eas iam descripsisset, transfiliit
ad eam, quae proxime sequebatur, vocem ἔργοις. Lege er-
go, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. non propter
verba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur,
sed propter opera laudabunt te omnes. Eo clare respicit Eloquen-
tia hisce verbis. quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae
exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαν-
μαστὰ πολλὰ ἔλεψαται, τὸν μὲν τέχνην ἈΠΙΑΝΤΕΣ

ἙΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες: sed haec confundit orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De eiusmodi omissionibus egimus in Arte Critica P. III, sect. I, c. 5. CLER. Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edi ex coniectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praeivit emendationi nostrae scriptura Codicis Bourdelotii, cuius notam praemisi: in Pol. tamen est οἱ δὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me infimet, quod mea pro Lucianeis obrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quidquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7, ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων. & Φιλοφ. c. 6, ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. SOLAN. Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adscripta, postmodum ipsum Luciani contextum invaserint. Summo opere contendunt eruditissimi viri, ut inferatur, tanquam necessarium ad mentem Luciani, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις: vulgaram lectionem, quam princeps ed. Fl. fidelissima sane, nec minus lunt, tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito iuvare debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinare procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae laus sunt καὶ φλύαφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid iure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simulatque astutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἑπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις exstat in Lexiph. c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram ed. A. W. patrocinator huic lectioni I. Gronovius: ego nihil aliud dicam, nisi me non assentiri. HEMST.

Pag. 9. l. 1. Μὴ μυσσυχθῆς) In Flor. Cod. μυσσυχθῆς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. BOURD.

ead. l. 2. Τοῦ σώματος τὸ εὐτ.) Immo vero σχήματος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo, *ne abhorreas a vilis ornatu*, aut, *a sordibus vestium.* CLER. Subscribo I. Clerico: quemadmodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πινυρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα & ἀναβαλὺ

tum c. 13, quod emendationi probandae solum sufficit, *χρῆτων πινερὸν καὶ σχῆμα δουλοπρεπές*: quod quid aliud est, quam τοῦ σχήματος τὸ εὐτελές; contra σχῆμα εὐπρεπές viri literis expoliti, eodem §. vid. Tim. § 54. Σχῆμα vero corporis habitus: qui, si liberalis, ingenium bene natum prodiit; si vilis & indecorus, turpe atque abiectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili virio debet, mole liberabo. Diogen. L. V, 86, οὗτος ἐσθλὴν τε μαλακῇ ἐχρῆτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. Interpr. tumentique fuit corpore: ut apud Aelian. V. H. XIII, 1, p. 787, τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita: quocirca non Ποντικόν, unde domo erat, sed Πομπικόν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud Diogenem, opinionem nostram firmat: πρῶτος τε ἦν τὸ βάδισμα καὶ σεμνός. iunguntur saepe σχῆμα & βάδισμα. Xenoph. Socr. Ap. p. 411, v. 21, Aristoph. Vespr. v. 1165, Diogen. L. VII, 22. HEMST.

ibid. τὸ εὐτελές) *Vililitatem*. Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera huius concionatricis habes in Piscat. BOURD.

ead. l. 3. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία) Olympicum, ut patet postea, & apud Iul. Imper. in epist. BOURD. Vidi, qui daret, jecit Iovem, allato pari verborum ἀποδεικνύναι & ἀποφαίνειν viū: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: tantam simulacro dignitatem addidit, ut Iovem ipsum mortalibus ostendisse videretur. Δεικνύναι pictorum est, hictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. Noster in Imag. § 7: τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὃ Ἀπελλης δειξάτω κατὰ τὴν Παγνάστην. Piscat. § 38: ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσοικότες: vide locum. Eadem mens Senecae Contr. V, 36, p. 387: Non vidit Phidias Iovem &c. dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit: ἔδειξε. Simillimum illud Plotini Enn. V libr. VIII, p. 542 E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἔπειτα (l. ἐπλάσεν) ὃ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur νῶ) οἷος ἂν γενοίτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὁμμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide Damasc. apud Suid. in Ἰακώβος ἱατρός. Liv. XLV, c. 28: Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Iovem velut praesentem intuens motus animo est: in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quan-

to ieiunius, idque minime mirandum est, Valer. Max. III, 7 ext. § 4, *vultum Iovis propemodum ex ipso coelo petatum eboris lineamentis amplexus*. Sed cogitate Quintilian. I. O. XII, c. 10, p. 1087: *cuius pulchritudo adiecisse aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo maiestas operis Deum acquirit*. Cuius laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest Propert. III, 7, v. 15: *Phidiacus signo se Iuppiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. § 11: qui in templum ingrediuntur, non iam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετακισμένον. Porro notum est, quos Homeri verius, ut dignam Iove maiestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὃ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν, ἢ μόνος δεῖξας Strab. VIII, p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in Philostrato contulisse de V. A. T. VI, p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter Schol. Homer. ad Od. Λ, 612, Phidiam κατακλῆσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς αὐτοῦ τέχνης. De Polycleto Maxim. Tyr. XXVI, p. 266: Iuno, οἷαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἐδείξε λευκώλενον &c. credas ipsi fuisse in mente Parmenionis Epigramma Anthol. IV, c. 12, Ep. 65. Eisdem, qui Luciano memorantur, artifices coniunxit etiam Dionys. Halic. περὶ θουκ. χαρ. p. 224. Iuven. VIII, 102. de quibus vide Fr. Iunium in Catal. HEMST.

ead. l. 4. Τὸν Δία) Iovem Olympium. BROD. Iovis Olympici statuam, quae inter VII orbis miracula habita est. de qua videndus Pausan. El. I, p. 156. Noster Συγγ. c. 27. Ὑπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. Clem. Alex. p. 19 B. τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάσι Δία, καὶ τὴν Ἀθηναίων Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντὶ που σαφές. SOLAN.

ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥρην) De qua nos in Epigrammata Graeca. BROD. Sc. *Argivam*. paret apud Plin. de horum duorum operibus. Auctor libri de mundo, Cic. Tusc. I, Plinius cap. 8, lib. 34, Val. Max. cap. 15, lib. 8. BOURDELOTIUS. Bourdelotius, *Argivam Iunonem*. Basilius de Leg. Gr. libr. Grot. ed. 107 B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐθαυμάσθη) Mss. ἐθαυμάσθη. BOURD.

ead. l. 6. Μετὰ τῶν θεῶν) Pictores inter Deos referuntur apud Ciceronem Tusculan. I. FAYUS. Vid. *Ep. cap. 16. de

phrasi ipsa vid. Iamblich. n. 30, & Porphy. n. 20. SOLAN.
ead. l. 10. Πλείονα διαπταίουσα) Hunc locum imitatus est
 Iulian. Imp. οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος
 ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ. BOURD.

ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν) Hic quoque ad-
 scripsit pater Mss. λέctionem πάντοθεν, quae longe melior,
 etsi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo distinctio sic,
 καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunque ser-
 monis parte barbarizans. Nihil est pleraque dicere. GRONOV.

ead. l. 11. Πάμπολλα) Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμ-
 πολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur.
 BOURD. Πάντοθεν praeter Mss. Bourdelotii & A. P. L. & ed.
 Iunt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. SOLAN. Fer-
 ri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta,
 exemplisque pluribus affirmari: sed mos fuit gerendus ple-
 risque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum
 consentit. πάντοθεν in Nigr. § 19, 31 &c. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Ο τὰ) Ita V. prave fuerat editum ὅτι.
 SOLAN.

Pag. 10. l. 1. Eis τέλος) Recte ibi Latinus interpres eis
 τέλος, ad plenum. Virg. lib. 2 Georg. Huc ager ille malus,
 dulcesque a fontibus undae Ad plenum calcentur. BOURD. Ad
 plenum. Virgil. II Georg. 244. sic διὰ τέλους. Euripid. Ἡρ.
 μ. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτὴ) Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim
 αὐτή, id namque δεικτικώτερον. Etenim quanta sis consecuturus
 ὁρα, statimarius factus, illa (Ἑρμογλυφικὴ) ante me exposuit.
 Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοῖνον νῆσος αὐ-
 τὴ ἀνώματός ἐστι vulgo αὐτὴ legitur: quod cum ipsa notet,
 non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu
 clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. § 13:
 Τάμυρις ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμεύσα τοῦ Κύ-
 ρου αὐτὴ, εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Revivisc.
 § 16: Τίνας δὲ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρείδος αὐτὴ, σωφο-
 ρύνη δὲ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὐτὴ. At male iterum in
 Prometh. Δὸς καὶ τὴν ἑτέραν (χεῖρα) κατειλήφθω εὐ μάλα
 καὶ αὐτή sed scribendum αὐτή quod perspicuum est. Pro
 αὐτὴ apud Aeschylum in hoc Prometheo v. 61 legitur ἥδε
 ἡνὰ cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset,
 οὐκ Κράτος, καὶ τήνδε (ὀλένην) οὖν πόρπασον ἀσφαλῆς. IENS.
 Iensus αὐτὴ. Et in hac quidem voce, ut recte observat,
 tāepissime peccatur. SOLAN.

ead. l. 3. Τῷ σώματι πονῶν) Sallustiana phrasi, inquit I. Fr. Gronovius Obs. II, 7, p. 260: *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc Luciani locum descripsit totum & interpretatus est Herald. An. in Salmastii Obs. ad I. A. & R. II, c. 22, § 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad Martial. I, Ep. 10, formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνῶμην obiter illustrat. HEMST.

ead. l. 6. τὴν πρόσδον) Alii Codices, τὴν πρόσδον. BROD. Ἐντημὶς τὴν πρόσδον legit Miccyllus, non πρόσδον. COGN. Ἐντημὶς scriptum typorum errore pro εὐτελής repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata Bourdelotii festinatio. HEMST. τὴν πρόσδον recte in omnibus & Mss. & impressis. Iacob. Micyll. nihilominus vult legi ἐντημὶς τὴν πρόσδον. BOURD. Recte Fr. & S. πρόσδον. Reliquae πρόσδον, quod omnino repudiavimus. SOLAN. Non video, quid inter ὀλίγα καὶ ἀγεννή λαμβάνων, & εὐτελής τὴν πρόσδον intersit, nec Lucianum credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumpere: quam ob causam ex primis edd. revocare placuit πρόσδον, cuius locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. Heraldus vertit: *vilis in hominum congressu, denique cuius amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri labore;* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, I. Fr. Gronovius, *amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit. eadem H. Stephano adversatur Thef. T. I, p. 1013 scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari putō, qui propensus est ad adiudicandum sua sententia amicis quod petunt.* HEMST.

ibid. Οὐτε φίλοις ἐπιδικάσιμος) Miccyllus, neque amicis expetibilis. Benedictus, nec amicis in foro auxiliaris, rectius. Rectissime adscripti pater amicis advocatus. GRON.

ead. l. 8. Ἐκ τοῦ π. δ. εἰς) *Unus e vulgi succe.* BROD.

ead. l. 10. Λαγὼ β. ζ.) Erasmus in Proverb. Leporis vita. BROD. Demosth. περὶ στεγ. λαγὼ βίον ἔχης, δεδιδὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληρῆσθαι προσδοκῶν. Paroem. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκηδίαζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγῶν δειλότερος. de quo Lucianus Pisc. & saepe alibi. D. Anast. in Epist. de huius animalis metu. Arist. c. 1 lib. 1 hist. anim. & in Physiogn. Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Iul. Poll. Sidon. Neque ineleganter Q. Cornificius poeta apud Eusebium in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores*. Horum pro-

verbiorum origo est, quam profert Herod. in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud Aufon.

At lepus, In me omnis terrae pelagique ruina est,

Forfitan & coeli, si canis astra tenet. BOURD.

Demosth. περὶ Στεφ. 191 C. λαγὼ βίον ἔζη, δεδιώς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγήςσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνηδεῖς ἀδικοῦντι. SOLAN. Demosthenis locus de Cor. p. 516 D. Erasinum non fugit in *Leporis vita*: manifesto Galenus imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ζῆν, ἀεὶ τρέμοντα καὶ τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. Liban. Ep. LXXVIII, p. 251: καταφρονούντα μὲν τῶν πολλὰ κερτημένων, λαγὼ δὲ βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendent tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαράδριον τινα βίον διαζῆν. Plat. in Gorg. λάρου βίον ζῆν Aelian. Ep. 18. sic σκώληκος βίος. Adde Pallad. de V. Ioh. Chrylost. p. 216. HEMST.

ead. l. 11. Ἑρμαῖον) Mercuriale Horat. Sat. II, 3. VORST. Phaedr. F. 87. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ ἔστι δὲ) Eleganter haec Plutarch. in Pericle statim ab initio. BOURD. Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσται, non ἐστὶ. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit Noster in Herodoto c. 2: ἡδὴ οὖν ἄπαντες αὐτὸν ἠδεδσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτοῖς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Démonaxte c. 10: καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν, τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὥς δ' ἔτεισθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ οὐρανός· καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διεσθῆναι. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre superfedeo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163: Οὐ μὲν σοὶ ποτὲ ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέσωσ' εὐναίόμενον πτολιέθρον· debuit ἔξω. IENS. Consentit Plutarch. V. Pericl. p. 153 A. οὐδεὶς εὐφύης νέος ἢ τὸν ἐν Πί-

ση θεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἡ-
ραν τὴν ἐν Ἀργεῖ, Πολύκλειτος: quae sequuntur, an Lucia-
num item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀ-
νακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἡσθεῖς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι.
HEMST.

in *Schol. col. 1. l. 5.* Ὁ λαγὼς) In Galei Collectaneis
quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis &
multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indi-
ciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca,
velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio
erat vetustis Scholiis inscribere, in Annotationibus contextui
Luciano subieci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed
Graece tamen scriptum: quae causa est, cur sedes mutare
non iusserim. Philostrati locum quaerat, cui lubet: ego in
Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore
quidquam me legisse non commemini. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τὸ ἀπροσδόκητον) Haec totidem verbis
leguntur in Suida & Etymologo: apud quem illud etiam,
quod Vorstius adscripsit. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Οἷος γὰρ ἂν ᾦς) *Summus quantum volēs sta-
tuarius.* BROD.

ibid. Βάνανσος) *Sedentarius* Plauto in Aul. III, 5, 39. FAY.

ibid. Χειρώναξ) Χειρῶν ἀναξ, μόναις ταῖς χερσὶ δεσπό-
ζων. Aliter Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ἀπαγγέλλουσα) Aliud exemplar, ἀπαγγελῶ
& ἀποφανῶ. BROD. Mff. & Angl. ἀπαγγελῶ. Id Cod. pro
ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.) Videntur hic interpre-
tes mentem Luciani parum intellexisse, quando verterunt,
animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris orna-
mentis exornabo. Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος
significare partem praecipuam, neque etiam, *animum* esse par-
tem hominis praecipuam: sed existimamus, illud hic loci
ab auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ
σοι κυριότατόν ἐστι, non referre voluit ad *animum*, sed ad
commodum, quod hic proponit: ita quidem, *Deinde (id quod
tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque prae-
claris ornamentis exornabo.* VITRINGA. Aberrant quidem in-
terpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitranga,
cuius explicationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G.
p. 43; non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Erudi-
tio, se *animum*, quae pars eius sit longe praestantissima,

omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilis foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σου κυριώτατον, Platonica loquendi formula: huius enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ηγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari. Nolter in περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. § 19, τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἑαυτοῦ. Mox σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία: ita iunxit Paulus ad Tit. II, 12, σωφρόνας καὶ δίκαιος καὶ εὐσεβής, ut notatum L. Bos ad eum locum. HEMST.

ead. l. 11. Ἀκήρατος κόσμος) Sic passim alibi. sic Julian. in Epist. dixit ἀκήρατον χρυσὸν defaecatum, ἀκήρασιον, ἀκέραιον, ἀσθαρτον, ἀσθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἀγνόν. BOURD.

ead. l. 12. Γενέσθαι δέον) Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28, τῷ Ν. τὸ δέον παραινέσεως ἀν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν Demostheni familiaris dictio, ut 179 A. τὰ δέοντα προῖξαι Thucyd. I, 70 C. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ δέοντα πρ.) Nihil est in sensu, quod magnopere reprehendas: & quae fieri expediant, tecum prospicias: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura folleter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit Arrian. VII, c. 28: ξυνοιδεῖν δὲ τὸ δέον ἐπὶ ἐν ἀφανεῖ ὄν δεινότητος: apud Liban. T. I, p. 804 B. πλεῖστον ἀφαστώτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον & τὰ δέοντα: quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum iuvatur τὸ πρόψαι. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα Liban. Or. XXXI, p. 644 D. & Empedocles apud Apul. de Mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶν, ἰδ' ὅσα τε ἔσται ὁπίσσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur, pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσσεσθαι, ut Hippocrates ait de Carn. in initio, Orac. apud Diogen. L. I, 33, Xenoph. Symp. p. 517, v. 42. deinde Apollini — *per me quod eritque fuitque Estque patet*: Ovid. Met. I. & Musis ab Hesiod. Theog. v. 38. iisdemque verbis variis ab Homer. Il. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eru-

diris: de Themistocle Thucyd. l. c. 138, τῶν μελλόντων ἐπιπλεῖστον τοῦ γενησομένου ἀριστος εἰκαστής· μοχ: τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεί ἐτι προεώρα μάλιστα· quod Arrianus, cum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eodem propius ad Lucianum Aristides T. III, p. 321 A. καὶ μὴν τῷ μὲν εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψευδῆναι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae Luciani scripturae patrocinium petat. HEMST.

ead. l. 16. 'Ο τοῦ δεινός) *Hic huius filius hominis infimae ac tenuis fortis.* BROD.

ibid. 'Ο βουλευσ. τι) Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμενος ἐτι, quod sententiam multum ornat: *Tu, qui adhuc deliberas, neque utram sectari velis decrevist:* haec enim auditor tantum Lucianus. 'Ο τοῦ δεινός, filius hominis ignoti, nulla re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀριστοῖς εὐδοκιμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀριστοῖς γνωρίζεσθαι ὑπὲρ τοῦ Πτ. § 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus:* paulo post, προσομιλῶν τοῖς ἀριστοῖς. Toxaris τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων, in Scyth. § 4. HEMST.

Pag. 12. l. 5. Δαμπρᾶν) Vid. Oët. Ferrar. P. II de R. V. lib. IV, c. 13. HEMST.

ead. l. 8. Τὰ γνωρίσματα) *Dixerunt viri clariss. hac de re, dico ad Heliod. BOURD.*

ead. l. 9. Τὸν πλησίον) *Prope adstantem.* BROD.

ibid. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ) Arrian. Epict. c. 1 lib. 3. Viri clariss. Theod. Marcil. Def. Herald. δακτυλοδεικτεῖσθαι. BOURD. Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur, atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tanquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex, in honorem & infamiam. in honorem legas apud Horatium Carm. l. 4, Od. 3:

Totum muneris hoc tui est,

Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius iunior lib. VI Epist. 6: *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater eius cum magna laude monstrari.* Et lib. IX epist. 13: *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud Ovidium. lib. III Amor. Eleg. 6: *Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.* ALMELOVEEN. Pers. Sat. I: *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est.* Horat. IV, 5. SOLAN.

ibid. Οὗτος ἐκεῖνος) Hic ille est Lucianus, insignis orator: Perſius: *At pulchrum digito monſtrari, & dicier, hic eſt.* BROD. Digito monſtrari, & dicier, hic eſt, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei: & ὁ αὐτὸς ἐſτι Δημοσθένης*; & quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait Cicero, Graii ora obvertebant ſua: & Perſius Sat. I: *At pulchrum eſt digito monſtrari, & dicier, Hic eſt*: aliquando contumelioſum eſt, ut illud, *Ecce ſomniator venit.* Lucian. in Harmon. In turba inſignem eſſe, digitoque demonſtrari. COGN. Sic in Harmonid. & alibi. BOURD.

ead. l. 10. Ἄν δέ τι &c.) Sophiſtae ea aetate legationibus ſaepe fungebantur. Vid. Spanhem. de U. & P. N. pag. 708. SOLAN.

ead. l. 11. Καταλαμβάνη) In malam partem uſurpant Graeci de periculis & caſibus, qui inopinati repentino impetu ſuperveniunt: in Thucydide ſatis frequens, apud quem ideo legendum eſt IV, 31, εἰ καταλαμβάνοι ἀναχῶρησι βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum iſta verbi poteſtate conſiſtere nequit. Demoſth. in Ariſtog. p. 846 B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικούτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν Piſiſtri. vel qui nomen eius mentitur, apud Diogen. L. I, 53, ἦν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ. Dion Chryſ. p. 47 B. 530 D. ἂν μὴ τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ. Galen. περὶ τοῦ Προγ. αὕτη μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἀπασῶν δυſτυχία· κατεῖληφε τὸν νῦν βίον, oppreſſit aetatem noſtram & corripuit. Vid. Aelian. V. H. II, 4. Iulian. Or. I, p. 34. Niſi fugiſſet haec poteſtas priores Interp. non monuiſſem. HEMST.

ead. l. 13. Κεχνηότες) Ut in Nigr. Timo. Charont. & paſſim. BOURD.

ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε) Mſſ. θαυμάζονται σε τῆς δυνάμεως. Impreſſa lectione alibi ſaepe unitur. BOURD.

ead. l. 15. Ἀθάνατοι) In tranſitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam ſibi Lucianus, non vanus augur, promittit. Eleganter Diodor. Sic. ſub initium libri primi ſcribit, principes viros inflammari τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανاتيſμῶ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς iſτορίας ἀπαθανατιζούσης. iſtius loci paraphraſin paene dedit Agath. in Prooem. Vid. eundem Diodorum XV, p. 458 B. HEMST.

*Pag. 13. l. 1. Τοῖς παιδευμένοις) Παιδευμένοις, ἀμφο-
λογίας vitandae causa. MARCIL.*

*ead. l. 2. Τὸν Δημοσθέν.) Aphthonius in Chria: Τὸν Δημο-
σθένους ὅρα μοι βίον, πάντος μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτο-
ρος γεγονότα δὲ πάντος εὐκλεέστερον. COGN.*

*ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα) Μαχαιροποιού δηλονότι, quod tamen
falsum esse docui. BROD. Demosthenis patrem, si de patre
haec intelligas, nimis deprimit: Plutarchus enim ex Theo-
pompo (qui, ut ex Suida constar, Demosthenis aequalis)
longe aliter de eo in eius vita. Δημοσθένης, inquit, ὁ πα-
τὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς
ἴστορεῖ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιὸς, ἐργαστήριον
ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad
matrem respicit Lucianus, de qua statim addit Plutarchus:
ὡ δ' Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ εἰρηκε περὶ τῆς μητρὸς, ὡς ἐκ Γύλων
τινος ἐπ' αἰτία προδοσίας φυγόντος ἐξ ἀστεος ἐγεγόνει,
καὶ βαρβαρὸν γυναικὸς, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν εἰτ' ἀληθῶς εἰρη-
κεν, εἰτε βλασφημῶν καὶ καταψευδόμενος. Certe Valerius
Maximus, ignotum fuisse ipsius Demosthenis saeculo, qualis
fuerit, tradidit III, 4. SOLAN. I. Brodaeus significat Miscell.
IV, c. 26, ubi de Demosthene pluribus exponit: vide por-
ro Andr. Schottum in Vit. Demosth. ad A. I. HEMST.*

*ead. l. 3. Τὸν Αἰσχίνην) Plin. Diog. Laërt. Auctor vitae
Aeschinidis. BOURD.*

*ibid. "Ὁς τυμπανιστρίας) Τοὺς διὰ σους μετὰ τυμπάνου τε-
λούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. Aeschini impropere-
BROD. Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant,
un tambour de Basque; hoc est, exiguum, & quod saltantes
manibus pulsabant. Figuram eius cernere licet in elegantis-
sima gemma, quae exprimitur in Opusculis I. Scaligeri p.
575, & quam II. Casaubonus de Sat. Poës. I, p. 67, reprae-
sentavit. Eiusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidici-
nae, servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretrix-
ces. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae
erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide
quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri Aeschi-
nis erat *Glaucothea*, ut testatur Plutarchus in eius vita. Ca-
vendum, ne hunc Aeschinem, Demostheni parem, Atro-
meti filium, misceamus cum Socratico Aeschine, Charini
filio, cuius vitam scripsit Diogenes Laërtius: quod moneo,
quia eum errorem erravit I. Bourdelotius in Notis ad hunc
Luciani libellum. Quin & amicus noster H. Wetstenius,*

in pulcherrima editione Diogenis Laërtii, vitae Socratici Aeschini praefixit imaginem oratoris Aeschini e marmore ducis Etruriae. CLER. Suidas Leucotheam pro Glaucothea vocat, (vid. Plutarch. 1543.) sed pro *τυμπανιστρία* is *τελέστριαν* dicit. Vid. Demosthen. pro Cor. 170 B. C. & 194, unde Noster habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus Aelian. V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, Menag. ad Diogen. L. II, 64, & Philostr. p. 506 cum Notis. SOLAN.

ead. l. 4. 'Ἄλλ' ὅπως) Legendum ὅμως. BROD. Ex P. & ed. I. restitui mus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. Philostr. p. 507: τῶν δ' ἐς Φιλίππου ὀρώνταν ὁ Κ. Αἰσχίνης. SOLAN. Retinui ὅμως. Sensus est: Vides Aeschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. ὅπως locum rueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τὸν Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides, quantopere Aeschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem ed. A. W. notatum erat ὅς pro ὅπως frustra. De Aeschini matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunitior erit dicendi locus. *τυμπανιστρίαν* vocat Lucianus post Demosthenem, quod A. Schottum non praeteriit in Vit. Demosth. neque aliter Tzetz. ad Hesiod. p. 2, ὁ τῆς *τυμπανιστρίας Αἰσχίνης* quae satis refellunt errorem Olearii ad Philostr. de V. S. I, 18, vice *τυμπανιστρίας* in Oratorum principe *τελέστριαν* potius legendum esse coniectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae *τυμπανιστρία* diceretur, ignorabat. HEMST.

ibid. Δι' ἐμὲ) Διὰ τὴν Ἱστορικὴν καὶ παιδείαν. BROD.

ead. l. 5. Σωκράτης) Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servivisse & sculpsisse lapides dicitur. Asserunt quidam, Gratas vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & Timon illum in Sillis, Laërtio teste, sculptorem lapidum dixerit. COGN. Serius, quam Noster, statuariae valedixisse Socrates videtur, cuius opus fuisse aiunt Gratas, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. Diog. Laërt. 37 F. Aristoph. Schol. Nep. V. Paus. Att. IX, p. m. 87, Plin. XXXVI, 5, & Aul. Gellius IV, 919. SOLAN. Phae-nareta (perperam Phanerete apud Cassiodor. ad Psalm. 72.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta, Socratem, deinde Chaeredemo Patrocle

peperit. Plato Euthyd. p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide Fr. Iunii Catal. Artif. & Menag. ad Diogen. L. II, 19. Dion Chrysost. p. 558 D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: Plin. H. N. XXXVII, 8, scribit Ol. XCV inter alios floruisse Patroclum; quem eequidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cuius Pausan. meminit VI, p. 457. Ceterum quare λιθοξόοι differant & ἑρμογλύφοι, quoniam viri docti non satis enucleare definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμῆος sculpsit, cuiusmodi rudiore opificio confectae ab Atheniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos; qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χεῖρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδιδόντων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διαβάσειν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτίθειον &c. Iamblich. de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ἐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν οὐ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorē significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεΐα, statuariorum officinae in Plat. Conv. p. 1202 A. quem locum Iulianus expressit Or. VI, p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσχθέντες λίθοι Liban. Decl. XIV, p. 418 D. nec dubitandi locum relinquit Noster, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. ideoque Proclus Diad. III, p. 250, eodem ordine numerat, quō ναυπηγός, τέκτων, ξυλοσχιστής &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo Luciani clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμῆας Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπείκαζον, teste Clem. Protr. p. 35 D. Socratis pater Diogeni L. λιθοργός, Dion Chrys. & Maximo Tyrio λιθοξόος, ἑρμογλύφος Theoni Progymn. c. 8, p. 105. Socrates ipse λαοξόος Timoni Phliafio: sed egregius inprimis Cyrilli locus contra Iulian. VI, p. 207, 208, & quem testem producit, Porphyrii; ubi nunc λιθοργός, mox ἑρμογλύφος, tum

δημιουργός uterque appellatur, diciturque Socrates εἰργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, & πατρῷα τέχνην χρῆσθαι τῇ λατυπικῇ. Iam vero qui proprie λιθουργοί, quae λιθουργικὴ, optime docet Suidas, vel is potius, quem descripsit in V. Manetho vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδους IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud Aristot. H8. N. VI, c. 7, tantus artifex λιθουργός σοφός, ubi Paraphrastes Andronicus addere non dubitavit, ὅτι ἀριστος ἔστι τὴν λιθουργικὴν. Moeris annorat, λιθουργούς Thucydidem dixisse, (locus est IV, 69.) Antiphontem λιθοκόπους: recte igitur Helych. λιθουργός, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius periculi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est Plutarchi locus pro Nobil. p. 217: Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας καὶ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo iure Thomas Mag. probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεύς, λιθοζῶον reiiciat. HEMST.

ibid. (Ἐπὶ τῇ ἑρμ.) Laërtius in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ Δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. Valerius non Socratem, sed eius patrem Sophroniscum, marmorarium fuisse perhibet. BROD.

ead. l. 17. Ἀνακύπτων) Cod. Angl. ἀνανήφων. BOURD. P. Fl. & I. ἀνανήφων. Utrum utri praeferat, ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. SOLAN. Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas cum aliena sit a Luciani mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est, indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac cetera, quae praecedunt. Plato in Phaedr. p. 1223 E. ψυχὴ ὑπεριδούσα ἃ νῦν εἶναι φαμέν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν plura dabit Budaëus C. L. G. pag. 71. Idem & ἀνανεύειν Dioni Chrys. Or. IV, pag. 71. Isidor. Pelus. I. Ep. 275. quod eleganter I. Potter. ad Clem. Protr. p. 49, n. 4, restituit Origeni contra Cels. p. 334. opponitur τῷ κάτω νενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit Noster, *obstipio capite ac demisso operi intentum esse*. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent. Tatian. ad Graec. § 22 & 26, p. 61, locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπουσι κάτω νενευκίας, ὥπως μεταρσιουσθαι ἐξ ἀδυνατοῦσι. Hierocl. in A. C. p. 208. Noster in περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. διττεύσεις κά-

τω νενευκώς. Platonem confer de Rep. IX, p. 738 A. Adhibuit ea verba Lucianus hoc in loco, quae utramque vim propriam & translaram venuste contineant. Porro his usus est Herald. de Rer. Iudic. Aucr. I, p. 65. HEMST.

Pag. 14. l. 2. Τὰ μὲν ἔργα) Sic Socrates apud Diogen. Laërt. II, 33: ἔλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι. Clem. Alex. p. 24: Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδρὶς ὅτι μάλιστα ὠραιότατος τεκταίνηται, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δὲ αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδράσιν ἀποτελεσθῆτε, οὐ φροντίζετε. SOLAN.

ead. l. 9. Ἡ σκυτάλη) *Flagra, verbera.* BROD.

ead. l. 10. Ἐνετρίψατο) Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inficite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεὸς οὐκ ὀλίγας &c. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπολειφθεῖσα) *Fl. & l. ἀποληφθεῖσα.* SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνέπριε) Docta manus ad marginem ed. A. 1. συνέπριε· priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vide Suid. in Ἐμπρίσαντες & Κατατεινας ἐρῶ· quemadmodum συμβρῦκειν vel συμβρῦξαι τοὺς ὀδόντας Iambl. de V. P. S. 194, & ἐμβρῦξαι. Διαπρίειν alibi Noster habet, & πρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. HEMST.

ead. l. 15. Θαυματοποιοὶ γὰρ ὄνειροι) Dixi ad illud Petron. c. 104 — *Somnia quae mentes ludunt.* BOURD.

ead. l. 16. Τῆς δὲ τῆς) Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. SOLAN.

Pag. 15. l. 1. Καὶ ἐλθὲ ἡδὴ) Multum abest, ut damnem. Noster de Sacrif. § 8, φέρε δὲ ἡδὴ. Nec tamen hoc loco non praetulerō, καὶ ἐλθὲ δὴ, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δὴ, ἴθι δὴ, δεῦρο δὴ, fere perpetuum ab Aristophane, Luciano, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem Sylburgium movit, Graecae linguae scientissimum, ut in Dionysio Hal. A. R. VI, p. 391, pro ἀπιτε ἡδὴ rectius putaret ἀπιτε δὴ. Vid. Thom. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τοῦ ὀχηματος ex hoc loco profert Scheffer. de R. V. I, p. 232, praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. HEMST.

ead. l. 3. Πηγάσφῃ ε.) E nummis exhibet Spanhemius in exi.

mio de U. & P. Num. opere p. 272 ed. postremae, & Gryphas intelligit. SOLAN.

ibid. "Ὅπως ἴδης) Mss. & Angl. εἶδης toleranda lectio, aliter tamen ceterae edd. atque aliter legit Interp. BOURD.

ead. l. 7. "Α. π. τὰς ἐσπερίας πόλεις) Corrige, τὰς τῆς ἐσπερίας πόλεις. BROD. "Αχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις) Angl. πρὸς τῆς ἐσπερίας πόλεις. Mss. πρὸς ἐσπερίας. BOURD. Ex iis, quae apponit Bourdelotius, non potest esse dubium, quin legi debeat ἀχρι πρὸς τὰ ἐσπερία πόλεις, &c. GRON. Gronovii coniectura non improbabilis. Hesych. Ἑσπέρια, δυτικὰ μέρη quod Berkellius observavit ad Stephan. in Ἑσπερία. Saepe Philostr. de V. A. T. IV, c. 47, ἐσπερία τῆς γῆς V, p. 219. Idem tamen VII, p. 282, τὴν Κελτῶν ἐσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. HEMST.

ead. l. 8. "Ὁ Τριπτόλεμος) Cum Triptolemo, fationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. Paetus ad Artaxerx. inter Epist. Hipp. II. Hippocrates διασπείρων πανταχέθεν, ὅσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. Athen. V, p. 203 C. Huic Paulus Christianae religionis confitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit Isidor. Pelus. III, Ep. 176, ὁ δὲ Παῦλος, ὅσπερ ὑπόπτερος γεωργός, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκόοις ἐνσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud Ovid. Tr. III, 8. neque aliter Amm. Marcellin. XXII, 2: *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior Iulianus, ut quodam Triptolemi curru &c.* Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant. Pindarus illo, quo solet, spiritu: Οἱ πέλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίτρον Μοισαν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. Aristid. T. III, p. 669. Manil. II, 58, 138. quem locum egregie sanavit I. Fr. Gronovius Obf. II, 5, p. 242. ibi Choerili veteris versus opportunos produxit Ios. Scaliger, nec non ad Euseb. p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νοζυγὲς ἄρμα ἐλάσαι, vel ἐλάσσαι, non πελάσαι. hoc Scaligerum & D. Heinsum de S. H. II, p. 270, fugisse miror, non item Muretum V. L. XII, 14, & Sam. Petir. Obf. II, c. 2. Huc pertinent illae Ciceronis quadrigae poëticae II

ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poetis notissimi: nec Philostratus (previt V. S. II, p. 596, de Prolemaeo Sophista: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχηματος τῆς φήμης πορευόμενος δίδει τὰ ἄσπρη. Illud autem Callimachi longe tenerrimum est, cum Hipponicum significare vellet gratiis omnibus instructissimum, Ep. L. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορμῶν. Artificiose vero modestia Lucianus se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminare: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelliigi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. HEMST. Epigramma venustissimum, cuius a me facta fuit mentio, non est, nec per temporis rerumque memoratarum rationem esse potest, *Callimachi*, Bacchylidem aut Simonidem verus Codex, teste Rich. Benteio, auctorem praescribit. Simonidi sine dubio tribuendum, si Stephanum sequimur in Ἀκαμάντιον nam quod ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σημωνίδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur. IDEM in *Addendis*.

ibid. Ἀποσπείρον τινὲς) Repono, ἀποσπείρον τι ἐς τὴν γῆν, aliquid in terram spargens: nota est omnibus Triptolemi fabula. BORD.

ead. l. 14. Ἐνδεδουκότα) οὐκ ἐτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδουκότα. sic Thom. M. in Ἐνδεδουκός. HEMST.

ead. l. 15. Καταβαλοῦσα καὶ τὸν πατέρα) Alia lectio in Mss. καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. BORD.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) De reditu illo fusius in Ἀλεξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. SOLAN.

Pag. 16. l. 1. Καὶ τι καὶ) Lege, καὶ τὰ καὶ. atque ita video posuisse Iac. Tollium ad Longin. p. 181. Ἐβουλεύσαντο defendi posse non nego: melior tamen, & ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. HEMST.

ibid. Ἐβουλεύσαντο) In Mss. ἐβουλεύσατα. ut hoc referatur ad patrem. BORD.

ead. l. 5. Δικανικόν) Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multis clepsydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hibernum somnium vocavit, quod hie noctes sint longiores, & proinde longiora somnia. COGN.

ibid. Χειμερινὸς ὄνειρος) Vide Erasim. in Chil. VORST.

ead. l. 6. Ὅτι μήκ.) I. G. Graevius ad Pr. η K. ἔτε scribi iubet; quod recepissim utique, si vel unus addidisset Codex:

nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: *hibernum somnium*; nam *longissimae sunt noctes*. Polyd. Vergilius, Cognatum secutus, ex his paroemiam effinxit, *Somnium hibernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe est causa, cur *ἐνύπνιον δικανικόν* vocaverit, *somnium absurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa causidici deblaterare solent. Parum distat illud Platonis in Apol. p. 25 A. ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθὴ δὲ. Theaet. p. 128 E. Simili modo apud Lucianum saepe occurrere, notavit Herald. An. in Salm. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 10, § 9. HEMST.

ibid. Αἱ νύκτες) Hinc Platonis Comici fabula, cuius titulus *Nox longa*, laudata Polluci VI, 33. SOLAN.

ibid. Τριόσπερος) Facete, ut solet: *τριόσπερον* vocat Herculeum ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo infumtum. Nota est fabula trinoctii concubitus Iovis & Alcmenae vel ex Plauto, vel ex ipso Luciano in Dial. Merc. & Solis. COGN. Haec ait per allusionem ad Lycophronem in Alexandra statim initio, ubi de Hercule sic: Αἱ αἰ τάλαινα Σηλαμὸν κεκαυμένη καὶ πρόσθε μὲν πύκνησιν οὐλαμφοῖς Τριόσπερον λέοντος — Quem Herculeum *τριόσπερον* λέοντα dixit, ut interpretatur Tzetzes, vel quod plures noctes impendit Iuppiter in eius generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. PALM. Agnoscet etiam Lucianum in Gall. § 12, *τριόσπερον ἂν ἡδέως ἐτι εἶδον τὸν ὄνειρον*. Apud Schol. Homer. ad Il. Ε', 323, Hercules *τριόσπερος*, & in Ara Dosiadae II. Lycophroni v. 33 *τριόσπερος* λέων, ubi vide Tzetz. & I. Meurf. Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 42, τὸν Βουβοῖναν παρήσαμεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριόσπερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Christianus, nescio quis, apud Suid. in Ἰωβ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτου Ἀλχηστίν, ἣν ὁ καλλίνικός τε καὶ τριόσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσαντες ἤγειρε· hinc apud Alciphr. p. 356, ἡ Ἡρακλέους τριόσπερος, ubi nonnulla Berglerus. In historia Ioniae originem fabulae ponit Cyrillus Comm. in Ion. quam subtilitatem Ecclesiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant Orpheus, aut is potius, qui Orphei subiit personam, Argon. v. 118, versibus elegantissimis, & Lucan. apud La-

stant. ad Stat. Theb. IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes, (vid. Passerat. ad Propert. II, 18, v. 25, Muncker. ad Hygin. F. XXIX.) novem alii coniungunt, Clem. Protr. p. 20 D. & Potter. illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit Serv. ad Virgil. Ecl. VIII, 75, temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cuius tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Iuppiter debuerit: nam si verum est, quod Diodorus IV, p. 151 D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιῶν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθισομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Iam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud Nazianzenum non capiat. HEMST.

ead. l. 10. Ἔωλος γὰρ ἡ ψ.) Bona notavit, hoc etiam loco prolato, H. Stephan. Ind. Thef. in v. Ἔωλος, & Iungerm. ad Poll. I, 65, n. 38. HEMST.

ead. l. 11. Ὑποκριτὰς) Hinc cum similibus aliis annotavit Budaeus C. L. G. p. 776. Displacent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτὰς τινὰς: alterutrum, si nitorem loquendi consulas, suffecerit: nec sane in ed. Fl. primum illud τινῶν exstat, quod in posterioribus omnes unde fuerit in vestum, mihi non liquet: quamquam in Exc. Cod. Regin. Poli reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ Ξενοφῶν) Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III Ἀναβ. quo vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. COGN.

ibid. Ὡς ἐδόκει) Tutatur se Lucianus exemplo atque auctoritate Xenophontis, & eius praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis iam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa, qua visum est, nocte commilitonibus narrat, ἀναβ. III initio fere. Verba autem, quibus id agit hic Lucianus, subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ᾧ ἀγαθὸν, non negat, quod novissime ab auditore obiici sibi sinxerat; sed vocem ληρῆσαι respicit aut ἔωλος ψυχολογία, quasi dicat, nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, iam profecturo, tum alia. Obscuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod re-

peti debuit, omisſum eſt in hunc modum: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὥς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde ſomnium non unum indicat. Traiectione eſt itaque inſignis, Luciano tamen non infrequens: nam ſcribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὥς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ε. δ. V. Euripid. p. 401 B. ἐδοξα. Ut autem verba ſe habent, excidiſſe puto articulum τὸ ante τῇ πατρῷα οἰκίᾳ. Similes traiectiones apud hunc vide N. Δ. XXI & XXII. Sed & hoc monendus eſt lector, aut male locutum Lucianum, aut memoria lapſum, cum ſcribit ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profeſſurus vidit, ſed *in reditu* Graecorum. Erroris occaſionem praeſbuit, quod in ſomnio paternam domum fulgure coruſcantem ſibi videre viſus eſt Xenophon. Nullum enim in toto opere ſomnium narrat ſibi domi viſum. SOLAN. Satis eſt ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita filii Lucianeſi facilitas deſideretur. Dum meliorum Codd. opem exſpectamus, nam in noſtris nihil eſt quidquam ſubſidii, ita coniectione, periſſe deſcriptoris negligentia (quod quam crebro vetuſtis in membranis, etiam emendatiſſimis, fiat, experti non ignorant) verſum unum, quem ſi ex Xenophonte revocare licet, ſenſus ſaltem & oratio tolerabilis exhibit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὥς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὥς ὑπόκρισιν τὴν ὁ. ου. φλ. ε. αὐτὰ δ. quae ſic interpretor: neque enim Xenophon aliquando ſomnium enarrans, quo videbatur ipſi factō tonitru ſulmen in paternam cecidiſſe domum, & cetera (noſtis enim) veluti ſcenicam actionem hoc viſum, aut ipſe de induſtria nugaturus iſta referebat &c. illud ὥς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur poſtulare partem iſtam a nobis interſertam, praecipue ſi Xenophontis verba perpendas K. A. III, p. 175, μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἐδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec noſtra, ſimul ac meliora quis dederit, lauram debent. Ceterum vereor, ne duo Xenophontis ſomnia diverſa conſuderit Lucianus: hoc certe, cuius inodo meminimus, apud ſuos commilitones expoſuiſſe non legitur, ſed aliud lib. IV, p. 191, cum Chiriſopho communicavit, idque etiam in magna rerum deſperatione. HEMST.

Pag. 17. l. 5. (Ἐθελοκακῆ) Mff. & Baſil. & Flor. ἐθελοκακῆ. male. BOURD. Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 8. (Ἐαυτοῦ) Scripſi ἐαυτῷ. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: προτύπωμα ἐαυτῷ προτιθέναι Σωκράτην Simplic. in Epiſtet. p. 283. παράδειγμα προſτήſαι Noster habet in Πρ. η̄ K. HEMST.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 1. ΠΡΟΣ) Post annum Luciani quadragesimum scripta est haec oratio, qua fautores quosdam suos, solam in eius scriptis novitatem laudantes, monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo coniunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus, ac totius operis concinnitate ac forma. Eiusdem argumenti aetatisque sorte est Zeuxis. Post Dialogos scriptus A. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Προμηθεΐα) Hanc vocem interpretor ad lib. 5 Heliod. partem priorem huius dialogi interpretatur Athen. lib. 7. Scalig. ad Euseb. BOURD.

ead. l. 7. Βέρβερὸς τις παραμικρὸν) Legendum *βέρβερὸς τις*. Erasmi in Adagio: *Barbarus e trivio*. BROD. Mirum, omnes editiones habuisse *βάρβαρος*, cum de menda viri docti monuissent: reperit illud Lucianus passim. BOURD. Sic Plato de Rep. VII, ed. Lugd. p. 488 B. καὶ τῶ ὄντι ἐν βέρβερῳ βαρβαρικῶ τινι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis *βάρβαρος* legitur. Sed Coll. & I. ed. veram scripturam asserunt, quam coniectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [—] sit adscripta. SOLAN. *Βέρβερὸς* eo differt a *πηλῶ*, quod & male oleat, & nulli sit ufui; cum contra *πηλὸς*, terra liquore affuso subacta, ad fingendum sit idoneus: a Platone in Theaet. p. 109 C. memoratur *πηλὸς ὁ τῶν χυτρίων*, καὶ *πηλὸς ὁ τῶν κοροτλάθων*, καὶ *πηλὸς ὁ τῶν πλιθουργῶν*: hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De *βέρβερὸς* & *βερβερῶδης* vide H. Iunii Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: Aristoph. in Vesp. v. 248, 257, 259. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπεισημίζεις) Male in omnibus editionibus *ἐπισημίζεις*. Alia lectio melior, de qua dico alibi. BOURD. *Ἐπεισημίζεις*) Ominibus hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est, quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. Demosth. pag. m. 329 A. χρῆ . . . πάνθ' ὅσα τις πρᾶττει τοὺς θεοὺς ἐπισημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μὴδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθεῖ-

τα ποιητὰ φανείη, ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde Athenag. p. 52 C. D. Clem. Alex. p. 17 A. & 18 A. & Basil. p. ed. Basf. 411 C. Vid. tamen II. A, 22. SOLAN. Gratiam facimus Bourdelotio, iudici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposteræ correctionis: nota sunt ἐπευφημεῖν, & diversa potestate εὐφημίζειν: probandum fuerat ἐπευφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit Budaeus C. L. G. p. 593, bene Luciani loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas*. Restituendum Pausaniae, I, p. 90, ubi vulgatur ἐπευφημησαν· tu lege, ἐπεφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100, & saepius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyanites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitæ titulo donatum inscripserint*. Sic Aristid. T. I, p. 450 B. τοῦτοις (frumenti sationi) Κέλεός τε καὶ Μετάνειρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπιφημίζονται. male vertit Canterus, ut & p. 331 A. nec multo rectius in Epistolis Libanii, quas I. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debemus, p. 114: οἷς τε πράττεῖς, ἐκείνον ἐπιφημίζεις, quæ ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta prædicas. Aliorum exemplis adde Philon. Iud. L. ad C. pag. 1011 E. 1016 A. Pollux IX, 95, 112. HEMST.

ead. l. 10. Εἰρωνεῖαν καὶ μυκτῆρα) Copiose If. Casaub. ad Theophr. Charact. in subānnotationem Atticam. Id. Lucianus de Gymnas. εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. Eunap. in Liban. ipse saepiss. sic χλευασμὸς, ἄλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. Aristoph. BOURD. Ἀθηναῖοι εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. VORST.

ibid. Μυκτῆρα) *Nasum: ironias*. Erasmi in Proverbio, *Naso suspendere*. BROD. Utuntur hoc loco I. Brod. Misc. IV, c. 32, H. Stephanus App. de D. A. p. 245, & If. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. I. HEMST.

ibid. Ἀττικὴν) Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habiti sunt Attici. BROD.

ead. l. 14. Τοῦ Κανκ.) Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Τοῦτο) V. τούτου. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim auctor notam Atheniensium εἰρωνείαν. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Τοὺς ἀγῶνας) Nam declamatorum orationes umbratilem pugnam vocat Cicero. BROD.

ead. l. 3. Ζῶντα οὖν) Haud dubie ἑλληνικώτερον Mf. Wittiana ζῶα γ' οὖν &c. IENS.

ibid. *Εμψυχα) Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a Nostro allatum Δημοσθ. c. 14, unde desumptum hoc credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.) In versione Lat. hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse. Tu potius sic redde: Nisi in eo tantum differretis (a Prometheo sc.) quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta.* Sic pro Ἰμαγ. § 21: Ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ σμικρῶ διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt: & alibi.* Xiphilin. Nerone p. 189: Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἔπραττον, ἐν ἐνὶ δὲ τούτῳ διήλασσαν. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque differabant in eo &c.* L. Bos Obf. Crit. c. V, p. 19. Iure L. Bos Benedictum castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem Micylli fuerat secutus: sed iamdudum sententiam huius loci viderat Budaeus C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ nihil enim iuvat otiosum illud δ'. Merito Noster probatis causarum patronis χρυσὰ τὰ πλάσματα tribuit: tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. Damascius apud Suidam in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν· & in Σαλούστιος· ἡ πολυήρατος δικανικὴ, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt *forensia lucra*, quae se contempsisse, deserto patrocinia tractandi studio, Iulius Firmicus gloriatur Praef. lib. IV. Math. Manetho, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiat, commemorat II, 259: Ῥητῆρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἰθύνειν, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. Ἔντε δίκας πολίεσσι ἐριδμαίνοντας ἔπεσιν, ὧν ἀπο πλοῦτον ἀπειρέσιον καὶ χρήματ' ἀγειραν· e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemunque sententiam extundere sibi visus est I. Gronovius; & sane illud ἐν πολίεσσι satis frequens v. 238, 233 & 224. Θηητοὺς ἄλλοισι καὶ ἐν πολίεσσι ἀγνητοὺς Τεύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed cum scribit, *iudicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid sibi velit, non assequor: vertisset saltem, *causas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Posses itaque non absurde, Ἔντε δίκαις πολίεσσι δίκ. verum, ut quidem arbitror, poetae manus fuit Ἔντε δίκας·

πολίῃσιν ἐρ. &c. vitii genus in Manethone frequens θυμέ-
λασσι, πενίεσσι, σοφίεσσι, pro θυμέλῃσι, πενήνῃσι, σοφίῃσι. Fa-
ma tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat,
quasi per fraudes summamque aliorum iniuriam divitias con-
gererent: audi Synesium Ep. 100, p. 240 C. Ἐτέρως δὲ οὐκ
ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μὴ γυν-
τα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέ-
ρου γινόμενον & Ep. 147, pag. 286 B. Hic si testis videatur
parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non
dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius Maternum
probes, quem patrociniā tractantem tenuerunt causarum conficti-
ones, & caninae contentionis iurgiosa certamina: is se forensium
certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammo-
do invidiae liquoris gaudet, improbis & perfidis hominibus crassū
livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi (indicare nimirum
voluit, non plus una litera verbum hoc a patrocinando di-
stare) potestate permittit. HEMST.

ead. l. 11. Τοῖς κοροπλάβοις) Vide Ez. Spanhemium ad Iu-
liani Caef. Preuves des Rem. p. 107, ubi perperam hic lo-
cus ex Halcyone Luciani profertur. IDEM.

ead. l. 12. Δεῖγμα) Suspicabar legendum esse δῆγμα. Sed
nunc nihil muto. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡστέ μοι) Ex O. & M. illud μοι restituiimus,
pro quo in impressis με, mendose. SOLAN. Praeter Codd. il-
lud μοι revocari postulat non minus Graeci sermonis indo-
les, quam ipse Lucianus, in Nigr. § 37, ἐπ' αὐτῷ δ' οὖν μοι λε-
γεῖν Diogenian. apud Euseb. P. E. VI, p. 264 A. Ὡστέ μοι
δυναμάζειν ἔπεισε. Cleomed. K. Θ. II, pag. 89, τῷ Ὀμηρικῷ
Θερσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87, ὥστ' οὐδ' ἐπ' αὐτῷ
ἐκείνο. Plutarch. Agef. p. 603 D. 616 F. parem habet
& notionem & structuram ἐπέρχασθαι. in Amor. § 23. De-
mosth. Olynth. I, p. 1 B. Ep. II, ἐπέρχεται μοι παρρησιάζ-
εσθαι in Macart. p. 1028 B. διαπράττεσθαι ὃ, τι ἂν ἐπέλ-
θῃ τούτοις. Strabo XIII, p. 891 B. αἰτίαι, δι' αἷς τοῖς ἱλιεύ-
σιν ἐπ' ἡλθε τοὺς μὲν τιμᾶν, τοὺς δὲ μὴ. Alciphro. III Ep. 12.
Plutarch. Nic. pag. 527 E. plenius Dion Chrys. pag. 466 B.
σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, sub-
iit animum impetus. Haec simul probant in Iud. Voc. § 2 le-
gendum esse, δέος δὲ οὐ μικρόν μοι &c. ἐπέρχεται, non με.
Utroque casu gaudent εἰσέρχασθαι & εἰσιέναι. Vid. Priscian.
XVIII, p. 1178. Thom. Mag. in Εἰσέει. Platonis, quae pro-
ferunt, loca reperies in Phaed. p. 44 F. 45 A. de Rep. I, pag.

573 E. Idem de LL. VIII, p. 910 C. εἰσῆλθε δέ με, οἶον εἰκός, φοβηθῆναι. Lys. p. 506 E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & consequuntur, apte cohaereat, mihi non satis est apertum: quid enim huc facit, si Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, nisi ut planum, his demtis, sententiae cursum interrumpat? quare concinnius immitti posset supra post προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte positam paene flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὥς ἐ. ἰκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἐ. μηδὲ κ. ἄξια τοῦ Κ. superioribus, βέρβερος τις παραμικρὸν, adiungantur. Haec uti pro certis non vendito, sic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis seriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶσθαι περὶ αὐτοῦ· praeferrem, οἶσθαι γὰρ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶσθαι που καὶ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, sed acerbo simul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quasi post rem gestam verus Epimetheus consiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil sapiens. Hanc praeposteram ineundi consilii rationem Atheniensibus obicit Demosthen. Phil. IV, p. 99 F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἀνθρώποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰσῆσθαι χρῆσθαι τῷ βουλευέσθαι· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. Scholiastae credo, Eupolin esse patrem huius iambi, assermanti: eum etiam κωμικὸν simpliciter vocat Lucian. in Nigr. § 7. HEMST.

ead. l. 15. Ὁ Κωμικός) Aristophanes. BROD.

ead. l. 16. Κλέων Προμηθεὺς) Aristophan. vers. Ἰππ. De eo idem Aristoph. in Pac. & Thucyd. BOURD. Aristophanis esse videtur; sed in fabula a Bourdelotio indicata frustra haec verba quaesiveris. Neque usquam in superstitiis eius fabulis reperio. SOLAN.

ibid. Μετὰ τὰ πράγματα) Rebus peractis, quique sero, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quopiam citat hunc versiculum dictum in Cleonem. COGN.

Pag. 20. l. 1. Ἰπνοπ. Scribe ἰπνοποιεὺς, pro ἰπνοποιούς, qui furnos facit; quod non monerem, nisi omnes editiones hanc mendam pervasisse viderem. GRAEV.

ead. l. 2. Προμηθεὺς) Iuvenal. IV, 133: *Debetur magnus partinae subitusque Prometheus: Satyrice*, inquit Schol. *figulus*: immo *Attice*: nec mirum, figulos ita vocatos, cum Tragicum ipsum Prometheus vulgi fictilis auctorem dixerint *πηλοφυγόν*. Eleganter Dion Chrysost. Or. XXXVII, p. 466

C. ἄδην Προμηθεὺς, ἄδην πηλοῦ. Hunc Nostri locum usurpavit Brodaeus ad Anth. IV, c. 5, Ep. 7. H. Stephan. App. de D. A. p. 196, positis Luciani verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, & καὶ in eius locum substitui debere.* HEMST.

ead. l. 3. καὶ) Ita P. S. Coll. & L. recte. I. ἢ καί. Reliquae εἶναι & ipse Ox. vitiose. SOLAN.

ead. l. 4. βούλεται) Fr. Luifinus Par. III, c. 4, & *si tibi hoc indicare debet Prometheus*: obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. Platoni frequens: βούλεται μὲν οὐδ' ἐν ἥττον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὐρεσις in Min. p. 565 B. Aristid. T. III, p. 421 C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο καὶ ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. HEMST.

ead. l. 9. Παραμυθούμενος) Paulo reconditiorem verbi venustatem non assecuti sunt interpretes: tu cape, *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud Luciani, quod paulo post sequitur, πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria potestate τοῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit Budaeus C. L. G. pag. 680, 681. nec non If. Casaubon. ad Strab. I, p. 63, n. 4. Saepe Wolfius in Ulpiano non intellexit: cum Demosth. pro Cor. p. 477 E. scripsisset κλέμμα μὲν Φιλίππου, ita notat: *παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα· calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum Δεραπεύειν τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου apud Schol. Pindar. ad Ol. B. 162, *phrasin duriorem commodo epitheto mitigare.* HEMST.

ead. l. 10. Ἐπαινεῖν) Ante Salmuriensem omnes ἐπαινεῖν pro quo non absurde Benedictus infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam arridet, in promptu est: οὐ ταῦτα εἰκασί σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Posses quoque: οὐ ταῦτα εἰκασαί τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheo comparatus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθεῖα ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Cum nullam sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam: cuius vice quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. HEMST.

ead. l. 12. Τέως ἐννοήσας) Benedictus, *suo marie commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *haslenus comm.* GRONOV.

Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obfuscabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. HEMST.

ead. l. 15. συνεργάζετο — ἡ Ἀθηνᾶ) Omnia, in quibus mentis ἀκμή καὶ τὸ βεϊότερον τῆς ψυχῆςprehenditur, Minervae solent adscribi. BOURD. Melius Ml. συνεργάζετο δὲ τι ἡ Ἀθηνᾶ. IENS.

Pag. 21. l. 1. Πρὸς τὸ εὐφ. &c.) Aut delendum τὸ, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam * * Et fortasse hic est sensus: τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam post τὸ sequi debet καὶ. GRONOV. Scribi iubet norma linguae Graecae πρὸς γὰρ tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Τοι & τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. § 16, hic prae vulgata Wirtiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adiutrix, idque iussu Iovis: Stephan. in Ἰκόνιον ubi Luciani locus hic a Berkelio prolatus: quin Minervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste Serv. ad Virgil. Ecl. VI, 42. HEMST.

ead. l. 4. Ἀρχαιότερον) Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix potuisse Lucianum aliter scribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & iam modo sic usurpatam. Imag. § 15, εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· & quod huic simillimum exstat § 17, εἰ μὴδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud Lucilii apud Atil. Fortunat. in Art. p. 2686, *Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetypa, unde haec sunt omnia nata.* sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατασκευασμένα. Dionys. Halic. Ind. de Dinarcho. Onesicritus, teste Diogen. L. VI, 84, operum argumentis Xenophontem aemulatus, filii quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri velit, docet Lucianus: vid. Zeuxin. HEMST.

ead. l. 5. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο) Fortean Luciani stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαριέν τι. MARCIL. Χάριεν P. & ed. I. recte. Praeter *Salm.* & quae eam secuta est A. omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. praeferunt. Coll. χαριέν τι. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτῷ) Emendationem Iensii in textum recepi-
mus, quamvis omnes editi & Ox. Ms. habeant αὐτό. De
reliqua phrasi vide Κρον. Ep. I, c. 2. SOLAN. Typorum, opi-
nor, vitio legitur apud Iensium αὐτῷ ὠφελεῖν quidem utrum-
que recipit casum, sed accusativum frequentissime: Thom.
Mag. in Ὁφελεί σε. Particula γὰρ incommode posita: me-
lius transferri potest, οὐδὲ γὰρ ἂν ὀφ. αὐτὸ παρὰ γ' ἐμοὶ
&c. quod & Clerico venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ cer-
te sine controversia rectum est: nam γοῦν Brodaeus & Mar-
cilio probatum talem orationis ordinem postulare, παρὰ
γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἢ καὶν. οὐδ' ἂν (seu οὐδ' ἐν)
ὀφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. HEMST.

ead. l. 8. Παρὸν ἐμοὶ) Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. BROD. Παρὰ
γοῦν ἐμοί, apud me quidem. MARCIL. Aut delendum γὰρ,
aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ
ἢ καὶνότης neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas.
CLER. Pro γὰρ Marcilius γοῦν. atque ita legendum, mo-
nuerat iam Brodaeus IX Miscellan. cap. 5. Aliquid fane eo
ipso affertur; sed ita hic locus, sublata prava distinctione, le-
gendus videtur: Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ παρὰ γε ἐμοὶ ἢ καί-
νότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετριφθαι ἀμορφὸν ἔν. Neque sane prodesset
illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset defor-
me. Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam confide-
res, Luciani mentem; quam quoque vulgata versio est asse-
cuta, quare ea sumus contenti. IENS. Ed. I. γοῦν rectius; su-
spicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα) Vult Lucianus, defor-
miora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant.
BOURD.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καὶνότητος. BROD.
ibid. Αὐτὰ πεποιθότα) Αὐτὸ πεπονθότα. Ex sequentibus
patescit. MARCIL. Alii Cod. ταὐτὸ πεπονθότα. BROD. Marci-
lii emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario
admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem
videre licuit, edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) πεπονθό-
τα reponentis. SOLAN. Vellem Brodaeus veteres illos Codd.
quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Fer-
ri quidem potest, ταὐτὸ πεπονθότα, nimirum τὸ ἀμορφόν,
quibus accidit, ut deformia sint, adiuncta insuper inventio-
nis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videan-
tur inelegantiora: nec tamen dissimulare volo, quid mihi
blandiatur maxime: legendum hariolebar, τὰ μόνου τοῦ ξένου

ἀντιποιθέντα, quae solam sibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent. hoc, nisi fallor, ad Luciani mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum & ἀμορφον verumtamen quae sola nituntur inusitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ulla habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιεῖσθαι. Plutarch. Symp. II, p. 637 D. οὐ μὲν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τίνος ἀντιποιεῖται. Synes. Ep. 116, δεῖ γὰρ ἀντιποιθέντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II, pag. 208 D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. Suid. in Ἀντιποιθέντα. HEMST. Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, coniecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus Gellnerus. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 12. Πτολεμαῖος) Ptolemaeorum insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur invisitata, Alexandriam ad eos mitti solebant. Philadelphum praesertim, propter corporis infirmitatem φιλοστοροῦντα, ab hac sedulae curiositatis laude commendat Strab. XVII, p. 1138 B. Vid. Aelian. de Anim. III, 34, VI, 10, XVII, 3. Agatharchides initio lib. I refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγῳ πρῶτον ἐλεφάντων θῆραν συστήσασθαι: ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων id Photius miratur, quandoquidem diu ante Porus adversus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto Strabonis loco atque Adulitano monumento satis constat, quemadmodum Agatharchides sit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit Manil. I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat Lucianus: nam duo camelorum genera, Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet Aristot. περὶ Ζ. atque ex eo Plin. H. N. VIII, 18. HEMST.

Pag. 22. l. 5. Ἀναβορόντες) Vox poetica. Ἑρμ. c. 71, ἐκβορεῖν. reperitur tamen etiam apud Plutarch. Vorstius, scholii loco, ἀναπνέωντες. SOLAN. Hesychio debetur, quod scholii vice Vorstius apposuit: neque aliter exponunt Suid. Schol. Euripid. ad Orest. v. 1416. Eorum saepe, qui stupefacti sunt & subito casu perculsi, repentinos impetus atque exiliendi vehementiam significat. Habent Plato, alique veterum, sed parcius: recentiores frequentant. Heliodor. I, p. 5, ἡ μὲν τῆς πέτρας ἀνέθορον: & pluribus in locis: itidem

Achill. Tat. IV, p. 341, ἀνέθορον ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343 &c. Dion Cass. p. 625 B. ἐξ ἀνδριαντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορον Apollod. I, p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32, ἐκ τοῦ λέχους ἀνεθόρνυτο. & XVII, 46, ὑποθόρνυμενοι quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθόρνυσθαι in Amor. § 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Nostrum. Philostr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III, p. 938, ἐκ τῆς εὐνῆς ἀζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξεθόρε de infantibus usurpatur, cum ex utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ μητρώων γὰρ λύθρον τοιοῦτος ἐξεθόρεν Callimach. H. in Del. v. 255. idem est προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33, 100. *Profilire* Latinis. Arnob. II, p. 70, *Feminarum ex genitalibus profilirent.* HEMST.

ead. l. 11. Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ξένον. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BROD.

ead. l. 16. Δέδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullae editiones, nec Mss. Haec omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸν πρότον οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἐπὶ αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλευργίδα. δέδοικα δὲ, &c. BOURD.

Pag. 23. l. 1. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.) Hoc vult: Vereor, ne; quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, καλλιγραφίαν librarium, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

ead. l. 2. Θαυμάζουσι) Θαυμάζουσι. MARCIL.

ibid. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid obiiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἐπὶ δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens Noster aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἐπὶ de Conscr. Hist. § 8, ἐπὶ ἀγροσὶν εἰκόσιν οἱ τοιοῦτοι § 10, ἐπὶ κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἐπὶ, ἐπὶ & ἐπὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui

male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis Bourdelotio res pessime successit, ut satis manifestum est, si Lucianum ipsum conferas in Zeux. § 12, ὅρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὲν ὅμοιον ἢ τῷ Ἀρτίχῳ &c. HEMST.

ead. l. 3. Διαλόγου καὶ κωμωδίας) De quibus in Dial. Δις κατηγ. BOURD.

ead. l. 5. Μίξις ἐναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter iam tenes, perlegito. SOLAN.

ead. l. 6. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι) Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

ibid. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum Humano capiti cervicem pictor equinam iungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum. Desinat in piscem mulier formosa superne. Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστώς· ἀλλότοκον, καὶ καθ' ὑπερβίβασμὸν ἀλλόκοτον· dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum ἀλλότοκον (quasi ex alio genere natum) deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· significat ergo in aliam formam mutatum & morosum. CLER.

ead. l. 7. Ὁ Ἰπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφυσῆς ab Isocrate appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. COGN. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portentosi similem, sive fictam & vera natura vacuum adhibetur: Eustath. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A, p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimaeram putat? ut ait Cicer. de N. D. II, c. 2. Noster in Hermot. § 72, cum chimaeras & gorgonas adiungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phaedr. p. 1211 B. qui ἀμνηχάνους πλήθει τε καὶ ἀποτιά τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38, quid interest, utrum de hippocentaurο, an de Deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque eiusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49, IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti dispiciant, an maior habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 3, hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam allatam se vidisse asseverat. Deinde poni

folet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, *μικτὴν ῥα ἡδῖαν ἐξ πάντων τῶν μέτρων*, teste Aristot. de Poët. p. 224, v. 24. Victorius, eumque secutus D. Heinsius *Κένταυρον* dederunt, quia eum in modum Athenaeus proferat XII, p. 608 E. addens, ὅπερ δράμα πολυμέτρὸν ἐστὶ. & XV, p. 676 E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit Aristot. de Poët. c. 24, p. 252, ἐπὶ δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μὴ γνῶσις τις αὐτὰ (de metro heroico, iambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa *μίξις ἀτοπος*, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo Noster in Bis Accus. § 33, Dialogum querentem facit: ἰπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. § 10, seu Lucianus, sive quis alius, non inficite quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον· de quibus quae notat Lud. Cresfollius Th. Rh. II, c. 1, si ad haec adiungas, nihil erit magnopere, cur plura desideres. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπέραστον) Ovid. Met. XII, 394, de Centauro: Si modo naturae formam concedimus illi. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑβριστότατον) Placet ὑβριστικώτατον. BROD. Brodaeus loco citato pro ὑβριστότατον legit ὑβριστικώτατον debuit ὑβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὑβριστος, unde deberet oriri ὑβριστότατος· neutiquam tamen ὑβριστότατος reiiciendum esse, convincat vel unus Aristophanis in Vespis locus, ubi v. 1294 legitur: Τούτων ἀπάντων ἢν ὑβριστότατον μακρῶ. Vides versum iambicum. Adde H. Steph. (qui & hunc ex Aristophane producit versum) ὑβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὑβριστος Dukerus eruit ex Etymol. M. v. Πύστις. IENS. *ibid.* Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις) Hac de re copiose Philostrat. Liban. Greg. Nazianz. BOURD.

ead. l. 12. Τὸ ξυναμφ.) Τὸ οἰνομέλι. BROD. Utitur hoc loco Fabrot. ad Theophil. Inst. de Rer. Div. § 25. Vid. L. 9 D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *pulsum* & *oenomeli* quasi diversa. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ μίξις συνέθεσις) De industria τὸ συμπέσειν, cuius significatio sit ambigua, Lucianum, ut erat: perquam

eruditus, posuisse credo. Pictoribus, unguentariis ac tintoribus propria φθεῖρειν, φθοραὶ & συμφθεῖρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Ista voces illustravit L. Kusterus ad Aristoph. Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus iamdudum explicata fuerat a Casaub. ad Pers. S. II, v. 64, Gataker. ad Marc. Antonin. VI, 30, & Fr. Iunio de P. V. III, c. 3, § 3. Ea mente Dionysii Halicarn. quem certe interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διττά δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἤτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ. &c. συνεσθαρμένον ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22, v. 23. Neque aliunde ductum est illud Statii Ach. I, 307, *Lactea Massugetae velui cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur ostro*: ubi *fucant* N. Heinssii pro *fuscant* nequaquam mihi probatur: noti sunt Homeri versus, quorum suavissima venustate capti & hic, & Virgil. Aen. XII, 67, & alii poetae Latini certatim eos exprimere contenderunt. HEMST.

Pag. 24. l. 3. Τῷ Διονυσίῳ) Sacris Libero patri ludis. BROD. Nempe Dionysius, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide Aristoph. Schol. ad Nub. v. 11, & alibi saepe. Horat. Epp. lib. I, Ep. I, 139, & seq. vide & Artem Poeticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & G. I. Vossius in Art. Poët. CLER. Pro Διονυσίῳ Mf. uti oportet, habet Διονύσιω· neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διόνυσος Graece dicitur. IENS. Διονυσίῳ omnes, quas vidi, editiones; cum tamen vel infans in his literis videat Διονύσιω legendum. Baccho nempe se tradidit Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadvertunt, nec Coel. Rhodiginus, qui Ant. Lect. I. IV, c. 17, haec Luciani Latine reddens, τὸ *Dionysio* etiam Latine retinet; nec Brodaeus, qui eandem scripturam retinet Mifc. LX, c. 5. Infra in Deor. D. XVIII, ubi de Baccho agitur, identidem in versione *Dionysius*, *Dionysū*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. IDEM. Διονύσιω legendum recte monuit Iensius. Emendationem, per se liquidam, firmant Ox. Coll. & W. Impressi omnes corrupte Διονυσίῳ. SOLAN.

cad. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) Sic, Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαλε. BOURD.

ead. l. 5. 'Ενιοτε καὶ τὸ ὅλον &c.) Versio Lat. Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublimi evecta, dialogi socios subsannabat. Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum & plerumque in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: 'Ε. καὶ τὸ ὅλον ἁ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τοῦ δ. ἱ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius. verte igitur, Interdum etiam omnino anapaesticis versibus evecta, multa in Dialogi socios scommata coniiciebat. Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit Noster in Somnio § 4, & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. § 38, τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in Lysistr. v. 816. Similiter Latini, multa invehi in aliquem. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19.

ibid. 'Αναπ. μ. ἐποχουμένη) Secutus sum L. Bos recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror interpretum in sublimi evecta, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas. Plato de LL. IV, pag. 818 E. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, illa spe vecti & confisi: nitide Alexand. Aphrodis. de Fat. 119, ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορούμενοις, dubiis inniti non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαιστοῖς ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum paene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: Empedoclis, Parmenidis aliorumque carmina λόγοι εἰσι κεχρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ περὶ διαφύγῃσι ita Plutarch. de Aud. Poët. p. 16 C. de Pyth. Or. p. 406 E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἢ ἱστορίας. Porro Davisius utitur hoc loco ad defendendam Ciceronis vulgatam lectionem T. Q. III, c. 24, potentissimi regis anapaestum; ubi Lambino placebat anapaesticum, sine causa. Dionys. Halic. A. R. I, p. 20, v. 24, ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ λεγόμενον. Noster Symp. § 18, ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod Berglerus opportune notat ad Alciphronis ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπὶ λέγοντες III, p. 368. Ammian. Marcellin. XXIV, 6, p. 441, velut pedis anapaesti praecinentibus modulis: ibi vide H. Valesium. HEMST.

ead. l. 6. 'Εποχουμένη) Ἐπηχαυμένη. MARCIL.

ead. l. 7. Φροτιστὰς καὶ μετεωρολόχας) Socratem ac reli-

quos philosophos. BROD. Socratem procul dubio innuit, ab Aristophane in Nebulis subsannatum, & *φροντιστὴν & μετ-
εωροφέναν* vocatum. PALM. Apud Aristoph. l. c. dicuntur *μεριμνοφροντισταί*, & alio in loco *μετεωροφέναντες*. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias eiusdem poetae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a Nostro narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re Diogenes Laërtius. Sed Xenophontem adi in Sympos. pag. ed. St. 520, 35. ubi discas, eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. Ἄρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se iacta diluentem. SOLAN.

ead. l. 8. Μίαν τ. προέλευσιν) Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad Aristophanis Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. *Προέλευσις*, τὸ προελθεῖν, inquit Hesychius, hoc est, in scenam prodire, procedere. CLER. Angl. *προαίρεσιν*. BOURD. Verissima lectio *προαίρεσιν*, quam praefert ed. I. & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Ms. Eadem voce alibi utitur. *προέλευσιν*, quod alias edd. insidet, & ipsum M. Cod. & Ox. nihili est. Vorstius margini adscripsit i. e. ὁδόν. SOLAN. *Προέλευσιν* recte I. Clericus exponit, cui prorsus assentior. Quid sibi voluerit H. Stephanus in Thes. T. I, p. 1273, sane non video. Quamquam *προαίρεσιν* ingerant C. A. & ed. I. plus tamen apud me valet meliorum membranarum & ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula, non difficilia quidem pleraque, sed, quo communi nexu inter se cohaerent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, *προέρχονται*. ἔξω προελθεῖν Antonin. de R. S. XI, § 28. *προελθεῖν εἰς ἀγοράν* Philo Iud. p. 793 C. sic in Dione Chryf. XXXII, p. 392 D. οὐτ' ἂν ἴσως προέλθοι, & ne domo quidem ad emendum aliquid se moveat, capi potest: sed ibi malo *προεέλθοι*. *προίεναι εἰς τὸ δημόσιον*, Plutarch. Cat. Min. p. 762 C. ea mente Luciano in Somn. § 9, εὐτελὲς τὴν τράπεζαν, qui nullo stipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari solent, (vid. Necyom. § 12.) sed ob vilitatem vitae contemptus ac solus in publicum prodit: tales

quoque potentium feminarum *πρόδοι*, vel, qua voce frequentius appellantur, *ἐξοδοι*, de quibus alio loco dicam. Deinde *προέρχονται*, qui magna cum pompa, eaque publica & quasi triumphali procedunt. Consulium solemnes processus vel processiones *πρόδους* Iustinianus Nov. CV, *προσελεύσεις* Theophilus Inst. de Rer. Div. § 48, vocant; illud enim apud hunc multo, quam *προσελεύσεις*, malo. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide I. Meursii & Car. du Fresne Gloss. in *Προέεσις*: recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1292, v. 16, *ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ Δριαμβικῆς προσελεύσεως*. & signatius ad Il. I, p. 762, qui locus C. Fabrotum non fugit: *ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ Δριάμβος, ὃν προσέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόδον* dixit Thom. Mag. in *Πομπή*. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi: Dionys. A. R. VIII, p. 507, v. 28, *προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα*: quod cum Sylburgio in *παρελθὼν* mutatum nolim: similiter enim Plutarch. in Crass. p. 550 E. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν* ipsumque hoc in Cat. Min. p. 780 E. *ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος*. nec maior est causa, cur quidquam novetur VIII, p. 465, v. 28, *τοσαύτην νεύτητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν*: quam lectionem cum ipsa tueatur struaturae forma, repudiandum censeo *προσελθεῖν* V. C. & Porri. Apud Isidor. Pelus. Epaminondas *εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρήγγελετο προσελθεῖν* &c. II Ep. 146. In Socratis H. E. III, 25, servandumne sit *προσελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ*, an cum H. Valesio praeferendum *προσελεύσεις*, non satis habeo constitutum: si retineas, recte de sectarum inter Christianos principibus eo sensu dicitur, quasi nunc e latebris, quibus se Iuliani metu continuerant, proreperent, Iovianum Imperatorem quisque precibus adituri, suis ut partibus potissimum faveret. Eadem plane forma *πρόδον*, *πρόσοδον* vel *πάροδον* *ποιεῖν* apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent: utrumque erudite declaravit H. Valesius ad Euseb. V. C. IV, 29, *σχολῇ δὲ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους* &c. 55, *συνηθῶς δὲ τὰς πρόδους ποιεῖσθαι*. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi potestatem sibi fieri petebat, nomen & rem, de qua sit dicturus, in tabella pericripta profiteretur:

hoc fuit τὴν πρόσδοσιν ἀπογράφασθαι. Isocr. Or. Ar. p. 142 E. sive etiam simplici verbo γράφασθαι id quidem legas in Timocratea Demosth. p. 781 A. πρόσδοσιν γράφασθαι πρὸς τὴν βουλὴν *referre ad Senatū* laxè nimis Wolfius interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου εἰργεσθαι, ἐκκλείεσθαι, οὐ τυχεῖν dicebantur: sin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ. Demosth. pro Cor. p. 474 D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & singulari quodam modo πρόσδοσιν ποιεῖσθαι. Isocr. in initio Areop. & ad finem p. 157, τὴν τε πρόσδοσιν ἐποιήσαμην, καὶ τοὺς λόγους εἰρηκα τούτους. Aeschin. in Tim. p. 11, v. 43, τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσδοσιν ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον. idemque περὶ τῆς Πιστραφ. p. 35, v. 30, 37, commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. Libanius etiam de eo posuit, qui damnatus a iudicibus ad populum provocat, causamque suam apud cives agit: in Prob. Declam. XXX, p. 689, *reperias, οὐ γὰρ ἐπ' ἀδύλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόσδοσιν* at in oratione prima, οὐτ' ἂν ἐδείκθην προσόδων. Pari virtute Sophistae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες supra § 2. οὐτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. Socrat. p. 2, & simpliciter οἱ παριόντες apud Demosth. Olynth. III, p. 38 A. quod recte Scholiastes interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 608, τοῦ ὑποκρίτου προσερχομένου, *affore in scenam prodeunte*. Plutarch. Nic. p. 524 E. λέγεται δ' ἐν τινι χορηγία παρελθεῖν οἰκίτης &c. Andronic. Paraphr. Eth. Nic. IV, c. 3, p. 210, τοῖς κομφοῖς χορηγῶν παριούσι quorum pravam D. Heinffii versionem iure castigavit Salmas. de Ul. p. 57, ipse vicissim merito castigatus a Des. Herald. An. in O. ad I. A. & R. VI, c. 8. paulum quidem illud Synesii discrepat de Prov. II, pag. 128 D. ἐν τοῖς θεάτροις καὶ δεῖ τινα προσελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, *τι μετὰ μικρὸν ὀφείτῃ* nam hae prologi sunt, aut eius, qui nuntii personam sustinebat, partes, antequam ad ipsam fabulam actores aggrediantur: sed quod mox sequitur, plane congruit, περιμένειν δεῖ καταπεμπόμενον τῆς πρόδου τὸ σύνθημα. ἡ πρόδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando signo dato in scenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις non quin recte dici possit co-

moedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum Chrysostom. T. VII, p. 422 E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum scenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαι τὴν σοφροσύνην sed quod illud eruditius sit, & magis accomdatum. HEMST.

ead. l. 9. Διονύς. ἐλευθ.) Hoc est, libera dicteria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae *libertas* vocatur ab Horatio & *licentia*. Eleganter coniungit cum hisce Lucianus verbum καταχεῖν, *persundere*. Horatius de homine dicteriis acriter proscisso lib. I Sat. VII, 32: *At Graecus postquam est Italio persusus aceto Persius*. CLER. De Διονύς. ἐλευθερίᾳ copiose Philostr. dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Ἀεροβατοῦντας) Ex Aristoph. Neb. ut haec tota narratio: sic in Charont. & Icarom. BOURD. Aristoph. Nef. v. 4, Sc. III, A. I, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7 C. SOLAN.

ead. l. 11. Νεφέλαις) Inde titul. Aristoph. Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer desumptus. BOURD.

ead. l. 12. Ψυλλῶν πηδήματα) Respicit procul dubio hos versus Comici in Nebul. Aἶ. 1, Sc. 2:

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης

Ψύλλα ν ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis insultat. BOURD. A. I, Sc. II. Introducitur Socrates dimentiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιτο. VORST. Eandem calumniam tangit etiam Xenoph. loco supra citato. SOLAN. Notarunt L. Bos Obf. Crit. c. 12, p. 64, & L. Kuster ad Aristoph. Nub. v. 145. Adde Eunap. in Aedes. p. 38, ψυλλῶν πηδήματα καταμικνόμενος: ubi plura. Synesius istos Comici versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40 B. HEMST.

ead. l. 15. Δις διὰ πασῶν) Erasmus in Proverbio, δις διὰ πασῶν. BROD. Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen & longissimum intervallum significatur. Vid. Erasmi. Chil. Hoc usus est Lucian. in lib. de Conf. Hist. & in sermone, qui est de Mercede servientibus. COGN. Utitur passim hac comparatione. BOURD. Verustiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, ὀκτᾶς extendebant. V. Erasmi. Chil. saepius usurpat Noster, ut ἂ. μισθ. c. 11, συγγρ. c. 7, & ἀπαιδ. c. 21. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐν ταῖς Νεφέλαις) Ex eadem Aristot.

phanis fabula μετεωρολέσχους produxit Suid. in Μετεωροκο-
πεις. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχει, sed
μετεωροφένακες v. 332, μετεωροσοφιστής v. 359. Apud Scho-
liaften exstant ad v. 223, 330. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρίστωνος) Adde δ' Ἀρ. ut Aristonis filius
Plato. HEMST.

Pag. 25. l. 5. Τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι) Hac de re Phaedrus sine
Fab. & ibi interp. BOURD. Miscet hic Lucianus duo figmen-
ta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem ho-
mines e luto formasse dicebant, & Platonis de primis ho-
minibus, quos primum ἀνδρῶν ὄνους fuisse ait in Symposio,
deinde in duas partes sectos. CLER.

ead. l. 6. Ἐγκαταμίξας) Recte, ne quis coniectet συγκα-
ταμ. Noster de Conf. Hist. § 13, τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξην πολὺ
τῷ φαρμάκῳ. Achill. Tat. IV, p. 261. Pari modo Scriptor
de Mund. p. 13, v. 8, χρωμάτων ἐγκερασμένη φύσεις, pro
συγκερ. HEMST.

ead. l. 7. Τοιοῦτο φανοῖν) Nescio quid ita cunctas edd. in-
federit vitiosum illud φανοῖν pro φανεῖν aut φανοίμην, quod
vel Grammaticae leges expelli iubeant. Praeterea legendum
sine dubio τοιοῦτος, id est, ὁμοῖον τι τῷ Προμηθεῖ πεποινηκός
magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis vi-
deat, qualem se Prometheus praebuit. HEMST.

ead. l. 8. Ὅστ' αὖ παρ.) Aeschylus in Prometheus. BROD.

ead. l. 9. Κεκαλυμμένα τῇ τιμῇ) Sic in Prometh. & Dial.
Prom. & Iov. ex Hesiod. i Oper. BOURD.

ibid. Γέλωτα) Τουτέστι, γέλωτα κωμικόν. BROD.

ead. l. 10. Φιλοσόφῳ) Sic ed. I. Reliquae φιλοσόφῳ, quod
etiam in O. & M. est; duriusculè, quamvis exstet ἐρ. c. 45.
P. & B. 2. φιλοσόφου. SOLAN. Lektionem ed. I. interpolatam
utique valere iussi: quomodo γέλως κωμικός, sic & σεμνόν-
της φιλόσοφος· τὸ κυριώτερον ἀντὶ κηητικῷ, ut solent Gram-
matici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτήρ
λόγου Apollon. Tyan. Ep. XIX. βίος Euseb. H. E. VI, 3,
φιλόσοφον ἦθος, σχῆμα Origen. in Cels. I. HEMST.

ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός, ἅπα-
ραγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις) Lati-
nos interpretes sit consulas, nihil hoc loco est obscurius. Sic
enim vertunt: Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus)
apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Non poterat
insulsius. Quis enim intelligat, quod est enim furti? dein quid
hoc ad rem, esse furtorum Deum, sive is sit Mercurius, si-

ve quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo post ἀπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἀπαγε τοῦτο μόνον, & verte: *sed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solum nostris inesse non dices.* Forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sum, ut ille ferula ignem est furatus & coelo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. GRAEV. Facilem & verissimam Graevii distinctionem sum secutus. Ἀπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: Noster Amor. § 38, ἀπαγε, μή μοι γένοιτο. Pseudol. § 31. Chrysostomo frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἀπαγε ἄνθρωπε, ἀλλ' ἡ τρυφή. Hom. XXXIX, ad I ad Corinth. Suid. Ἀπαγε, γενικῇ παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός: nam quis credat, Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse iniuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheum ipsi socium adiungeret? sed κλεπτικὸν eum iure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fateatur. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ θεός Προμηθεύς. Hesiod. ἐν Ἑ. καὶ Ἡ. BROD. Ὁ θεός, ἀπαγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. BOURD. P. mendose, ὦ θεός, quod Bourdelotio & Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. SOLAN.

ibid. Ἐκείναι) Scribo ἐνεῖναι. BROD.

ead. l. 12. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὰ δέλαθε τοιοῦτους πιτυκάμπτας καὶ τραγέλαφους καὶ αὐτὸς συνθεεικώς;) Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit. Sic interpretes. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,

Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto

Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, nisi quis me fugit, qui tales centauros, &

hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis fabulis, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. GRAEV. Perperam scribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέττομεν. corrige, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τις ponitur, est, veluti τις, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. 30, Ἀρκού οὖν ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλῃ, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas iudicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλῃ τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου, &c. τῷ pro τινι etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo Epicteto, cuius ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, Epicteti καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius esse prae Simplicii & Paraphraetae καὶ ἱκανὸν ἔσται τοῦτο. IENS. Παρὰ τοῦ edendum contendit Iens. idque secutus est Hemsterh. contra edd. vet. quibus assentiri codicem O. scribendo παρὰ τοῦ, in marg. Iunt. noravit Solanus; sed Cod. M. παρὰ τοῦ habere. Verum etsi res parvi est, mallem vulgatum retinuisse. nam articulus τοῦ pro τινος positus, tum amittit accentum, quando τις encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, ut hic, aequè retinet accentum, ac τίς interrogativum, cuius vicem gerit, quod recte disputat Mich. Rol. vel potius auctor Dissertationis Academicae, Argentorati habitae 1716, I. Henr. Lederlinus, p. 15, haec exempla afferens: Soph. Ai. mast. 815, Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθὼν; ex quoniam hominum haec didicit, audivit? Et Electr. 408, Τῷ φέρεis τὰδ' ἄμματα; cui fers has partes victimarum comburendas? Item 412, Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; & 681, ac 915, 932, 935, Oedip. Tyr. 365, 792,

1041, 1176, Oed. Col. 425, Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129. Exempla vero, ubi *του & τη* sint enclitica, multa quodque praemisit idem. REITZ.

ead. l. 13. ΠΥΤΙΟΚ.) Castigo: ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΑΣ καὶ τραγέλας, hoc est, *monstra quaedam*. BROD. Pinuum incurvatores: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime emissos dilaniantem. Eundem ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΗΝ vocat lib. II Ver. Hist. COGN. Ἰπποκάμπας) Legebatur antehac ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΑΣ, ut *ἀ. ἰστ. β. c. 25.* (vel mendose ΠΥΤΙΟΚ—) quod huc non facit. v. Apollod. III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic *ί—μπας*, legitur. In Ox. vero ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΑΣ. De his consule Spanh. & Aelian. de An. XIV, 20. Hippocampus in Imaginibus describit Philostratus *εικ. p. 774.* (locum ipsum vide ad *έ. δ. VI.*) Vide & p. 729, ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimus eius interpretes exhibet. SOLAN. Graevio ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΑΣ explicanti Centauros praeivit Fr. Luisin. Par. III, cap. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud Suidam exstare in Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυκάμπτης (vel potius, ut Kuster. Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος: verum his in rebus tantam Suidae auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΗΣ est Sinis vel Sinnis, (ductum a latrociniiis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis*, & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege I. Meurs. in Thes. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? immo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret: Pausan. I, p. 90, ἀποκτείνας καὶ Σίνιν τὰ πρὸς Πιτθέως συγγενῇ quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: Plutarch. in Thes. p. 11 F. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod Luisinus est commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunq; furebant, exprimere solitos esse, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat. quis, quaeso, ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΑΣ diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? Th. Galeus ad Apollod. III, p. 95, ubi de Sinide pinuum inflexo-

re agitur, hunc Luciani laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adiuvens. Non me praeter-eunt Aristophanis in Ran. v. 997, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*, de quibus ita Schol. *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιούμενους τὰ πολεμικὰ, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους· ἰσχύος δὲ ἐπιμελουμένους*: paulo plenius Suidas: *Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλου, ὡς ἀρτάζοντας μὲν καὶ προσπ. &c.* ubi legendum ex prioribus apparet, *ὡς σαρκάζοντες*: necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. existisse lectionem, *ἀρπασμοπιτυοκάμπται*. De Sinide vero quin Schol. cogitaverit, cum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam faciem homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint *πιτυοκάμπται*: eoque pertinere non incommode videatur Hefychii glossa, *Ἀεροκέλαδοι, πιτυοκάμπται*, ex veteri quodam Comico deprompta, sive vocabulum utrumque demta distinctione iungas, sive *ἀεροκελάδους* per se solos intelligas, *aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*, vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in Hefychio multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud Palmerio placuit *πιτυοκάμπται* legenti; quod si quis coniecturae nostrae anteferendum statuat, haud equidem magnopere obnitar: verum idem ipsum in Aristophane Fritschlinus spectavit vertens *Erucosanniones*, tanquam si legendum censuisset, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*. Sunt sane *πιτυοκάμπται* genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quorum meminit Plin. H. N. XXII, 2, 4, Dioscorid. Alexiph. cap. 2. sed illae, quantum video, nihil ad Aristophanem faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad Lucianum: in quo retinui sane priscam lectionem, *ἵπποκάμπται*, vel, ut scribi debebat, *ἵπποκάμπτους*, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praeiertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, as-sentitur. De Hippocampis adi magnum illum I. Scaligerum in Coniect. p. 35, a quo si quid in re forte, quod sollicitare perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, & Rob. Constantin. in Suppl. L. L. *Τραγελάφων* mentio in Aristoph. Ran. v. 968, qui iun-

git ἱππαλεκτρώνας· haec causa est, cur, si scripti cuiusdam libri ductus adspirarent, in Luciano probarem τοιοῦτους ἱππαλεκτρώνας καὶ τραγελάφους· etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & Plato Πολ. VI, p. 674 B. ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: Eustath. in Il. A, p. 102. Rogat Aristot. initio lib. IV Φυσ. Ἀνρ. τοῦ γὰρ ἐστὶ τραγελάφος ἢ σφίγξ; Vid. Stephan. in Γάληφος & Berkel. Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγελάφον nomen, recenset Athen. XI, p. 484 D. E. p. 500 E.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicavit vir eruditissimus, & pulcherrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus I. Iac. Wetsenius; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet vir egregius τοιοῦτος πιτυοκάμπτης· quasi hunc in modum Lucianus ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque iocorum comicae consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando iungere nissus: immo maioris est artificii καὶ τραγελάφους συντιθέναι, τοὺς διπλοὺς τὴν φύσιν* (ut Aristides Orat. Plat. 1, T. 2, p. 46, de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset. Iam tu, quae lo, ad animum revoca, quae leguntur sub finem § 6, ΕΤΟΑΜΗΣΑΜΕΝ ἡμῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ΕΤΝΑΤΑΓΕΙΝ ὅΤΙ ΠΑΝΤ' ΗΠΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτης, qui magno nisu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando mollit. HEMST.*

ibid. Τραγελάφους) De his, si lubet, consule Plin. VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Huiusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit Lucianus, vidisse sese Salmasius narrat Plin. Exercit. 862 b. B. ed. post. De iisdem consule Spanh. 200 & 203. SOLAN.

ead. l. 14. Τὶ ἂν παθοῖμι) Locutionem illustrat Gataker. ad Marc. Antonin. XII, § 16. HEMST.

ead. l. 16. Μεταβουλεύεσθαι) *Post rem consulere*: unde & Pindarus in Pyth. V, 36, illum appellat ὀφειλόν, quasi *scro sapientem*. Hesiodus in Theog. v. 511, Haec, inquit, peperit Προμηθεῖα Ποικίλον, αἰολομητιν' ἁμαρτινῶν τ' Ἐπιμηθεῖα, *Prometheum* vastrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum sapientem. COGN.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. l. 3. ΠΡΟΣ....) Philosophicam hanc disputationem Lucianus paulo post adventum tuum Romae scripsisse videtur: in qua quam pronus in Satyram fuerit iam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatri in Dialogum invenilisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cuius famae invidit illa aetas. SOLAN.

ibid. NITPINON.) Romanus esset, an Graecus, olim amigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud Spartianum in Hadriano & Xiphil. p. 260, & Plutarch. 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17, & de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

ead. l. 5. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, *porro*, aut, *mitto*. Hanc paroemiam Lucianus hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenas abundant ululae, & Atticae regioni quasi peculiare sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum fit homini consultissimo consilium dare. COGN. PROV. ἐπὶ τῶν μέγαν ἐπισταυμένων τινὰ τοῖς πρὸς ἄρχειν, οἷον εἰ τις ἐν Αἰγύπτῳ σίτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρέκον. Aristoph. Ὀρν. & ibi Scholiast. BOURD. Vid. Suid. & Schol. Aristoph. SOLAN. Utitur hoc loco Erasmi. Adag. *Ululas Athenas*. Diogen. L. III, 47: Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασίν, εἰ δὲν σοὶ τὰ κατ' εἶδος διηγείσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Atheniensibus obiecerunt Comici: praeter Aristoph. Av. v. 302, Antiphanes apud Athen. XIV, p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in Tim. § 9, οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἑρίδες ἐτεπλόυσαν αὐτοῖς libello superiore § 5, τραγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit I. Davil. ad Ciceron. de Divin. II, c. 61. Ratio paulum diversa in Aristoph. Pl. v. 503, πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ζυλλεζόμενοι χρήματα con-

tinentur in *πλουτοῦσιν* eo pertinet αὐτά. v. 566, εἰ γε δεῖ λαβεῖν αὐτόν scilicet κλέπτην. HEMST.

ead. l. 11. Ὅπως τε νῦν ἔχω) Non infitior, bonam esse locutionem: Noster in Hermot. § 30, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἐτι verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commodè respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, quoque *sim erga Te animo*, nota loquendi formula. Lucian. Ἀπ. περὶ τῶν Ἑ. Μ. Σ. § 14, ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχεχειρισμένα. Artemid. Praef. lib. IV, καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum aliter Demosth. Ep. I, p. 190 B. φήθην χεῖναι τὴν ἑμαυτοῦ γνώμην, ὥς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. Xenophon K. Π. VII, p. 116, οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. Liban. Apol. Socrat. οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis, exponi posse, & *quemadmodum nunc sim affectus*: quasi significaret, se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου) Benedictus enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic Micyllus expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud*. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. GRONOV.

ibid. Ἀμαθία μὲν) Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic Thucyd. ut patet etiam apud Plin. Epist. 7 lib. 4. hanc sic interpretatur D. Hieronym. Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat*. BOURD. Vertendum, *Imperitia audaces, segiores ad agendum ratio facit*. Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμὸς. designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. CLER. In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in Bourdelotii nota. SOLAN. II, c. 40. Celebris sententia, quam multi expresse-
runt. Procop. Goth. III, p. 256, ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἡκιστα εἰωθεν' ibi D. Hoefschelium hic Luciani locus non praeteriit. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 171. Synes. Ep. 153, ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ θράσους idem Ep. 79, Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρεῖον μὲν οὐδαμῶς, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δειλὸν

τε καὶ θρασὺ γίνεται. Sallustius etiam imitatur B. I. c. 7, ubi plura notat eius generis Iosf. Wasse. Quod autem pro λογισμὸς Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo Euripidem est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368 &c. paulo aliter Philostr. Her. p. 733, τὸ γὰρ ἐννοῦν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν Aeneam. HEMST.

Pag. 27. l. 3. Φ. καὶ Λ.) Bourdelotium laudo, quod nomina personarum, in alijs edd. omissa, editioni suae inferi curaverit. At istud laudare non possum, quod quae Luciani partes erant, eas Amico dedit. Lucianus ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte proficitur. Ipse itaque nunc Lucianus, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarrat. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς σεμνὸς) Similiter Alciphr. I Ep. 34, ut Berglerus observavit. HEMST.

ead. l. 6. Ὁμοίων λόγων) Ὁμοιοὶ λόγοι, sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud Homer. ὁμοῖος πόλεμος, ὁμοῖος θάνατος, ὁμοῖον γῆρας. BOURD.

ead. l. 7. Ὅλος) Defendi potest, etiam ex iis, quae notat I. Ienius L. L. II, c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβέβλησαι aptius conveniat: Tu, qui comis esse solebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris. HEMST.

ead. l. 12. Ὅδοῦ πάρεργον) Erasim. in eo Adagio. BROD. Ut te non morer. BOURD. Non est, ne te morer, ut habet Bourdelotius: sed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux. CLER.

ead. l. 13. Σκηνῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τριστόλβιος) Ter beatus atque felix. BROD. Sophocles apud Plutarch. de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599, p. 21: — ὥς τριστόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μόλωσ' ἐς ἄδου τοῖς δὲ γὰρ μόνους ἐκεῖ Ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἀλλοῖσι πάντ' ἐκεῖ κακά. SOLAN.

Pag. 28. l. 2. Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim haftenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri possit, sed se beatum esse tantum dixerat; quo dicto hic tantam tamque repentinam felicitatem, quae ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat hisce petit: ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidiissimus est. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μέγα in μετά. SOLAN. Emen-

datio certissima, quam praestant mox, οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ. pauloque post, μέγιστον μὲν οὖν quae si quis recte considerarit, nullus est dubitationi locus relictus; quare causa non erat, cur in re clara Miss. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro admirabile quid ac memorandum. Plato Apol. p. 16 E. ἀν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν. Phaedr. p. 123 I B. τόδ' οὖν μέγα λέγω. Xenoph. ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47, ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι. Leo Allatius, *At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi autumo: inepte, ut plura: vertendum fuerat, Etenim ego existimo, mortem eius admirabilem atque honestam fuisse: de Socrate praecedit, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος, mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* Aristocles apud Aelian. de Anim. XI, c. 4: ἐν δέ τι τοῦτο μέγα κρινεῖτ' ἐν Ἑρμιονεῖσι. Aelianus ipse I, 60, εἴτε γὰρ μὴ ἔχουσι πίδεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Iungitur aliquando θαυμαστὸν. Athen. ex Chamaeleonte VI, p. 273 D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. Chrysostom. T. VII, p. 422 B. οὐ θαυμαστὸν καὶ μέγα. quod apud eum frequens. Raphaelium vide ad 2 ad Corinth. XI, 14, 15. Notum proverbium: Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἐν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, nihil autem magnum & admiratione dignum. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. HEMST.

ibid. Κομῶς) Superbis. κομᾶν indulgere genio & elatum esse. Aristoph. Eq. ubi Schol. κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κίμην ἔχειν. κομῶν, ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Hefych. Suid. BOURD.

ead. l. 3. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεισθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem laetantur. BOURD.

ead. l. 7. Τετυφωμένον) In quibusdam τετυφωμένον sed recepta lectio sana est. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλάζων, ἡμβρονημένος, ἔσω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuere. Moschop. Hefych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. BOURD.

ead. l. 11. Εὐθὺ τῆς πόλεως) Recta ad urbem profectus sum. BROD. Romam intelligit. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰατρὸν ὀφθ.) Cyrus πέμψας παρὰ Ἀμασιν αἵτιες

ἰατρὴν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. *Medici ab oculis, ocularii:* meminit Scribon. Larg. § 37, 38. ubi vide Io. Rhodium. Οἱ ὀφθαλμικοὺς αὐτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen. de Ul. Part. X. Gloss. *Medicus ocularius, ὀφθαλμικός:* habet etiam Etymol. p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem oculariam medicinam primum fecisse* p. 328. HEMST.

eud. l. 16. Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν) Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat Solan. HEMST.

Pag. 29. l. 4. Εἰσαγγείλαντος) Hunc locum usurpat Casp. Sagittar. de Ian. Vet. c. XVI, § 32. Servorum ad ianuam sive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220 A. Xenoph. Symp. p. 510, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. HEMST.

eud. l. 5. Ἐν χερσὶ) Alciph. I, p. 104, χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα: ibi locus hic a Berglero productus. ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας, idem p. 140. HEMST.

eud. l. 6. Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένων) Vertit interpres, *posita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae descriptae erant*, quasi legisset τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον. Ego non video, qui salva Graeca phrasi dicatur καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων. At videtur Lucianus scripsisse καταγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *posita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conscriptae.* Ἀπὸ autem coniungo cum σχημάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorsus modo, quo infra § 24 quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος & Philosophia in Reviviscentib. c. 13, Κόσμος ἀπὸ τοῦ σχήματος. — Haec iam scripseram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter dispunctus legitur; nimirum, Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ σχημάτων καταγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus lector consideret. IENS. Nihil mutato opus est, quamquam insolentior dictio est. Et in Fl. existat γεωμετρίας, quod a Iensio in ea describenda, nescio quomodo, omisum est. V. A. Gell. I, 20. Iamblich. § 22. SOLAN. Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc disputo: si sit, ut esse debet, *tabella figuris geometricis descripta*, quorsum illud καταγεγραμμένον iam plane supervacuum & nulli usui? ergo refingendum πινάκιον τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένον, *tabula mathematicis quibusdam figuris conscripta.* HEMST.

ead. l. 8. Καὶ σφαῖρα καλάμου) *Et sphaera ex arundine.* Sphaerae huiusmodi κρικῶτοι vocantur. BROD. Καὶ σφαῖρα καλένου) Sic voluit interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mss. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. Theod. Marcil. monuit me se moniturum, tu consule. BOURD. Robertus Titius locis suis cōtroversis c. 14 lib. 11 relegit, καὶ σφαῖρα καλένου &c. & *sphaera Calani* &c. eaque de re quantumvis copiose disserit, aut potius disperdit opus: magister autem eius Yvo Villiomarus, sive is Scaliger est, aliud discipulo suo nihil praecipit, quam se non videre, quemadmodum sphaera ex calamo fieri possit. Utrique & discipulo & magistro eius fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco fila crassiora dici calamos sive culmos. Atqui eos id Theodoretus docere potuit Orat. III De providentia. Ὁργάνῳ γὰρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμῳ καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐκφυσουμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἀναρμόγιον ἐκείνην ἡχώ. Dixeris Latine, *Os enim, nempe hominis, instar est organi contexti de culmis athenicis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & sonum illum harmoniae plenum efficiens* &c. Idemque mox dentes oris humani cum athenicis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interiectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. MARCIL. Καλάμου videtur potius *arundinem* hic denotare. VORST. V. Th. Cr. Gruter. II, 457, ubi de *Calano* somniat nescio quis. Quin ipse id in Graecum contextum admisit Bourdelotius, & ante eum H. 1. Et ita sane videtur legisse in suo codice Micylus. SOLAN. Apud Brodaeum Thef. Crit. T. II, de Calano quaedam, nihil de hoc Luciani loco reperio. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ παντός) *Universi*, hoc est, mundi. BROD.

ead. l. 15. Τοσαύτην τινά μου λ. &c.) Interp. *Tantumque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas ilias, si quae unquam fuerunt, & aëtionas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est, *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, lusciniæ, lotusque Homeri nugae essent ad haec, vel, ut antiqua, stulta & deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus huius verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόντον. Graeci passim ἀρχαῖον & κρηῖον pro stulto & deliro sumunt. Comic. in Nub. v. 912, Σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος sed tu stolidus: v. 1360, Ὁ δ' εὐθύς ὡς ἀρχαῖον εἰς ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἀδεῖν τε πίνονθ'· at hic continuo subiecit,

stultum esse pulsare citharam & cantare inter bibendum. Sic Latini, antiqua. Negligimus ista, inquit Phil. I Cicero, & nimis antiqua & stulta ducimus. Et quemadmodum hic Lucianus ἀρχαίον ἀποδείξαι, ita Aristophanes Κρόνους ἀποδείξαι in Vesp. v. 1471: καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξαι Κρόνους τὸν νοῦν, & Tragoedos mente stolidos esse probaturum se dicit. Simili phrasi Noster παῖδας ἀποφάνειν dixit in de Mort. Peregr. § 11: ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae se pueros esse ostendit. Iterum sententiam hanc aliis verbis expressit auditor in Imag. § 13, ὁπότεαυ δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ἄδῃ &c. Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec sunt expertia cantus, (vel, canendi imperita:) quin & si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multisonam emittat. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 20.

ead. l. 16. Ὡστε τὰς Σειρήνας) Desuntum ex Odyss. μ'. Aristaenetus Ep. 1. Petron. Sat. BOURD. Spanhemium de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. καὶ ἀνδράνας) *Lusciniis.* BROD. Quas hic luscinius memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse, cetera non obscure innuunt. Consule Spanhem. 255, ubi de lusciniis multa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀωτὸν) De quo Homer. Odyss. 9. Eunap. Aed. p. 50. BOURD. De Loto Aegyptio consule Spanhem. 301. flos eius in nummis lilio similis. SOLAN.

ibid. Ἀρχαῖον ἀποδείξαι) Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat L. Bos, illa quidem vera sunt, & a Budaeo iam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen satis est affecutus huius loquendi formulae potestatem. Sic intellige: tanta me sermonum suavitate perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleteret. Ἀρχαῖον aliquando, quod iam vetustate obsolevit, atque ex usu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae.* Plato Ep. IV, ὥς οὖν ὑπὸ πάντων ἐράμενος παρασκευάζου, τὸν τε Λυκαῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὸν Κύρον, καὶ εἰ τις ἄλλος πώποτε ἐδοξεν ἦναι καὶ πολιτεία διενεργεῖν. Pessime Ficinus, *conare Lycurgum illum antiquum exprimere:* neque aliter, Stephano nihil monente, Serranus. Sed an vertemus? Sic igitur mores vitamque institue, ut Lycurgus ille & Cyrus stulti delirique sine ad te comparati: minime vero; sensus enim, si quid iudico, certissimus est hic: *Tu igitur, tanquam si omnium in te oculi*

sint coniecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & si qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praefuisse sunt visi, obscurati tuis laudibus obsolescant, & non sola amplius magnae virtutis exempla commemorentur. HEMST.

ead. l. 3. Φιλοσοφίαν ἐπαίν.) Improbitas nihil habet commune cum philosophia, multo minus improbi. Sic Plato in Ep. ad Aristod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὰν φιλοσοφίαν. COGN.

ead. l. 5. Πλούτου) Ad Arrian. de Exp. Alex. IV, p. 160, n. 48, Iac. Gronovius monet, ea voce exprimi factum illum ex nimia opulentia proveniente, & decori mediocritatisque despectum & negligentiam, denique excelsum fortunae nimiae strepitum; qui praegnans sensus in voce Graeca πλοῦτος & Latina divitiae non videtur animadverti ab viris magnis. Lucianus Nigrin. cum dixisset πλούτου, addit tandem subiungens χουσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάντῃ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. HEMST.

ead. l. 7. Τοῖς πολλοῖς) Vulgo. BROD.

ead. l. 9. Ἀνεπεπταμέν) Eleganter: animo patente, (sic uti Tacit. in Germ. c. 22, tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus &c.) quique infusam doctrinae copiam cupide recipiat: contra Quintilian. I. O. I, p. 31, maiora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non subibunt: quos modo cum vasculis oris angusti superfusam humoris copiam respuentibus comparaverat. Nonnihil dissidet illud Damascii apud Suidam in Δῶρος ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, animam eius tanquam velis expansis immisit in immensum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam laude digniora, & ingenio Damascii in seculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quidquid acceperat, Seneca dabit Ep. 99, p. 487. Est apud Hesiod. in Theog. v. 661, ἀτενεῖ νόφ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐληλεγμένον) Legendum ἐληλεγχμένον ἐλέγχω. BROD. Brodaeus Miscell. IX, cap. 6, corrigit ἐληλεγχμένον. Immo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed cum non hic tantum, verum & alibi apud Nostrum etiam in aliis huius verbi temporibus, litera χ sit plane extrita, (velut in Dialogis Mortuor. XXX ἐξεληλεγχται. ibidem ἐληλεγμαί. iterum ἐληλεγχμένον in Phalaride c. 9, & Pseudomanti c. 33, & in Asino c. 38. ut & apud Achillem Tatum lib. VI, p. 406, ὁ Σωσάνης αἰ-

δεσδεῖς ὡς ἐληλεγμένος) forte dicendum, id facilioris enun-
tiationis causa Graecos factitalle. IENS.

ead. l. 15. Ἐκ ζοφεροῦ &c.) Concepit hanc imaginem ex
illa mirifica Platonis spelunca sub initium lib. VII de Rep.
ubi tantum non haec eadem exitant verba. Saepius eo re-
spicitur, praesertim a Platoniceis: vide Alcibiades c. 27, Procl.
Th. Plat. pag. 7. Platonem ab Empedocle sumxisse docet
Aeneas Gaz. in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura di-
cemus ad Iamblich. Protr. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὡς τε δὴ τὸ καινότερον) Ut, quod absurdum
maxime est. BROD.

ead. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν) Sic reposuimus: ratio patet le-
genti. BOURD.

ibid. αὐτῶν) Ed. l. uti Vorstius emendabat. In reliquis
αὐτῶν, nisi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. SOLAN. Correctio
necessaria: unico tantum oculo laborabat Lucianus: § 2, τὸ
πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ unde liquet, quam inepte Bour-
delotius modo τῶν ὀφθαλμῶν reposuerit in ed. P. pro τοῦ
ὀφθαλμοῦ. HEMST.

ead. l. 6. Ἀρτίως) ἄρτι dicendum erat. Vide Ammon. v.
ἄρτι. KUSTER.

ibid. Γαῦρος) Haec clausula interpretatur illud τετυρωμέ-
νου § 1. BOURD.

ead. l. 9. Οἱ Ἰνδοὶ) Nonn. Dionysiac. BOURD. Cum In-
dos expeditione suscepta Bacchus debellare non posset, vi-
no tandem inebriatos fertur in potestatem redegisse: pro-
fert egregium eam in rem Duridis Samii locum Etymol.
p. 460, v. 49. Hoc etiam inter Bacchi strategemata reponit
Polyaen. I, c. 1. Plura dicam ad Luciani Bacchum. Recte
vero θερμότεροι τῇ φύσει nam qui calidiore sunt natura,
vinum avidius appetunt. de Scythiis quaerit Aristot. Probl.
III, § 8, cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. HEMST.

ead. l. 13. μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων) Sic apud Philostr. &
alios ἔρωτι μεθύσκόμενος. BOURD.

ead. l. 15. μεθύειν) Liban. Declam. XVI, p. 460 A. νῦν
νήγω καὶ σωζομένῳ τότε δὲ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγνῶουν.
HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. αὐτῶν) Aliquid supplendum
in hac oratione, ut series eius intelligatur hoc modo: Non
opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὥς-
περ καὶ οὐ θέμις ἐστὶ σοι τῆς δειξέως αὐτοὺς ἀκούειν ἐπιθυ-
μούντος καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis

eos audire, praesertim cum ille, qui audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio Luciani. CLER. Micyllus & Benedictus ita verterunt, ac si legissent αὐτοῦ αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit, ut egregie M. Gernerus animadvertit ad Philop. p. 97, qui propterea auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecipisse quasi, idemque sibi voluisse existimat, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν τῶν βοταομένων ἁκότειν οἶμαι δέμῃς neque omnino insolens esse arbitratur, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Haec quamquam ingeniose sunt cogitata, & adiuvari videntur ab iis, quae scriptissimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupulus ingratus; cuius amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἂν σοι, vel porius, ne suo casu verbum destituatur, ἂν του, οἶμαι, δέμῃς sensu aperto, neque enim ne fas quidem, opinor, est contemptum aliquem repellere ab audiendis tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si & amicus sit, & similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἂν, neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem &c. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ, virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790 B. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὁρθῶς ἔχον. Dion Chrysi. p. 401 A. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελγεῖς. Artemid. IV, p. 198, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχετο τάγε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. Apollon. Rhod. I, 122, 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἑάν. HEMST.

Pag. 32. l. 4. Σπεύδοντα καὶ ἀ.) Homerus II. Θ, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. BROD. Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumta ex illo Homer. II. Θ, 293, Ἀτρεΐδη κύνδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas? Eodem allusit Od. Ω, 486, Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. Iam dudum promptam ac cupientem his Pallada dicitis Exciat. — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem,

ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. COGN. De hac paroemia copiose paroemiogr. & Erasim. BOURD.

ibid. Καὶ εἴγε μὴ ἐφθης) Calasir. apud Heliod. lib. 2, ὧδινω δὲ καὶ οὕτω πρὸς τινὰς ἐξείπειν· εἰπον ἂν τὰ ῥα καὶ τοῖς καλὰ μοῖς κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. BOURD.

ead. l. 11. Τῶν παιδικῶν &c.) E Platonis Phaedro, cuius locum expressit quoque Maxim. Tyr. Δ. 38, p. 387, ubi vide D. Heinsium. Non iniucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in Plutarch. περὶ Αδ. pag. 513. Symp. VI. Qu. 6. Eunap. Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν iungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in Aeliano Kuhnius optime coniecit αὐτὰ) tum viderimus, an quidquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν αὐτῷ, αὐτῇ συνειδυῖα ratio longe dispar. HEMST.

ead. l. 12. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) Emenda αὐτοῖς secum; apud animum suum recordantur. Plus centies in hoc scriptore erratum est in huius voculae spiritu. Est autem αὐτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paulo ante dixerat Noster ἀνακυκλῶν πρὸς αὐτὸν, vel αὐτὸν, τὰ εἰρημένα. & paulo post τοὺς λόγους πρὸς αὐτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54, βρεῖθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem Aeliani, quam iniuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II, c. 20: Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρῶτον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἴσεται ἑτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὰ· alius αὐτά. At vero αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, est, singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere; pro quo Lucianus noster in Sacrificiis c. 1 ait, πρὸς αὐτὸν ἐξετάζειν. in Herodoto c. 1 & 7, σκοπεῖσθαι πρὸς αὐτόν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppleta praepositione σύν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito Luciani loco; sic alibi, ut in Scythia c. 6, λαλεῖν αὐτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον αὐτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud Nostrium in Hermotimo c. 51, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. IENS. Cl. Ienf. αὐτοῖς, & Tim. c. 32, πρὸς αὐτόν. Ael. V. H. II, 20, αὐτῷ ἐξετάζειν; ut Lucian. πρὸς αὐτόν, Hf. c. 1. SOLAN,

Pag. 33. l. 1. Τότε) Pro τότε legendum esse πότε & sensus suadet & vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut & praecedens ἀρτι. Vide amplius, si lubet, Nouv. de la Rep. des lettres 1702, p. 513. SOLAN. Intellige, tunc, cum praesentes ipsis adessent. Tollit omnem dubitationem Lucianus, qui mox, τοὺς λόγους, οὗς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. HEMST.

ibid. Προσάφιντες τὴν √. &c.) Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes: quid tandem non vacat? an ἀνιάσθαι, molestia affici? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνεῖσθαι, hoc est, relaxari animo, praesentibus obiectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus possit. CLER.

ead. l. 3. 'Εν τοῖς ἐν ποσὶ) Prius ἐν vacat. BRON. Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ praesentia. Proverb. Pind. Pythiis Od. η', τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι. Anacr. ξυλίνους ἐστραγάλους ἐν ποσὶ, ante pedes. Terent. Adelph. Sic passim apud Lucianum, ut in Dial. Mort. XII, XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piscat. § 32, & passim alibi. BOURD. Bourdelotius delet primum ἐν ita & ante eum fecit Brodaeus in Miscell. IX, c. 6. Ego vero Lucianum scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι, plane ut in Mortuor. Dialog. XIII, οὐτὼ γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15, Καὶ μὰ Δι' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1, Ὡς μὴ πάνυ ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conscrib. Historia c. 38, Μῆτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ κλείτου σφαγῇ. in Bis accusato c. 11, Καὶ ἠνιῶμην ἐπὶ τῇ τοῦ πτόγανος ἡμοιούτητι. in de Gymnasiis cap. 38 E. Ὅρῃς μητέρως ἀνιῶμενος ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epistolis Saturnalibus c. 20, Ἦττον ἂν εὖ ἴσσι ἠνιῶμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet auctori nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. IENS. Τοῖς ἐν ποσὶν ed. I. uti Vorstius emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut Iensii emendatione opus non sit. SOLAN. Si § 21 vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est causae, cur hic tolerari nequeat ἀνιάσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo Iensii coniecturae idoneis exemplis munitae subscribo. Arat. Phaen. v. 196, φαῖνς κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra Apollon. Rh. IV, 997, — φαῖνς κεν εἰς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. 'Εν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII, § 4, ἐτερέπῳμην ἐν αὐτοῖς. HEMST.

ead. l. 4. Φίλος. οὐ παρ.) Hoc est, *Philosopho non praesente*, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. CLER.

ead. l. 7. Ἐς πυρρὸν) Pharo cuidam impositum. BROD.

ead. l. 10. Τὰ αὐτὰ) Sic verissime L. & ed. I. Reliquae τὰ αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος) Demacneta apud Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Κωμικὸν) Eupolidem. BROD. Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a Diod. Sic. lib. 12:

— Περικλῆς Ὀλύμπιος

ἤστραπτε, ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

Πειθὼ τις ἐπεκάδιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι,

οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις.

Cic. lib. 3 de Orat. de Pericle loquens: *Cuius in labijs veteres Comici, etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerent, tantumque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus, qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret.* BOURD. Diod. Sic. XII, Cic. de Orat. III, 34, & in Brut. 9 & 15. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐγκατ. τι κ.) Confule Plinium Secundum libr. Epist. primo circa finem. BROD. De Pericle hic versus ex Eupoli citatur: — ὁ μόνος τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις. COGN.

ibid. Τι κέντρον) Immo τὸ κέντρον: nam quod vulgatur, ad minuendam laudem citius pertineret; cum tamen in Nigrino misticos orationis aculeos, quos haud secus, ac Pericles, in auditorum animis intigebat, celebrare constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique Eupolidis versus: — καὶ μόνος τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις: nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in Demosth. Encom. § 20. ibi plura dicam. HEMST.

ead. l. 15. Π. ὃ δ. μ. ἀνακρουόμενος) Insulse admodum interpretes: *Cessa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud est μικρὸν ἀνακρουόμενος, quam μικρὸν ἐπανιᾶν apud Xenoph. Κυρ. II. I. Metaphora desumpta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρὸναιεν dicuntur, qui remis inhibent cursum navis & paulatim retrocedunt, uti docuere viri magni I. F. Gronov. lib. IV Obierv. & I. G. Graevius ad Lucian. Ver.

Hist. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι sumuntur pro *retrogradi*: ita apud Aelian. Hist. An. III, 13, κρούεσθαι τὸ πτερόν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦσι similiter allusit Lucianus ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta iubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud Comicum in Ran. v. 271, ὦ παῦσι, παῦσι, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Sensus itaque Luciani hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogradere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἥδη τὰ εἰρημένα. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 21. Rectissime L. Bos. Indidem metaphoram duxit Aristaeus. I Ep. 5, p. 28, ὁ τραχὺς ἐκείνος ἐνέφηνε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aequè placet, atque ἐνέκλινε) γέρον, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο: contra quam Propert. III, 13, v. 44, *Nescit vestra ruens ira referre pedem*. Mercerus elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc Platoni lux est inferenda in Phileb. p. 371 E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν εἰχῆσεται πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum Budaeo in C. L. G. p. 460 *exordiamur* sunt interpretati, scilicet a pulsis tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraeos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcunque ferri poterat: longe deterius Serranus. Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit I. Fr. Gronovius in observatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At apud Platonem utrumque, non minus ἐκπίπτειν, quam ἀνακρούεσθαι, a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus*: sequitur autem, ne quid scrupuli superfit, καὶ τὰχ' ἌΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in Luciano ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀναγεσθαι apud Aeschin. Eryx. c. 2. ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui interpretes aberrant. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Φρυκτωρία) Lege ex Suida: λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυκτωρία: non φυκτωρία, ut in Ms. vitiose habebatur. CLER. In ipso Cod. V. scriptum est

φρυκτοῖαι, & πυρσοὶ non πυρσόν, quod in ed. A. legebatur. HEMST.

ibid. l. 4. Εὐπολίδου) L. Εὐπλίδος. IDEM.

Pag. 34. l. 3. Ἄλλ' ἐκείνο) Latini, at illud: formulam elegantem bene Livineius illustravit ad Plin. Paneg. c. 73, ne omisso quidem hoc loco. HEMST.

ead. l. 5. Ὑποκριτὰς) Plato Charm. pag. 468 C. ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατίθεντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα: contra Philostr. V. S. pag. 607 de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγωδίας λαμπρὴν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὐ ξυνιέντα, ἐπαξία τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγγασθαι. HEMST.

ibid. τῶν συριττομένων) Qui sibilum excipiunt. BROD. Sic pag. seq. ἐκουρίττης, & ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, rusticitatem, plausu incommoesto. De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparisonem saepissime usurpat: ut & illam § 11, τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλὰκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος &c. BOURD.

ead. l. 7. Ἐκβαλλομένων) Exactorum e theatro, phrafi Terentiana, ex prologo Andriae. CLER.

ead. l. 11. Αὐτὸν) Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis; ut in αὐτὸς ἔφα' qua de re iamdudum monuerunt eruditi. HEMST.

ead. l. 13. Τοῦ δράματος) Persistit in metaphora. supra est, καὶ τοι τῶν δραμάτων πολλὰκις εὐ ἐχόντων. BROD.

ead. l. 15. Συνεκπίπτουσα) Una cadens. Cadere dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δράμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi interpreter in hac voce postea celsitasset. CLER. Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονούσα, Si mecum reiciatur, measque partes dehonestet. Sic apud Basileenses & Bourdelotium Miccyllus & huius imitator Benedictus. Non secus ac ἀσχημονεῖν idem plane sit notetque, quod καταισχύνειν § 11, quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane Lucianus negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meae partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur, simul reiecta & per meam operam, vel quantum ad me, meas partes, personam, apparens indecora. Ἀσχημονεῖν neutrum est, non activum. Id Lucian. Vol. I.

debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promtaque habere illa Cebetis ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναῖξιν δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπακύνειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Tò ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἐμὸν, τότε ἐπ' ἐμοί, τὸ δὲ ἐμὸν, τοῦμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τότε κατ' ἐμέ. Dinarchus contra Demosthen. in fine, ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦμὸν τῆς κατηγορίας ἤκει, βεβήθηκα. Apud Maximum Tyrium Dissertat. 6 ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξότεραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι παρασκευάζω. GRON.

ibid. Ἀσχημονούσα) Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quando personae, cuius partes agit, dignitatem non tueretur neque implet: sic posuit Epictet. Ench. c. 59, ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχημόνησας. Simplicius ad eum locum saepe. Athen. XIII, p. 583 F. ἐν ἀγωνί οὖν πότε αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνέβη. Egregie Synes. de Prov. I, p. 106 C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς γραδὸς (προσωπείῳ) εὐδοκίμων στεφανοῦται τε καὶ κηρύττεται, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλύζεται καὶ συρίττεται, ἔστι δὲ ὅποι καὶ λίθοις βάλλεται ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exhibiti, συρίττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. Demosth. de Cor. p. 516 F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον quem verbi usum iam Budaeus observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι unde ductum illud Aeschinis Dial. III, c. 12, δῆμον παύγων ἐκβαλλόμενον, συρίττόμενον &c. nam sic apud Stobaeum rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πῶρῳ που κάθηται parique modo in proximo Synesii loco, ἔστι δὲ ὅπου. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. & B. 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. SOLAN.

ead. l. 4. Μέλον) Curiae est. BROD.

ead. l. 6. Τὰ ἄλλα) Hoc quid sibi velit, aequè intelligo atque interpretum, quod ad cetera allinet. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem Harpocratiōi deme in Ξενίζειν τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τᾶλλα. alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀναβ. § 33. HEMST.

ead. l. 8. Ὡς ἄμ. ἦν) Quod ipse narravit auctor. BROD. Quamquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἄπ' ἐμοῦ ἦν scripserit Lucianus? Si quid minus

dignum videat dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quasi adlium, aliterque forte ab ipso poeta pertractatum. Sensus haud dubie elegantior & plenior. Nam si *αμεινον* fuerit, quod cogitandum sit dictum fuisse ab poeta, cur *αλλως* additur, quod *ἐν τῷ ἀμεινονι* iam inclusum est? Nihil ad coniecturae huius commendationem addam, cum ex literis earumque ordine ac forma in *αμεινον*, & *ἀπ' ἐμοῦ*, spectatis, sponte pateat proclivissima commutatio. Ceterum huic loco similis occurrit alius apud Nostrum in Rhetorum praecept. c. 12: *Γελοῖσιν γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντραφεῖν πού περὶ τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι.* *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus sim, ut ne alicubi latens, heroa, cuius personam ago, conteram.* IENS. Formula loquendi, ὡς *αμεινον* ἦν, quae utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corrigebant non satis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud Hesiod. in *Ἔργ.* ad Persien fratrem v. 570: *Τὸν δὲ μετ' ὀρθροῦν Πανδίωνις ὄρτο Χελιδὼν ἔς φαιος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἰσταμένοιο. Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμένεμεν ὡς γὰρ ἀμεινον.* & apud Homer. II. A, 217: *Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολαμένον ὡς γὰρ ἀμεινον.* Ita hic Lucian. ὡς *αμεινον* ἦν, sic stat melius. Pro eo, quod hic dixit, *ἐκείνο εἶπον πρόχειρον, ὡς ἀμεινον ἦν*, alibi habet, *διεῦθυνον* in *Prometheo* § 14, *Εἰ τι μὴ καλῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνετε.* L. BOS Obf. Crit. c. V, p. 22. Aberrat L. Bos. sensus est: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse disputata. Haec Luciani mens ex sequentibus manifestum in modum patet: quam ob rem I. Iensii coniectura, licet ingeniosa, non inviti caremus. Recte Brodaeus intellexit. *Ὡς* omnes edd. non *ὡς*. Alciphr. p. 392. HEMST.

ead. l. 9. Διεξήει) Referebat. BROD.

ead. l. 12. Ἐοικας γοῦν &c.) Cum his sunt conferenda, quae Socrates apud Platonem ad Critiam, ut omnem ipsi animam tergiversandi eripiat, in *Dialogo* cognominis initio dicit. HEMST.

Pag. 36. l. 1. Τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco colligendi potestatem in isto verbo probat Budaeus C. L. G. p. 335. recte quidem: sed alia structura Lucianum dedisse credo, *eis τὴν μνήμην συγκ.* tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita me-

liorum usus iubet: Xenoph. Cyrop. I, p. 15, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολυμικρότατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκλῆ-
μισθε. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτῷ) Legendum cum interprete, αὐτῶν nihil opus est illis. CLER. Editio Salm. & ex ea Amstelædamensis pessime dedit, οὐδὲν οὖν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· ubi sensus & ratio loquendi postulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. IENS.

ead. l. 5. Διαμέλλης) Interpr. *si prolixior fueris. Lege Διαμέλλης, si cunctatus fueris.* CLER. Ante Διαμέλλης, vitio in vetustis praesertim edd. solemniter iamdudum hoc de loco monuit Iungermann. ad Long. p. 227, & in re nota pluribus exemplis, si quis desideret, uti non est gravatus. Artemid. Praef. p. 2, προετρέφατό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Restitue Hesychio in Κατουρίσας, καὶ μὴ διαμελλήσας. A. Schottum fefellit in Zenobii C. I. n. 18, ἐμέλει scriptum pro ἔμελλε. Bergler. ad Alciph. p. 181. HEMST.

ibid. Παρὰ τὸν ἀγῶνα) Alludit ad certamina scenica Dionysiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. A. Gellii N. A. XVII, 4. CLER.

ead. l. 9. Ῥῆσιν τινα) Sensum vidit Micyllus, *iuxta quendam & continua oratione*, perperam relictus a Benedicto: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem *τινα*, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν *μίαν, unam & perpetuam orationem*: pariter ac Thucyd. V, 85, ὅπως δὲ μὴ ξυνοχῇ ῥῆσει &c. cuius vice mox sequitur ἐν λόγῳ nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. Aristoph. Acharn. v. 415, Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν· ut apud Platon. de Rep. X, p. 755 E. Tragici heroes μακράν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, praelongam orationem extendentes in lamentationibus. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit I. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. 15, p. 125, & post eum Gisb. Cuperus Obs. I, 16, in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χῆσις in Euripidis Scholiaste legi debeat ἡ ῥῆσις, cum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χῆσις de poetæ, qui proferatur, loco poni scivit Billius Obs. Sacr. I, c. 21. Vid. Iof. Scaliger. ad Varron. de R. R. p. 211. HEMST.

ead. l. 13. Χρυσίδας) Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: Budaëus apud H. Stephanum ex hoc solo notavit loco. Paene mihi persuadeo, legendum esse ξύστιδας· ξύστις enim exponitur, ἑνδυμά τι τραγικόν. Harpocr.

Hefych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70, *Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς*. In hoc etiam instrumento recenset Poll. IV, 116. Vid. Durid. apud Athen. XII, p. 535 F. HEMST.

Pag. 37. l. 2. *Μεῖζον τῆς ἐμ. κ. προσ.*) Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis Gabii Bassi apud A. Gellium V, c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput, inquit, & os cooperimento personae testum undique tantum vocis emittendae causa pervium &c.* Vide praefertim p. 127 Gemmarum Leon. Augustini. CLER.

ead. l. 5. *Συγκатаσπάσω*) *Ne lapsus tecum traham heroem*: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exhibiler, eumque tecum contemptui obiiiciam. Absurde hic vertit interpret. CLER. Plato de Rep. V, p. 651 B. *ἀλλὰ μὴ σφαλεῖς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὲς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ζυνεπισπασάμενος κείσομαι* ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud *πесὼν* vel *οὐ πесὼν γε κείσομαι* quod ab athletic profectum ad alia quoque migravit: vide D. Heins. L. Th. c. VII. Luciano verbo Galenus usus, *Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκатаσπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὥς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταισμάσι*. Xenoph. K. Π. V, p. 85, v. 40, *φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σύρον ἐπικράτειαν συγκатаσπασθέντα*. Quod veretur, ne faciat, Lucianus, id Aeschini contigit Oenomaum agenti, si Demosthenem audimus de Cor. pag. 503 E. *ὃν ἐν Κολυττῷ ποτε Οἰνομάον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας*. HEMST.

ead. l. 11. *Φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοι*) Hic unus e praecipuis Luciani scopus. Hinc illa in Aristotelem & Peripateticos proelia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus Cicer. Tusc. 1 & 5. Hanc saepe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in Dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. BOURD. Sumsit ab Herodot. VII, 102, *τῇ Ἑλλάδι πένιν μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι*. HEMST.

ead. l. 16. *Παραπαιδαγωγῶσι*) Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare*. Plutarch. feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321 B. fabulosum esse affirmat Egeriam *δαίμονα σοφὴν* amore captam operam dedisse Numae, & *παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν* aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. Clem. Alex.

andrinus ea, quam dixi, tralatae orationis virtute Plutarcho non dissimilis, Paedag. III, p. 247 D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἀμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέλεγκτον. Ceterum Atheniensibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud Thucydid. II, 41, esse dicit τῆς Ἑλλάδος παιδείουσι & Dicaearchus p. 10 testatur, ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τὸ ἰδούην καὶ ΒΙΟΤ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει eo spectat Menedemi dictum a Plutarcho laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem iuvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Luciano conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat Plutarch. Symp. I, Qu. 2. Athen. IV, p. 159 D. HEMST.

ibid. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης) Tangit foeditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum Lucian. in Lapith. & alibi. Liban. Theophrast. in Charact. BOURD.

Pag. 38. l. 2. Ἀκολουθῶν ὄχλῳ) Mancipiorum. BROD. Refert ad multitudinem officiorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic § 20, & in Catapl. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ ποικίλη ἐσθῆτι) Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. § 27, ποικίλα ἐνδύς, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quae in quibusdam Graeciae urbibus vestes muliebres. D. Basil. ad Gregor. Theolog. Apul. alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. Suid. νόμος Ἀθήνῃσι τὰς ἐταίρας ἀνθίνα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino verum. idem Suid. ut & apud Romanos, Lege Oppia. Liv. Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Poteest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achil. Tat. lib. 3. BOURD.

ead. l. 4. Ὡς το ζῆλ. εἶναι) Non prout oportebat, expressit interpretes Benedictus: omnibus quidem Atheniensibus in admiratione erat. Tu potius sic verte: ipse quidem putabat, se omnibus Atheniensibus esse admirationi. VITRING.

ead. l. 9. Θλίβων) Athenienses servis suis obtemperans. BROD.

ead. l. 10. Στενοχωρῶν) Utrumque verbum iunxit Alexand. Aphrod. Probl. I, § 47. Saepius in Artemid. Θλίβεις καὶ στενοχωρίαί & Paulo ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priori Θλίβειν diffungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed

Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: Machon apud Athen. XIII, p. 582 B. Ὁς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥηδίας Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχωρεῖν, cuius exemplum in H. Stephani Thef. nullum est, Plutarchus habet de Exil. p. 601 D. HEMST.

ead. l. 14. Δεῖ στρατ.) Tanto comitatu nihil opus est. BROD. *ibid.* Ἀκούων ἂν) Micyllus, audiens, quae res erat: Benedictus absurdus, quae dicebat. Istud tam frigidum ἂν a Luciano profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδην: nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus eius insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. Herodot. IX, 38, ὡς δὲ ἄδην εἶχον κτεινοντες. Clem. Paed. III, p. 259, ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδην διείλεται. De Zenone Diogen. L. VII, 16, εἰ δέ τινα ἐπικώπτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τῷ ἐπισκώπτῳ περιστάλαμνος, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πῶς ῥῶθον si quem reprehenderet, id teste aculeaque velut praespilato, & non palam ad satietatem usque dicta ingerens. Haec vulgo male vertuntur. Illa Luciani proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην &c. Oët. Ferrarius habet de Re Vest. P. II, Lib. IV, c. 13. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Ἐὰρ ἦδην) Iam ver adventat. BROD. Athenienses, inprimis Attici φιλοσκώμμοι, &c, Dicaearcho teste p. 9, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων quamobrem, si quis conspicio quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam iniurebant iocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit Anaxandr. apud Athen. VI, p. 242 E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex Harpocr. in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάντιον &c. Atque haec est causa, cur oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quidquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Graecos: apponit Lucian. de Dom. § 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυται τὰ ἀνθ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὅσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λευκῶνος εἰς τὴν ἑμμελῆν quibus affirmari potest P. Cunaei emendatio in Nonno p. 104. Τὰς de homine, qui vestimento versicolore fit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat Aristoph. Ach. v. 63. nam quae praeter hoc Scholiastes profert, nullius apud me sunt pretii. Philostr. Ic. II, c. 32, ὁ βασι-

αὐτοῖς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτοῖς, οἷον ταῖς. in Heroic. p. 724 ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ, sic capiendum putat Cuperus, quasi homines urbani matrem huic iuveni stolide superbo meretricem obiicerent Obs. II, 8, p. 289. neque dissentio: sed ista cum scribebat, ubi narrat Lucianus, quendam introiisse theatrum indutum veste varia, minus attendisse Cuperum satis patet. HEMST.

ead. l. 2. Τάχα τῆς μητρὸς) Vestis haec matris eius est. Erasmi. in adagio: Quem mater amicum dedit observare. BROD. Subintellige ἰμάτια: forte hae vestes sunt matris eius: nam vestes variae muliebres erant, non viriles. Inepte interpres, fortasse suae hic est matris. Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? CLER.

ead. l. 4. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος) De horum numero, materia & usu plene alibi. BOURD.

ead. l. 7. Δημοσία πεπαιδευμένος) Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται qua de re dico copiose alibi. BOURD.

ead. l. 11. βαπτὸν) Colore aliquo infectum. Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. Aeschin. κατὰ κτησιφ. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. BROD. Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide Theophr. Char. XI περὶ μικρολογίας sub finem. CLER.

ibid. βαπτὸν — νόμον) Νόμος γὰρ Ἀθηναίων, ut Suidas ait, τὰς εἵπαιρας ἀνθὶνα φορεῖν. VORST. Legis huius Atheniensium ne Meursius quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Δημον. c. 16. Consule Suidam v. βαπτὰ, & Aristoph. p. 55. Sed qui sit, inquires, ut pauper vestem non haberet, nisi βαπτὸν? Forsan & hic pulla intelligenda est, quo sensu apud Athen. in Comico sumitur, 290 C. SOLAN. Solum huius legis testem producunt Lucianum I. Meursius Them. Att. II, 34, Panath. c. XIV, & Sam. Peritus LL. Att. pag. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, discerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Deorum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenoniā spectari noluerunt: πορνοβοσκὰς βαπτὸν ἀμπετχόμενος τριβὰς.

νον apud Dion. Chryf. Or. IV, p. 75 A. Vid. Poll. IV, 119, 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνδρῶς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: Sam. Petitus ad LL. Att. p. 476, Kuster. ad Suid. in Ζάλευκος. Floridas autem eiusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e Luciani Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solemnī victores in urbem patriam invehabantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est Ez. Spanhem. ad Iulian. Caes. Preuves des Remarq. p. 129. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex Suida supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφοροῦσιν, βαπτὸν ἢ ἀνδρῶν ἔχον ἱμάτιον, ἀγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod affuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. BOURD.

ead. l. 14. Τοιαύτη ἐσθῆτι) Recte sane, si sequeretur χρώμενος nunc scribendum puto, ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quæmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. HEMST.

Pag. 40. l. 8. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν) Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τοῦ ζῆν, luctari, genio indulgere: de qua dixere viri doctissimi. Cetera huius paginae in Gallo. BOURD.

ead. l. 11. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. infedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. Demost. pro Cor. p. 521 C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν qui locus, cum in Rhetorum esset icholis pervulgatus, (vid. Theon. Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis Plutarch. T. II, p. 97 D. & saepius alibi: Herodian. I, 6, τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι adde Damasc. apud Suid. in Ψυχὴ acculabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri, teste Cicer. de N. D. I, c. 40. metiri suis commodis omnia, id. de LL. I, 14. Phrasin Noster variavit Πατρ. Ἑγκ. § 10, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic Muson. Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Eius generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum τῶν

a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multa habet assimilia Longin. Sect. ultima. HEMST.

ead. l. 14. Πατρύειν) M. Brunnerus ad Palaephat. c. 45 utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & πατρύειν agit. HEMST.

Pag. 41. l. 1. Διεσφορότα ἁσμάτων) Διεσφορότα ἁσματα, quae aliis κατεργότα μέλη, in fallor. BOURD.

ead. l. 2. Μεσται) Ex Homero. quales perpetuae parodiae in Luciano. BOURD. Ex Arato haec in prooem. de Iove, quae in rem suam, qui mos ei sollemnis, vertit noster. Versus Arati habes Προμ. c. 9. Confer cum his Plutarch. 1257; 1. SOLAN. Aristid. T. I, p. 98 C. μεσται δὲ ἀγοραί, φασί, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν καθέκαστα ἐξηγουμένων τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυαῖς. quomodo oraculum apud Demosth. in Mid. p. 611 D. hoc passio corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυὰς ἱστᾶναι ὠραίων Βρομίῳ χρόνον ἀμμιγα πάντας editur εὐρυχόρους, ὠραίων, χάριν. Εὐρύχωρος idem est, quod εὐρύχωρος apud Homerum, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud Aristidem consuetum illud in adagiis usurpandis φασίν· ergo vel a proverbio iam ante communi Aratus summisit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit Dion Chrys. Tarf. I, p. 408 D. ἢ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' ὧτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται & alter Iohannes T. VIII, p. 291 B. ἢ τῶν ἀσέμων θεαμάτων κακία, ἢ διὰ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διὰ τινων θυρίδων τὸν ληστὴν ἐπεισεύουσα. HEMST.

ead. l. 3. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex Arato: πᾶσαι μὲν ἀγυαί; Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. BROD.

ead. l. 4. Πᾶσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) Suet. Lamprid. in Elogab. BOURD.

ead. l. 7. Τῷ ἢ δὴ ...) Sic recte P. & I. In reliquis δὲ legebatur. SOLAN. Scilicet ἡδονῆς quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex ed. I. At structura mihi videtur rudior paululum & incukior, quam ut a Luciano proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῶλον τῶν ἡδονῶν· quanto venustius exhibit & rotundius, τρυφῆς δὲ βεούσης, quod ego quin Lucianum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδίσιας vel

rebus Venereis usurpavit Homer. Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam I. Scaligero ad Fest. in *Affasim* assentior: Barneſius ab ista veterum opinione imprudenter disceſſit. Tum elegantiam verbi παρασύρεται non ceperunt interpretes, nec ſane Budaeus C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt: Ariſtoph. Equ. v. 524. mallet etiam in Phil. de Mon. p. 814 E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro περισυρῶσι Arrian. Epiſt. IV, 9, ὡς ὑπὸ ρεύματος παρασύρησαν. Congruit haec potestas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ὀπικλ. HEMST.

ead. l. 8. Ἀνευρόντοαι ὀδοί) Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad Petron. & alibi hoc opere. BOURD.

ead. l. 10. Φύλον) Horat. Carm. I Od. III, 29:

Post ignem aetheria domo

Subduſtum, Macies & nova Febrium

Terris incubuit Cohors. SOLAN.

ead. l. 12. ἱλυ) *Limo ſemper impletus*: forte ὕλαις, ut infra in Prometheo. BROD. Angl. ἱλύος quod ferri poteſt, ut & adſcripta leſtio. quid ἔρημος ὁ χῶρος, dico alibi. BOURD. Ex I. ed. P. & Angl. Codd. haec ſcriptura. διίης in reliquis, quod pravum. Cui neutra leſtio placebit, legat, per me licet, ὕλης, ut in Prom. c. 12, ἀγρίον τι χρῆμα καὶ ἄμωρον, ὕλαις ἅπαντα καὶ ταύταις ἀνήμεροις λάσιος. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις) Fuit, cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam ſimpliciter pro abundare dici. Nunc iuvat alia quaedam in hanc rem addere. Noſter in Scythia c. 9 urbem quampiam poëtae cuiuſdam verbis appellat ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, omnibus bonis abundantem. Ἀνθεῦσαν quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur Politianus Lib. I Epiſt. 2. Sic apud eundem Noſtrum de Domo c. 9, οὐρανὸς ſtellis variegatus elegantiffime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρὶ. Herodotus initio libri III, Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud Euſtathium ad Iliada ex veteri poëta, τοῖς δὲ τέθνηκε πόλεις, λαοὶ δ' ἀνθεύουσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos florere pro abundare poſitum. Cato apud Soſip. Charifiſium: *Postquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert, mare velis florere videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profeſſi ſumus.* Livius XXI, cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis ſo-*

lum, sed etiam visloriae bonis floreunt. Plane ut poetae illi
 ἀνθεῖσα ἀγαθῆς. Livius iterum XLI, c. 11: *Florere* (Per-
 sea) *praeterea iuventute, quam stirpem longa pax ediderit: flo-
 rere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & secun-
 do loco quid *florere* aliud, quam *abundare*? IENS. Quid audio,
 διψης πικυπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρο-
 λογία ne in poeta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum
 in Luciano; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum
 laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam
 male collocaret? nam quod apud Aeschylum legitur in
 Agam. v. 668, ἀνθῶν πέλαγος νεκροῖς, exponendum est,
mortuorum cruore rubens mare, quod & Stanleium praeteriit;
 vel, si mavis, *spumans*, de qua vocis virtute Berglerum
 vide ad Alciphr. I Ep. 1. neque me fugiunt illa Platon. Po-
 lit. p. 538 E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος
 ἔξανθεῖ τοῦ χρόνου. de LL. IV, p. 827 F. ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ
 θύριοις &c. ζυμυτον ἐπανθεῖ & similia plura: verum ista
 huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Hu-
 ius igitur criminis ut Lucianus. absolvatur, refingendum
 puto αὐχμῆι cuius verbi opportunissimi sane fieri vix pot-
 est, quin Noster meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος
 ὁ ἄγρος, διψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίας. Διψης, inquam: nam
 quod ex ed. I. profertur ἰλύος, multum huic scripturae post-
 habeo. Agris arentibus & longo aestu squalidis διψα tri-
 buitur & διψᾶν. Διψία κόνις, ξηρά. Hefych. quod a Sopho-
 cle sumtum in Antig. v. 252. ἀοικητος καὶ διψιος γῆ, Clem.
 Alex. Strom. I, p. 317 C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit:
 neque obscurum est, cur λιβύνης διψάδα γαίαν dixerit Op-
 pian. Cyn. IV, 320. Eumenius, *Libyae arva sitientia: nam,*
ut scribit Mela I, 4, pleraque eius inculta, & aut arenis ste-
rilibus obdusta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt: no-
 tum est illud Virgilii — *ubi hiulca sibi findit canis aestifer ar-*
va: praetereo πολυδιψιον Ἄργος, quod varie veteres expli-
 cuerunt, Horatii *siticulosam Apuliam*, Columellae, *aridum*
ac siticulosum solum. Percommode Dionys. Perieg. v. 182 de
 Libya: Ἡ γὰρ διψήρη τε καὶ αὐχμήσσσα τέτυκται: pariter
 in Aristoph. Nub. v. 440 iuncta reperies διψῆν & αὐχμῆν.
 Lucian. Δ. πρὸς Ἡσ. § 7, ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβη καὶ διψή-
 σωσιν αἱ ἀρουραι &c. τῷ διψεῖ αὐτῶν. Eleganter vero de men-
 te, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tantquam ar-
 idum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum pro-
 ventu squallet horretque: Chrysof. T. I, p. 500 B. τῆς δὲ

ψυχῆς ἡμελημένης, ῥυτίσεως, αὐχμώσεως, λιμῶ διασθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere iuvat. HEMST. CL. Hemsterh. αὐχμεῖν, ac propemodum persuadet, propter iunctum διψῆς vocabulum, quod αὐχμὸν comitem habere solet, & quia verba διψῆν & αὐχμεῖν alibi iungi, exemplis probat. Verum quando ait, *verbum ἀνθεῖν laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum male collocari*, adeoque ad malas res eius usum non videtur admittendus; ignoscat, si secus sensero. Fateor quidem, exempla ab Iensio prolata ad *abundantiae* significatum probandum, omnia de re laeta loqui, ideoque ad stabiliendum Luciani vulgatum non sufficere; sed alia sunt, unde satis patet, minime de rebus laetis id verbi semper adhiberi. Ita Medicis principibus Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα & ἐξανθίσματα esse pustulas in cute erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est apud Foesium in Oecon. Hippocr. Ipsumque verbum ἀνθεῖν ad morbi summum gradum significandum, iisdem, aequae ac ἀκμάζειν, est usitatissimum, ut: *σκεπτόεν εἰ αὐτίκα ἀνθεῖ* (ἢ νοσος) Aphor. 30. L. 2. Epid. & saepe. Sic ἐξανθύντα εἰς τὴν χροὴν νοσήματα, morbi, *qui in cutis superficiem erumpunt*, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin & de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustularum sanguineum in hisce respici) *τρηχύτης ἐπὶ νῆας ὀχρόλευκος*, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore albicans, ex Lib. VII Epid. aliaque affert idem Foef. Sed quod Alciph. p. 4 ἀφρὸς ἐξανθήκει de mari tempestatibus agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin idem L. III, p. 442, de pustulis ex plagis ortis adhibeat dicens: *Τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσῶρη τὸ δέρμα, καὶ φλυκταῖνας ἐπιπρωτίους ἐξήνθησε*. Aeschyl. S. C. Theb. v. 958, πολλοῖς ἐπαρθίσαντες δόμοι πόνοισ, (quod allegat doctiss. Abresch in animadv. ad Aeschyl. p. 331, ubi & alia eiusd. poetae habet, qui ut medici, non semel utitur πάθος & νόσος ἀνθεῖ, ac *μανίας ἀνθος* ex Sophocle etiam affert) addo Plutarch. Theb. p. 3 E. αὐδὲς ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, *denuo propululabant scelera*, quibus similia plura reperiuntur, unde translationem ad res etiam malas haud inusitatam, demonstrarem, & quae ad vulgatum Luciani tuendum adhiberi queant. Et quia αὐχμεῖν nondum probatum video sic iunctum ablat. vel dativo, possem ad vulgatum Luciani procedere, dicendo, ἀνθεῖν ἐπιθυμίαις non adeo repugnare analogiae, si exposueris, sterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i.

e. virtutes, non fert, ita vitii efflorescere, ceu ager sterilis horret spinis; & cum herbae malae aequae suos habeant & copiosos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus & ἀνθεῖν in malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicasse satis habens, non deesse exempla, ubi de rebus malis dicatur, aequae ac alia, quae licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum & de abhorrenda usurpari novimus, ut θεῖος de omni magno ac laudando, generaliter; sed & de morbis humana remedia respicientibus. Ita οὐράνιος Ἄττι de magna perniciē ex Aeschyl. Pers. affert modo laudatus Abresch. pag. 216. ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Est. Interim verborum inde usus probatur in utramque valere partem, & forsan nihil in Luciani vulgato mutandum. nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in compositis tantum ἐπ — & ἐξανθεῖν, non vero in simplici ἀνθεῖν inesse, lucidius probari queat. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιστήσας ἑμαυτὸν) Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπιστήσας ἑμαυτὸν positum sit pro ἐπιστάς, quemadmodum in principio Platonicī Conviviū, καὶ γὰρ ἐπιστάς περιέμεινα & ἐπιστάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud Plutarch. T. II, p. 548 B. sic τὴν πορείαν ἐπιστήσας Eunap. p. 117, v. 11. & ἐπιστῆσαι τὸν στόλον, τὴν φυγὴν. Plutarch. T. I, p. 527 A. 549 D. Aristot. Top. V, p. 353, v. 7, ἐπίσπε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐπίσπε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστήσας: quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere Lucianum interpretes ceperunt; Micyllus intricatus, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans*: Benedictus, *confitii* &c. At ego, distinctione mutata ἐπιστήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἅπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam*. Illam vim habet ἐπιστῆσαι per se: Euseb. P. E. I, καὶ τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστήσαντας: mox: ἰδοὺς ἂν ἐπιστήσας. Dion Chrys. p. 404 B. καὶ ἐπιστήσαντες διατραπῶσιν ubi ridiculum interpretis errorem recte castigavit Casaubonus. Ammonio restitue, ubi quid differant ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἀφνω μὴ ἐπιστήσας in edd. quas vidi, ἐπιστῆς. Apollon. περὶ K. I, c. 50, ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πρᾶγμα, digna

res, quae animadvertatur: dixerat c. 48, ἀξια δ' εὐτὴν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν διάνειαν, ut Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Galenum est in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστήσας τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, si mentem rebus adhibeas. Plura dabunt Budaeus C. L. G. p. 478, Duport. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem M. G. Raphelius parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud Pauli 2 ad Timoth. IV, 2, ἐπιστηθί· quod, me quidem iudice, sine controversia valet, infla atque incumbe, ut solent ἐργαδιῶνται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant: diversa significandi virtus in Aor. 2, quae multum ab Aor. 1 dissidet. Multo gravius errat Olear. ad Philostr. V. A. T. I, c. 34, n. 2. HEMST.

Pag. 42. l. 2. Τὰ τοῦ Ὀμ.) Homerus Od. Λ, 92: Τίπτ' αὐτ', ὦ δῦστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο Ἥλυθε. BROD.

ead. l. 3. Τίπτε) Imitatio est Homeri Odyss. A. verba Τίρεια ad Ulyssēm. BOURD.

ibid. Αῦ) Hom. & Fl. αὐτ'. sed Lucianum mutasse credo. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερφάνου) Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερφάνους. MARCIL.

ead. l. 10. Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκ.) Allusit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, extra telorum iactum; quod est, in tuto citraque periculum. Est autem apud Homerum Il. Ε, 130: Ἑκ βελῶν, μή που τις ἐφ' ἑλκεῖ ἑλκος ἀρηται, Extra tela, uir ne quis vulnus forsitan addat ad vulnus. — Hoc proverbio usus est Lucian. in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rursum in Votis: sed in Baccho alio huic contrario. COGN. Locus est Iliad. Λ. 163: Ἑκτορα δ' ἐκ βελῶν ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἑκ τ' ἀνδροντασίης, ἔκ δ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. BOURD.

ead. l. 13. Οἰκουρεῖν) Philo Iud. de Abrah. p. 352 D. Ὁ δὲ ἀστέιος ἐμπάλιν ἀπράγμονος ζηλωτὴς βίου ὑποχαρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμενος οἶκοι τὰ πολλὰ καταμένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαῖνον, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιῶται τὰς διατριβὰς, ἢ διὸν συμβιωταῖς χρώμενος τοῖς ἀπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σῶματα διέλυσεν ὁ χρόνος &c. HEMST.

ead. l. 17. Προστιθέμενος) Absurdum scholium: recte in textu legitur προτιθέμ. SOLAN.

Pag. 43. l. 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hinc dialogi de Chazronte, sive Contempl. titulus & occasio. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπολάβρις) Rectius legatur ὑπολάβρις. SOLAN.

ead. l. 8. Θεάματα) Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpabant ὑπομνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματα τε καὶ ἀκούσματα τέρπνᾳ διηγούμενοι &c. ut tradit Herodian. I, 6. HEMST.

ead. l. 11. Μὴ δὲδ. τῷ χ.) Homerus Od. M. BROD.

ead. l. 12. Τὰ ῥῶτα κηρῶ φραζόμενον) Sic in Croniis sive Saturnal. Iulianus Imp. Liban. Omnes ex Odyss. M. BOURD.

ead. l. 16. Ὑπερήφανον) Ex G. C. ad § 26 postquam enotavit Solanus: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον) Ὑπερήφανον θαυμασιῶς ἐνταῦθα κεῖται, hanc insuper annotationem adiecit: *Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non comparet; nisi forte respiciat c. 19, ubi ea vox occurrit. Obsecurus sum recte monenti; sed praeterea iuncte lego: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον ὑπερήφανον* D. i. κ. ut hoc totum sit Scholiastae, dicentis, *quam accommodatissima vox ὑπερήφανον egregie hic posita est.* Exstat quidem § 14 ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον, & § 26 τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc scholion, nemo ne suspicione quidem assequatur. HEMST.

Pag. 44. l. 1. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην) Hanc crebro repetit comparisonem. vide quae diximus ad illud Petron. *Grex agit in scena.* BOURD.

ead. l. 6. Τῆς τύχης) Dei. sic saepissime Lucianus τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis exemplis ad lib. I Heliod. BOURD.

ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ λογιστέα, τῆς τύχης παίγνιον. Legend. Marci. ad Horat. Aur. Victor in Ael. Pert. BOURD.

ead. l. 7. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experimentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid maioris vitii subsit, legerim, ὁμολογούντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime, & gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam interpp. *licet fortuna ipsa testetur*, quasi scriptum foret μαρτυρούσης) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen,

cum ista quotidie videant, divitiis inhiunt &c. Παίζειν iocum atque ludum ducere, per ludumvertere ac mutare. Heliod. V, p. 209, ἐπαιζε δὲ ἅρα τι τὸν Κηήμεωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἀλλὰ χλευὼν ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποιήται. Suidas in Ζήτων ὁ βασιλεὺς. HEMST.

ead. l. 10. Ἐν τοῖς) L. ἐπί. Dixi ad § 7. IDEM.

ead. l. 12. Οἱ) Ex ed. I. est: reliquae non agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες) Καὶ τοὺς δακτυλίου πρ. δακτυλίου, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. MARCIL. Probo Marcilii δακτυλίου: quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis inepria. Quintilian. I. O. XI, 3, p. 2031, dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit, *Minus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus*: ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam Seneca severe reprehendit, Martialis saepius iridet: neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex Clementis Paedagogo, & Chrysostomo, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid. Kirchmann. de Ann. c. XVII, & H. Valesium ad Amm. Marcellin. XXVIII, 4, p. 578; ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e Luciani Gall. § 12, δακτυλίου βαρεῖς &c. HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) De hac divitis fastuosi nota Aristophan. Plut. Ipse Lucianus alibi. BOURD.

ibid. Ἀλλοτρία φωνή) Nomenclatoris voce. BROD. Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, & nomina civium norat. Vid. Laur. Pignorium de Serv. p. 282. CLER.

Pag. 45. l. 2. Ὡς Πέρσαις νόμος) Quia longe prostrati regem venerantur. BROD. Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7 Heliod. BOURD. Zenob. C. V. n. 25: Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μείζονων μόνον τυγχάνουσι· scio, quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῶν παρειῶν, admitti ad genus osculandas; praefarendum tamen videtur εἰγγάνουσι: quod visum an Schottus insuper habuerit monere, non dixero: vertit sane, *genam modo coniungunt*: utitur autem hoc Luciani loco, ut iam ante B. Brif-

son. de R. P. I, p. 11. Potestatem istius locutionis προσκυνεῖσθαι περιμένοντες satis recte declaravit Ier. Hoelzlin. ad Apoll. Rhod. III, 434, reprehensa Benedicti versione, *adorari se patiuntur*; nam Micyllus melius ad eius mentem, *adorari etiam cupiunt*. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιάν) Idem Dial. Mortuor. & in Pseudom. patet apud Martial. BOURD. Huius moris exempla vide apud Plutarch. in Bruto. Steph. ed. 181, 3 C. καὶ στήνα καὶ κεφαλὴν κατεφίλου, *pectus & caput deosculabantur*. & apud Nostrum iterum Men. c. 12. SOLAN. Appositissimus est Ammiani locus XXVIII, 4, p. 574: *Ex his quidam, cum salutarī pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes*. Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum est crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλεῖσθαι καὶ δωπεῦσθαι δι' ἐπαίτου, ut sapiente & forti viro indignum aspernatur Epictetus apud Arrian. III, c. 24. Hunc factum in Imperatoribus utcunque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo Plin. in Pan. Traiani laudibus illud non infimum annumerat, quod Senatū osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus similes promerent. Similiter plane Lucianus eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. Ramires. de Prado & Des. Heraldum, quem hic Luciani locus non praeteriit, ad Martial. II, 21, sed inprimis Lipsii Elec. II, 6. HEMST.

ead. l. 6. Περίβλεπτον) Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videtur deesse. BROD.

ibid. Τοῖς μὴδὲ τ. τ.) Quibus manum osculari non licet. BROD.

ead. l. 9. Ὅτι μὴδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται) Cum Micyllus vertisset, *quod neque ore nos approbant aut compellant*, Benedictus duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίσθαι. Verte, *quod ad ora salutanda vel osculanda non admittunt nos*. Nota illorum oris obscoenitas. GRON.

ibid. Τοῖς στόμασιν) Ore, id est, osculo. BROD. Paucos enim osculo excipiebant, eosque summae demum dignitatis viros. V. Capitol. in M. Aurel. III, & Sueton. Ner. c. 87.

Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vtar. V. ἀπορρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. ΝΥΚΤΟΣ ΜΕΝ ΕΞΑΝΙΣΤΑΜΕΝΟΙ) Sic in μελέτη de Merced. conduct. & in Gallo. BOURD. Moletias matutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet Seneca de Brev. Vit. c. XIV, qui cum Luciano conferri poterit. CLER. Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet If. Casaub. ad Sueton. Aug. c. 53. Confer, quae plura Noster habet de Merc. cond. prorsus his similia. HEMST.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur. Senecae loca dabit Herald. ad Martial. I, 71. Columella, vir avitae libertatis memor, Praef. lib. I, p. 5: *An putem fortunatius, a catenato repulsum ianitore saepe nocte fera foribus ingratis adiacere, miserrimoque famulatu &c.* Tacit. Ann. IV, 74: *Iuxta gratiam aut fastus ianitorum perpetiebantur.* Hi igitur Luciani οἰκεταί, ianitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus eius aperta ianitorem non haberet: ἢ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν Plutarchus. HEMST.

ead. l. 13. Κύνες καὶ κόλακες) Eleganter hoc apud Demosth. ἐν τῷ περὶ στεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἃ τότε ὠνομάζοντο ἡνίκα ἐδαυροδύκουν, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἔχθροί καὶ τ' ἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

ibid. Ἀκούειν) Ut loco Demosthenis proxime citato. Sic ἀκούσης apud Theocrit. in Charit. & κλύειν apud Aeschyl. in Prometh. sic apud Latinos *audire*. Horat. Sat. 7, lib. 2, *audis*. Hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis salutantium apud Suet. BOURD.

ead. l. 15. Τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον) Idem de Merced. conduct. & in Gallo & saepe alibi. De his incommodis sportulae causa perceptis interpretes Martial. & Iuvenal. BOURD. Sportulam intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Iul. Firmicus VIII, p. 216, *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent.* Manilium ex-

preffit V, 64: *Inſar erit populi, totaque habitabit in urbe Limi-
na pervolitans, unumque per omnia verbum Mane ſalutandi por-
tans communis amicus.* Iuculentiffime Iuvenalis Sat. V, Stat.
IV Silv. IX, 48. Vid. Def. Heraldum ad Martial. VII, Ep.
38, qui hunc ipſum Luciani locum adſcripſit totum. Neque
philophi aliarumque artium profeſſores, οἱ τὸ δοκεῖν μάλ-
λον ἢ εἶναι στουδάζαντες, in ditiorum aedes ac gratiam irre-
pere detrectabant hac via, quam ſane muniverat Simoni-
des: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis
divitem fieri an ſapientem, divitem reſpondit: τοὺς γὰρ σο-
φοὺς ὄραν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρίβοντας, reſte
Ariſtor. Rhetor. II, p. 89. Eo reſpexit Plato de Rep. VI, p.
675 A. Alia Galeno mens, qui ſaepius in has verae doctri-
nae maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἠσκηται δὲ,
ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκίμησειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ
πρᾶξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύεσθαι, θωπευτικῶς προσαγχεύειν
ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς
πόλεσι, συμπερόχεσθαι, παραπέμπειν παρερχομένους οἰκα-
δε, δερυσχεῖν ἐν τοῖς δεῖπνοις, βωμολοχεύεσθαι &c. Aper-
tius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I, ubi, Amici, inquit, me iden-
tidem obiurgant, mihi meiſque inutilem me fore dicentes,
niſi ab iſto quaerendae veritatis intento ſtudio paululum de-
ſlectam, προσαγορεύοιμι δὲ περιερχόμενος ἑάθεν, εἰς ἐσπέραν
τε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις: lege cetera, in quibus τοὺς
ἐπὶ τῆς Ρώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero,
qua ad laudem eniterentur, veteres Aſclepiadas iſtitiffe
viam: ἀλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἑάθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων
ἐφοῖτα θύρας προσαγορεύσαν αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἐσπέραν δειπνη-
σόμενος. At in iſtis coenis homines famelici ſapientiam ſola
ſpecie ac nomine mentiti cibis & vino ſe diſtendebant, quod
Lucianus falſe rider, Galenus in fine libri ſerio indignatur:
Οὐδὲ γὰρ ſχολή γε αὐτοῖς ἐſτιν ἀλήθειαν ζητεῖν ἑάθεν μὲν
ἐν ἀſπαςμοῖς διατρίβουſιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦſιν ἀſπαςμούς,
εἰς ἐσπέραν δὲ ἐμπιπταμένοις καὶ μεθυſκομένοις. Ergo mini-
me mirum, eos, quod Noſter affirmat, ἱατροῖς παρέχειν ἀφ-
ορμας περιόδων Galenus certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. ſalu-
brem vitae modum ſeſe praefcribere illis dumtaxat teſtatur,
ἄσοι βίον ἡσυχίον εἰλοντο μῆτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες
ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπίετται θύρας, μῆτε λουομένοις
τιτι παρεſτάναι, μῆτ' εἰς οἶκον ἐπαγερχομένους αὐτοὺς παρα-
πέμπειν, εἴτα μετὰ πολλῆς ſπουδῆς αὐτοὶ λουſάμενοι πρὸς
τὸ δεῖπνον ἐπέιχεſθαι. nam hoc qui Romae ſaxum volve-

rent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a ianitoribus repellerentur. Libani. Decl. VII, p. 317 B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset, vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320 B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὄργα) προσίζανουσι, ἐπειδὴν τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπη τὴν συνοδὸν· οἶδα πηλικά βρενθύεσθαι συνήδεις αὐτοῖς, καὶ ἀνάγκην καὶ συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλονται· idem constat ex Amm. Marcellino XXVIII, pag. 577, ubi Valesium Libanii locus non fugit. HEMST.

ead. l. 16. Πόσα) Ὀκτώ-sequentes lineae crebro repetuntur in Luciano. BOURD.

Pag. 46. l. 1. Ἀποκαλύσαντες) Ἀποκαλίσσαντες. MARCIL.

ead. l. 6. Ἱατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων) Hinc ἱατροὶ φῖκτι περιόδονται, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Recteque apud Hesychium interpretatur περίοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἱατροῖς. Nam voluit Hippocrates τοὺς τὰς πόλεως φοιτούντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἱπτροὺς νομίζεσθαι. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione se refert ad Thesmopolidem, qui iam moriturus Eucratis conviva venerat, ut patet in Gallo. IDEM.

ead. l. 9. Ἐξωλεστέροὺς τοὺς κόλακας) Ἐξωλεστέροὺς τοὺς κόλακας. MARCIL.

ibid. Ὑπέληφα) Censeo. BROD.

ead. l. 10. Ἐκείνους) Placet ἐκείνους. IDEM.

ead. l. 15. Κοινῷ δ.) Communi decreto ac consensu. IDEM.

Pag. 47. l. 2. Ἀθέατον) Euripid. Med. 542: Εἶν δ' ἔμοιγε μιντε χρυσὸς ἐν δόμοις, μὴτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμῆσαι μέλος, Εἰ μὴ πῖσημος ἢ τύχη γένοιτό μοι. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τὸ πλουτεῖν) Flor. ceteraeque omnes edd. διὰ τοῦ πλουτεῖν· manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum, καὶ οὕτω δὴ, non δέ. HEMST.

ead. l. 6. Εἶναι περικαλλοὺς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι) Εἶναι περικαλλοὺς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. MARCIL.

ead. l. 8. Εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι) Cicer. in Parad. eod. sensu ipse Gallo. BOURD.

ibid. Ταύτη τοι) Aliqua huiusmodi ratione. BROD.

ead. l. 9. Ἀπεινωρίζειν) Vile reddere: vox satis infrequens. BOURD. Εὐωνος parvo pretio parabilis, adeoque vilis. Usu rariore Aristoteles initio lib. II Οἶκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ τότε τίμιον ἢ εὐωνον ποιητέον.

Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. Polyb. IV, 35, p. 423, cum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestitatus, historiam retulisset, addit: οὕτως εὖνα πάντα χῆ τὰ καλὰ γέγονε. Isidor. Pelus. IV, 181, μὴ ὡς εὐαγόν τινα καὶ εὐπόριστον ῥίπτετε τὸν λόγον explicat Christi dictum, μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. Macar. de Libert. Ment. § 33, οὕτως εὐαγόν ὄντως καὶ ῥάδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτὸς καὶ καμάτων κατορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. Gregorius eleganter Stel. I, p. 8, eos Christianos, qui a Iuliano illecebram salutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ περιουσίας πονηροῦς τε καὶ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit Pollux V, 163, εὐαγνότερος τῶν ἀποκεκρυγμένων, & mox ἐπευωνισμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae preni temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζειν τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud Plutarch. in Gracch. pag. 837 A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται Dion. Cass. ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπευωνίστο. in Polluce I, 51, ἐπευωνισμένον τὸν πυρῶν, cui iunctum est, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut Arnobius ait II, p. 71, ἐπευωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμῶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud Poll. III, 125, ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. Philoni Iud. p. 870 D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδακτῆλων ἐπευωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774 E. ἀνδραποδοὺ πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἢ τούτωντιος προσεπευωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt. Dion. Cass. p. 335 C. τῶν δὲ δὴ λογιμωτέρων τοῦς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἐδελεάζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαρίζόμενοι. recte Basil. Hom. II in Ps. XIV, p. 160 A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προχομίζει καὶ ἀποκηρύζει τὰ σὰ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευωνίζων αὐτὰ διαθήσεται similiter de foeneratore Plutarch. T. II, p. 828 E. δανείστην, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. Xylan-

drum non probo: *si quid vendis, pretium diminuit*. Graviter autem Demosth. adv. Aristocr. p. 758 turpem perditissimorum rhetorum avaritiam inculcat, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποιήνται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεάς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὃ, τι ἀνθρώπωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est Philo Iud. de Gigant. p. 289 D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργὴ καὶ πρόδηλα τὰ ἐνείδη τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλούντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνίζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὄνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος &c. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quamquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in Luciano legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, Stephanus protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. HEMST.

ibid. Ἐπιτεχίσαντα) Hanc vocem interpretatur Ulpian. Demosthenis Schol. ad Phil. 1. dixi ad illud Petronii, *pariete interiecto*. BOURD. Lege ἐ—ς, quo facto limpidiore sententia evadet. SOLAN. Ἐπιτεχίζειν & ἐπιτεχίσμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τεχίζειν & τεχίσμα: ut quando philosophiam Alcidas vocavit ἐπιτεχίσμα τῶν νόμων, teste Aristotele Rher. III, p. 124; poeticam Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 298, ἐπιτεχίσμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτεχίσμα τοῖς ἀνθρώποις πάθει, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatus;

munimentum ad coercendos animi affectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt: frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν, & notum e Thucydide VI, 93, VII, 18. vide Lucian. Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit Synes. Ep. 79, p. 225 D. imperitissime quidem a Petavio versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. Strab. V, p. 328 A. Arrian. Ἀν. Ἀλ. IV, c. 27, & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτειχίσμα castellum vel munimentum prope aliam urbem exstructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt Schol. Thucyd. ad I, 122, ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ, & 142. Harpocr. & Suid. in v. Ulpian. ad Demosth. Phil. I, p. 48 B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσματα τῷ αὐτοῦ χώρᾳ, & Access. e Lutec. Cod. p. 1161, 1167. locus, quem proferunt e Demosthenis Orat. pro Ctesiphonte, exstat p. 486 F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐξήτει (quomodo Philoni p. 1114 C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι) & p. 483 F. ὁ τὴν Εὐβοίαν &c. κατασκευάζων ἐπιτειχίσματα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Dionys. Halic. A. R. I, p. 16, προύριον καὶ ἐπιτειχίσμα κατὰ τῶν Ὀμβρικών quam structurae formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus Kustero fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud Suid. in Καταχωχί' Ἐπιτειχίσμα ἦν πρὸς καταχωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὕρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: Demosth. Phil. IV, p. 97 B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπετειχίσεν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ. placuit imprimis Philoni lud. de Pr. & Poen. p. 919 D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειχίσκῳ τῷ λογικῷ. p. 921 A. 1049 C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814 C. 945 E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. Sext. Empir. V, § 2, ἐπιτεράζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ὑμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν sensum evertit interpretes, & in nobis magnam struentes superstitionem. His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adiungi solet. Apud Philostr. in Her. p. 710, Ulysses a Palamede superatus ἐπιτειχίζειν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔσχεον ἐπιτειχίσαι τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν καὶ δυσμαχὸν πολέμιον. Plutarch. in Brut. imitatur Isidor. Pelus. II Ep.

146. Ioh. Chrysoſt. ed. Par. T. VII, p. 423 D. τὰς πορνευο-
 μένας γυναῖκας ταῖς σαφροῦσαις ἐπιτεχίωσιν & p. 500
 D. quae utraque peſſime vertuntur: paulo quidem aptius
 T. I, p. 241 B. δὲ τῇ τῶν οἰκετῶν κακουργίᾳ τοὺς ὑπαλμῶς
 ἐπιτεχίζεσθαι τῆς παρθένου, ſed ita tamen, ut vim locutio-
 nis minime perſpectam fuiſſe pateat: verum in Antiſſire di-
 fertiſſimo ſaepius ad hoc verbum offēderunt. A. Dounaei
 nota ed. Eton. T. VIII, p. 237, & correptione prava & er-
 rore non uno laborat; cuius generis plura cumulare non
 lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in Lu-
 ciano formulae venuſtae poteſtatem abunde conſtare arbi-
 tror. Nonnulla dedit Budaeus C. L. G. p. 559. HEMST.

ead. l. 11. Ἰδιώτας) Ed. I. ἀγγραμμάτους, quod minime
 ſpernendum, quamvis gloſſema ſapiat. SOLAN.

ead. l. 13. Τῶν φιλοſοφεῖν προſπ.) Omīſſum τινὰς, quod
 Atticis & Platoni frequens. Diogen. L. II, 133, Luc. A. A.
 XXI, 16. vide If. Caſaubon. ad A. A. VI, 7, quamquam
 is locus, meo iudicio, non indiget hoc ſubſidio. Cum ho-
 rum autem hominum, qui titulo tenus erant philoſophi,
 deſcriptione compara Dion. Chryſoſt. Or. LXXV III, pag.
 660: καὶ τοι τί ποτε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς θερα-
 πεύεσθαι πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φαſκόντων, καὶ τοὺς
 καλουμένους φιλοſόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὀράσθαι ταπεινοὺς
 multi beatiorum igitur honori ſibi duxerunt, ſi philoſophos
 in comitatu haberent aſſectatores; mox: ὅταν ἴδῃ τις τῶν
 φιλοſόφων τινὰ καλουμένον περὶ τὰς αὐλὰς καὶ πρόθυρα ſαί-
 νοντα καὶ ταπεινόν. Ariſtid. Plat. III, p. 511, 512: τοὺς δὲ
 τῶν πλουſίων ὁλοποιούς καὶ ſιτοποιούς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀλλαῖς
 τάξεσι πόρρωθεν εὐθὺς ἀſπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὀρῆναι,
 ὡς περ τοῦτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναſτάντες· κἄν τοῖς προθύροις
 κυλιδούνται πλείω τοῖς θυρωροῖς ſυνόντες ἢ τοῖς δεſπόταις·
 denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαι-
 ſτινῇ δυοſσεβείσι παραπλήσιοι τοὺς τρόπους· quibus Chriſtia-
 nos deſignari minime dubito. Haec belle conveniunt ad Lu-
 ciani τοῖς ἐπὶ τὰ δέῃπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον vo-
 catores ſignificat aut nomenclatores, de quibus egregie Valeſ.
 ad Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 28. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ) Eorum aliquem, qui ma-
 giſtratum gerunt. BROD.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ σχήματος) E pallio, quod philoſo-
 phiae profeſſorem ſectatoremque decet. BROD. Pallium in-
 telligit, quod philoſophi ne Romae quidem deponabant, ut

inter togatos insigniores essent. V. *μισθ.* cap. 24. SOLAN.
ibid. Καὶ ὁ μάλιστα) Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, δ καὶ μάλιστα ἀγ. ut § 31. HEMST.

ead. l. 5. Τὴν σκευὴν) *Philosophi pallium.* BROD.

ibid. Μεταλαμβάνουσι) Μεταλαμβάνουσι. MARCIL. Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνουσι, ex Scholiastae & Coll. auctoritate restituiimus, uti ante me volebant Marcilius & Vorstius. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ δράματος) Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. BROD.

ead. l. 7. Τίτι) Repetendum est τίτι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque interpretes fecerunt: cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis committuntur, comparabimus? HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ ἐμφορῶνται) Repertit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν Vitar. auct. Pisc. Lapith. & passim. BOURD.

ead. l. 10. Πλείω δ' ἀποφέρειν) Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. BROD. Hunc morem & alibi tangit Noster. Vid. Τιμ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 13. Τῶν ἐπὶ μισθῶ) De quibus tractatum edidit, qui de Mercede conductis. BOURD.

ead. l. 14. Τὴν ἀρετὴν ὄνιον) In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. BOURD.

ibid. Ἐξ ἀγορᾶς) Iunge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὧν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαίδ. § 4, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. & Ἀναβ. § 4, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἀνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad Alciphronem Berglerus p. 83, scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρεῖαδια Aelian. de Anim. II, 47. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim non minus usitatum. Liban. Decl. XI, p. 381 A. καὶ εἰ τε πολὺ χάριεν ἦν τῶν ἐδωδίων ἐπ' ἀγορᾶς. nam paulo ante alio sensu, οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἦμην, non unus erat forensium tabularum. Philostr. de V. S. II, p. 603, τῆς οἰκίας διακηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς· prorsus ad Lucianum Philo Iud. de V. M. p. 685 A. οὐχ ὥπερ μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλο τι τῶν ὄντων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ

λόγους confer p. 289 D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπήλων & καπηλευόντων nomine Sophistas infamat: vide L. Bos in Ep. II ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus οὐκ ἔστιν ὅτι τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut testatur ipse in Exc. Vales. p. 417. Κάπηλον etiam, quamquam ratione paulum diversa, Lysias apud Athen. XIII, p. 612 D. Aeschinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἐράων φοροῦν περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται: ut περὶ ἔρμα περιέρραγῃται apud Dion. Cass. LII, p. 475 A. aliud agebat vir summus, cum sententiam exponeret, *universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit*: κάπηλος iste, & illa στήλη impactam navim distringens ipse est Aeschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrent hunc scriptoris nostri locum P. Faber ad Tit. I de Iust. & Iur. p. 154, D. Herald. de Rer. Iud. Auct. II, c. 12, § 12. HEMST.

ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλεσι καὶ καπηλεῖα) Primam vocem Benedictus reddidit *tavernas*, Micyllus *ergastula*. Ludov. Cresollus libro v theat. rhet. c. 3, amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam supponere debemus, ut p. 153. GRON.

Pag. 49. l. 3. Ἀμέλῃ καὶ πράττων &c.) Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam eius & vitam commendat. COGN.

ead. l. 6. Δείων) Edd. omnes praeter l. δέων mendose. In L. etiam recte δέων. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ πρόβῳ τῆς π.) Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo Lucianus, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. CLER.

ead. l. 9. Οὐδ' ἐπιβῆν) Legendum ἐπιβῆναι & διειληφώς. BROD.

ead. l. 10. Τὴν ἀρχὴν) Scopulus interpretum, quem, qui monuerant ipsi, saepius vitare non potuerunt. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 14, n. 4, L. Bos Obs. Crit. p. 59, imprimis accuratissimum Sylburgium Praef. Pausan. p. 928. HEMST.

ibid. Αὐτοῦ εἶναι) Sic apud Euripid. Phoen. 557: — Οὗτος τὰ χρήματα ἴδια κέκτηνται βροτοί. Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα. Grot. Flor. 381: *Non possumus propria mortales bona. Sed ius Deorum nostra dispensatio est.* Horat. Lib. II Sat. 2: *Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum Nunc mihi, nunc alii.* VORST. Unde & II Carm. Od. XIV, 24, eleganter admodum brevem Dominum vocat. SOLAN.

ead. l. 11. Τούτων μὲν φ. οὐδενὸς &c.) Aut similia prorsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hausērunt Horatius & Lucianus. Ita claudit Venusinus vates Sat. 2 libri II, ut nihil possit similius Lucianeis dici:

*Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulsi ille;
Illum aut nequities, aut vafri inscitia iuris,
Postremo expellet certe vivacior heres.*

*Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi, nunc alii: quocirca vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.* CLER.

in Schol. col. 1. l. 6. Ἰπποσύνης) Leg. ὑπαρχούσης. SOLAN. Retineo: sic solent, praesertim recentiores. vid. Eunap. p. 34, v. 9; p. 82, v. 12. Herodotum imitantur: βίος τε ἀρχέων ὑπὸν I, c. 31. Pro τῆς πατρ. male C. V. τὰ: τῆς ante κτήσεως abiciendum. HEMST.

ibid. l. 8. Ἄλλο) Leg. ἄλλως. SOLAN. Proxime C. V. ἄλλω, HEMST.

ibid. l. 9. Ὡς περ σὺ) Leg. ὥς περ σὺ. HEMST.

ibid. l. 10. Περίσσης) In ed. A. inserta hic erant verba textus: περίσσης. [καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου] Intulisse; unum enim est scholium. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀγροῦς) Reposui pro ἀγροῦς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀγροῦ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In Servio ad Ecl. IV, 34, correxit G. Voss. ad Valer. Fl. I, 310. HEMST.

ibid. l. 4. Ἀδίκως) Leg. ἀδεκάστως. SOLAN. Praeclaram emendationem adiuvat C. V. HEMST.

ibid. l. 7. Λουκιανού) Est inter Epigrammata Luciani inscriptum eis τοχάν unde mendosissime hic descriptum emendavimus: sed & debuit post πύτ addi καὶ τὰ ἐξῆς, & cetera, cum desit finis hexametri versus & totus pentameter. CLER.

ibid. l. 9. Ἀγρὸς) In C. V. erat ἀγρος & γεώμην. recte vero πάλιν. HEMST.

Pag. 50. l. 1. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in Timone, sive Misanthr. μετοικισθῆναι δὲ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, sive Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας: haec apud Lucianum passim. Lucianus sive is sive alius poeta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γεώμην πότε, νῦν δὲ Μενίππου,

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βησσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πότε ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος

Οἶεται, εἰμὶ δ' ὅπως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. BOURD.

ibid. τὴν χρῆσιν &c.) Nostra sunt usu, non mancipio, ut loquebantur Iurisperiti. Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu. CLER.

ead. l. 2. Ολιγογένησι δεσπότηται) Ea passim in Luciano; sed praecipue in Charont. sive Ἐπισκοπ. BOURD.

ead. l. 4. Παραλαβὼν ἄλλος) Cicer. ad Attic. XII Ep. 19: In omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate. HEMST.

ead. l. 5. Παρέχει) Nigrinus, ut ex orationis serie manifestum est: lapsi sunt interpretes, dum coniungunt, ἐκείνα παρέχει. HEMST.

ead. l. 10. Μὴθ' ὑπερτίθεται) Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίαις. BROD.

ead. l. 14. Ἀμέλλητον εἶναι) Dignum philosopho praeceptum, quod & Persius tractavit V, 66. ubi a Casaubono Luciani locus hicce est adductus, nec non a Gatakero ad Marc. Antonin. II, § 4. Epictet. Ench. c. 75, ἂν αἰεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῇς, vel, ut Simplicius ait p. 323, προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ἐρίζης, μεθ' ὧς προσέξεις σεαυτῷ hoc Epicteto dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχὴν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solemnia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς καθαρίσιν ταμιεύεσθαι scriptoris incerti apud Suid. in Ταμιεύω, animae purgandae, & recte vivendi, ut ait Horat. I Ep. II, 41, horam prorogare. Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem reiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant. Elegantissime Manilius, etsi in re non prorsus eadem IV, 5: dum quaerimus, aevum Perdimus, & nullo votorum sine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam. HEMST.

ead. l. 17. Τοῦτο μὲν δεῖν) Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo § 37, τοῦτο τοι sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam Tequatur: exemplum mox ipse Lucianus praeber, Demosth. Ερωτ. p. 253 A. B. Dion Pruf. p. 214 A. quare parum abest, quin scribendum putem, καταγυμνάσωσιν, οὔτοι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: Xenoph. Ἀπομν. I, p. 415, v. 44, οἶδα δὲ καὶ κείνῳ σωφροσύνῃ ἔστε Σωκράτει συνήστην, οὐ φοβούμενῳ μὴ ζημιῶντο ἢ παλίστο ὑπὸ Σακράτους eoque pertinet, quod in Aristoph. Nub. v. 440 Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τυπτειν, πεινῇ, διψῇ, Ἀύχμειν, ῥίγῳ, ἀσκὸν δερεῖν. Libanius etiam Or. περὶ τοῦ Τάπ. p. 577 C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ πληγῶν καὶ μαστίγων πειρᾶσθαι νοθετεῖν ἔφυγον· & περὶ Σουπλῶν p. 613 C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt iniuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque infirae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε πεικιλωτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a Iamblichio S. 68. Xenocratem laudat Diogen. L. IV, 7: οὕτως εἶναι ἑγκρατῆ, ὥστε καὶ τομὰς καὶ καύσεις πολλὰς ὑπομῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam Arrian. in Epict. istius philosophicae probationis. Superianus, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibi ipse admove non dubitavit, teste Damascio apud Suid. in Σουπληριανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae Lucianus merito deridet, praepostera formandae pietatis instrumenta non spreverunt: quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & Cassiani Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, Crescoll. Th. Rhet. V, c. 6, 7, Boilav. Hist. Flag. c. IV, p. 78. quorum errores persequi non iuvat: neuter hunc ipsum Luciani locum praetermisit. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Δεῖν) Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini: an eo tamen respiciat, pro certo affirmare non ausim. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ δύνάμιν ἐπιτάττων) Talis est βδελυρὸς ille apud Theophr. Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μείζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπιταθέντας) Castiga ἐπιταχθέντας. BROD.

ead. l. 11. Ἀμεταστρεπτι) Sic Horatius: *Oculo irretorto Spectat acervos*. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τὸν ὀδισμὸν αὐτῶν) Haec παραγωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν ἵπποδρομον) Hanc ἵππομανίαν multis verbis describit auctor de causis corruptae eloquentiae. Iuvenal. Achil. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. parafr. omnes passim. BOURD.

ibid. τὰς τῶν ἡνίοχων εἰκόνας) Putavi aliquando, hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνίοχων ἀγῶνας. Nam & mihi haec lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait παραχᾶς διεξήει, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut saepe milite opus fuerit, ut sedarentur rixae & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatatum, quam Circensium eventus, & Praefinorum, Venerorum, Russatorum, & aliorum victoriae vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Martialis lib. V epigr. 96, ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpitæ nimbo

Spargere, & effuso permaduisse croco?

Quam non sensuro dare quadringenta caballo,

Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et Capitolinus in Vero testatur, equo Consi, cui nomen erat *Volucris*, ab Aelio Vero Imperatore factum aureum simulacrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in Circo posita ea simulacra, ex hoc loco coniecere licet, & rationi consentaneum videtur. PALMER.

ibid. Εἰκόνας) Vide Inscript. Sponii. SOLAN.

ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα) De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit Ioh. Chrysostomi locus T. V, ed. Et. p. 315: καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν ἵππων ἀμίλλης ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἐπὶ ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi praestantiores suis nominibus insigniti iam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. Pausan. VI, pag. 507. Plura dabunt Linderbrog. ad Amm. Marcellin. p. 385, I. Gothofred. ad Cod. Theodof. XV Tit. X, I. A. Fabric. ad Sext. Empir. p. 10. Equus Hadriani Borysthenes est apud Dion. Cass. p. 792 D. & in Epigr. Pith. p. 121. Phosphorus Ausonii Epit. 35. HEMST.

Pag. 52. l. 3. Ἐπελήπται) Haec ultima verba male vertit Miccyllus. Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* PALM. Male Miccyllus: *Iam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat.* — pari lapsu Benedictus: *Quin etiam multos, qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non assequitur, & male periodum hanc maiore distinctione ab praecedente separant. Sed nec bene Palmerius: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est: *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos cum graves videri vellent, probavit vanos, & cum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in praecedentibus ait Lucianus de equorum nominibus, non potui, quin ad eius illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex Iac. Sponius, cum ad auctores interpretandos haec vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

.. II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I
EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I

PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIII	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX		
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT

CALLID. AF. BALLIST. AF. ∞

QUOS EQUOS C.

GRONOV.

Vere asseruit Palmerius huius vocabuli sensum. Metaphora est a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic *άλ. c. 23*, ἢν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται. & *συμπ. c. 47*. quo fere sensu etiam inferius usurpat καταλαμβάνεσθαι συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατεπιλημένος. *c. 21*. V. etiam de hac ipsa re, *Εν. Δ. IX*. Tacit. *An. XIII*, 25. Consule etiam, si lubet, *Σκ. c. 5*, & *3. Δ. XVII SOLAN*.

ead. l. 6. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες) Hic cogor instituti mei brevitari fraudem facere, quod locum obscurum, ut multi, ita ego iudicem. B. Briffon. vir clariss. longe hoc de loco differit, & postea vir doctissimus Guther. lib. de *Lucian. Vol. I.*

Iure man. Horum interpretationem acquirissimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀπὸ τῆς παρ' ἑαυτὸν τὸν βίον προίενται, τὴν ἐν ταῖς διαθῆκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσῃς τῆς σφετέρας ἀλυσίας. Iacob. Micyll. interpres, quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem aetatem veram emittant, eam intelligens, quae in testamentis usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur. Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres Lucianum intelligi de liberis exheredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitatis, & luxuriae. Quam licentiam non solum in exheredatis, sed in omnibus olim Solon, eumque secuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὸν τελευτῶντα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse, facile quivis iudicaverit, Aliud tamen fortean voluit ἀλυσμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii alterius famam laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique κακοῖσις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & similitates habuerant, testamento lacessere, & hac licentia nullius existimationi & famae parcere. & ita in Codicillis Petronii flagitia principis sub nominibus exoletorum, seminarumque, & novitate cuiusque stupri praescripta & obsignata missa Neroni apud Tacit. annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus saepe in Principum gratiam inhibuerat. Sueton. Aug. c. 50: Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quidquam constitueret, intercessit. Huius loci cum mentem quaererem, consului Isaaci Casaub. Animadversiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. BOURD. cad. l. 7. ἵνα μὴ ἀπολαύσῃς &c.) Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant: nam veritas, iuxta Terentium, odium parit. BROD. Sensem huius loci, quem interpres affectus non est, explicat Briffonius form. l. VII, mox ab initio. VORST. Non melius profecto hunc locum intellexit Bourdelotius, quam Micyllus, quem deferit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis,

quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii tantam alterius laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae species prohibitionis in Graecis, nedum talis? immo quae fortasse nunquam contingit? Nam quod de consensu If. Casauboni iacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni eius viri. Sed neque Benedictus bene, *ne ex sua veritate damnum capiant*. Plane enim Lucianus vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit, nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicum uli sint ac laeserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Haec simplex & ipsa Luciani sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc iactationem ambiguum tangam, qui est in Timone § 2, qui sic ad Iovem: οὕτω δαλὸν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μῦρον δὲ τοῦτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληροῦσθαι τῆς ἀσβήλου, ubi Erasmus, *verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem est alius, qui praeter duas postremas voces repetit, & sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam huius loci ullo genere assequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone, ubi pari modo ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, atque ipsi Iovi attribuunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum: *haestenus autem* (vel *in hoc solo, ad hoc solum*) *existimant se frui vulnere*, (voluptatem capere ex iactu fulminis, quo stolidè putas, o Iuppiter, illis grave vulnus a te infer-

ri) ut operiantur fuligine, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, cum sit simplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum resolutum, cum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. GRONOV. Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamenti sermo est, deque codicillorum Romae licentia; quae, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cuius rei apud Tacitum aliosque luculenta exstant exempla. Sed unicum afferre sufficiat, Fulcinii Triarii, (Ann. VI, 38.) qui accusatus, & mori iam certus, supremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac praecipuos libertorum Caesaris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem, & continuo abscessu velut exsilium obiectando. Quae ab heredibus occultata, recitari Tiberius iussit: patientiam libertatis alienae ostentans, & contemtor suae infamiliae &c. Nigrini ergo iam facile mentem perspicis, omnia Romae praeter testamenta, adulatione aut metu falsa. Sueton. etiam in Aug. 56: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia ne senatus quidquam constitueret, intercessit.* Vide etiam apud Valerium Max. quomodo illuterint ea aetate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut praeterierant, aut probris, ut ex Tacito abunde constat, lacescebant VII extremo. Conf. Guth. de iure manium III, 27. De ἀπολαύειν vide H. Δ. X, XXI, & Τιμ. I &c. SOLAN. In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. Barn. Brissotius de Form. lib. VII postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cuiusque, testamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332 esse, quibus omnem affectum fatemur, haec subiungit: *Quod & sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait, Ὅτι μίαν φ. &c.* Quibus verbis, quorum sensum interpretes affectus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate uti frui, sed ad alios eius fructum pervenire. Aliam omnino viam est ingressus Iac. Gutherius de Iur. Man. III, c. 27. is, prolati & Luciani verbis & Micylli interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τῆς σφ. ἀλ. ne veritatis suae detrimentum patiantur. Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem*

usurpari, Grammatici docent. Verit interpres Luciani, ne a veritate sua depellantur, quem auctoris sensum non affectum, Brissonus Praeses asserit. Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum voces &c. Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit interpres. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis avitis, aut iusta hereditate privari, quae lege obvenit, & iure quodam naturae liberis defertur. Tum probat, ἀληθὲς pro δίκαιον, verum pro iusto poni: quibus an quid excogitari potuisset absurdus, equidem nescio: sed Gutherius erroribus gravissimis obnoxius plerumque, & caute, si quisquam, legendus, nihil est causae, cur nos magnopere moretur. Maiorem utroque longe maior lucem attulit Is. Casaubonus, ad Suetonii Aug. notans: *Romanorum mos fuit in testamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellet vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum, Μίαν φ. &c. ex quibus, virum magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac Brodaeum accepisse pro incommodum aut detrimentum pati, non obscure colligitur. Frustra consensum, ut recte notatum Gronovio, iactat Bourdelotius, qui nescio quam observationem ex lecto Torrentii ad eundem Suetonii locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipse satis intellexerit. Tandem mirifica quaedam est oratio, quam Gronovius confixit. *Romani, tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edunt in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant, neve post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem laetari possint eo facto &c.* (post mortem opinor) qualem sententiam ab homine, qui, quid scribat, cogitet, nedum a Luciano potuisse proficisci, ego mihi non persuadeo. Ad me quod attinet, si vera est, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ τὰς διαθήκας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a Luciano praesertim exagitados, quorum sane studium omne in funerum iustis & testamentorum tabulis versabatur. De isto insidiatorum genere cum ageret Nigrinus, hoc quin adderet insuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emitte, (tum nimirum, quando corvis hiantibus delusis pro hereditate sperata restim cum dignissimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam extromant, sed abditam ultimae voluntatis testimonio consignent: cur hoc autem? ne scilicet ex apertis animi veris sensibus, quos commodi cau-*

sa dissimulare cogeantur, magnum ad eos malum redundet: nam hereditariae non omnes vilis quaedam hominum faex, sed potentiores quoque & in principum aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhiant, de se iudicia scirent, pro blandissimis assentatoribus inimicos se gererent infestos: erat igitur causa satis iusta, quare satisfactionem arcani, si, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnosi, post mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipso *κυλινδεῖσθαι*, cuius usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus: exempla petere licet a Budaeo C. L. G. p. 828, Berglero ad Alciph. p. 95. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin *ἀπολαύειν τῆς σφετέρας ἀληθείας* in deteriore partem sumatur. Verumtamen nexu orationis expenso inducor pae- ne, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exigua mutatione scripturae vulgatae subveniendum putem: *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας*, ubi, id est, quibus in testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν γαρυῖαν τε καὶ δια-
δικας καλινδούμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro Xenophon scripsit K. Π. I, p. 8, v. 38, ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὐ-
τὸς βέλτιον ποιεῖν. Ἰσοκρ. περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 316 B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια κυλινδουμένων. Alciph. I, p. 108, οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde *μίαν φωνὴν ἀληθῆ προῖεσθαι* ita fere, quomodo fecit Brisslonius, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad severum examen adductis profiteri*: cum Lucretio dicas, quamquam ille alia paululum in re III, 58, *Nam verae voces (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur* (sic legendum arbitror) *persona, manet res.* Eximius inprimis Senecae locus, quem Brisslonius quoque advocare non praetermisit, de Benef. IV, c. 11: *Quid cum ipso vitae in fine constituimus, cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus, (hoc est illud καλινδεῖσθαι, & modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: tamdiu officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat spes ac*

metus, ac inertissimum vitium voluptas. Ubi mors interclusit omnia, & ad ferendam sententiam incorruptum iudicem misit, quaerimus dignissimos, quibus nostra tradamus, nec quidquam cura sanctiore (vides *μὴ ἀληθῆ φωνὴν*) componimus, quam quod ad nos non pertinet. Nihil ad hunc Luciani locum accommodatius proferri potest: sic autem continua serie cohaerebit oratio tota, dum testamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cuius cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excusso sinu & studato pare fiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia stuporem mentis & rerum inanissimarum studia voluntatis ultimae chartis mandata testificentur. *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι* vero pro *ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι* non est, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in testamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui servientes utilitati suae sub persona vivunt, & saepe, ne aliorum in offensionem incurrant, carissimos affectus procul a se habent. Haec qualiacunque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipse coniecturae meae fidens, ut suspicer etiam impositum esse gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina sine meliorum Codicum ope non sit parata. De testamentorum licentia praeter alios Lipsius egit ad Tacit. Ann. VI, 38, XIV, 50. Micyllus vel legit, nescio quo pacto delusus, vel legendum putavit, *ἵνα μὴ ἀπελαύνωνται τῆς σφετέρης ἀληθείας*. HEMST. *ἵνα* illud *ἐκβατικῶς* positum hoc sensu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, sed eo eventu, ut non fruantur sua veritate. Hanc Io. Matth. Gesneri acutam explicationem dignam iudicavi, quam cum erudito lectore communicarem. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 11. *Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς*) Cetera huius paginae copiose exsequitur *μελέτη* de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 12. *Συγκαταφύγεσθαι*) De funebribus caerimoniis & earum irrisione plura reperies in de Luctu & in Charonte. Has funebres expiationes submovit Lycurgus, nec concessit, ut quidquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo carissimum, id mortuo addebant in sepulcrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri iussit. COGN.

ibid. *Οἱ δ' ἄλλα τι*) Haec verba, quae in reliquis deerant,

ex ed. I. & V. 2. supplevimus. Agnoscit etiam Briffon. de form. VII, teste Vorstio. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ τὴν τελευτὴν) Ut in Tyrannic. § 1, ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ Chrysippus apud Athen. IV, p. 159 B. Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*. quod si subieceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ & διαμένοντες & mox μετὰ τὸν βίον. Pers. VI, 41: *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide If. Casaubonum. Haec duo vocabula saepe confusa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud Sozomen. VI, c. 1, in Cod. Fuketiano H. Valelius invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est. Strab. XIV, p. 942 B. παρρησιασάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἄττικώτερον in Mss. existat. Prave legitur in Hesych. βούς ἐπὶ γλώσση, τοὺς παρὰ τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους restituendum ex Zenobio πέρα. HEMST.

ead. l. 16. Ἡξιουν) Vorst. ἡξιον. Ego vero ἄξιον a Luciano scriptum fuisse existimem. SOLAN. Verissime Vorstius ἡξιον quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra § 25, 27. HEMST.

ibid. Τί πέπρακται τούτοις) Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. BROD.

Pag 53. l. 2. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντες) Sic Dialogo Panopes & Galenes, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. MARCIL. Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito, debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων ea enim optime coniunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem, testis est Plinius lib. 21, cap. 6, ubi de croco loquitur: *Ufus eius in coronis nusquam, herba enim est folio Augusto paene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum &c.* Haec Plinii verba omnino firmant nostram coniecturam. PALM.

ead. l. 3. Μετὰ κρότων) Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Flor. meus, in cuius margine docti cuiusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in Petri Golmani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis Godofredi Maluyni Primerii calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe Lucianus repetit, non ausus sum to-

lerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκον efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit Dioscor. cap. 25, l. 1. Hac de re viri doctissimi ad Propert. & Martialis Amphitheat. BOURD. Μετὰ κρόκων P. etiam. Vide Plutarch. συμπ. Probl. III, 1, ed. St. 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumti narrat. Adi etiam eundem VI, 7, 1253, 2. quibus confirmantur, quae de hoc more Palmerius habet. A. Gell. X, 144. Vide etiam Sueton. Ner. 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκρομάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praefertim Romae. SOLAN. Nihil erat, cur Bourdelotius κρόκων rescribere videretur: audi Cresollium Th. Rhet. III, c. 20, § 9. *De convivii* (ibi plausus dari consuevisse) *probare Luciani forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, inquit, illos esse, qui pretiosa ac cara opsonia emere solent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. vertunt, vinumque in conviviiis cum plausu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum est, quin mendosus sit iste locus, & legendum μετὰ κρόκων intelligit enim Lucianus quam sparsionem vulgo vocant, sive imbrem odoratum, qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatri, verum etiam in conviviiis: κρόκον βαινόμενον Graeci vocant, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem Martialis. De huiusmodi croco & aromatibus vino mixtis est splendidus locus Plutarchi in Symposiis VI, 2, VII, qui Lucianum maxime illuminare potest: sic enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χαρτίζοντες, καὶ κινναμόμοις καὶ κρόκοις ἐφιδύοντες, vinum aloë aut cinnamomo vel croco inficiunt &c. Sed hoc obiter, ut plausum, qui Luciani crocum optem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden, ut Plutarchus κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviiis frequens aderat crocus. Liban. Decl. XXXVII, p. 803 C. de nuptiis: λαμπτήρων δὲ τῶν, παραπόμπης, οἶνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. Aristoph. Nub. v. 51. Longolius, quem nulla virii in κρότων suspicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adiungeret, ἀρωμάτων mutandum censuit in ἀκρομάτων: est enim haec nuda tantum coniectura, non libri cuiusdam scripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid sit οἶνον ἐκχεῖν μετὰ ἀκρομάτων. Potes autem vel seiungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non solum οἶνος δια, sed & μετὰ ῥόδων pro ῥόδιος. HEMST.

ead. l. 4. Μέσου χειμῶνος) Mamertin. Grat. Aët. c. 11: *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus sanciebat, cum quaesitissimae dapes non gustu, sed difficultatibus aestimarentur, miracula avium, longinqui maris pisces, alieni temporis poma, aestivae nives, hibernae rosae.* Ibi I. Livineius ista Luciani non praetermisit, ab aliis etiam eandem in rem saepe producta. Confimilis Pacati Drepanii & elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I Od. 38, v. 3, sed gustu calami vitio scriptum pro sumtu. Plura dabit Des. Herald. ad Martial. V Ep. 66. HEMST.

ibid. καὶ τὸ σπάνιον) Invehitur sapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφηανούντας, qui communia naturae munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Iuvenal. Sat. II: *Magis illa iuvant, quae pluris emuntur.* Sic apud Petron. *Quidquid quaeritur, optimum videtur.* Coripp. lib. 4: *Quidquid latet exstat honorum.* BOURD.

ead. l. 5. Παράκαιρον) Capitolinus in Vero 5: *Alieni temporis floribus coronae intertextae.* quo forsitan Lucianus respexit: nam nobile hoc fuit convivium. Menander γνομ. p. 161 ed. Hemst. ea voce uitur: ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τικτεῖ βλάβην. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ μύρα πινοντας) Vinum unguento perfusum. BROD. Ὄνον μυρίην. Vide Hesych. Aelian. V. H. XII, 31, & Comm. HEMST.

ead. l. 12. Παρὰ θύραν) *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut unguenta potui miscere convenit? Erasmi in Prov. *Ita fugias, ne praeter casam,* hoc aliter explicuit. BROD. Lucianus Erasmo respexisse visus est ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione, *Ita fugias, ne praeter casam:* quo quidem admonemur, ne sic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud maius incauti devolvamur. COGN. Quid de hoc adagio sentiat Erasmus, iam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut similitudo ducta sit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipso limine ita se ipsos premunt, ut sibi ipsis sint impedimento. Hos sic videtur describere Phaedrus Fab. 5 lib. 2: *Est ardelionum quaedam Romae natio Trepide concursans, occupata in otio, Gratis anhelans, multa agendo nihil agens, Sibi molesta, & aliis odiosissima.* BOURD. Lucan. II, (p. 44 B.) — *Non tam portas intrare patientes, Quam fre-*

gisse iuvat. V. Plutarch. *συμτ. προβλ. II, 2, 1096, 1: μὴ δὲ κώμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τύρον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ.* Ex quibus verbis emendandus hic locus, & legendum τῇ παραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras, quamquam proba est, & *posticum* notat. SOLAN. Erasmus vertens, *iam & praeter casam incitati*, Terentianum illud adagium; *Ita fugias, ne praeter casam*, quo Lucianum respexisse opinatur, minime percepit: eius enodati laudem debemus, cui tot alia, I. Fr. Gronovio Obs. III, c. 9. nihil ergo inter istud proverbium & Luciani verba est commune. Quamobrem recte quidem H. Steph. animadvertit: *vereor, ut nimis violenta sit* (Erasmii) *interpretatio, & hic Luciani locus oborto, quod aiunt, collo ad Latini proverbii sensum trahi videatur: sed ipse, cum haud scire se testatur, an referri possit ad id, quod saepe legitur apud historicos, qui describentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumperere in aliquem locum, dicunt eos ὀβρίζοντας περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod addit, fatcor quidem non περὶ θύραν hic legi, sed παρὰ: verum nisi errorem librarii hic esse suspicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud Aristophanem παρὰ τὴν εἰσόδον pro κατὰ, nequaquam responderet ad illam, quanta erat in H. Stephano, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a Bourdelotio recoctum. Verissime Brodaeus explicuit, nec quidquam omnino est mutandum. De Plutarchi τῇ παραθύρῳ Torrentium vide ad Horat. I Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. HEMST.*

eod. l. 13. Σολοικισμόν) Soloecismus per translationem late accipitur, ut quidquid perperam fit, nec recte, nec ordine peragitur, dicatur *soloeicismus*. De hoc affatim ad Lucian. de Saltat. scripsimus. COGN. Soloecismus non solum in verbis, sed etiam in factis, & sic aliquando usurpat Aristotel. unde miror, Gellium c. 20, l. 5, scribere, se apud Graecos hanc vocem non legisse. BOURD. Sic Plutarch. II, p. 520 B. *σολοικισμόν βίου* dixit. KUSTER. Vide etiam Ὀρχ. cap. 80, & quae ibi a me notata sunt. SOLAN.

eod. l. 15. τοῦ Μώμου) Aristot. de Part. Anim. III, c. 2, meminit Momi, qui naturam incusarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius possint ferire. Ad quod allusisse videtur idem Lucianus, cum in II Ver. Narr. libro scribit, se vidisse boves quosdam, quibus cornua inessent non in fronte, quemadmodum reliquis, sed sub oculis, idque ita visum esse Mo-

mo. COGN. Hanc Momi accusationem saepe repetit. In quibusdam Codd. vice huius orationis liberae legitur hic Iambus: Μόμοστο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. BOURD.

ead. l. 16. Τοῦ ταύρου τὸν δ. θ.) Neptunum. BROD. Fabula notissima est ex eiusdem Luciani Hermot. quam compendio recensio: is enim Momi dentes in tauro effligando non vitavit. COGN.

Pag. 54. l. 2. Στεφάνου τὸν τόπον) Utebantur quidem veteres coronis, seu sertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt Plutarch. & Athen. loca a Palmerio citata; sed non iis folis. Nam & caput coronare Graecis etiam usitatissimum. Ne longius abeam, Anacreon ipse, quem ab Athenaeo laudatum in Palmerii nota legas, apud ipsum Athenaeum p. 674 C. & in Odario XXI ed. Tan. Fabri, morem hunc Graecum fuisse testis est luculentus: Δότε δ' ἀνθρώπων ἐκείνων Στεφάνους δ' οἴους (Casaub. in suo Cod. legit ὅπως) πυκάζω τὰ μέτωπά μου πικαίει. Sic apud Lucianum ipsum δικ. c. 16 Polemo describitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηριθμένος. Vide Praefecti ad M. Aurelium apud Volcat. in Cass. 5 epistolam: flores de CAPITĒ, collo, & sinu militi excussit. ubi hi ipsi milites Graecanici dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule Paschal. de Coronis. Carpit ergo non Graecus, ut hic Palmerio visum, sed Philosophus, morem Graecis aequae ac Romanis familiarem: cuius originem assignat Athenaeus, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata sunt, odore, praeter usum primum, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui non caput unguento, sed pedes delibutus, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. Diógen. Laërt. p. 147 B. quam in rem adducit ad eum locum Menagius Minucii Felicis & Septimii verba coronas e floribus capiti aptatas ridendum. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ) Octavius apud M. Felic. huius loci erit commentarius. BOURD. Ex Apophthegmate Diogenis. MARCIL. Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci & praecipue Aeoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviiis. Id nos docet Plutarchus Sympos. 3, c. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur Athenaeus l. 15, p. 678, his verbis: ὑπόθυμις καὶ ὑπο-

Δυμιάδες στέφανοι παρ' Αίολεῦσι καὶ Ἰωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymiades coronae sunt apud Aeoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex Alcaei & Anacreontis versibus. Scilicet hypothymiades dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν* a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positae cerebrum suo suffitu iuvabant, ut ait Plutarchus dicto loco. PALM. Menagii locus est ad Diogen. L. VI, 39. adde Wouwer. ad Minuc. Fel. pag. 43. Ὑποθυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: in Hesychio pro Ὑποθυμῖος propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμῖς. Vid. Athen. XV, p. 678 D. Plutarch. Symp. II, p. 641 E. ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. HEMST.

ead. l. 5. Ἰν' ὡς πλ. ἀνέσπων) Ἀντὶ τοῦ ἀνασπῶεν, inquit Bud. C. L. G. p. 46, 953. eamque structuram in ἴνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subiunctivo, exemplis probat: assentitur H. Steph. App. de D. A. p. 137. Quidni veritas? ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. HEMST.

ead. l. 11. Τεσσάρων δακτύλων) Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines, BROD. Sermo est de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τοῦτου μὴδ' ἐπὶ δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter huius voluptatis tangit saepe alibi, ut Suet. Athen. alii. BOURD.

ead. l. 12. Πονεῖσθαι τὸν πόνον) Ut sequentibus dialogis μῶμον μομαῖσθαι, πομπὴν πέμπειν, & similia, quibus etiam Latini gaudent. BOURD.

ibid. Ἐφ' ὅσους &c.) Chrysost. H. XXXIX in I ad Corinth. pag. 513: Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τρυφῆς λέγοις, μέχρι τῆς φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τῇ γλῶττι παρῆλθε καὶ ἀπέπη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non iuvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέβαινε praestat ἀπέβαινε, ut § 14, 16. Haec saepenumero confusa. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐκτεινομένου) Ἐκτεινομένου scriptum fuit, sed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τοῦ I & EI. CLER.

Pag. 55. l. 1. Ἐν τῇ παρ.) In stomachum ingressu, BROD.

ead. l. 4. Φιλοσοφία) Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. BOURD.

ead. l. 5. Ἐν τοῖς βαλανείοις) Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad Senecam, Athen. Apul. BOURD.

ead. l. 7. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις) Sic in dial. mortuor. de Terpsione & Plutone. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικευρότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. BOURD.

ibid. Μικροῦ ἐκφερομένου) Iocus ex ambiguo, qualis ille apud Plaut. Amphitruo. act. 1, sc. 1: Merc. *Faciam ego hodie te superbum, nunc hinc abis.* So. *Quonam modo?* Merc. *Auferere, non abibis, si ego sustem sumfero.* Voluit Plautinus Mercurius *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec iocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum humeris & cervicibus insultent: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferrī* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi potest. BOURD.

ibid. Ἐκφερομένους) Ab elatis ad gestatos & servis innixos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, iocum petunt: id hoc etiam Luciani loco illustrat I. Fr. Gronovius Obs. II, 15, p. 334. Posidonius apud Athen. XII, p. 550 B. de Ptolemaeo Euergete: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἴος τε ἦν, εἰ μὴ δυοῖν ἐπαπεριδόμενος ἐπορεύετο. Is tamen idem in symposiis ad saltandum citatissimo cursu ferebatur. HEMST.

ead. l. 9. Προϊόντας γὰρ τινας) Hunc locum interpretatur Casaub. ad lib. 3 Suet. BOURD. Utitur hoc loco Casaubon. ad Sueron. Tiber. c. 60. Adde Clem. Paed. III, p. 253 A. Larenis apud Athen. VI, p. 272 E. cum dixisset, multos Romanorum decem, immo viginti mille servos & ultra possidere, subiungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπρόϊοντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 29, & H. Vales. Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν parum abfuit, quin in Luciano reponerem. Paulo post malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. HEMST.

ead. l. 10. Ἡ παραγγελλὴν) Castiga παραγγέλλειν. BROD. Pag. 56. l. 2. Πεπηρωμένοις) Excaecatis. BROD.

ead. l. 7. Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος) Tangit hos versus Homē-

ri Odyss. A, v. 332: 'ὧς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Κληθεμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρον σκιεβντα. BOURD.

ead. l. 15. Βαθεῖα) De qua pag. seq. & de Merc. cond. sic apud Petron. *vulnus ingens*. utitur crebro Lucianus hac translatione. BOURD.

Pag. 57. l. 8. Τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere fuspicio, excidisseque τοῦ σκοποῦ. SOLAN. Immo τοῦ σκοποῦ, ut ex seq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim Antiphon 'Απ. φόν. ἀκ. p. 121, v. 28, ἀκόντιον ἔξω τῶν ὁρῶν τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξενεχθέν· & p. 124, v. 27, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθόν· neque aliter ipse mox Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad huius quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. HEMST.

ead. l. 12. 'Ἀπεναντίως) Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. SOLAN.

ead. l. 15. 'Ἐπιλίγδην) Ex Homer. Il. P, v. 599: 'Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρῃς. BROD. Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιφάνουςαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ λείψω. quale vulnus Menelai lib. 4 Iliad. Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγὴν. BOURD.

Pag. 58. l. 1. 'Ἐπ' ἰσχυρᾶς) Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὁφεται τὸν σκοπὸν pro ὁφεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit Livinei. ad Nazar. c. 36. HEMST.

ead. l. 7. 'Ἰῶ) *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. BROD. Mirum est, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus seu Onomacritus Hymno 1 & 2 in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Immo contra eos ὅπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Iovem: Οὐλα δὲ Κούρητες γε περὶ πρύλιν ὄρχήσαντο Τεύχεα πεπλήγοντες. Idem ait Apollodorus lib. 1: οἱ δὲ Κούρητες ἐνόπλοι ἐν τῷ ἀντρω τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionysius Halicarnass. lib. 7: ὅτε τὸν Δία τιθνηνόμενον Δέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, quando Iovem lassum delectare volebant armorum strepitu

& membrorum motibus. Strabo lib. 10, ubi de Creta: τοὺτους δὲ ἀνομάζον Κούρτας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ἑρχόμεως ἀποδιδόντας, προσκτεσάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως. Plinius lib. 7, c. 56, saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta. Idem ait & Pindari Scholiastes ad Pythiorum 2; &, ne te morer, Lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Aetoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyraechmes Degmenum Elaeum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5, ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum iniicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod solius Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse Diodorus, & contra se ipsum pugnans, ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, εὐρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἑγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe si Apollo primus fuit arcus & sagittarum inventor, & eius usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipso Iove antiquiores in Creta habitabant. Iure igitur Luciani lectio hoc loco mihi suspecta est mendi, & Κρήτων censeo debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso seculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, si mihi credis, leges, καθάπερ τὰ Κρήτων. Sed & Micyllus etiam hoc loco castigandus, qui ὁπῶν interpretatur resina; nunquam enim legisse me memini, resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem, aut ὁπὸν dictam resinam κατ' ἔξοχὴν, cui nomen proprium est ρήτινη pro Silphio certe ob plantae excellentiam sumitur ὁπός, & pro papaveris succo ob vim medicamenti; unde ἔπιον diminutive dicitur. Verte ergo herbarum succo: opponit enim ὁπὸν succum herbarum τῶ ἰῷ veneno, quod ex serpentibus ἰοβάλοις colligitur, quorum ferax est Creta, & indiga Scythia, regio frigida. PALM. Scy-

tharum hunc morem saepius apud Ovidium in exilio memorari videas, qui sibi Romae de eo non satis credi conqueritur. SOLAN.

ibid. Ὀπῶ) Quodam stirpium succo. BROD. Quo succo, certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi compertum est. Malo tamen opium vertere, quam, ut ante me fiebat, resinam. SOLAN.

ead. l. 8. Κουρήτων) Mitto, quae de Curetibus contra Diodorum disputat Palmerius: de hoc certe loco bene meruit restitutis Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed ipsa inventione nobiles. a natura regionis, quam incolunt, rationem petit Plato de LL. I, p. 769 E. quem Iulianus sequitur Or. VII, p. 205 D. Vid. Sil Ital. II, 96. alia dabit I. Meursi. in Cret. p. 178. Obstare tamen videtur, quod venenata Cretensium spicula fere nusquam memorentur: quin immo vel Iovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & bestiis Creta caruit. Excerpta Theodoti: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἀγονοῦ εἶναι θηρίων ἐλεθρίων. plura Meursius in Cret. II, c. 8. ita sane veteres; nam quae contra Brodaeus affert Misc. III, c. 11, nihil in hac quidem causa moror: nec probandum, quod scripsit Palmerius in annotatione extrema, quorum ferax est Creta, & indiga Scythia, regio frigida, si modo haec vera sit eruditissimi viri manus. Attamen Virgilius, paene dixi solus, Aen. XII, 856: Non secus ac nervo per nubem impulsā sagitta, Armatam sacvi Parthus quam felle veneni, Parthus, sive Cydon telum immedicabile torsit. Schol. etiam Nicandri ad Alexiph. v. 395, fide Praxagorae Pharicum esse appellatum tradit ἀπὸ Φαρικοῦ τινος Κρητὸς τοῦ ἐξευρόντος αὐτό. quod si exponamus, a Cretense quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis, effugiet hicce Commentator reprehensionem Salmasii ad Solin. p. 170 E. sed hoc, ut ex ipso Scholiasta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus I. Gorraeo ad Nicandr. Rhodio ad Scribon. Largum p. 282. De Scythiis res nota — tinxere sagittas Errantes Scythiae populi — Lucan. III, 266, & VIII, 304. quemadmodum autem admixto sanguinis humani liquore faniem viperinam praepararent, exponitur ab Aristot. περὶ θ. A. p. 118, Plin. H. N. XI, 53, & Aelian. de Anim. IX, 15, loco corruptissimo. Nec veneno solum usi serpentum, sed & fuccis letiferis: ἐν Αἰθιοπία γὰρ ἡ τοὺς βίστους χρίουσι ῥίζα
Lucian. Vol. I.

τίς ἐστὶ θανατηφόρος· ἐν δὲ Σκύθαις αὐτὴ τε καὶ ἑτέραι πλείουτε,
ut testatur Theophr. H. Pl. IX, 15. ubi vide Bod. a Stapel.
HEMST.

Pag. 59. L. 1. Βάλλ' οὕτως) Homericum carmen II. Θ, v.
282. BROD.

ead. L. 3. Τῇ 'Ρέα λαμβάνονται) Matris Deum sacerdotes
haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in
furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non
venit. Senec. Ep. 109: *Quidam ad magnificas voces excitantur, & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo; nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per semiviros Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. COGN. Sub voce λαμβάνονται mendium latere arbitror. De re ipsa Lucretium legito II, 621, & Ovid. in Ibin: *Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.* SOLAN. Interpretes, a Rhea corripuntur: eos secutus est G. Cuperus Obs. III, p. 308, addens, *elegantius dicere veteres λαμβάνεσθαι hoc vel illo Deo Deave.* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, θυμόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαι τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαβὴ & λήψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 5, τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad Senec. Ep. CVIII, p. 531, posita Luciani verba sic vertit Lipsius: *Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacraei addidique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus: quasi voluisset, qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur: sensum perspexit vir acutus, sed qualem contumax vocabulum aspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνεῖνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum.* Rem ipsam illustrat Brodaeus Misc. V, c. 13. Philostrati, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In Lucio § 37, ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμιλος ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες &c. Mox lege οὗτοι δὲ non δέ. HEMST. Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum est; ut apud Harpocrationem Theopompus tradit Artemisiam Mausoli mariti eiusdemque fratris desiderio contabescentem φθινάδι νόσῳ ληρθεῖσαν ἀποθανεῖν nec quidquam obstat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ

ῥέα λαμβάνεσθαι, haud secus atque ἔχεσθαι χαλεποτέρῳ δαίμονι Antonin. Liber. c. XXX; τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι Lucian. Διαλ. Νεκρ. XIX; κατεχόμενοι τῷ Παρὶ in Bacch. Liban. Decl. IX, p. 348 C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγείσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν aliaque istius generis non pauca. Herodot. IV, 79: Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem esse sollicitandam nunc existimo; praefertim quod colorem a Platone traxisse Noster videatur, cuius hic est locus in Ione p. 365 E. Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀ λέγεις, ἀλλὰ θεῖα μοῖρα καὶ κατακαρχῆ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ἢ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχονται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira Porphyrio fuit visa, ut obortam inde difficultatem a Iamblichō sibi voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἐνιοὶ τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἰνθουσιῶσιν, ὥς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβασίῳ κάτοχοι, καὶ εἰ μητρίζοντες· ille autem quid responderit, vide de Myster. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες sive μητρωάζοντες propria ratione τῇ ῥέα μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquissimi, teste Arriano apud Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 809, μαίνονται τῇ ῥέα, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται in Philostrati Ep. XV, οἱ τελοῦμενοι τῇ ῥέα μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ ῥέα iungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicui potest, quam bene sit meritis de Seneca Cod. Mediceus, ex quo Io. Fr. Gronovius restituit in Agam. v. 688, *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Aetia.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι Heraclit. apud Clem. Alex. Protr. p. 30, Διονύσος, ὅτεφ μαίνονται καὶ ληναίζουσι Pausan. X, p. 812, ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent, κείρεσθαι τῇσι παρβίνοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, in honorem virginum Hyperborearum, συνῶν, ritu sacro cines ponere. Rem dixit Iulian. Ep. XLI, pag. 421, καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν ὕρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἀνέτοι φέρονται. adeundus etiam Arctaeus I, pag. 33. Quod si legeretur in Luciano, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ ῥέφ

μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 10. τοῦ λωτοῦ) Homer. Odyss. I, v. 93. BROD. Sic in Apol. de Merc. conduçt. BOURD.

ead. l. 15. Κἄν τις ἐτέρους) Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicor ego δακῶσι post *μανία* inferendum, & pro διαθῶσι legendum πάσχοι. Vide tamen γυμν. cap. 6, & ἀποφρ. c. 25. Consule finem φιλοφ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 16. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι) Nihil est causae, cur sanissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci διατιθέναι accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix assequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, οὕτως διαθεῖναι, ὥστε &c. Lyf. apud Athen. XIII, pag. 612 E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. Lyf. in Agor. p. 130, v. 37, νομίζων, εἰ διαθεῖν ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, *si vos ad inopiam redegerisset, ut fecit.* Aetichin. in Tim. p. 5, v. 8, τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν, *eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur:* similiter Lyf. in Philocr. p. 181, v. 27, κακῶς διαθεῖς τὰ τῆς πόλεως. Demosth. in Timoth. p. 1074 F. 1106 A. L in Stephan. p. 969 C. οὕτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φωνὴν μηδ' ἡντινοῦν εἶλειν ἀκούειν ἡμῶν. cum quo convenit illud Xenophontis Hell. V, p. 319, postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse profecutos, addit, quamquam nihil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποιῶν ὁ Τελευτίας οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, *quilandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tantopere sibi conciliarit.* Idem K. Π. V, p. 86, v. 15. Diverſa paulum ratione Plato Charm. pag. 468 C. ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ δαυτοῦ ποιήματα. Marf. Ficinus aut non Latine, aut male, (haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas) *histrionem inepte sua poemata recensentem: tu cape, ut poeta succenset actori male sua poemata (in scena) recitanti: quo certe morbo quidquid unquam fuit*

poëtarum laboravit: pari modo de LL. II, p. 791 A. Ῥαψοδὸν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσεΐαν ἢ τι τῶν Ἡσιοδείων διατιθέντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis Artemidorus: eum vide I, 58, 62. ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστὴς βούλεται τὸν ἀντίπαλον διαθεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κάμνοντα. III, 11 &c. Appian. de B. M. p. 316, αὐτὸν (Orprium a Laodicenis traditum) ὁ Μιβριδάτης οὐδὲν διαθεῖς ἐπήγετο πανταχοῦ λελυμένον. Apollodor. I, p. 13, ἵνα ὁ νικήσας δ βούλεται διαβῇ τὸν ἡττημένον. Alciph. II, Ep. I, pag. 200, ὁμοίαι τί με διαθήσει; ubi vide Bergler. Nec Iudaeorum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur. Philo de LL. Spec. p. 791 D. 793 C. ὁ παῖσας θρησκέτω, τὰ ἴσα οἷς διέθηκε, παθὼν de Vit. Cont. pag. 895 E. πάσχειουσὶ οὐκ ἐλάττονα ὧν διατιθέασιν ubi πάσχειν illud oppositum; propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακὸν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας, &c, τοὺς κακὸν τι πράξαντας ἀντιδιατιθέντες: quae Suidas ex melioribus habet in Ἀμύναςδαι & Ἀμυνόμενοι. Ioseph. A. I. VI, c. 9, § 3, ταυτὸ δὲ καὶ ἄρκον ἀμυνόμενος διατιθεμαι, similiter ac leonem, irruentem ursum repellens interfeci: nequidquam in eius loci sententia interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano exstare, διατιθῆμι: hoc genuinum est; quippe nullis exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi mediū usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifesta. Perperam quoque versa fuit apud Nostrium haec locutio in Anach. uti recte monuit L. Bos Anim. c. XIV, p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocularum detrimento facile sanetur: ita lege, οὐκ αὐτοὶ μόνον (si quis μόνον, quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) λυσώσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰς ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαδῶσι, καὶ αὐτοὶ (vel οὗτοι) ἐκ. γ. cur enim Lucianus rotundam orationem isto infiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est autem imitatus Platonem in Conv. p. 1104 A. τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεῖς τε καὶ διηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονταί ἐχιδνῆς ἀγριώτερον &c. quam a viperæ morsu similitudinem duxit Plato, eam Noster ab rabiofum canem transtulit: vide Mer. Casaubon. ad Marc. Antonin. X, 34. HEMST. Δακῶσι etiam Solanus Iuntinae adscripserat; sed satis tueretur vulgatam Hemsterh. Confer & Pleudol. c. 25. REITZ.

Pag. 60. l. 4. Ἡμῶν ἐρᾶν) Locus sine dubio corruptus, in

quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit, Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet coniectando, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῶν &c. quae sensum quidem, sed non huius loci, habent. HEMST.

ibid. Ἐργῶν) Μαίνεσθαι. BROD.

ead. l. 7. τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira traiectio, quam a Luciano esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — Telephi historia nota, qui ab Achille vulneratus &c. Ovid. SOLAN. H. Stephan. App. de D. A. pag. 182: *Apud eundem* (Lucianum) *aliam traiectionem habemus, quae durior videri possit, interiecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine eiusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit. Me quidem non admodum offendit haec, quam Stephanus vocat, articuli traiectio, haud sane magis, quam quod in Herodoto frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νεῖλου, τῶν τινος οἰκετέων εἶναι, cuius generis plura notavit Iac. Gronovius ad Herodot. p. 35, 7, 357, 12. Athen. III, p. 108 D. Alciphro. III Ep. 20, τῶν τινι γνωρίμων ubi monuit etiam Berglerus. Emenda Longum pag. 87, τῶν τίνι πλουσίων perperam τινῶν. In Homeri Schol. ad II. E, 295, τῶν εἰς γιγάντων, vetustiores edd. quod male postea mutarunt. HEMST.*

ead. l. 9. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα) Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. BROD. Res pervulgata: vide, si tanti est, B. Martin. V. L. III, 24, Torrent. ad Horat. Ep. XVII, 8, Passerat. & Broukh. ad Propert. II El. 1, v. 65, P. Keuchen. ad Seren. Samon. p. 259, quem Luciani locus non fugit, Th. Muncker. ad Hygin. F. Cl. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesein enarratam legere licet in Access. ad Ulpian. pag. 1167. Versus est ex Euripidis Telepho, quem Plutarchus protulit Περὶ τοῦ ἀκούειν p. 47 F. locum, quia hisce Lucianis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: οὐ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα. Πρῶτοις λόγῃς δέλεται ῥινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφρέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας δό-

γος ἰάται. Hinc paene sumsisse credas Schol. Theocriti ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὃ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a Philostrato conficta de Apollonio fabula in eius Vita VI, c. 43, & sophisticum acumen Aeliani de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo Publii Syri spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* HEMST.

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 1. Δ. Φ.) Quo tempore scriptum hoc fuerit, incertum est. A iuniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. SOLAN.

ead. l. 2. 'Επὶ ἀρχοτος) Argumentum illud deest in MS. auctoris tamen censendum est. BOURD. Hanc formulam accusationis Schol. V. etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἀπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λόγον praestat ἀφαιρῆσθαι. Sed illud καὶ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας καὶ ὑπαρχόντων ἀπαγῆς. Polyb. IV, c. 17, ἀπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii saepius: exspectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. HEMST.

ibid. 'Αριστάρχου Φαλ.) Alexandrinum civem fuisse Aristarchum, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. Phalereum Aristarchum nemo novit. Vide ergo, num Lucianus de Grammatico summo locutus, Aristarcho tribuerit, quod Demetrio, alii itidem Grammatico summo, debebatur. SOLAN.

ead. l. 3. 'Εβδόμη) Septimum mensis diem alibi etiam Noster iuri dicundo in eiusmodi ludicris causis assignat; ut in *Δικ.* c. 12. *ἐκκ.* c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. ἀποφρ. cap. 16. Erat autem Apollini sacer. SOLAN.

ead. l. 4. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀπαγῆς) Non capio acumen Benedicti, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales iudices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi iudices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse, has vocales isti iudicio praefuisse, non alias literas; quae cui iudicio praefede-

runt, oro? Nescio, an bene Bolerus, *constitutis iudicibus VII vocabulis de vi & rapina*. Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocabulum, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus iudicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. GRON.

ead. l. 5. λέγον) Fl. B. 2. & P. λέγον. Reliquae cum Schol. & P. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Καταίρωντος ἔνθα μὴ δεῖ) Scribendum videtur, *καταίρωντος ἔνθεν μὴ δεῖ*. GUIET. Interpretum errorem in hac locutione castigavit L. Bos ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium est de navibus in portum investis: *καταίρουσαι τε καὶ ἀφείσαι ὀκλάδες* apud Philostr. de V. S. II, p. 606. ἐκείθεν δὲ κατήραντες εἰς λιμένα Dionys. Halic. A. R. I, p. 42. Grammatici per καταπλεῖν exponunt: Hesych. & Suid. in Καταίρωντες ex quo facile est priorem emendare in κατέρωντες, quamquam tantilla labes Guictum deceperit in hoc quoque Luciani loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis aperti, quod saepe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari iure λιμένας καὶ ὁρμῶς δέχεσθαι volebant. Iam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cuius criminis & ἀρπαγῆς liteta T incusatur. Hinc latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquo. Hesych. Κατήραμεν, ἦλθομεν. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorsum devolantes. Aristoph. Av. v. 1288. Plutarch. T. II, p. 41 F. μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον σύμον καταίρουσι parique modo in Philop. p. 364 D. Pomp. p. 635 E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore potestate: non invenisse Cyrill. contra Iulian. p. 206 B. τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν Plutarch. de Garrul. p. 514 E. ἐπὶ τι δὲ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam Hesychius est corruptus: Ἀππυραν, ὠδυσσαν lege, Ἀπῆραν, & μοχ: Ἀπηρεῖσατο, ἔπηξεν. Ἀπῆρε, μετέστη confer Ἀπαίρει &c. HEMST.

ead. l. 11. φυλάσσοντα) Non dubito, quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, scribentes φυλάσσοντα pro φυλάσσον, & paulo post ὡς ὀλέγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμῶσθαι &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γρόμμα, de se in neutro genere, ut cap. 8, καὶ τίμπραμαι, δεδίδως μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τυκα

ὀνομασθ. & ipsum Σ, καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7 legitur μέχρη μὲν γὰρ ὁλίγοις ἐπεχείρει, τετταράκοντα λέγειν &c. Gronovius, eruditissimi filii pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγον· sensus namque postulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequenter, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπόμενον, ἰδία ταυτὶ λέγειν &c. Pestime. Lege λέγον. IENS. Monet Ienius de φυλάσσουν, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. SOLAN.

ead. l. 12. Συλλαβὰς) Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt; & cap. 5, quasi cives aut collegas designaret. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνοίας) Repudiare quidem non ausim: Isocr. Or. Areop. in initio, *opes*, inquit, & *potentiam sequitur ἀνοία*, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην & μετρίότητα mox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius putō ἀπνοία, non illa prorsus, quam Theophrastus describit Char. Eth. cap. VI, & Casaubonus egregie declarat, sed genus eius quoddam; ista nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam spretis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπνοίαν Iulmi satis constat, notavitque H. Vales. ad Ammian. Marcellin. XX, 4, p. 262, iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedat, ex qua velut gradu facto ad ἀπνοίαν perveniatur. Eadem menda Diodorum occupavit XX, p. 736 C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοντείας καὶ ἀνοίας παρалоγισθέντες. Rhodomannus auferri iubet καὶ ἀνοίας, sciō alicuius infartum: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας· erat sane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incensis omnem salutis spem militibus suis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: Liv. XXIII, 9, alique saepe. HEMST.

ibid. Οὐκ ἀγαπῶν) Mss. οὐκ ἀρκούμενος. BOURD. De hoc idem, quod supra ad φυλάσσουντα, dictum puta; ut & de sequenti ἀγαγόντα. SOLAN.

Pag. 62. l. 3. Mss. — ἐπέρχεται) Mei legendum esse, supra diximus ad Pr. εἰ ἐν Δ. § 2. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου) Angl. *Ψῶ.* mendose. pater postea verbo φόβου saepius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quae dictiones scriptae in margine unius Mss. sic & in sequent. BOURD. Excidit fortean aliquid, ut ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. MARCH. Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπέχω. GUIET. Hunc locum facile quisvis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis laceffita iniuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metu it ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* eiiciatur, & voce in totum ademta, inter literas non nisi calculi gratia numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, aeterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; exstareque adhucdum huius sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mss. & *I. ed.* praeferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet *Ψῶ.* P. autem L. Coll. & *I. ed.* integram vocem *Ψῶφου*. quae facile a voce *Ψῆφος*, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conii- ciam saltem, quatenam Luciani verba fuerint, ignoscat, si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forfan leg. ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου. ut Thucyd. VI, 78, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἐαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχομένου. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut Scaligerum adeat in Dis- fertatione de literis Ionicis, quam inter eius notas ad Euse- bii Chronicon inveniet, p. 110 ed. post. SOLAN. Fr. Viger. de Gr. Di&. Idiot. c. III, S. V, § 5, hunc in modum vertit: *Ita dum quiescerem parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes li- teras aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse Bourdelotium & Marcilium suppletes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα ad quale re- medium excogitandum haud sane magna mentis contentio- ne est opus. Phrasis insolentior ἐν ἴσῳ τοῦ φόβου vel τοῦ κιν- δύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a Vigero debuerat firmari. Ego Codicum & ed. *I.* le- ctionem, dummodo mutando casu parumper adiuvetur, sa- tis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ *Ψῶφου*. Primum *Ψῶφου* consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνή literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνᾶς ἀπτε- λεί, τὰ δὲ *Ψῶφους* φωνᾶς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, *Ψῶ*.

φους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα auctor Aristoxenus apud Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronuntiatione φῶφος pertinet ad Σ. Plato Theaet. p. 147 E. καὶ γὰρ δὴ, ὃ Σώκρατες, τὸ, τε σίγμα τῶν ἀφῶνων ἐστὶ, φῶφος τις μόνος, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. Aelius Dionysius apud Eustath. ad Il. K, p. 813, v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, pari loco esse & conditione, non aliter ac Latini solent, in facili, in aperto, in dubio, in incerto, in parato &c. Thucyd. IV, 10, ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἦδ η. II, 60, ὃ, τε γὰρ γνοὺς καὶ μὴ σαφῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη. IV, 60, 61, &c saepe alibi. Euripid. Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν εὐμαρεί, ἐν εὐσεβεί Hel. v. 1243, 1293. &c, quae frequentiore usu feruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν εἰοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι Scriptor Orat. in Neaer. p. 879 F. ταύτας (τὰς σάφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἐκάστης ἡμέρας συγγεγεννημένη· modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῖναι ἐκείνας τιμωμένους ταῦτη τῇ πόρῃ· cuius locutionis haud dispar est ratio: Lyf. p. 168, v. 23, εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διανοίαν ἔξω. & verbis sumillimis Antiphon περὶ τοῦ Hρ. φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. Liban. T. I, p. 805 A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἀγειν. T. II, p. 227 C. με μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ δέωρον ἀφῶνον ἐστῆσεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non displicuit: Hesych. in Αὐτοξενεῖν. Schol. Aristoph. ad Av. v. 17. Quin hoc ipsum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι Erotianus habet in Οὐρεῖ αἱμαλώδες· in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματώδες, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλῶδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει. nescio, an Hesychius simili modo sit emendandus: Ἀντιγραφῇ, καῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντομοσίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptissima. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in Luciano voluerim τῷ φῶφ· nisi quis praeponat, me non invito, τῷ, id est, τινι φῶφ. Sensus ex dictis iridem est manifestus: ita ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel, sibilus. κεῖσθαι etfi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contempta iacent: φῶφος quoque res abiectae & vilissimae, quarum pretium, si sonum quandam verborum inanem excipias, est nullum. HEMST.

ead. l. 7. Οὐχ ὑμᾶς) Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inferendum erit *μόνον*. Quocunque demum pacto legas, illud *νῦν* expungendum videtur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλὰ καὶ) Omissum in priore membro *μόνον*, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit L. Davis. ad Ciceron. de N. D. p. 239. HEMST.

ibid. Τῆς πείρας) Attici πείραν ἀντὶ τοῦ δόλος καὶ τέχνη, pro dolo malo accipiunt. VORST.

ead. l. 11. Ὃν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται) Bolerus, sine quibus nihil omnino scribitur. Benedictus, sine quibus plane nihil scribitur. At multa possunt scribi, sed sine sensu. Verti debuit, sine quibus perfecte & integre nihil scribitur, ὃν προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δέεται, ut ait infra. GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεκτῆσθαι) Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Ceterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἑσφ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. IENS.

ibid. col. 2. l. 2. Τῆς ψέφου) An voluit τῆς ψήφου & ψήφου; non puto, legendumque potius τοῦ ψέφου. HEMST.

Pag. 63. l. 2. Καθυψήσετε τὸν ἀγῶνα) Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praenaricari*, tamen si in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. Demosth. in Mid. p. 609 C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδία πεισθεὶς ὁπὸς δῆποτε ἀργυρίῳ καθυψεί τὸν ἀγῶνα. qui hunc diligenter imitatur Dion Cassius XLVI, p. 299 C. καθυψείκεναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. Poll. VIII, 143, eius generis cognata iungit verba, unde potestas τοῦ καθυψεῖναι facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercitat, & adversario causa prodatur. Nost. in Prom. § 3. Demosthenes extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295 A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρῶν εἴαν τις ἐκὼν καθυψῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ. ubi iunctum vides προδῶναι. Olynth. III, p. 36 B. εἰ καθυψείμεθα τι τῶν πραγμάτων pari modo Ioseph. de B. I. II, c. 16, p. 191, οὐδὲν τῶν σωτηρίων ὑμῶν καθυψηκάμεν. A. I. VI, c. 3, § 3, de Samueli filiis a paterna virtute longe desciscitentibus: δάρων καὶ λημμάτων αἰσχροῶν καθυψίεντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, κατεπρόδιδον, ut loco hoc prolato Suidas interpretatur. Quare legendum censeo de B. I. VI, c. 3, § 3, καθυψέμενος τὸν λόγον, ὃν πέποιθε (ἢ πατρίς) τὰ ἔργα, ut in Eusebio H.

E. III, p. 97, scribitur. H. quidem Valesio, quod Mazarinus C. praefert τῶν λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fluit sententia, neque huius loci est vel verbi secundus casus. Quid autem in his locutionibus disset Aëivi Medique usus, non est ut pluribus ad peritiores exponam. Heiychium emenda: καθυφεῖναι, ἐνδύναι, ὑποχωρεῖν, καθυπεβάλλειν editur, καθυφαίνειν. Alia Budaeus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἂν) Illud καὶ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὥς εἶδε &c. παραναιμεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. HEMST.

ead. l. 6. Τῆς κίσσης) De pumice, & re ad exterendos excoliendosque libros apta. Κεφαλαργίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. COGN. Apud Atticos κίσσηλις & κεφαλαργία, & literae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. BOURD.

ibid. Κεφαλαργίας) Vide H. Stephanum de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Heiychium est in Ὠτοκοπεῖ. Κίσσηλιν aequè ignoro, ac Bourdelotius, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσσηλις vel κίσσηλις eo pacto sit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Eq. v. 79, Vesp. v. 45. de quibus Eustath. ad Od. Ξ, p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom. p. 277 D. HEMST.

ibid. Γάμμα) In nummis etiam has literas frequenter permutari, observat rei nummariae cultor & ornator summus Ez. Spanhem. p. 119. SOLAN.

ead. l. 8. Κναφεῖω) Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt Harpocr. in Γναφεύς, & Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 166, κνάπτειν, κναφεύς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνέφαλος, ἀκναπτος &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἀκναπτον. Κνέφαλος Poll. X, 39, 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nunnes. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, Τομνιτῶν, κνάφαλον, κναφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρσῃ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV, p.

1016 B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κραφάλων. Atticis κνέφαλον dicitur ipsa culcita: Hesych. in v. unde κλίνη ἀμφικρέφαλος, cuius meminit Poll. X, 36. HEMST.

ead. l. 9. Μαχόμενον τὸ μόγῃς ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μά-
λιστα παρακλέπτου) Voluit sic forte Lucianus: ἐπέπαυτο
δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγῃς
ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτου. Latine dixe-
ris, cessant vero etiam Lambda pugnant cum Gamma, propter
surreptum sibi μόγῃς, atque id ipsum etiam surripienti μαγίδα
sive magidem. &c. Intelligi vult, utrumque & lambda & gam-
ma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγῃς, quia
id μόλῃς rectius dicitur, sed maluerunt αἱ Ἀττικιστὲς, μόγῃς:
Lambda surripuit μαγίδα, quia corruptione Attica tunc
μαλίδα dixere. MARCIL. Helladius etiam Besantinus eos
damnat, qui μόλῃς pro μόγῃς dicunt, quod Ionibus & Aeol-
ibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus
uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13, & Ἑρμ. c. 71. SOLAN. Si
ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum
μόλῃς, quod postea degeneravit in μόγῃς. Antiquitatis τοῦ
μόλῃς favent Aeoles, quorum vetustissima est dialectus: iis
enim hoc vocabulum adscribit Helladius apud Phot. p. 866.
τὸ μόγῃς, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῶν
μετὰ πόνου γινόμενων ταπτόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς
παραλόγως διὰ τοῦ λ μόλῃς λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γρά-
φουσι deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit vo-
ce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt,
hoc a μέλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, il-
lud a μόγος vel μογεῖν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide Ety-
mol. & Thom. Mag. quod significandi discrimen etsi non
plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix
mihi dubium est. In nostris Homeri edd. utrumque repe-
rias: in priscis alterutrum existisse tantummodo, prout huic
illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero
non abhorret. Haec est causa, cur Apollonius Rhodius,
cum posuisset μόλῃς I, 674, Scholiastes, iniquiore quidem
censura, notare non sit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ
διὰ τοῦ γ μόγῃς παρὰ τὸν μόγον. secutus nimirum eos, qui
tum in Homero, tum alibi semper istum in modum scribi
volebant. Corinthus inter Attica reponit τὸ μόγῃς. Alia lege
apud Ios. Wasse ad Thucydid. I, 12, I, 69, VII, 40, VII,
44. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μάλιστα) Locus corruptus, sed cui non medeor. BOURD. Merito reiectis Bourdelotio & Marcilio I. Gronovius ad Arrian. IV, p. 166, emendat μὰ Δία quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec observatio ad alia Luciani loca. Quamquam coniectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usu concinniore vim habet asseverandi: e Nostro exempla suppeditabit Index. Harpocrat. in Ἀσυνετώτατον· ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναίτο τις συνιέναι, τί πότε φρονεῖ. Suidas: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει sumtum e Schol. Thucyd. ad I, 17; qui perinde III, 92, σταδίου μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκριβείαν sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρῆ) Usurpat Feder. Morell. ad Dion. Chryf. p. 13, sed parum apposite. Demosth. in Mid. p. 613 D. οὐδ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσήκεν αὐτῶν. Adversus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἔνδεξις. Suid. in ea v. Ovid. I Pont. VII, 23, nec tamen igitur, quo non licet ire. Valer. Maxim. VI, c. 2, de libertate dictis pariter ac factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, profuderit, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαῖν εἰς ἃ μὴ χρῆ. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξ.) Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φασὶν γνάφαλλα δέ. SOLAN. In ed. A. γναφείον, & omissum δέ utrumque restituit doctiss. Solanus. Γράφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μόγισ) Atticistes hic est Helladius Besantionus, cuius locum in annotationibus protuli; ex quo patet, legendum esse διὰ τοῦ Γ γράφεται & Αἰολεῖς. HEMST.

Pag. 64. l. 2. Κάδμος ὁ νησιώτης) Phoenix fertur suae aetatis hominibus ingenii acumine praececelluisse, ut qui & sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His Palamedes Nauplius Troiano bello quatuor adiecit, ζ. ξ. φ. χ. & totidem Simonides Syracus. medicus, ζ. η. ψ. ω. COGN. Hac de re copiose Iust. Lipsius ad Tacit. Claud. qui haec omnia diligenter exsequitur. BOURD.

ibid. Ὁ νησιώτης) Cadmus secundum quosdam Tyrius fuit.

Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios Ovid. Met. XV, 288. Vide Bochartum Geogr. II, l. 2, c. 27. Alexandri M. oppugnantis operibus continenti iuncta est. A Cadmo autem inventa in Graeciam literarum elementa constans & vera traditio est. V. Lips. ad Tacit. Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam Scaligeri, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI tantum ab eo illatas veteres volunt. V. Spanh. 83. SOLAN. Tyrius, ut Cadmum Cinna vocat apud Sosp. Charis. p. 99: *Im inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non *Cecropis*: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De insula Tyro praeclare Relandus Palaest. III, p. 2052, hoc Luciani loco non praetermissio. Tyrum Euripides appellat *ἡνσόν* in Phoen. v. 212, *Φοινίσσας ἀπὸ νάσου*. Schol. *τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρου ὑποσίζεσθαι γάρ.* hoc rectum atque ex veterum sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Eiusdem fabulae versum sextum, *ἐκλιπὼν Φοινίσσαν εἰναλίαν χθόνα*, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, cum debuissent, *Phoeniciam urbem*, sive, *Tyrum mari cinctam*. *Χθόνα*, *χώραν*, *γῆν* pro urbe poni, praesertim a poëtis, docet Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212, & meliore fide repraesentatur: delendum autem ἡ *Φοινίαν* hominis indocti assumentum. Meleager Anthol. III, c. 6, Ep. 17, *Νάσος ἐμὴ δρέπτειρὰ Τύρος*. Apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 7, Hiram Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, *οὗ διὰ τὸ ἡνσόν οἰκεῖν δεόμεθα*: quae repetuntur c. 5, § 3. Diaconus e Festo: *Sarra, insula Tyrus*. Consentiunt eruditi post magnum Scaligerum, *Sarram* & *Tyrum* ab eodem manare vocabulo *Phoenicio*: at, si, quod H. Vossius ad Scylac. p. 101 contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin *Sarra* proprie sit *Palaetyrus*, erroris absolvi nequit Festus, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & Servius ad Georg. II, 506, *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud Gell. N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post *Palaetyri* initia *Tyrum* ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & iam ante Salomonis aetatem opi-

bus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. HEMST.

ibid. Παλαμήδης) Παλαμήδης εὔρε τὸ Z. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ X. στοιχεῖα. Hesych. περὶ σοφῶν. VORST. Quatuor a Palamede additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide Tacit. A. XI, 14. SOLAN.

ead. l. 3. Σιμωνίδῃ) Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas Plinius VII, 56, facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. Suidas & Salmasius Ξ. ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. Herod. p. 224. Consule Spanhem. p. 41 & 84, 85. SOLAN. Repertis, vel potius inventis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in huius partem laudis vocarunt: testes quidem in eius causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: Gorgias & Alcidamas personati Declamationibus adversis, Hygin. F. 274, Dion Chrys. Or. XIII, p. 225, Philostr. de V. A. T. IV, c. 33, Her. p. 708, 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter S. Bochartum Hieroz. P. II, lib. I, c. 11, Raderus ad Martial. XIII, 75, ex Philostrato notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. Themistius Cadmum & Palamedem itidem adiungens Or. IV, p. 60 A. librarios elegantior vocat τοὺς τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio, an Euripidem pro huius opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe. eius ex Palamede locum egregium servavit Stob. p. 469; in quo minus miror, tot homines eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspensionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad Manil. IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem viro maximo hora melior suggestit, ut discimus ab H. Grotio ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, cum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς γῆς λήθης φάρμαχ' ἀμβόσας μόνος Ἀφωνα καὶ φωνήντα (φωνήντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβὰς τε δεῖς ἀμβόσας dedi pro ἑρπύσας, utpote, me quidem iudice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro in commodum rectumque ordinem digerere, quomodo

fere Iph. in A. v. 24, τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα Δέλτος διαίρει restituo pro καὶ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores I. Meursius alique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem monstraverit; quemadmodum Aeschylus Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroī suo donat, etiam assignavit v. 459 γραμμάτων τε συνθέσις, vel potius σύνθεσιν Μήνης ἀπάντων μουσομήτερ' ἐργάνην· sic enim reponiendum censéo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheus dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat Schol. ad v. 457. Sophocles vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras eius laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad Manilium, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic Achilles Tattius p. 122, Σοφοκλῆς δὲ Παλαμῆδαι ἀνατίθησι λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσαγοί· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos Scaliger annectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non dissiteor, ex Nauplio Πυρραεῖ priores esse depromptos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, coniungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut disertè testatur Eustath. ad Il. B, p. 228, Od. A, p. 1397. A vero igitur non abhorret, propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam cum refutaret, sapiebat sane Tzetzes, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804, XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin eius non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt. Serv. ad Aen. II, 86, fatis circumspecte: *secundum*

quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est Ξ , Φ , χ ab hoc inventas cum aspiratione. Ξ addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. I, p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a I. Meursio ad Hesych. Illust. p. 159, & I. G. Vossio Art. Gramm. I, c. 10. Loquitur aurem ne Lucianus quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit Diodor. III, p. 140 B. prava Rhodomanni versio, quod Lino Diodorus adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a I. Perizonio Aelian. V. H. III, 32, n. 5, fraudi tamen fuit ampliff. Bouhier. Diff. de Pr. G. & L. L. § 14. Apud Plutarchum etiam τάξις γραμμάτων & προεδρία Symp. IX, Qu. 2, ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a Luciano commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχον νομοθετεῖται, Tatian. Orat. ad Gr. § 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod posterius retineas, an μόνον, etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen § 1, ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ. § 38, οὐκ αὐτοὶ μόνον λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec saepius a librariis confusa. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ τῇ τάξει μόνον) Mss. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. BOURD.

ead. l. 9. Ἡμιφόνους) De his & mutis consule Dionys. Halic. de Str. Or. XIV, p. 96 ed. Uptonianae. SOLAN.

ead. l. 11. Καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia iam plana sunt. Sola l. τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adiumento fuit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ ἔχω) Utitur hoc loco Sam. Petitus, vir doctrina quam recto iudicio melior, Misc. III, c. 9, ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. HEMST.

ead. l. 15. Καθήκοντες ὁραθῆναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθήκον probet, & desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo

mutatione non ita magna, καλοῖ ὄντες ὁραθῆναι quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν Euripid. Rhéf. v. 380. κάλλιστος ὁφθῆναι Cornut. de N. D. c. 32, p. 225. Eupar. Prisc. p. 114, v. 15. εὐπρεπὴς ὢν ἰδεῖν Aeschin. in Tim. p. 22, v. 25. In Platonis Parmenide p. 1110 B. Parmenides ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν sicut in Luciani Prom. in verb. § 3, ὁφθῆναι χαρίεντα contra εἰσχιστος ὁφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. confar. § 9. Rarius illud Aeschin. in Tim. p. 7, v. 34, εἰς φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρειν ὁφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ηλικίαν quo loco si quis vulgatam Luciani lectionem defendere conetur, is, meo quidem iudicio, multum errabit. Ὁραθῆναι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι coniecturae sane parum felici, non vetusto Codici debeat. Sunt enim vero A & T specie ad videndum pulchra, si ad litteram T comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἤκουσθῃ μόνον. HEMST. *ibid.* Ἀκουσθῆναι) Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁραθῆναι. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Ἀπελάσαι) Melius congruere ἀπελάσαν & ἀκδιώξαν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένων, non multum interest. HEMST.

ead. l. 3. Συνδέσμων) Quo respexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quidquam est, quod huc faciat. Dialectos non moror. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐκτοπον) Mss. ἔκπτωτον, ἥτοι βίαιον καὶ ἀφῆρτον. BOURD.

ead. l. 5. Κυβέλη) Dico ad Pausan. BOURD. Bourdelotio solemne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybello Atheniensium colonia, & Lyfimacho Comico nihil habeo quidquam, quod in medium afferam, certi. Berkelius ad Stephan. in Κυβέληα illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a Stephano Κύβελλα, idemque Cuballum Livii, Gallograeciae castellum, XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De Stephani loco aliter sentit L. Holstenius, existimans esse scribendum, ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione & sacris. Hesych. Κύβελα, ὄρη Φρυγίας

καὶ ἄντρα καὶ θαλάμαι ita lege, non θάλαμοι. Schol. Homer. ad Il. Z, 135, ex verustioribus : ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας vide Marqu. Gudium ad Phaedr. p. 77, Th. Reines, ad Insc. Ant. Cl. II, n. 68. Quo minus assentiar, interpellat me non Tzetzes quidem, quis enim eius hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad Lycophronis Alexandram veterioribus ad v. 1170 videtur exscripsisse: ὁ Ἰππώναξ κύβηλιν τὴν Ῥέα λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλια κόμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita Strab. XIV, p. 954 C. de qua mihi non probantur, quae notat If. Vossius ad Mel. I, p. 119. Haec me inducunt, ut credam, in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἐκαταίος Ἀσία· Ἡραδιδανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι καὶ Κυβέλλα Φρυγίας· (πόλις πικμυρῶν ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἢ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis affirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quamquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse satis constat: Schol. Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κυψελα prope Hebrum fluvium, cuius praeter Stephan. in v. meminerunt Appian. de B. Mithr. p. 349, Polyæn. IV, c. 16. facili quidem errore Κυψέλω (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari, nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλω· sed haec an Atheniensium fuerit ἀποικος, iuxta cum ignarissimis scio. Quidquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum, ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus iste, cuius e Lycurgo tanquam εὐτελοῦς μελοποιού meminit Harpocraton, huc pertineat, necne, quis affirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, huius etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit, ideo Βοιωτίος ἀνέκαθεν dicitur, quem iocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comodiae poeta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius exstat inprimis ad hanc rem illustrandam Aelii Dionysii locus apud Eustath. ad Il. K, p. 813,

quem totum describere non gravabor: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὗ πανυ εὐρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὀμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοὶ φασιν. ὥς καὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἰστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὴν καὶ ἐξήγησιν καὶ Ἰόφον, ἃ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστα ἀν' ἀρμόττοι' διδ' καὶ διασφύροντες τοὺς τραγικοὺς ὥς μὴ τοιούτους προσπαίξουσι ἐν τῷ, ἔσσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου (ex Ἑρσταις Platonis Comici versus, ut ostendit Schol. Euripid. ad Med. v. 476, ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem iambi violat, omititur) λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλίνει τὸν διὰ τοῦ σίγμα σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὥς ἀπρεπῆ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον αἰεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θέτταλοι καὶ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικὸς τινος, δάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μῆτε Ὀμηρον, μῆτε τραγικοὺς, μῆτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρησθῆαι αὐτοῖς ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου &c. Haec talia sunt, ut sequi debuisset putes, quae de Lysimacho refert noster Lucianus. Ceterum, quod observat Aelius, δάλαττα, πίττα, istiusque generis similia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam sectantur, usurpata reperies: quamobrem iure suspicari licet, ubicunque in Thucydide & Platone aliter haec scribantur, librariorum id accidisse culpa: nam Atticorum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praesertim duplicatae usum abhorrebat. Quantum autem Iones sigmate delectantur, tantum Dores ac Bocoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offensi ingrato literae sibilo, fecerint ἀσίγμους: quin Pindarus ignominioso titulo Σὰν κίβδαλον appellavit, ut testantur Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 23, & Athen. X, p. 455 C. quae de re iam ante monuit Brodaeus Misc. III, c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inspecto Christ. Wafius inconsiderate scripsit de Lic. Vet. Poët. c. II, p. 17: Lucianus in *Affione* Σ *adversus* T *iniuriarum & damni dati Lysimachum Comicum poetam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia resciveris.* HEMST.

ead. l. 6. Πολύχριον) Sic Julian. Imp. Misop. de Lutecia Mendose in Mss. πολύχριον. BOURD.

ead. l. 9. Λυσίμαχος) Huius Comici quis alius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Μέχρι μὲν γὰρ) Restituere plene non possum: alij, si lubet, tement. *Ed. I. σ.* ὥμην τὸ σ. γρ. & post λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam Bourd. Mf. praeferebat) videtur locus totus sic legendus: ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων καὶ σωτηραζομένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν participium sequens. V. Eur. Tr. p. 501 A. ἀλλ' εὐδὲ πᾶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης, ῥᾶδιος ἔλκει ζυγὸν ἄ. SOLAN. In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberrit, credo, liberior quaedam alea coniectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam Bourdelotius annotavit, hunc in modum constitui possunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειροῖ τετραράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγενημένων μοι καὶ συντετραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἰστὸν ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurri: M. μ. γ. ὀλ. ἐπ. τῶν τετραράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων καὶ συντετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν &c. Ut liberales simus, tertium aliquod remedium addere placet: M. μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τετραράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν ἦν &c. Quomodocunque statuatur, hoc certe affirmare posse videor, συνήθειαν recte mutatum esse in εὐήθειαν, sive apertam quandam ipsius literae T simplicitatem intelligas, sine dolo corripientis, & ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paulo magis ferendum, quam si per vim & iniuriam eadem facere prehenderetur; sive, ut in secunda tertiaque coniectura sumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deferro Σ paene contubernali, ad violentissimum illud T sponte se applicarent. Συνήθεια profecto, in quamcunque partem vertas, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiari-

tatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit T, ut vicinae amicissimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cuiusquam calculum ferat, extra primam coniecturam locus esse non potest. HEMST.

ead. l. 13. Λέγειν) Pater adscripsit λέγον. GRON.

ead. l. 14. Συνθεῖαν ὤμην) Desunt in Ms. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Κατατολήσαι) Levis menda: lege κατατολήσας, Lyſimachus scilicet. IENS. Ita restituerant Solanus, & Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 66. l. 2. Ταυτὶ λέγειν) Post λέγειν in Ms. συνθεῖαν ὤμην ἢ πρᾶγμα. BOURD.

ead. l. 6. Βασιλιτταν) Quae ante commemorantur, sic satis praesertim apud Comicos & Sophistas sunt pervulgata: βασιλιτταν qui dixerit ex iis, qui superſunt, ſcriptoribus, necdum reperi, niſi forte librariorum vitio alicubi obſcuratum lateat; quare tanquam graviffimum literae T facinus exagitur, quo prorumpere non potuerit, niſi pudore omni excuſſo. Sic autem exiſtimandum eſt, Lyſimachum, cum hoc inter alia primus in Attica ſcena novaeſſet, horum indignationem, riſum aliorum commoviſſe. Verum eſt porro, quod iniriſo diximus de uſu duplicis τ a Boeotiſ recepto: Strabo IX, pag. 619 A. cum Mycaleſſi Tanagricae meminiſſet, monere non praetermiſit, καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαληττὸν ἥνυοd repetitum ab Euſtath. ad Il. B, p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω contra quae ab aliis efferebantur per ζ, iſti mutabant in σσ veluti μύζω, μύσσω σαλπίζω, σαλπίσσω φράζω, φράσσω in hiſ etiam Boeoti duplex τ ſubiiciebant, σαλπίττω, φράττω hoc quidem eo inſolentius, quod alias diverſa longe poteſtate φράσσω vel φράττω a Graecis uſurparetur: ideo Heraclides, cuius eximium locum invenies apud Euſtath. ad Od. K, p. 1654, verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc ſcribendi genus antiqua dialectus Atticorum proriſ fuit aſpernata, maxima ſaltem ex parte, ſicut obſervatum quoque viris erudiſſimis I. Waſſe ad Thucyd. I, p. 16, n. 7, C. A. Dukero p. 83, n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adſcivit; neque tamen ita promiſcuae nulloque diſcrimine, ut non multum & aurium iudicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam Σῆττα, Θράττα (Ἀθηναῖοι δὲ Θράττα λέγουσι, Erymol. p. 454, v. 24.) & huiuſmodi innumera: at raro, ſi

modo unquam, Κίλιτταν, Κρήτταν, ἀνατταν leges. Λυκαβητ-
 τός, Ὑμηττός constantissimus usus sanxit, & ad ipsos Lati-
 nos transmisit: contra cedo mihi vel unum, qui scripserit
 Ἀλικαρναττὸν aut Ἀλικαρνηττὸν, Παρναττὸν aut Παρνηττὸν,
 quamquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat
 situs. Ista monendi causa, quae latius deducere per notarum
 leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum βασιλιτ-
 τα, ne Polybium, Diodorum Siculum, Graecos Hebraei
 Codicis interpretes, Iosephum atque alios usurpem, Alcaei
 ipsiusque Aristotelis auctoritate defenditur: non negat Phry-
 nichus; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis At-
 ticae dialecti regulam condiderunt, tantopere averfatur, ut
 hoc etiam argumento pag. 42 Demostheni Orationem in
 Neaeram ybiudicet, quod in ea regis sacrorum uxor βασι-
 λισσα nominetur, non βασιλις vel βασίλεια: quo iure, nunc
 non disputo: at Pollucem certe non retinuit illud Gramma-
 ticorum decretum, quin scriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ
 (βασιλεῖ) βασίλισσαν καλοῦσι, VIII, 90. consentit Aelius
 Dionysius apud Eustath. ad Od. A, p. 1425: τοῦ βασιλεὺς
 τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱερεῖα, ἀλλὰ καὶ βα-
 σίλισσα κατὰ Αἰλίον Διονύσιον Ἀττικῶς βασίλιννα δὲ φησι
 Μένανδρος λέγει. hoc iam plane Doricum, aut, si mavis,
 Macedonicum, simili forma, qua scribuntur Ἥριννα, Κόριν-
 να, Μύριννα, Φίλιννα, pluraque talia. Menandri, pro quo Nun-
 nesi ad Phrynich. pag. 45 Alexandrum male posuit, locus
 ab Aeliano servatus apud Suid. in Παισῶμεν & Τριχορυσία·
 καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παῖσω, Τριχορυσία βασι-
 λιννα· fastu elatam, ut puto, & quae cristas tolleret, intel-
 ligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τριχορυσίας in Aristopha-
 nis Lysistr. v. 1031, is, unde haec appellationis Comicae
 facetia sit derivata, statim persentiet. HEMST.

ead. l. 7. τὰ σῦκα τῦκα) Alludit ad notum proverbium,
 quo qui libere & audacter vitiiis sua nomina ponunt, dicun-
 tur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de Hist. Scrib. c. 41, inter
 alia, quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scri-
 bendam historiam accingat, hoc numerat, παρρησίας καὶ
 ἀληθείας φίλος. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν
 σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαν. Peracuta itaque veretur hic
 Sigma, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem de-
 veniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, sed τῦκα, dicantur; at-
 que adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano
 intercidat. SOLAN. Iure metuebat pro ficibus, arbutei ge-

neris fructu suavissimo, ne Tau tam grati saporis delicias sibi surreptum veniret, adiutore Lysimacho, quippe Βοιωτῶν τὸ γένος ἀνέκαθεν nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet Strattis in fabula Phoenissis apud Athen. XIV, p. 621 A. Alexidis quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεύτλον & τευτλίον dixisse constat: hinc insula Τευτλόσσα, Τευτλοῦσσα, Τεύτλουσα, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud Thucydid. VIII, 42. HEMST.

ead. l. 12. Γραμμάτων) Lege χρημάτων. Certe de literis sermo esse non potest, cum mox ἀνες, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Usurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκ μέσων τῶν κόλπων) Hoc proverb. etiam in Achill. Tat. lib. 2. dico ad Heliod. lib. 4. BOURD.

ead. l. 14. Φάσσαν) Multitudinis numero aptius dictum foret φάσσας. SOLAN.

ead. l. 15. Κοσσύφοις) Φάτται, νήτται, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875 νάσσαι vocare, cum debuisset potius νάτταις) κίτται semper in Aristophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Aristotele περὶ Ζῴων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter, quam κοττύφους, reperiās: κοσσύφους habet Athen. VII, p. 305 B. Harum avium singulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: Stephan. in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δέ φασι τῶ ὄρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίγνεσθαι in eadem historia similiter Aristot. IX, 19. verum κοσσύφους dederunt Aelian. de Anim. V, 27, & Pausan. VIII, p. 634. quem perperam intellectum cum descripsit Commentator, quisquis est ille in Anthol. p. 314, pessime lapsus est: nunquam aliter, si recte memini, Aelianus: vide XII, 28, & simillimum plane Clementis locum Paed. II, p. 188 D. Arcadas autem ipsos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enuntiasse, perquam sit verosimile, quia Cottrophus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab Aeschine in Cresiph. pag. 71, v. 40, & Demosthene pro Cor. p. 498, 499. Hoc quidem apud Atticos itidem usitatum; sed ii tamen proprios sibi κοττίφους vindicant, notante Moschopulo περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in Moeride Atticista malo legere: Κόττιφος Ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ κόσσυφος Ἑλληνικῶς. Sic sane plus una vice Aristophanes in Avibus, & apud Athenaeum saepe veteres Comici: vid. p. 65 D. 558

D. VI, p. 238 D. Aristophon in Pythagorista de parasito perquam facete, Ὑπαιθριος χερμῶνα διάγειν, κόφιχος ὅτι ἐστὶ κόσσυφος, inquit Eustathius ista proferens ad Od. Ω, p. 1951. Philostratus Attici moris observantissimus de V. A. T. VI, c. 36. ubi quae notavit Olearius, Index H. Stephani ad Thesaurum haud paulo meliora subministrabit. In Longo scribitur κόφυχος III, p. 96, 99, 102. nec secus Suidas: Κόφυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων quod ego discrimen Grammaticorum commentis annumerandum censeo. Hesychius, nisi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομφεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commisit: praeponendum fuerat Κοφίχεια quod fieri potest, ut corrupte scriptum invenerit Κομφίχεια, quemadmodum in Moeridis membranis legebatur κομφυχός. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τῶν συνέτων) Perperam in Scholiaste pro συνήτων ponitur συνέτων. Mox ubi ille interpres τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba eius ita concinnanda: Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὀμηρος, ἐπεὶ μὲν ἀφελέσθαι γὰρ αὐτὴν. Vulgo ἀποστερούμενον & ἀφελέσθαι excusum, & punctum post συντάσσεται omissum. IENS.

ibid. l. 3. Ἀφελέσθαι) Ἀφελεῖ V. Homeri locus II. A, 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δόντες. SOLAN.

Pag. 67. l. 2. Ὑμηττὸν) Mons est satis notus. SOLAN.

ead. l. 3. Συλλαβῶν) Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττός: alioqui pro ipsis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit Hesychius συλλαβὰς, & paulo diverse Aeschylus γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. sed hic usus quomodo possit inverti, nulla constat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, est sensus: apibus etiam me fraudavit non paucis sane: quin ipsum Hymettum mihi subductum ex Attica media sublimem rapuit, idque vobis inspectantibus: Hymettus enim, ut notum est, μελιττοτρέφης, mellificio praestantissimo assuebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum interpretum cepisse. HEMST.

ead. l. 5. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλασσαν.) Mf. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. BOURD. Sic restituiimus secuti ed. l. & Mff. L. & Bourd. In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. SOLAN. Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hi-

storiciis frequens. Dion Cassius XLVII, p. 345 A. ἀπέκλει-
σε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν & variata structura, ἀποκλείειν τοὺς
πολεμίους τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἑρμ. Hinc patet, iu-
re Kuhnium in Pausania VIII, p. 598, voluisse legi, Ἄρ-
καδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης παταχόμεν
nam θαλάσση, quomodo vulgatur, valet, maris interioribus ab
omnibus aliis seclusi: quod a Pausaniae mente longe distat.
HEMST.

ead. l. 9. Τῷ ζῆτα) Utraeque literae Z & Σ multis in vo-
cibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζά-
μολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At ubi
literis B vel M praeiciendum erat Σίγμα, vicem eius, in-
vitante pronuntiandi suavitate, subsidere coepit Ζῆτα: tan-
ta quidem iuris specie, ut apud Grammaticos in discepta-
tionem venerit, ζμύρνα scribendum esset an σμύρνα, ζμίλιον
an σμίλιον, ut patet ex Sexto Empir. adv. Gramm. I. S. 169.
ubi vide eruditissimae diligentiae virum I. A. Fabricium. In
Gloss. Cyrilli, ζμύρνα, μυρνα. Scalpellum, Scalpulus, ζμίλη-
in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat
Eustath. ad II. B, pag. 217, 228, ea tradens, quae, si vera
sunt, causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν
(παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ
τοῦ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀρτι-
θέσει τοῦ σ'. His ergo testibus habebit, quod conqueratur de
pristina possessione deiectum Ζῆτα, & Sigma nostrum eo-
dem implicabitur crimine, cuius vicinum T insimulabat. Ve-
rum ne sic quidem, me iudice, nihil erit, cur causae suae
diffidat: quibus enim argumentis persuadebimur, ut Z lite-
rae duplicis, duplicis, inquam, quidquid obnitatur I. Pier.
Valerianus ad Aen. VII, 648, priores in huius usus possessio-
ne fuisse partes statuamus? Latini, sed, ut puto, recentiores
pari modo: in Catullo Zmyrnam praeferre libros veteres mo-
net If. Vossius p. 321; itaque nomen illud scribi iussit Mart.
Capella III, pag. 57. Zmilus vel potius Zmilis Plinio H. N.
XXXVI, c. 13, qui Graecis Σμίλις. Zmaragdus in duobus
Lucretii Codd. reperisse se testatur Lambinus ad IV, 1119.
in Propertio II, 13, v. 43, edere non dubitavit cultissimus
Broukhufius: invito certe Prisciano & multum reclamante
lib. I, p. 564: S quoque sequente m, ut, Smyrna, Smaragdus:
nam vitium faciunt, qui ζ ante m scribunt. Idque adeo verum
est, ut verustiores Grammatici illius apud Latinos scribendi
moris omnino nullam fecerint mentionem. HEMST.

ead. l. 10. Σμύρναν) In nummis hodieque saepe ΖΜΥΡΝΑ. V. Spanhem. 116; quem, cum haec obliuaret, locus hic non latuit. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ ξῦ) Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides, quid usus faciat. SOLAN. Atticis, & quidem solis, est proprium ξύν scribere pro σύν: verum illa literae mutatione non aequae omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα secutus est Thucydides, singulis propemodum habet paginis ξύν, συμβάλλειν, συντιθεσθαι, σύμμαχος, συμφορὰ &c. Aristophanes etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In Platone autem, Demosthene atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam usurparunt, tantum non semper legas συνίεναι, συντιθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophistis recentioribus tanta apparet in utramque partem scribendi diuersitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit. Credibile quidem est, in istis haud sane magni momenti libenarios a vera scriptorum manu saepius aberrasse: sed de Thucyde dubitare nos Lucianus, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero asperior est τοῦ Εὐ pronuntiatio, non absurde coniecit Salmasius de L. H. p. 432, a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore litterae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc Luciani loco & quibusdam proximis H. Stephanus Anim. in Ioann. Gramm. p. 13. HEMST.

ead. l. 14. Μυρρίνας) Notant Moeris Attic. Thom. Magister & Moschopul. περὶ Σχολῶν pag. 140. Vide H. Stephan. Anim. ad Ioann. Gramm. & Corinth. p. 16, 55. In Aristophane semper Μυρρίνας scribuntur: nam quod in Equit. v. 59 *συρρίνν*, & v. 447 *τῶν Συρρίνν* τῆς Ἰππίου, quasi ex *μυρρίν*, ridiculi causa fictum, ut bene Schol. exposuit, ad Cleonis opificium & *σύρσαν* spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriorem vero Comici locum referenda, quae norantur ab Hesychio in *Συρρίνν*. Apud Thucydidem saepius legi *δάρρος* & *δαρρεῖν*, quam *δάρρος* & *δάρρεῖν*, observat C. A. Dukerus ad V, 4. HEMST.

Pag. 68. l. 4. Μικροῦ δειν) Vel καὶ μ. δειν vel μ. δὲ δειν. Prius ob crebram voculae repetitionem, alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterum certe ad nexum orationis continuandum requiritur.

Tum in istis, αὐτά μοι κάλει, aut deesse dixerō μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte iungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γράμματα, μάρτυρας, tam incomposite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forensis, μάρτυρας κάλει, qua nihil est in Oratorum scriptis frequentius: Synel. Φ. E. p. 77 A. αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πεῖραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. HEMST.

ead. l. 6. Ἐνδελείχειαν) De qua quaestione inter Grammaticos Philosophoque Budaei aetate summa contentione certabatur: vide eum de Affc. Luciano assentire videtur Cicer. Tusc. I, 10. ubi vide cl. Davisii notas. SOLAN. Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Aristotelica sunt commentati: is tamen evincit, tum disputationem illam esse perquam vetustam & philosophorum in scholis iactatam, tum Luciano placuisse ἐνδελείχειαν· ceteroquin, etsi homo facetus in omnes se formas induere soleat, hoc nomine parum apte Δ testimonium dicere iussisset adversus T. Igitur Ciceroni, a multis propterea reprehenso, suffragatur Noster: vide T. D. I, c. 10, & Davisium p. 20. HEMST.

ead. l. 7. Ἐντελέχειαν) Corinthus de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait ἐνδελείχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συριττειν, καὶ τὴν ἐνδελείχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo Budaeus de Affc lib. I, qui dici putat quasi τοῦ ἐντελους συνοχήν, perfecti corporis comprehensionem. Aristot. II de Gener. Anim. c. 1, Gaza I, c. 16, de Caus. Plant. COGN.

ead. l. 8. Κρούοντος) Non debuerat contra loquendi consuetudinem in ista doloris significatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαιόντος pro κρούοντος· deinde potius mihi videbatur, translata in suam sedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος· quam locutionem postremam veteres onerare non solent inutili adiectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτεσθαι Schol. Aristoph. ad Ran. v. 426, & Pac. v. 545, ubi lege λαβόμενον pro λαβόμενον. Lucian. in Peregr. § 6, τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipsum bene restituit in Ctesiae verbis apud Hesych. v. Σάραπις Guyetus: τὰς τρίχας καθειμένη ἐτίλλετο τε καὶ βόην ἐποίησε. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν similiter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτω-

πον Libanius πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας § 25, τὸ τε μέτωπον ἐπληξα, καὶ τῶν τριχῶν ἐτίλα. *Pectoris, seminum, capitis percussiones*, Cicer. T. D. III, c. 26: *Qui saepius aliquo dolore percussi & caput plangunt, & pectora pugnis obtundant*, Firmicus V, c. 6. HEMST.

ead. l. 9. Κολοκύνθης) Κολοκύντης enim quidam scribunt. GUIET. καὶ τῆς κολοκ. ed. I. & Coll. SOLAN. Cum Graecis usurpetur κολοκύνθα, Ἀπτικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet Athen. II, p. 59 C. Vid. Phrynichi Ecl. p. 80, & Nunnes. p. 82, Petr. Pantinum ad Mich. Apostolū C. IX, n. 73, Maittair. Alphab. Dial. ad Aretaeum in T. Notum proverbium Ὑγιεινότερος κολοκύντης Demetr. περὶ Ἑρμ. § 163. Aelian. Ep. X. Corinthus, vel potius Gregorius de D. A. τὰς μυρσινὰς μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολοκύνθαν, κολοκύντην ita legendum. Hunc unicum exstare puto, qui ἐνδελέχειαν & ἐντελέχειαν solo dialecti discrimine separavit: sequitur eam sententiam Ios. Scaliger Anim. ad Euleb. pag. 1186. HEMST.

ead. l. 10. Τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν) Συρίττειν, σαλπίττειν. GUIET. In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola I. τοῦ. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦτον τὸν τρόπον) Sententiam non admodum iuvat. An scriptum fuit? μεταβεβλήκει τοῦτον τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadvertite, μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interiici, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, immo hoc etiam, o iudices, priusquam pergam, cuius me mentio illatae hominibus iniuriae commonescatis: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo, κατ' εὐθὺ φερεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. HEMST.

Pag. 69. l. 4. Ὁ γλ. ἀλ. νόσημα) Ἀκίλαστον εἰσε γλώσσαν, αἰσχίστην νόσον de Tantalo Euripid. Orest. v. 10. ad notissimum verbum respexit, puto, Lucianus: quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὡ γλώσσης αἰσχίστην νόσημα Ταῦ. HEMST.

ead. l. 7. Δεσμοῖς) Permutatio illa τοῦ K in T Doribus frequens, ut a Moschopulo aliisque praeicis Grammaticis observatum esse notat Spanhem. 350. SOLAN.

cad. l. 9. Παρεισπεσόν) *Mf. παρὲς πρὸν*. Cetera huius dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. BOURD.

cad. l. 14. Ὡ καὶ γῆν καὶ θάλ.) Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dinon in Persicis, de Cyro dictum retulerat, rege summo & ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum exstare non recordor. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis Iesaiæ XLIV, 27, XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt Claudiani versus de Illi Conf. Honor. v. 97: — *cui militat aether, Et coniurati veniunt ad classica venti*. istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. Liban. T. II, p. 141 C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus superfedeam, cum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, *ἐδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφὲς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσουσι*. Xenoph. K. A. I, p. 151, v. 29. Quid autem in eo, quod pro *καλῶ* nonnulli *ταλόν*, alii pro *Κύρῳ* satis ridicule *τύρον* dicerent, maxime Lucianus spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem litterae *κ* in *τ* in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a *Κάππα* deflectant ad *Ταυ*. id mihi probabile videtur. Ceterum observat Schol. Sophocl. ad Oedip. in Col. v. 1316, qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellasse Calaum: *ἐνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεύσαι, ἀλλὰ τὸν Τελαοῦ, ὃν ἐνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν* *συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος*. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Κύρον αὐτὸν ὄντα) Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in *τύρον* quendam ferum animal transformare nixitur. COGN.

cad. l. 3. Αὐτῶν) Coll. pro *αὐτῶν*, quod in impressis est. SOLAN.

cad. l. 5. Τῷ γὰρ τούτου σώματι) Apud eos, qui de Cruce

scripserunt, nobilissimus locus. ita vertit Lips. I, c. 8: *Huius enim corporis filium tyrannos aiunt secutos, eiusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse & homines in iis fixisse.* Vid. Isidor. I, c. 3, & I. Grialum, Doutraei Anal. Sac. P. II, pag. 156. Tertulliani locum, *ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis*, tetigit Salmas. de Cr. p. 239. HEMST.

ead. l. 6. Σώματι) Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum *ταυ* Gallicum pro cruce festive dixit & symbolicus. Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem *ταυ* literae formare. COGN. An *σήματι*; GUIET.

ead. l. 10. Ἐπωνυμίαν) Id est, *σταυρός, σταυρώσαι*. GUIET. Verissima vocis *σταυρός* originatio: *ταυ*, *ταυρὸς*, hoc est, in modum *tau* efformatus: & per contractionem *ταυρός*: & praeposito sigma, ut fieri solet, *σταυρός*. MENAG. Volueritne, *ταυ* Graecis *crucem* notasse, an *vocem σταυρός* ex *ταυ* deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De *Tau*, figuram crucis referente, vide apud Spanhem. 73. Hieronymus eam similitudinem mysticam alicubi facit. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ) Baronius ad A. Ch. 34, § 93: *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud Lucianum (Iud. Vocal.) testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream *τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν*, id est, quomodo ille intellexit, *sua figura iniustam notatamque poenas luere debere*. Haec sane sunt absurdissima, & a Luciano longe distant: sed obscuram eius mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI, c. 76. HEMST.

ead. l. 14. Ὁ δὲ σταυρός εἶναι) *Τὸ εἶναι* abundare videtur. GUIET. Mens Luciani satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. SOLAN. Nihil hic intricatum, quantum video. Verum est, quod scribit Guietus, *εἶναι* abundare, sed Attico more. Plato in Protag. p. 221 D. *ἐγὼ δὲ τοῖς ἅπασιν κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμφέρομαι* apud eum saepe. Aristot. Polit. VII, p. 219, v. 29, *τὸν δὲ τοσούτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν* plura praebebit Index Luciani. Usus est hoc loco S. Petitus Miſc. III, 9, p. 153. HEMST.

IN TIMONEM.

Pag. 71. l. 1. TIMON) Aetas huius unde certo assignetur, Lucian. Vol. I.

nihil est. Sed inter Luciani optima merito censeatur. *Comœdiam* habes elegantissimam, in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum Aristophanis *Pluto* contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic *Nostro* multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi, facile concedet. SOLAN.

ead. l. 4. Ζεῦ φίλῃ) Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συνοικοῦντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, αἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, Ξένοι Ξέγιον, ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὀρκιον, οἱ δέδμενοι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὀμόγυιον. Interp. Sophocl. ad *Aiac. Mastig.* nomina collecta ex variis Iovis officiis, de quibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 5. Ὀρκίῃ) Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine salutarit, ignotae esse posse videantur. Sola haec mihi negotium aliquamdiu facessivit de Iove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἔρκῃς vel ἔρκις legendum; (V. Suid. & Euripid. *Trœ. v. 17.*) at nunc ex Euripidis *Med. 169* video nihil mutandum. Adde Schol. ad *Hecub. eiusdem v. 345.* SOLAN. Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic & iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator & praefes Iuppiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φιλίου, Ξέγιου, Ἑταιρεῖου, Ἐφεστίου, Ὀμόγυιου, Γαμηλίου, sed & Ὀρκίου est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Ita cultus Iuppiter ὅρκιος & dedicatus in Eleorum curia, teste Pausania V, p. 441, ea specie, quae ἐς ἀκπλαξίῃ ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare existimandum est, Lucianum infra § 4, ubi δεκάπηχυν κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Iovis signo, (hoc enim plenissima propitiae maiestatis facie altera manu praeferebat sceptrum, victoriam altera) sed de hoc ipso Διὸς ὀρκίου cogitasse: idque tanto argutius, quod Timon Iovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis iam non amplius commissorum impune scelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud ostentabat. Plura protulit I. H. Meibomius ad Iusur. Hippocr. c. II, § 4, ubi Ζεὺς ὀρκιος reperitur. Apud Phurnutum, quem Cornutum dicere malim, c. 9, p. 150, pro ἔρκιον e Ms. notavit, si re-

τε capio, Th. Galeus ἔρκειον & ἐρκεῖον ut, quin illae voces inter se commutentur, dubitari non possit: in Luciano tamen ἔρκει plane retinendum, utpote quod ceteris Iovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis sit consentaneum, quam Ἐρκεῖος ea Cornutus pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philosophi persona Dion Chrysost. Or. XII, p. 216. Haec Luciani attingit Ez. Spanhemius ad Callim. H. in Dian. v. 7, ubi de Deorum πολυωνυμία· vere Xenophon in Symp. p. 522, Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Iovem, quem sub Cleanthis nomine vulgavit H. Steph. in Poët. Philos. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, πάγκρατες αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. — Vide B. Martini V. L. III, 13, Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 210, HEMST.

ead. l. 6. Ἐμβρόντητοι) Ἐνθεοί, θεόληπτοι, μουσοπάτακτοι sunt poëtae: eos facite Noster in Iovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quasi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Iovi donant, ipsi tangerentur. In re diversa similem elegantiam adhibuit Dion Chrys. p. 286 C. ἄτε διθύραμβος ὃν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς γενόμενος, ὡς φασὶν οἱ ποιεῖται, τοὺς ἀμαθέστερον χρομένους ἀτεχνῶς πυρὸς πιμπλήσει, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίησεν. Hesychius quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντιστος) sed proprie tamen distinguuntur, ut patet e Xenoph. E. IV, pag. 312, v. 42, πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat Pausan. III, pag. 217, καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ καὶ ἐκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro stupido, infano, & cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, cum Timonem ita facit poëtas appellare. HEMST.

ead. l. 8. Ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου) In Virgilii vita, quem Tan. Faber indicavit, hic est locus: quippe qui, dum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia levissimis versibus veluti fulsit, quos per iocum pro tigillis & tibicinibus interponi a se dicebat ad sustinendum opus, donec solidae columnae advenirent. Haec Suetonio non sunt indigna: apparet autem, non plane commode tibicines istos ad eum sensum, quem volebat Faber, quadrare. Aristoph. in Ran. v. 1209 eleganter στοιβήν vocat ἕξω τοῦ λόγου, qualem stipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire solent: re-

Et Schol. περιττὸν καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς στοι-
 χης τῶν φορτίων ibi haec Lucianeā Kusterus non praetermi-
 sit. Par est ratio, quando παραπληρώματα dicunt. Schol. ad
 Med. v. 665 notat, Euripidem esse valde proclivem ad usur-
 pandam vocem σοφός, etiam cum nihil ad sensum ornandum
 prodest: ὥσπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει utriusque
 propriam vim discere licebit ab H. Valesio ad Harpocrat. p.
 150. Apollon. Alex. de Synt. III, pag. 264, ubi de coniun-
 ctionibus agit, quibus nomen est παραπληρωματικοῖς, veram
 esse negat eorum sententiam, qui censuerunt μόνους αὐτοὺς
 ἀναπληροῦν τὸ κέχνηος τῆς ἑρμηνείας ipsam vides Luciani
 phrasin. HEMST.

ead. l. 10. Ἐρισμάρατος) Epith. Iovis ipsius apud Hes. Θεογ.
 Annotatum margini Timonis a Tan. Fabro editi penes Ioh.
 de la Faye: manus annotantis ignoratur, ideoque *Anony-
 mum* deinceps in hoc opusculo vocabo. SOLAN.

ead. l. 11. Βαρύβρομος βροντῇ) Respicit hic inter alia locum
 Euripidis, quem margo indicat: Ἰὼ Νήμεσις, καὶ Δῶς βαρύ-
 βρομοὶ βροντᾷ κεραυνίῳ τε πύρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεσσα κεραυνὸν
 habet Hes. Θ. 504. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγους
 τῶν ὀνομάτων) Recte cl. Faber, ac *sumum plane poeticum, no-
 minum strepitum si demas*. ultra quod tentare quidquam error
 est. GRON.

ibid. Ἐξω τοῦ πατάγους τῶν ὀνομ.) *Nugae canorae*, Horat.
 SOLAN. Imperfectam orationem supplendam putavit Bar-
 laeus. Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut Faber
 rectissime convertit. Is usus particulae ἔξω familiaris apud
 optimos scriptores: Tim. περὶ Ψ. Κ. οὐ πόκα φθαρισόμενον
 ὑπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῷ αὐτὸν συντεταγμένῳ θεῷ. Demosth.
 περὶ Περσικ. p. 309 Α. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἢ εἰρήνη
 ἔξω τοῦ ἀδόξου γεγονῆσθαι; Longinus, structurae non mi-
 nus, quam verborum locutionumque diligentissimus, S. 24, §
 2, Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμνήσθαι
 τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα: vid. Thom. Mag. in v. Con-
 cinne positum ὁ πάταγος τῶν ὀνομάτων, quia πάταγος, ut
 aliarum rerum, sic praecipue tonitruum fragorem interrup-
 tum exprimit: § 3, ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο & saepius in Ari-
 stophanis Nub. iam quod fulminis est proprium, ipsis poë-
 tarum epithetis tribuit, tanquam si sensu prorsus vacua ina-
 nem tantummodo strepitum ederent. Lucrifecit eorum ex
 veteribus opinionem Lucianus, qui cavillabantur apud Ho-

merum pluribus in locis epitheta velut iniecta temere manu correpta sic inferciri, ut nullum inde sententiae lumen accederet novum; quin saepius etiam epitheto praepostere collocato proximorum obscurari nitorem & corrumpi: quod crimen obiectum ut diluerent poetarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiscenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane perquam sunt venusta, & ingenium Luciani in hoc elaboratissimo scripto elucens summo opere commendant: quae singula tironum in gratiam explananda si sumerem, grandi commentariorum mole foret opus. HEMST.

Pag. 72. l. 2. Ὀπλον) Fulmen. BROD.

ead. l. 3. Σπινθήρα ὀργῆς) Proprie Dionys. Halic. A. R. II, p. 103, v. 41, ἐκ τῆς κατεψυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδένα φυλαττοῦσης σπινθήρα τέφρας. Facete Aristoph. de bello Peloponnesiaco, a Pericle parvis ab initiis suscitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθήρα μικρὸν Μεγαρικῷ φηφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθήρα τῆς ψυχῆς vocat Philostr. de V. A. T. IV, cap. 45. Cornuto de N. D. c. 20, p. 189, opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile est fuisse violentum, & mutuis in se invicem odiis saeviuisse, διὰ τὸ μηδέτῳ δύνασθαι διακρίνεσθαι, μηδὲ ριζῶσθαι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθῆρα τῆς κοινωνίας debuerat quidem ἐρριζῶσθαι vel ριζοῦσθαι sed concoquat, qui stomacho sit tam terreo, durissimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ριζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίσθαι nota sunt ριπίζειν, ἀναρριπίζειν, ἐκρριπίζειν alterum illud verbum si scripsisset, addidisset utique τὰ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. HEMST.

ead. l. 4. Θᾶττον γοῦν &c.) Profert Adr. Turnebus Adv. XXV, c. 9, itaque vertit: Itaque eorum, qui peierare aggrediuntur, citius quispiam exstinctum elychnion formidaverit, quam fulminis istius omnium domitoris flammam. Docet ibi, a Virgilio sancire foedera fulmine dici Iovem, qui fulmine vindicatur id, quod contra formulam & religionem iurisiurandi commissum est. Similem in modum Diotogenes Pythag. apud Stob. p. 332 Iovem esse ostendit eundem & χραστὸν & δεινὸν διὰ τὸ κολάζειν τὰς ἀδικούντας καὶ κρατὲν καὶ κυριεύειν πάντων ἔχει δὲ καὶ τὸν κεραυνὸν μετὰ χεῖρα σύμβολον τὰς δεινότητας. HEMST.

ead. l. 5. Θρυαλλίδα) Copiose de hac voce doctissimus Christian. ad vesp. Aristoph. Pollux. BOURD. Vid. Aristophan. VORST.

ead. l. 7. Δαλόν τινα) *Manifeste declarat titionem in Timonis Luciani principio*, Ier. Hoelzlin. ad Apollon. III, 291. videtur sane: sed propria vis est, quam origo vocabuli postulat, titionis ardentis & accensi. Grammatici veteres ad Od. E. 488, *διάπυρον ξύλον*, & pluribus Hesychius: *δαλός ἀπὸ τοῦ βωμοῦ* Antonin. Liber. c. XVIII. *ambustum torrem Chori-neus ab ara Corripit*, Virgil. Aen. XII, 298. *Δαλόν* Glossae titionem & torrem exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem semustum, exstinctum*: Lactant. IV, pag. 394. Vid. Pric. ad Apul. Met. p. 392. Ludit Arnob. VI, p. 209, *riciniatus Iuppiter*, atque *barbatus*, *dextera fomitem suslinens per-dolatum in fulminis morem*. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος) Sunt, qui haec verba, *μόνον καὶ τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος*, intelligunt de iis, in quos Iuppiter ignes suos intenter; eos nimirum dici existimare, se in eo tantum affici ab immisso igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, Iac. Gronovio, (cui pro digno & iusto διδάκτρῳ nihil maius reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque eius nomini devotissimum) haec verba ad ipsum Iovem referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν usus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicuius rei*, passim sumi, res est notissima. Est tamen non semel, ubi ἀπολαύειν de malo usurpatur. Apud Nostrum in Deorum dial. X Sol querens multa incommoda ex trinoctio Iovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, *Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων*. Respondet paulo post Mercurius, *Σιώπα, ὃ ἥλιε, μὴ τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων*. Clarissime quoque D. D. XXI, Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In Necyomantia § 17 de Mausolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἀχθος ἐπικείμενος. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus Noster, Mausolus ab superbo sibi posito monumento afficitur, quantum gravarus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲν δικαία ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Acerbissima profecto haec & leuifera ἀπόλαυσις. In Pseudologista: Οἷς ἰκα-

ὃ δὲ ἡνέκιστα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet Aelianus II Ποικιλ. c. 34: Ὅρα πα-
σιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τίνος καὶ ἀπολαῦ-
σαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδι-
άφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab
re aliqua*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gra-
tum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius lo-
quentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel ma-
lum, quod quis ἀπολαύη, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν
τῆς φλυαρίας, Lucianus: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι,
Aelianus. Aristophanes in Pluto v. 236 adiecit ἀγαθόν. Ἀγα-
θὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πρόποτε. Ellipsis amat Graeci
in usu τοῦ ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim
ἀπολαύειν τίνος dicunt, subauditur τί, vel ἀγαθόν, vel κακόν.
quae, ut vidimus, aliquando adfunt. Sed nec vel tunc, ubi
dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τίνος, plena est oratio; intelligitur
autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix
utuntur τῷ ἀπελαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur: quam
praepositionem reperio additam apud Nostrum in Mortuor.
Dialogis p. 224 C. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum
τί relinquitur intelligendum. IENS. Vulgatam retinui, quia
in Dial. Xanthi & Maris, τραύματα iterum vocat, quae igne
inusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad *homines*
referri, quam ad *Iovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, &
vox eo sensu apud Nostrum non infrequens, uti supra obser-
vatum a me est ad Nigr. c. 30. Vide & Arrian. Epict. pag.
286 A. ἀμήχανον, τὸν συνανατριβόμενον τῷ ἡσβολημένῳ μὴ
καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἡσβολῆς. Virgil. VI, 593: — non ille
facies nec fumea taedis Lumina &c. de vero Iove. SOLAN. Haec
quidquid est interpretum ad contemtores Iovis pertinere
censuerunt: diversus abit solus fere I. Gronovius ad Nigr. §
30, rogatque satis confidenter, *cur accipiant in malum, non in
propriam notionem voluptariamque, atque ipsi Iovi attribuant?* re-
spondebo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime
proposita, & structura verborum huic explicationi palam
refragatur: quare per me non stabit, quo minus semper so-
lus hanc causam defendat Gronovius. Ἀπολαύειν verbum
apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usur-
pari solet & per se simpliciter & constructe. Aristoph. Av. v.
1358, Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδὶ: quod ludendo perinde est
positum, atque ὠνάμην vel ὠναίμην ἄν' *praeclare enimvero me-
cum agatur*. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακὸν τι, τι φλαῦ-

ρον, Isocr. Συμμ. p. 175 B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit eius vel personae, vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellectu, rarius expresso. Dionys. Halic. A. R. I, p. 74, v. 16, τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμίσξεων ubi mediae significationis est. Plato Phaedr. p. 1227 F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολεαυκὼς, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit: eleganter Synesii. p. 18 C. ταρίχη ἀπολεαυκότεα τοῦ χροῦνου, quae a vetustate vitium contraxerunt: Euripid. Iph. in T. v. 526, Ἀπέλαυσσα δὴ τι καὶ γὰρ τῶν κείνης γάμων nonnihil ad me quoque malè ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορὰς, alienae calamitatis esse participem, Plutarch. T. II, pag. 837 A. Apud Platon. de LL. p. 961 D. καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύει τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, Serranus vim phrasios Ficino longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo iusse redundant. Platoni sine dubio Hesiodeum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240, Πολλὰκι καὶ ἑμπάσα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήνυρα ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit eruditiss. Graevius. Aristot. Polit. V, p. 135, v. 5, αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, nobilium seditiones contagione quidam totam civitatem corripunt: parum distat, quod legimus in Mich. Apostolii C. XV, n. 78, ἐμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad Aristoph. Plut. v. 174. Maxim. Tyr. D. II, pag. 24, si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπετλησμένῳ colluctetur, eum maculari necesse est, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλιθεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συνανατίμπλασθαι τῆς μαρίλης ibi iunctum a Luciano verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. Plutarchi p. 765 B. ἐνιοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννυναί πειρωμένων βία καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ γρησθόν, ἀλλ' ἢ καπτοῦ καὶ παραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτούς. Vide Suid. in Ἀπολαύειν Isocratis, quem profert, locus, quamquam verba parumper variant, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit Gronovius, ita iure optimo G. Cuperi (hunc enim designat) coniecturam repellit, qui Obs. III, c. 2, cum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus assequeretur, legebat καύματος huic loco, verba sunt Cuperi, τὸ τραῦμα.

minus videtur convenire, cum ἀσβέλου seu fuliginis fiat mentio: quare lego καύματος, id est, adustione; quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit φλόγα κεραυνού. Haec pluma leviora: melius est, ut Lucianum audiamus in Iove Conf. § 15, οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαῖναι ἂν αἰτιὸν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam apposite Euripides: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμα' ἀναιμον ὤλεσε' istum versum Theon Smyrnaeus περὶ Μουσικῆς c. 2, p. 75, cum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη pro beneficio patetacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat Plutarch. Symp. IV, p. 666 C. apud quem perversè scribitur, πνεῦμα ἀναιμον' quamquam Latinis usitatum afflati fulmine, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς' deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohacret ἀναιμον cum τραῦμα, prorsus ineleganter cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus L. Kusterus communicavit. Denique Lucretius VI, 419, ubi, dum Iovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum Luciano comparari possunt: *Cur suis Denit imaginibus violento vulnere honorem?* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη' saepe Lucretius eo, quem dixi, loco: — *patriis cur telum perpetiuntur Obiundi* — *teli determinet istum.* Herodot. IV, 79, εἰς ταύτην θεὸς ἐνέσκηψε βέλος. VII, c. 10, § 5, εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλη' cuius apud multos praeter Lucretium imitationem loci invenire licet. Sophocl. Trach. v. 1103, Ἐρσεῖσον, ὦ ναξ, ἐγκατάσκηπον βέλος, Πάτερ, κεραυνού' notavit ad eum locum H. Stephanus. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπίθανος ὢν) Olim arridebat, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος, ὡς πρὸς οὗτω &c. nunc nihil muto. Plutarch. T. II, p. 595 A. ἐξεννηροχέαι πιθαὸν ὄντα τὴν πρᾶξιν ὑπὸ δέους. Argian. A. A. II, c. 12, εἴτε πιθαὸς δοκεῖ τοῖς συγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς καὶ ταῦτα ἂν πράξας &c. Porphyx. de A. N. pag. 250, ὅτι δὲ πλάσσαν ἄντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. Plutarch. T. I, p. 91 E. T. II, p. 291 A. ὥστε μὴ παντελῶς ἀπίθανος εἶναι τοὺς λέγοντας. Aeschines sub initium orationis περὶ Παραπρ. κατηγόρηκε δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista coniungatur. Salmonei nescio quam bene Noster meminerit in hac scena: in eo certe sui contemptus Iuppiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus.

alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tantopere Timon inertiam vetuli Iovis incusaret. De Salmoneo versus sunt Manilii V, 91, post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, perfanati: quid molitus sit vir primarius I. Fr. Gronovius Obs. III, 15, non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poëtae manum accedere posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis (nisi malis, Pontibus ac positus) missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Iovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse secutus Morte Iovem didicit) generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit I. Scalliger: *de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam Salmasius explicuit ad Tertullian. Pall. p. 139, etiam ipsum se Iovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen attinet, iactato fulmine: Euripid. apud Dicaearch. B. E. p. 22, — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεοῦ μανείς ἐρρίψε Σαλμωνεύς φλόγα· plura, quae ad firmandam coniecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit Heraclit. Alleg. Hom. p. 408. Vid. Maxim. Tyr. D. XXXVI, & Hadr. Iunii Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex Eunapio profert, legitur apud Suidam in *Εὐτρόπιος* & *Χρῆμα*. HEMST.

ead. l. 13. Πῶς γὰρ) Omnino legendum πῶς γὰρ οὐ; quod Graecis frequens. V. Eurip. Rhel. p. 472 C. SOLAN. Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat docuiss. Solanus, πῶς γὰρ οὐ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιβροντήσαιέ σοι ὁ Σαλμωνεύς; quidni enim Salmoneus adversum te fulmina iacularetur? vel, quid enim obstat, quo minus tuum fulmen Salmoneus aemulatur, (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντᾶν, ut alio loco dicam) ubi tu, velut perducta mandragorae potionem altum stertis? Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθεῖν ἂν τῶν ἐπιρκεῖν τις ἐπιχειρούντων τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα· fin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam Luciani aequè commodum. Πῶς γὰρ οὐ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικὸν ἐστίν, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. Lucian. Ἀλεκτ. § 14, οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ἔβηλον ἔδωκε τῇ Σίμωνι πῶς γὰρ; ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῷ

χρημάτων hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: neuiquam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lyf. p. 94, v. 17, πῶς γὰρ ἂν, ὅστις &c. p. 178, v. 31, πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτα &c. Ifæus p. 72, v. 11, πῶς γὰρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. Gorg. pro Palam. p. 189, v. 35. nam sub initium eius orationis p. 187, v. 32, H. Stephano assentior pro πῶς γὰρ, ὅσῃ σῶζει πατρίδα &c. repopendi πῶς γὰρ οὐ; ὅσῃ σῶζει. Alciph. I, p. 92, πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide Steph. Berglerum. Athen. VI, p. 265 E. πῶς γὰρ; ὁπότε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. HEMST.

ibid. Ὑπὸ μανδρ. καθ.) *Sub mandragora dormis*: qua etiam epota somniculosi sunt homines. Demosth. Phil. Δ. ἀλλ' οὐδὲ ἀνεγερῆσαι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, εἰκάμεν ἀνθρώποις. BROD. De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, Dioscorid. Hefych. BOURD. *Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis*. Ita vertit Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. Henr. Stephanus in v. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satis est sententia versionis Erasmi, qui mandragoram herbam laetueae non absumilem, ut ex Theophrasto & Plinio pater, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id est, *post mandragoram sumtam*, vel, *post mandragorae potionem*. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, *a mandragorae potu vel esu*. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλυσμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, *statim post repletionem, statim post pharmaci potionem*. Mandragoram vero esse θερμωτικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. PALM. Viderit Palmerius in Erasmo lapsus; sed an non maiore ignorantia ipse corrigit ἀπό? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ἀπό? Vertit sane Erasmus *sub mandragora*: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec, cum comes Luciani venit ad Ἀλεκτρίωνος ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστηκυῖαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὕλη καὶ μανδραγόραι in libro 1 Verae histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando coniicit, ac illi, qui vaticinari sole-

bant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & cum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete Palmerio ex coetu militum circumstante vel ferto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem fumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an Erasmo unquam exciderit illud ὑπὸ τῆς ὀφειλῆς ὁ μανδραγόρας? Lenius tōdes. GRON. iam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quidquid in Luciano, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab H. Stephano Sched. VI, cap. 6. operae pretium est eius verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex Demosth. Encom. § 36, ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἀκοντας οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ita pergit: Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse Lucianum dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου illi, quos Demosthenes μανδραγόρων πτωχότας dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ὑπὸ μανδραγῶρα in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρα non subscribam i literae α, ut talis sit genitivus, qualis Πυθαγόρα: vel in μανδραγόρου mutabo, ut in posteriore loco ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου sonare prae mandragora, pro eo quod est, prae nimio mandragorae potu: sicut dicitur ὑπὸ οἶνου & ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admiserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem, apud Erasmus eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (eius enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens ὑπὸ μανδραγῶρα, tamen recte (meo quidem iudicio) legi ὑπὸ μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus exstat, tum vero in duabus Frobenianis anni 1533 & 1540. Illas easdem editiones securus etiam Leo Allat. ad Eustath. Hexaem. pag. 57. Stephani observata Palmerium fugerunt, quando Erasmi versionem tam false irridet, ipse propterea vicissim a I. Gronovio irrisus: cuius equidem rationes Erasmus defendentis me non capere, lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπὸ: quamquam enim nihil alienum dixerit Palmerius, (est sane is usus, quem vult, voculae ἀπὸ non apud Graecos tantum, sed & apud Latinorum Medicos in α vel ab perquam receptus, ut I. Rhodii Lexicon Scribonianum ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane

autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter ἐκ μανδραγόρου accipiat. Miror Fabrum, qui dederit, veluti sub mandragoris recubans, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Iovem mandragorae foliis, ut rosarum delicatuli solebant, contactum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probō Stephani *prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perspexit I. Tollius in Notulis Rondelii Expositioni Vet. Signi subiectis p. 294, a cuius sententia non discrepat I. Gronovius. Sane καθύδιν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. Stephani ὑπὸ μανδραγόρα, demō 1, Florentina liquido praefert: id sequentes editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in μανδραγόρα, quod iam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου: neque diffiteor, eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promptu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur principis editionis auctoritas, praesertim cum & Stephanus, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: Seren. Samon. *Nec non mandragorae gustu sopor additur altus*: ibi vide Rob. Keuchen. p. 282, & Seberum ad Poll. V, 132, n. 73. Xenoph. Symp. pag. 512, v. 28, ὁ οἶνος ἀρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λυπὰς, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, ποιεῖσι: ἀνθρώπους servant Athenaeus & Stobensis: Artemidorus I, c. 68, ἀνδρὸς, vel, ut Tollius etiam posuit, ἀνδράς: pro quo Cornarium animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. HEMST.

ead. l. 15. Δημῶς) Haec illustrat Eras. Adag. in *Saturniae lemae*. Proxime sequitur, τὰ ὅσα ἐκκεκώφθησιν de Iove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diversa potestate, quando quis frequenti & molesta paene rei commemoratione alium obrundit atque exturdat: in Lys. p. 497 E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφθη τὰ ὅσα, καὶ ἐμπέπληκε Λυσίδος: quae cum imitaretur Aristaen. I Ep. 24, p. 110, scripsit ἐκκεκώφθησιν ἡμῶν τὰ ὅσα. Nihil interest, utram formam usurpes, ἐκκωφῆν an ἐκκωφῶν: prior in Aristophan. Equ. v. 312, ubi prorsus displicet Suidae lectio ἀνακκεκώφην, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria:

posteriorem Athenaeus habet V, p. 188 C. πρὸς τὸ περιβή-
τον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι κάλλος· attoniti & stupore ca-
pti, dum celebratissimam illam Helenae formam spectabant. Inge-
niosissime Salmasius apud Achill. Tat. III, p. 195, restituit,
τῶν αὐτῶν ἢ λύπη μετὰ τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφωσε,
quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. Clem. Alex. Str. V, p. 551 C.
ἐκκεκωφωμένοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Thef. in
Ἐκκωφέω. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Παρακεκινημένος) Blandiebatur πα-
ρακεκινδυνευμένος sed non valde opus est hac mutatione. No-
ster περὶ τοῦ μὴ P. Π. Δ. § 5, ὑπόθεμον καὶ παρακεκινημένον.
Vid. Suid. in Θερμὸς & Παραθερμός. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ὑπὸ) Lege ἐπὶ. HEMST.

Pag. 73. l. 4. Οὐδέποτε ἦγες &c.) Ad ea sine dubio re-
spexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque eius impro-
bissimis, quos fulmine Iuppiter percussit, καὶ τὴν Ἀρκάδιαν
συνεχῶς ἐκεράυνωσεν, ἕως ἢ γ' ἡ παρακαλούσα τὸν Δία τὴν χεῖ-
ρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐχειρίαν γενέσθαι
Tzetz. ad Lycophr. v. 481. ibi plura, quae ex Apollodori
Bibl. III, pag. 201, 203, descripsit. Eorundem etiam scelera
impulisse dicuntur Iovem, ut diluvio Deucalioneo, cuius
mox meminit Lucianus, genus humanum obrueret. HEMST.

ead. l. 6. Ἡ αἰγίς) Sic in Dial. Iovis & Cupid. & θεῶν
κρίσ. & Bis accus. passim denique. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀστραπή συνεχῆς &c.) Interp. Luculorum in
morem densissime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit, alios
reddere, in morem levis & velitaris pugnae; additque, vocem
utrumque significare; non tamen affirmat, utro hic fumen-
dum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum vi-
detur: vult enim Lucianus, fulgur ita praemitti, ante tonitru,
quemadmodum velitatio praecedit pugnam: atque ita simi-
liter infra in Abdicato § 3, ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβολισμὸν
οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ. VITRING.

ead. l. 8. Κοσκινῶν) Cribri instar frequentes. BROD. Hoc
apud Suidam exstat & πετρῶν, σωρῶν apud Hesychium.
Praeceptum autem & abruptum vocum illarum sonitus artifi-
ciosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in
auribus efformant. Intra paucos versus similia Philo Iud.
iungit in Flacc. p. 978, παντευχίαι σωρῶν ποσκαμίζοντο —
συνδεδεμένων δ' ὁράτων φορητῶν — ἄρμαμάξαι στοιχητῶν
ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo Apul. Met. IV, p. 146, Estur ac
potatur incondite: pulmentis acervatim, panibus aggregatim, po-

culis agminatim ingessis. Acutum illud Fabri de Luciano ὑ-
 τὸς ῥαγδαῖος in oratione prosa φορτικῶς dici iudicante non
 laudo: quid probabilius, quam, quod suspicatus est len-
 sius, haec esse e veteri poeta Tragico desumpta? sunt sane
 verba Tragica, & grande quiddam sonant: sed praeterea
 horridum aliquid ac paene insulsum in istis, ποταμὸς
 ἑκάστη σταγὼν, qualia Longinus, ut puto, in castigato
 scriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, si haec
 de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse
 posita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per io-
 cum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem
 potissimum inclinarem, nisi me retineret illud Luciani φορ-
 τικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγι-
 κῶς sit positum, vix dubitandum videtur. Iam mihi cum il-
 lis compara dictum Basilii Seleuc. Or. I de Noë, & dilu-
 vio sacro: ἀνωθεν οὐρανοῦ χειμάρρους ἤκοντιζε &c. hoc sci-
 licet vel Lucianus vel Longinus probare potuissent. non lu-
 bet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni Patres, ni-
 mis saepe in tumorem orationis indecorum proni, para-
 tragoediant. Iure merito Photius in Eunapio reprehendit
 ποταμῶδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix, ac ne vix qui-
 dem, condones, p. 100, ubi rectissimam, qua erat optima
 iudicandi facultate, de scriptoris huius stilo fert senten-
 tiam. HEMST.

ead. l. 10. Ὅτε τοί τε ῥαγδαῖος) In his verbis Faber delet τε.
 nec certe ad sensum requiritur, cum praecedat καί; debuif-
 set etiam post ῥαγδαῖος esse collocatum. Sed suspicor, haec
 verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumpta, & quam-
 vis superfluum, maluisse Nostrum retinere illud τε. & certe
 si adsit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam
 existimo, idem illud τε ita initio orationis positum, ac legi-
 mus statim cum principio opusculi de Astrologia, Ἀμφὶ τε
 οὐρανοῦ, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἡ γραφή. Ceterum ῥαγδαῖος ὑπὸ
 iterum leguntur apud Nostrum Philop. § 24. IENS. Cuius
 haec verba sint, nescio. Certe Tragici esse, non obscure in-
 nuit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν ἀκαρπείῳ χρόνῳ) *Temporis momento.* BROD. Ita
 Noster saepe § 23. ad Atticorum elegantiam magis conve-
 nit ἐν ἀκαρπείῳ χρόνῳ, quod Aristophanes habet in Plut. v. 244.
 ibi vide Ez. Spanhemium. Ἐν ἀκαρπείῳ χρόνῳ Aristid. Quin-
 ſil. de Mus. III, p. 162. HEMST.

ibid. Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος) Vid. Συρ. c. 12, ubi fuse

describūt inundationem sub Deucalione factam. VORST. Mirifice haec illustrant Marmor Aróndelianum, & vicissim inde lucem capīt Lucianus, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΙΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΤΟ... ΔΔ... ΜΤΟΥ-ΤΟΙΡ.. ΟΝΙΔ..... Ο.. ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi sic supplet Palmerius: πρότερον καὶ τοῦ διὸς πανομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἰρὸν Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σωτ. Ubi miror, illum Δία πανόμενον in chronico & sermone pedestri poni pro ὄμβρων πανομένων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipse esset Athenis, cur Δία πανόμενον exspectare debuit? & eo cessante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, sed κατακλυσμός adeo licet dicatur Iuppiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum, auctor ante supposuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ potest ea suppletio ferri, licet ipse videns, Seldenum, cum id ponit caractere communi, facere sex puncta, coniecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Iovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare Pausanias in Atticis p. 32. GRON.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Deucalionis naviculam. BROD.

ead. l. 14. Τῷ Λυκωρεῖ) Lycori oppido prope Delphos, quod etiam Lycoria dicitur. BROD. Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. Apollod. I, p. 10 B. C. SOLAN.

ibid. Ζώπυρον) Recte observat Thomas Magister, dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide de Legg. III ab initio fere, ed. Lugd. p. 585 C. D. ἐν κορυφαῖς τοῦ μικροῦ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασσεσασμένα. Sic passim Origenes c. Cels. locutus. Vide p. 194, 216. SOLAN. Platonem imitatus etiam Dionys. Halic. A. R. p. 36, v. 39, μικρὰ ἅττα διασσεσασθαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35, v. 34, ζώπυρα ἅττα περιλειπόμενα τοῦ παλαιῦ γένους. plures alii; ne de Patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cuius familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide I. Fr. Gronovium Obs. IV, p. 42. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Εἰ ποτ' ἄλλοτε) Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem per-

stringit, cuius graviora delicta nunc non minus atque olim iratum Iovem & fulmina vibrantem deposcant. Mox ἐκάστη πληγὴ sunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγλή, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus statim ἡ ἐκβάσις ἐπιφέρεται, ἐνεργὸς ἦν, ἐπεσείετο, ἐπαταγείτο, προηκοντιζέτο &c. Quam hic πληγὴν, istum orationis dixit Quintilianus. HEMST.

Pag. 74. l. 1. Κακίας μείζονος) Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. BROD.

ead. l. 2. Τάπτιχειρα) Solent haud raro, quemadmodum μισθόν, per illusionem ponere: vid. Suld. in Τάπτιχειρα: quod in Aeschilo legitur P. V. v. 28, Τοιαῦτ' ἀπύρρῳ τοῦ φιλανδρώπου τρόπου, vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπὶ χειρα τοιαῦτ' αἰ ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. Philo Iud. de Somn. p. 1119 D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παρρησίας τὰ ἐπὶ χειρα: prave legitur ἐπὶ. Diodor. XIII, p. 387 B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπὶ χειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud Euripidis apud Clem. Str. IV, p. 496 B. Sola rerum humanarum virtus οὐκ ἐκ θυραίων τὰ πτῖχειρα λαμβάνει, αὐτὴ δ' ἐαυτὴν ἀθλα τῶν πόνων ἔχει. Poll. III, 143, & Iungerm. HEMST.

ead. l. 3. Εἰ μὴ τις ἄρα παρέργον &c.) Quasi defungendi causa, νόμον, ὁσίας, ἀφροσύνης χάριν, ut monuit Des. Herald. Anima. in Salmaf. Obs. ad I. A. & R. V. c. 3, § 3. Eadem Nostri verba de Sacrif. § 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter insectatur Plato de Rep. II, & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ἐν παρέργῳ τιθεσθαι. HEMST.

ead. l. 6. Κρόνον) Prov. i. e. ἀνόντων καὶ μάρτη, λῆρον, ἀγαίσθητον. VORST.

ead. l. 7. Ἐὼ λέγαν, ὁποσάκις &c.) Ex sententia Gisb. Cuperi Obs. III, p. 298, his verbis sine dubio Lucianus ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit, teneturque adeo eodem errore, si is error est, cuius Ciceronem accusavit P. Victorius V. L. XXI, c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem Lucianum, cum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in maius aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quamquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide Plutarchi Quaest. Graec. p. 302 B. ubi proverbii originem explicat Σαμβίκου δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus

in *antra praedonum*, similia non pauca facete pernumerat Aristob. VI, p. 207, 208 &c. HEMST.

ead. l. 8. Τὸν νεῶν) V. Iustin. XXI, 3, & XXXIX, 2: Plut. V. 839 C. ed. St. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀλυμπιάσιν) Eo accentu plerumque scribitur: *Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν* Aristot. Rhet. II, p. 106. *δρόμον ἀγωνίσασθαι Ὀλυμπιάσιν* Demetr. περὶ Ἑρμ. § 191. *τοῦ γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι* Apollon. de Synt. III, p. 249. Apud Demosthenem autem adversus Theocr. p. 659 D: Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας στάδιον consideranda est optimi Codicis Augustani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quamquam vulgarem lectionem tueatur Isocrat. de Big. p. 351 C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357 B. pro vetustissimis tamen membranis facit Antipater Anth. I, c. 1, Ep. 5: — ἀνδρας ἥνικα Πυγμῆν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια & Simonides Ep. 8, & Lucianus infra § 53. Verum in Aristophanis Lyl. v. 1133, Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ ubi sane versus ratio produci syllabam istam postulat: contra in Vesp. v. 1375, Ὀλυμπιάσι γὰρ ἥνικ' ἐθεώρουν ἐγὼ, ad metrum perinde est, pro brevi habeas, an longa: sed Scholiastes plane praecipit Ὀλυμπιάσι, secus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: sic enim ille, νῦν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπου rationem affert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades significantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum casum ostendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico nescio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis saepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἰ λήγοντα τῶν ἐπιρρήμάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον· οἶον, Ὀλυμπίας, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπιάσι nisi malis Ὀλυμπιάθι, quam formam annotavit Etymol. p. 25, v. 16, ut proxima sane videntur suadere) πλὴν τῶν διὰ τοῦ οθεν· ἐκεῖνα γὰρ ἐνῆλλαξεν· οἶον, ἵππος, ἵπποθεν· σσημειῶνται τὸ οἰκοθεν. Illud ἵπποθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, est Homeri Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratissimum Dukerum ad Thucyd. VIII, 92. HEMST.

ead. l. 10. Ἀναστήσαι τοὺς κύνας) Nullus hic Barlaei canibus οἰκουροῖς locus est: vigilacissimum animal ad templorum custodiam veteres adhibebant. Aetnae in Vulcani tem-

plo canes excubasse mirifica quadam bonorum improborumque dignoscendorum sagacitate praeditos, refert Aelian. de Anim. XI, c. 3. Idem alium illum commemorat sane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, Aesculapii donariorum expilatorem detexisset, publico demenso grati Athenienses remunerarunt, VII, c. 13. Aliquanto plenius etiam Plutarch. T. II, p. 969 E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος: nam operae quidem erat pretium, ad firmandam historiae veritatem, rarissimae bestiae nomen memoriae mandari. Philostratus quoque de V. A. T. VIII, c. 30, canes ad valvas templi Dictynnae in Creta custodes egisse narrat. Nolim porro nimis virtutem aestimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hospitii Deorum ipsiusque Iovis & familiari canes nunquam alitrarent: vide Gell. N. A. VII, 1, de Vir. Illustr. c. 49. Aliud sunt φύλακες Ἡφαίστου κύνες Eubuli apud Athen. III, p. 108 B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re satis protrita? HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Τὰ ἐπιχειρήματα) Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. HEMST.

ibid. l. 5. Τοῦ Εὐ. M.) Locus exstat Matth. XXVIII, 17; *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίστασαν.* Sic habent omnes Codd. Attramen Beza voluit emendari οὐδὲ, neque, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum sit omnino illud οἱ δὲ isto significari, hoc est, pro *quidam*. Verum & sic sumitur οἱ c. XXIV, 3, ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, *quidam vero dubitaverunt*, uti observavit H. Grotius. CLER. Usus est hoc Scholiastae loco L. Bos Exerc. Phil. ad Matth. HEMST.

Pag. 75. l. 1. Τοὺς πλοκάμους περιχειρόμενος) Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis est in isto περιχειρόμενος: hoc enim ignominiosum, & cum magna contumelia coniunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit Erasmus in *Circumtondere comam*. Paulum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28: *Idcirco stolidam praebet tibi velle barbam Iuppiter?* HEMST.

ead. l. 2. Δεκάπηχυν κεραυνόν) Atqui Pausanias auctor

est, Iovem Olympicum dextra non *fulmen* sed *victoriam* gestasse, sinistra sceptrum. Mensuram autem statuae idem auctor nobis, quia minorem iusta tradi censebat, invidit El. I, pag. m. 565. Hyginus pedes LX sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. SOLAN.

ead. l. 5. Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες) Orbis terrarum incendia aut eluviones. BROD.

ead. l. 6. Ὑπέραντλον) Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianae locutionis elegantia, quae sane fugit interpretes, illustretur. Ἀντλος, ἄντλον, ἄντλια, quemadmodum Latinis *seniina*, & aqua sordida, sive ex mari in naves ingelta, sive per tenues rimas & iuncturas hiantes sese insinuans, & ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. Eustath. ad Od. M, p. 1728, v. 56, ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συρρέει τότε ἀνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀρμονιῶν &c. Etymologum emenda: is ἄντλῳ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἄντλᾶν (immo potius ἀνατλᾶν) καὶ καρτερεῖν ἐκείσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχισμένων ὅπῳν εἰσερχόμενον vulgo legitur ἐσφισμένον τόπων prius certum; de altero non contentandam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeschyl. VII ad. Theb. v. 802, Πόλις δ' ἐν εὐδία τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat reiectos oppugnatores & depulsos, quantocunque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte Scholiastes primus, qui, tamen si haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in Euripid. Troad. v. 686, Ὁ δ' ἄντλον εἰργων ναός. ἢ δ' ὑπερβάλλῃ Πολὺς παραχθῆς πόντος — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens*: cur spernas, praesertim accuratius servata τοῦ εἰργεῖν proprietate? *undam insultantem a navi arcens*: caute nimirum despectendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis Homeri locis Od. M, 411, O, 478. quem posteriorem protulit Pindari Schol. ad O. Θ, 79. Apud Zenob. C. I. n. 23, ἐμπόρου γὰρ τις τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, καὶ καθ' εὐδοντος, τὴν ἄντλιαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆσαι τοὺς ἁλᾶς, Schottus non optime, ut ioler fere vir literas iuvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari

follertia, *aquam sentina hauriente*: at voluit Zenobius, sentina, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrupens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In Diogeniano C. II, n. 34, perperam, ut arbitror, exstat *ἐπαναστάσης*, quod ostendit Mich. Apostol. C. II, n. 39, 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit *ὑπέραντλον σκάφος*, *ναῦς ὑπέραντλος* nempe cuius sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne merfa navis inteat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca dumtaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem Philonis locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119 E. *χειμῶνά τις ὄρων ακμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαίλαπα καταγίζουσιν καὶ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεται καὶ ἐξανάγεται τις ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος οὐτῶποτε ἐμεθύσθη καὶ παρήρησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον κατασκευάσαντων, ἐβλήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἀναθῇ ἐπιχυθείσης τῆς θαλάσσης ἢ ναῦς γενομένη πλωτῆρος αὐτοῖς συγκαταπαθῇ* partem vidit D. Hoefschelius, male quidem mutans *ἐγκομίζεσθαι*. *ἐβλήσας* absolute positum rariore structura, quamquam Philo saepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884 D. Hercules *μῆτος πλήρωμα καὶ ἔρμα ὧν ἐναυβάρει, δέος παρσχὼν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται* ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & submergatur: & sane Antimachus in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἄργον ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste Schol. Apoll. Rhod. ad I, 1289. Similem in modum usurpavit Plutarch. Lucull. p. 499 E. *ὀλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἥδη βαρείας καὶ ὑπέραντλου γενομένης* & Dion. Cass. LII, p. 473 A. elegantissimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis iamdudum agitata componens Augustum, quam potest acerrime, adhortatur, ut eius gubernacula capestat: *μὴς' οὖν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιίδης· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλος ἐστὶ μὴτο περὶ ἔρμα περιβραγῆναι ἑάσης* qua quidem in comparatione mirum est, ni versus Alcaei nobilissimos in mente habuit, qui post D. Heinsii conatus ad Sil. Italic. X, 325, necdum sunt perfanati. Diphilus usu paululum insolentiore navicu-

larium ipsum, cuius ratis in hoc periculum sit adducta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι afferam locum ex Athen. VII, 292 A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀποθύει τις εὐθύς ἀποβαλὼν τὸν ἰστὸν, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὸς, ἢ φορτὶ ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος: fallatur autem, meo saltem iudicio, si quis emollire tentet refingendo ὑπέραντλου γενομένης. Non invenuste Heraclitus, vel potius, qui nomen eius mentitur, Ep. V, εἴαν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἰμαρμένον· *sin, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quasi sentina corpus fuerit obtritum, mergetur in destinatum sui sortem*; cum quibus omnino conferendus est Seneca Ep. XXX. Suidas exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: οἱ δὲ ὑπέραντλον ποινισάμενοι τὸν πλουν, ἀσφαλὼς παρεκαμίσθησαν εἰς τὴν νῆσον· en mirificam versionem, illi autem venio pleno navigantes; vulgatum ego non expe-
 dio, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sentiu: illi autem, cum navim ultra modum onerassent, tuto tamen ad insulam appuerunt: rectene coniectarim necne, inventus olim locus ostendet. Verum ea ipsa potestate, quam notavit Suidas, & alia quidem longe in re vocem adhibuit Themistius Or. XVIII, p. 221 B. οὐκ οὖν αἱ σιτοθῆκαι μυσταὶ εὐρύτος καὶ ἀραχρίων, ἀλλ' ὑπερχεῖλεις καὶ ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοθῆκαι ὑπέραντλους; equidem valde vereor, ut Themistius, si veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitror, durissimam iis figuram approbet: me si appeller advocatum, vadimonium deferere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχεῖλεις. Quanto verecundius tralationem instituit Euripid. Hippol. v. 767, Χαλεπὰ δ' ὑπέραντλος οὐσα Συμφορὰ· gravi pressa ac tantum non merfa calamitate, sic ut nullae resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil singulare doceat, causa tamen est, cur Scholiastae verba sint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, τῶν ἐν τῇ νηὶ μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων· ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ υπερβαρὴ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο· apparet, eos dici μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum Virgilio dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare & vacuefacere nequeunt. Iam mihi confer Aristophanem in Pac. v. 17, Οὐ γὰρ ἐθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας· hoc scilicet indicat, ego enim tantum offurum subigendo parare non valeo, quantum ad istum scarā-

baeum explendum sit satis: rectius, nisi fallor, quam Scholiaſtes, cui aliquid alienum eſt aſſutum e Suida, eumque ſecutus Flor. Chriſtianus: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum Suidas exhibet in Ἀντλία undecunque depromptum, οἷος τ' εἰμι περιανέχειν, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπέρχει, quam ego vel propter Euripidae Scholiaſtem repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram χαλεπὰ ὑπέραντλον ſυμφορᾷ, dicere quoque licet ſυμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur Luciani ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque iniuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium ſlagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, πόσοι Δευκαλιόνες ἱκανοί; § 18, quamvis vñariata figura: μὴ ὑπέραντλος εἰς πεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. Faber iteravit priorum *inexhaustam*: id tamen in Pollucis interprete merito reprehendebat Kuhnius ad I, 92, quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diſſiteor. Heſychius: Ὑπέραντλα, πολλά· immo ſane: ſic expone, ſi lubet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν· ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic iam vocī ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce Luciani prorſus aſſimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coërceri emendarique patiatur, Iovem ipſum conquerentem apud Stat. Theb. I, 215. addendus eſt Lutatius. Iure quidem metuebat Ovidius, ne Iovem brevi inermem haberemus, ſi quandocunque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. HEMST.

ead. l. 8. τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας) Eadem locutio in Κρον. § 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. § 26. Hoc multo frequentiſſimum: Iſocrat. Arch. p. 130 A. Demoſth. pro Cor. p. 517 B. Euſebius apud Stob. p. 20, v. 51, τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέομι. Hierax p. 106, v. 38. Philoſtr. V. A. T. V, p. 220, v. 19, de V. S. II, p. 547, 605, v. 13. Eodem modo Paulus I ad Timoth. V, 10, 16. Paraphr. Enchirid. § 37, & Mer. Caſaubon. Uſurpari a ſcriptoribus Eccleſiaſticis proſumptus, viaticum ſubminiſtrare, vel ſlipem conferre, monuit Henr. Valeſ. ad Euſeb. H. E. VII, 5. Ariſtoph. Plut. v. 831, —

ἐπὶ ἥκων ταῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum nisi cum Luciano contuleris, minus habebis elegantiam eius perspetam. HEMST.

ead. l. 12. Ὑποπτήσσοντες) Advocat Def. Heraldus ad ista Arnobii VII, p. 221, *Tum deinde salutes acclinis, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae Nigrinus commemorat § 21. HEMST.

ead. l. 14. Ὅδῳ —) Euripid. Med. 561: Πέντα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. Menander: Ἀνδρὸς κακῶς πρᾶσσοντας ἐκποδὼν φίλοι γν. p. 168. SOLAN.

ibid. Στήλην παλαιῶν νεκροῦ) Proverb. Idem de Merced. Cond. § 28, & alibi. BOURD. De columnis sepulcralibus intelligendum, & cippis. ANONYM. Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec attulit Fr. Luisin. Par. III, c. 8. Rufinus Anth. VII, Ep. 146, — ὡς δὲ τάφος, νῦν σε παρερχομεθα: te nimirum vetulam & iam capularem, quae cum rugis & deseflorescente forma pristinos amatores amissi. HEMST.

Pag. 76. l. 3. Ἑτέρων) ὁδόν. BROD.

ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον) Valde Luciano familiaris locutio, ut notatum I. Brodaeo Misc. IV, c. 1. Theophyl. Ep. 23, ἵνα σε πάντες ὡς πέρ τι κακὴν δυσάντητον ἀποφύξαιτο. *Insaustos malique omnis Latini dicunt: Ammian. XIV, 6, p. 28, Eruditos & sobrios, ut insaustos & inutiles vident: ubi paene mihi persuasi legendum esse, insaustos & multos: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occurfus: facile tamen dissentientem feram. Charisius apud Rutil. Lup. de Fig. Sent. II, p. 11: Hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* HEMST.

ead. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae iungi solitae, de quibus ad Heliod. lib. 2. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπὸ τῶν κακῶν) malis oppressum. BROD.

ibid. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐσχατίαν τρ.) Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἐσχατίαν pro ultima desperatione sumsit, & hoc modo vertit: *ad exirema redactus consilia.* At nihil aliud est ἐσχατία, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo se vindicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae

indicia. PALM. Ἐσχατιὰ, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἀπλῶς ἔσχατον, κατὰ τὸπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἢ λείψιδον. Eustath. ad Il. I. VORST.

ead. l. 7. Ἐναψάμενος διφθέραν) Aristoph. Nub. v. 72. Ecclef. v. 80, διφθέραν ἐνημμένος. περιβεβλημένος, inquit Suidas. Myron Prienensis apud Athen. XIV, p. 657 D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κυνὴν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι. Alciphr. III, Ep. 70, p. 446, στεῖλαις ἑμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἑναψάμενος καὶ σμινύην λαβὼν· νάκος δὲ διφθέρα hoc quidem usu non differunt. Philostr. Her. p. 664, v. 27, διφθέραν τε προσαρμολάμενος (nescio, an praeponi debeat binorum Codicum ἑναρμολάμενος) καὶ σμινύην φέρων· uterque iungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo Lucianus δίκελλαν. ideo Timon § 7, ὑποδιφθερός· σκάπτει δὲ, οἶμαι &c. § 8, δίκελλίτης καὶ διφθερίης· & § 42, δίκελλαν καὶ φιλάττην διφθέραν iam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικόν, στερεόν, πρὸς ὄμβρον μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανόν, ut recte Scholion illud insertum Dioni Or. IV, p. 70 C. quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad Poll. IV, 119, n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos Id. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV, p. 41. HEMST.

ead. l. 9. Προσφιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 129, n. 100, observat pro Luciani phrasi magis proprie Phocylidem dixisse v. 149 σκάπτειν δίκελλαν· multum abest a nostri scriptoris elegantia. Ego iam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio, cum solitudine atque isto ligone philosophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὐραῖς καὶ ἀνέμοις διαλέγεσθαι· γῇ καὶ οὐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit Philemon in fabula Milite. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, lignonem & solitudinem substituit. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπνον) Vide Celsum apud Origenem VI, 329: ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κομωδῷ θεὸς ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου διυπνίσας &c. SOLAN.

ead. l. 13. Νήδυμον) Ex Homeri Il. B, 2: Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. BROD. Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen Aristophanis multum inest. BOURD.

ibid. Ὑπὸς τὸν Ἐπιμενίδην) Erasmi. in Proverb. Epimeni-

dis somnus. BROD. Varie traditur annorum, quibus dormiit Epimenides, numerus. Alii LVII, alii L, aut XL faciunt. Plin. VII, 52, & Diog. Laërt. 29 A. LVII. Varro de L. L. VII, quinquaginta. Plut. an seni gerenda sit Resp. Tertull. & Pausan. in Att. quadraginta. Vide Menag. ad Diog. Laërt. p. 39. SOLAN. Cui non dictus Epimenidis somnus? Argute is, & personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud Alciphro, III, Ep. 38: ὕπνοι δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ κῆῖτα κοιμήσθαι. Vid. P. Victor. V. L. XXIV, c. 1. A. Schott. ad Prov. App. Vat. C. III, n. 97. Menag. ad Diogen. L. I, 109. Faber in Epimenidis aetate scrupulos movet, hunc nullius, alterum alicuius momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem Sicula clades nobilitavit? non Diogenes certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam & quadagesimam Olympiadem, accurate perscribit. Athenienses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quo minus unum aliquem ex istius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, maioribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in Platone, qui disertis sane verbis Epimenidem Athenas advenisse refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτσι πρότερον de LL. I, p. 780 F. hoc est, ut opinor, inquit Aldobrandinus ad Diogen. L. nam operae pretium erit eum audire, antequam Persae in Lydiam venirent: τῇδε γὰρ ἴσως δεῖ. in quo cum Laërtio consentit Plut.: nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat. Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit vir eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quamquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpen-sis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἑτῶν οὐχ ἤξουσιν ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγίσονται πράξαντες οὐδὲν ὧν ἡλπίζον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείον κακὰ. Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam,

aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Persae in Lydium venirent*, statuitque plane, Epimenidem Athenis affuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII, hoc est, sex & triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes, aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX. tūm praeterea III LL. p. 804 D. hospitem illum Atheniensem ita loquentem facit: Ἄρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γεγόμενον is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hīcce terminis circumscribi possit. Porro quod Plutarch. narrat de II. & Osir. p. 378 E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, δέρουσ δ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατευνασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βαλκύνοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos ipsa natura paene brutos finxerat & servos, ingenio dignum; quod Demochares apud Athen. VI, p. 253 C. de abiecto Atheniensium erga Demetrium studio, ἐρχόμενοι καὶ ἐπ' αὐτὸν, ὡς εἰη μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημεῦσιν ἢ οὐκ εἰσὶ, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versa specimen. Probabilius & figurate dormire Deos conqueuntur, & alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam iniurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad Diophant. Arithm. V, Qu. 33, n. 21, a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facerum Iovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, Celsi locus apud Originem dubitare nos non paritur: Themistius eodem respexit Or. VII, p. 91 A. Ridet etiam, sed acerbiori ioco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa iam veritati sinceræ sacrifque literis propiora, cum apud Stobaeum Tragicus poeta dicit, Οὐχ εὐδαί Διὸς ὀφθαλμός Aelianus apud Suidam in Βραγχίδαί, οὐ μὲν ἐκάθευδεν ἢ τοῦ θεοῦ πρὸ-

νοια. Hinc πρόνοια ἀνύστακτος, quod in Simplicio alieubi corrupte legitur ἀσύστατος. Rex vates Psalm. XLIII, 23, Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans, Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ξ ἔτη) Prave apud Suid. in Ἐπιμηνίστης, & Apostolum C. VIII, n. 84, τὰ δὲ ἔξ ἐκάθενδε. Vide Kusterum. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Ἀναερίπτιας) Non putem cum Barlaeo verbum hoc in *vibrandi* significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam ignem prope exstinctum flatu excuscitare, quod Aelian. Hist. Anim. IX, 20, dixit ριπίδι ὑπερεξάσαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate Plutarch. in Amatorio p. 785, τὸ ποιντικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀναερίπτισεν & Lucian. in Gymnas. § 21. quare in versione huius loci prodenuo vibrato fulmine ponendum erat, fulmine flatu rursus excitato. In principio huius Dialogi dixerat, exstinctum esse fulmen Iovis: τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη &c. L. Bos Obf. Crit. cap. IX, pag. 48.

ibid. Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος) Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. BROD. Offendit Graecus interpres ad Oetam montem, unde, quia nullas flammās vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τῆς Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πᾶγον appellat Sophocl. Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυράν Graeci plurimum vocant: frequenter Sophocl. in Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem. Protr. pag. 19 C. κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἴτῃ πυρᾷ κεκηδευμένους Hygin. F. XXXVI. Serv. ad Aen. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: Theophr. H. Pl. IX, 11, τῆς Οἴτης πρὸς τὴν Πυράν. vide Liv. XXXVI, 30. Iridem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκεί πεφορύχθαι τὸν Ἡρακλέα: Stephan. in v. alia notant Muncker. ad Hygin. p. 83, Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra Lutat. ad Stat. Theb. IV, 158, Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui Prestion nomen est: melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit Sophocl. Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si per-

petuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex eius herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti reintegrari: verum apud veteres nullum exstat ardentis Oerae vestigium. Non me praeterit, stare pro vulgata lectione If. Vossium ad Catull. p. 287, 288, & credere insuper, *nonnunquam flummas & incendia, etiam cum accolarum damno, eruisse hunc montem*: sed, ex quibus hoc conficiat, Catulli, Statii Manilique loca perperam exposuit; quod cum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis eius interpretationibus refellendis operam infusam. Placet ergo Tan. Faber, pro ΟΙΤΗΣ reponens ΑΙΤΥΗΣ nihil verius vel arbitro Luciano § 19, ubi Cyclopos ἐκ τῆς ΑΙΤΥΗΣ Iuppiter arcessi iubet ad acuendum fulmen: § 40 Mercurius ὑπὲρ τὴν ΑΙΤΥΗΝ, inquit, ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι tum quid apud poëtas est vulgatus, quam haec fulminum Iovialium officina? Idem Faber pro ἐναυσάμενος libenter legerit ἀναυσάμενος: non assentior: ἐναύειν hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro succendere, ignem immittere, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ Κρητῶν) Qui te iuxta Gnosium oppidum sepultum praedicant. BROD. Callimach. sis Δία, & tangit illud alibi Lucian. BOURD.

ibid. τῆς ἐκεί σῆς τ.) Restituimus ex ed. I. vocem ἐκεί in aliis omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10, Z. τρ. c. 45, & φιλοφ. c. 3. Lactantius ipsum sepulcri titulum exhibet I, 11, ΖΑΝ ΚΡΟΝΟΤ. Vide & Chrysost. Hom. III in Ep. ad Tit. Not. ad Porphy. n. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑποδιφθeros) Caprina pelle amictus. BROD.

ead. l. 9. Φιλόσοφος) Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. BROD.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἄν) Excidisse videtur ἄλλως, vel simile quid. SOLAN. Nihil excidit: οὐ γὰρ ἄν, οὐ γὰρ ἄν πότε, οὐ γὰρ ἐν πού, ceteroquin, alioqui non, ut Budaeus alique docuerunt. HEMST.

ead. l. 11. Καθ' ἡμῶν) Τῶν Σεῶν. BROD.

ead. l. 12. Τὸν Ἐχεκρατίδου) Echekratidae filium, e Colyto vico Articae. BROD.

ead. l. 13. Κολυττία) Quid monuerit Sponius de hoc nomine, scio. Sed scripturam omnium, quos vidi, librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est,

ut videant, num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΑΤΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΑΤΤΕΥΣ scribitur in vita Platonis apud Diog. Laërt. p. 70 D. Vid. A. G. IV, 733, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Καθ' ἱερῶν τελείων) Quae Homer. Od. Δ. & P. τελήσας ἐκατόμβας vocat. BROD. Sic Thucydid. V, 47. SOLAN. Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum Budaeus locum protulit C. L. G. p. 625, ubi ἐστιᾶν ita constructum appareat: usitatus, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι paulo diversum κατὰ βοδς, καθ' ἐκατόμβης εὐχασθαι, de quo Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 657. In Philop. § 21 dedimus ex sententia Graevii, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, cum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὁμόσαι utramque structurae formam ad ἐστιᾶν traduxit Lucianus, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est Dukerus eruditissimus ad eum Thucydidis locum, quem indicavit Solanus. HEMST.

ibid. Ὁ νεότλουτος) Atqui mox paterna bona fuisse indicabit cap. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. SOLAN.

ibid. Ὁ τὰς ὕλας ἐκ.) Θύων subauditur. BROD.

Pag. 78. l. 1. Ἐορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθηνῆσιν ἑορτὴ Μελιχίου Διὸς, μὲν δ' Ἀνθεστυριῶνος φθινόκτος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μελιχίου Διὸς ἑορτῆς ὀνομάσθαι λέγων. Vide hac de re Scholiast. Aristoph. ad Nub. Sic ἐορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud Long. ποιμην. lib. 2, & Lucian. alibi, quod aliis notatum. BOURD. Vid. Scholium, & T. Fabri notam. Adde etiam Thucydid. I, 126, & Scholia. Meminit Noster Ἰκαρ. c. 24, ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; &, si foetus est genuinus, Charid. c. 1. SOLAN. Meminit huius loci I. Meursius Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: Ille est, qui crebro nos per integras vici-
limas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum Iovis: satis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono & decimo acta putat: diserte Schol. Aristoph. ad Nub. v. 407, μὲν δ' Ἀνθεστυριῶνος φθινόκτος, ut Castellano iam observatum. longe alia est ἱππέων illa πομπή, quam memorat Plutarchus in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasiis Lucianus, quasi victimas eo festo Iovi immolassent: hoc negare

videtur Thucydides I, 126. si paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Δὸς ἑορτὴ Μειλῆχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θυοῦσι πολλοί, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· si πολλοί, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, cum solis frugibus faciebant, maior erat religio. Iam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non Scholiastes solum, sed vel maxime Pollux I, 26, suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse Thucydides: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θυοῦσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est interiisse δέ· confer Porphy. περὶ Ἀπ. II, § 16. possem multis firmare, quibus nunc superfedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam Polluci vacillasse, quod Camerarius Kuhniiſque contendunt, arbitrentur eruditi. HEMST.

ead. l. 7. Οὐτωςὶ μὲν εἰπεῖν) *Ut ita dicam: ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera.* BROD. Eodem redit cum his in Ἀρμ. ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπεδείκνυμιν τοὺς λόγους. V. etiam Dial. Iun. & Iov. οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. Vide Tan. Fabri notam. SOLAN. Vid. L. Bos ad Harmonid. § 3. Formula quaedam loquendi solemnis: similes notant Bergler. ad Alciph. p. 36, Ios. Waff. ad Sallust. B. I. c. XIV, pag. 261, Duker. ad Thucydid. VIII, 92. τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Theon Progymn. pag. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές p. 138. Illam χρηστότητα δε φιλανθρωπῖαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit Herald. de R. I. A. I, c. 5, § 6. HEMST.

ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) Idem passim Dial. Mort. Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex Demosth. ad Nigrin. § 22. BOURD..

in Schol. col. 1. l. 1. Ἑορτῆς Ἀ. οὐ. καλουμένης) L. ἑορτὴ — καλουμένη· & sic V. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Διασιναίνειν) Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς (quibus Iovem Μειλῆχιον adibant) τὰς αἰσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407, apud quem perverse legi αἰας monuit Kusterus. idem vitium ex Sapphus Oda deterſit H. Stephan. ad Erotian.

p. 158. Brevius Etymolog. παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διαθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἢ γοῦν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum existisset unquam διασαίνω, longe diversa foret eius potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod huius Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Διασία οὖν, ἢ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tamen si fateor, eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἐορτὴ ἢ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis assumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foef. in Oecom. Hippocr. Istius στυννότητος (minus recte ed. Α. στυννότητος) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια: tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Icaiom. § 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. mort. X, c. 9. HEMST.

Pag. 79. l. 1. Ἐκμυζήσαντες) Hanc perelegantem nudati spoliatiq; Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit Lucianus. Ἐκμυζᾶν, *fugendo exinanire*: ἐκμυζᾶν τὸν ἀέρα, Hero Spirit. p. 147 plus una vice, ubi iunctum iridem ἀνασπᾶσθαι, sicut apud Sotionem Geop. VII, 15, διεκμυζῶντες ἀνασπᾶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris sanguinem medullasque exsugentibus tribuitur: Aelian. de Anim. I, 32, alibique saepe: Testam. Patriarch. p. 204, ὡς πᾶρδαλις ἐκμυζει ἐριφον' haec enim vetusta verbi forma (μύζειν Hippocr. habet de Carn. p. 250, v. 41. ἀμύζειν Xenoph. K. A. IV, p. 196, v. 18. vid. Hesych.) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translata iunxit Themist. Or. XXII, pag. 282 C. μετάνοια βραδεία καὶ οὐ σφόδρα εὐκαιρὸς δαίμων ὅμως (ita lege, ne sensus nutet, non ὅπως) δὲ τινὰς οὐκ εἶ πάμπαν ὑπὸ τῶν ἐρπετῶν ἀπομυζηθῆναι ista ἐρπετὰ sunt eiusdem generis, cuius & illae ferae, quae Timonem exhausserunt. Aristid. T. II, p. 312 C. δεινὸν γὰρ ἡ στάσις πανταχῇ καὶ δορυβῶδες, καὶ τῇ φθῇ παραπλήσιον ἔλκει γὰρ (*dilacerat enim*: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθῆς, ἔλκοι γὰρ, nam exulcerat) ἀπάσαι τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾶ καὶ κενόι. Notum illud Iuvenalis Sat. VIII, 90: *Offa vides regum vacuis exsuffla medullis*: cuiusmodi plura dabit magnus Benti. ad Horat. Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam Prudentio Psichom. v. 600: *Mox spolia exsufflo de corpore deripit* — id est, extenuato

& prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me stat Egmondani Codicis auctoritas. *Αὐὸν* saepius a Luciano dici *exhaustum bonis & evolutum*, monuit Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 853. venuste subditur *τὰς ρίζας ὑποτετμημένον* nam *τὰ φυτὰ τῆς γῆς ρίζης ἀποκοπέντα ἀναίνεται καὶ σῆπεται*, ut est in Demophili Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente Theocrit. Eid. XVI, 12, *Ἐνθ' αὖν σφίσιν ἔδρη* — ibi Gratis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, cum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem Hesychius notavit, Comicorum usus: *Κρίνον, τὸ ξηρὸν τάσσεται καὶ ἐπὶ πτωχοῦ*. HEMST.

ead. l. 2. Αὐὸν) Metaphora ab arbore vulsa. BROD.

ead. l. 4. Πόθεν γὰρ) Phrasis Demostheni familiaris, sed alio sensu. Vide etiam Euripid. p. 260 B. Arrian. ad Epict. p. 103 B. SOLAN. Priores interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, *πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες*. Rectius disiunxit Faber, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in ed. *P. πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες*, intelligendumque haud aliter, atque apud Demosthenem creberrime, *non amplius agnoscetes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes*. Ita solet interponi, praesertim apud Atticos, *πόθεν; πόθεν γὰρ;* quando non simpliciter, sed oratione morata negant. Saepe fefellit interpretes; ut apud Liban. Declam. XIV, p. 418 C. *τί οὖν; ἢ ῥησέ με ῥύσασθαι; πόθεν;* quid ergo? *valuitne ad me liberandum ara?* *neutiquam*; ubi peius insuper tentatur: Dion. Chrysost. p. 395 D. 421 C. ad quem optime monuit Casaubon. Diatr. p. 49. Grammatici exponunt *οὐδαμῶς*. Schol. ad Euripid. Phoen. v. 1614, ad Aristoph. Ran. v. 1503, quem Suidas descripsit: Euripid. apud Plutarch. T. II, p. 107 B. Corruptus Hesychius: *Πόθεν, ἀπὸ τινος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτω* lege, *Πόθεν, ἀπὸ τινος μέρους ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτι*, vel *οὕτω* hoc posterius ad *πόθεν* pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem *μεθ' ὑποκρίσεως* est, quod diximus, in oratione morata. Vide Etymol. in *Πά*, qui perinde Atticus norat usurpari *πώμαλα*. Haec fati est tetigisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, Pezizon. ad Alian. V. H. XIII, 2, Kuster. ad Ecclez. Aristoph. v. 968. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μέρει) Vicissim. BROD.

ead. l. 6. Τὸ αὐτῷ) Urbem, Athenas. BROD.

Lucian. Vol. I.

Z

ead. l. 7. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς) Micyllus, Benedictus: adversus ingratos atra bile stomachatur. hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ &c. Sed multum iudabunt, dum probent Graecos usurpare μελαγχολῶν σινι, pro atra bile percitum stomachari alicui. Recte Faber: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν. neque aliter H. Stephan. Thef. T. IV, p. 555 A. quem dum describit Barlaeus, invium onerat assumento deterioris versionis, ob mala vel malos. HEMST.

ead. l. 11. Ἠγανάκτει) Duo hic mutat Tanaq. Faber, ἀγανακτοῖ pro ἡγανάκτει, & ποιήσομεν pro ποιήσωμεν. quae utraque mutatio ex non iatis peripecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda: At vero homo hic neuiquam fastidendus & negligendus; iure enim indignaretur suam infelicitatem, cum & nos similes foremus execrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis &c. Ἠγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγανακτοῖ, indignaretur. ποιήσομεν vero idem pro ποιήσωμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Revivisc. § 10, ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philotophos percellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paulisper νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου τύλας λιπόντες, venissent, causam suam dicere sinerent, ait, Παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορῶν ἐβέλουσι, καταλεύσαντες ἀνδρά μὴδ' ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, si παρέξομεν intelligatur pro παρέξοιμεν, praebuerimus. Manifestissime iterum apud Nostrium de Saltatione § 3: Ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἐγκλημα εἶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν &c. ubi recte interpretes, Quae non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Ulyssis in morem te a loto abstractum, ad consuetudinem litterarum studia reduxerimus. — Sed nec solus Faber in hanc usitatissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam. Interpres Luciani Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in Hermotimo § 3, dum ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάσαι ἀνεσπίασθην ἀνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς, vertit, Et enim quantum ad illius operam attinet, iam dudum trahor sursum, & cum ipsis versor; cum debuerit, Dudum attractus fuisset sursum, cumque iis (Virtute & Magistro, quique praeterea ἐν τῷ αἵρῳ fuerint. Vide superiora.) versarer. Idem errat in Scythia § 3, ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρις δὲ, πῶθεν ἂν ἐκείνον ἐγνω ἔμοσθῃ ὄντα, vertit ἐγνω agnovit pro novisset, ut iam animad-

vertit Graevius. Insulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem § 8, [καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἰμαι ἐς Σκύδας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharsis. Tu verte: Quin ne revertisset quidem, puto, in Scythas, si non mortuus fuisset Solon.* Nec minus insulse vertitur & hoc in Phalaride I, § 5, Ταῦτ' οἷδ' ὅτι συνέβουλεύσατ' ἄν, *hoc sat scio, consilium mihi dedistis.* Lucianus voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedistis.* At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae passim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam tersissimi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto stetur saepe versionibus. Non perspexit hunc Hellenismum etiam Corn. Tollius, qui, ubi in Palaephathi Incredibilem c. VI, post memoratam sationem dentium Draconis a Cadmio factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud conseruit, quam draconum dentes.* Sed debuit, nullus hominum quidquam aliud, quam dentes draconum, seferret, vel severit. Non debuit in hac sola huius loci mente fluctuari eruditus ad Palaephatum commentator; cum ea sit simplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo, quem typis Wetstenianis edidit Th. Gale. IENS.

ibid. Ὅμοια ποιήσομεν) *Eorum ingratitudinem imitaturi sumus.* BROD.

ead. l. 13. Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα) Barbarum hic pronuntiat Faber τοσαῦτα πιότατα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε &c. Nec certe aliter videtur scripsisse Noster, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis § 3, Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκλυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν. & in Philopatrīde § 8, Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν. Nimium tamen immitte videtur Fabri dictum, τὸ, τοσαῦτα πιότατα, esse barbarum; cum ferme simili modo legatur in Demonaste: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόντα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. IENS. Vocis μηρία ex Regio C. restitutae gratiam habemus Tan. Fabro: sine hoc enim adiumento oratio vitiosa male claudicat. Priores interpretes secutus est inconsiderate Barlaeus, in istis αἰγῶν πιότατα pro αἶγας πιότατας etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πιόταται, nemo dubitabit: αἰγῶν πιότατα, hoc qui-

dem sensu, multum vereor, ut pro Barlaeo quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad Sallust. B. C. c. 52, ubi *effoeta parentum pro parentibus effoetis* nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis iudex I. Fr. Gronovius Obs. I, c. 2, p. 21, 22. Nihil huc faciunt *strata viarum*, & quae plura praeter alios collegit de la Cerda ad Virgil. Aen. I, 426. Verum est, hunc structurae morem, ut adiectivis secundos adiungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, cum res aliqua potest in varias separari species, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοψεῖς, οἱ πολυπείροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λέγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud Nostrum in Pr. εἰ ἐν λ. § 2. cuius generis, si quaeras, plura contulit I. Iensf. ad Tragop. v. 9, illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuisse imitatos, qua de re notant Salmas. ad Tertullian. Pall. p. 311, Drakenborch. ad Sil. Italic. I, 564. sed ostende vel unum, qui genere mutato scripserit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum discrepat, quando singulari numero frequentant: τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ποιοῦντα, Thucyd. I, 5; τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα, Herodot. I, 24; τὸν ἡμισὺν τοῦ χρόνου, Demosth. in Leptin. p. 542 B. πολλὴν τῆς Ἀσίας, Plutarch. T. II, p. 211 A. quomodo saepe πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἱερᾶς χώρας apud Thucydidem & Diodorum Siculum, πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας Ioseph. A. I. XI, c. 8, § 3. Ex his autem necdum mihi satis est apertum, an vulgata Zosimi lectio I, pag. 7, Τιβέριος — εἰς ἐσχάτην ὁμότητος ἐκτραπείς, adversus Stephanum defendi possit scribentem ἔσχατον ὁμότητος vel ἐσχάτην ὁμότητα. Porro, si dicere licet, quod sentio, non nimis videtur immitte Fabri dictum ad solos relegantis barbaros τοσαῦτα τιβτατα: huc minime quadrat, quod Fabro doctiss. Iensius opposuit, τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶν παραδειγμάτων. HEMST.

ibid. Μηνία) Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mss. inveniri testetur Tan. Faber, in textum lubens recepi. SOLAN.

ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν) Ex Homer. 1 Iliad. quae repetit multoties. BOURD.

Pag. 80. l. 6. Καὶ λόγων ἔριδες) Sic in omnibus dialo-

gis: hæc enim Luciano subiecta materies. BOURDELOTIUS.

ibid. Ἐπεπόλῃσαν) Nullum verbum aequè Luciano frequens. Sic Catapl. § 1, de Merc. Cond. § 23, & passim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολοῦν, κερδαίνειν. Interp. Sophocl. ad Ajac. Flag. Hesych. Suid. Poil. BOURD. Absurdissima annotatio, quam consuetum Bourdelorio festinanter & inconsiderate scribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac si exstaret in Luciano ἡμπόλῃσαν, ἐπημπόλῃσαν, vel ἀπημπόλῃσαν) hæc verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa sunt in observationibus eius haud sane magni pretii peccata; quae quidem singula mihi notare non lubet, neque operae est pretium. HEMST.

ibid. Μαχομένων) Τῶν φιλοσόφων. BROD.

eod. l. 8. Ἐπιβυσάμενον) Procopio verbum hoc reddidit D. Hoefchel. de Aedif. Iustin. pag. 17, v. 18, attulitque hanc ipsam Luciani nostri locutionem. HEMST.

eod. l. 9. Ἀρετὴν τινα) Hic Stoicos pungit Lucianus. BROD.

eod. l. 10. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ) Sic passim inducit Pseudophilosophos suos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότες, magna & tragica voce sibi invicem obstrepentes. BOURD.

eod. l. 11. Πρὸς ἡμᾶς) Potuit Tan. Faber opportuniorem locum reperire invehendi in lectores incuriosos & editores. Licet enim pro certissimo sit, hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discedendum ei fuit ad mutationem eius omnino non necessariam, immo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, *hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit despicibilis.* Sed & Benedictis his & Fabris longe perspicacior Erasmus noster, *haec in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis.* Unde patet, divinum virum ita censuisse distinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα, quae ipsa manus & mens Luciani est, ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adstricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ο. Et sane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Προμ. c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat

interpungendum, ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἑμὲ. & ὁ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17, ὅν τρῶπῳ διακεῖται πρὸς ἐμοῦ. SOLAN. Si retineas, omnino probanda est I. Gronovii sententia: sin minus, iungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν, ut § 5, οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. § 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, & iam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. HEMST.

Pag. 81. l. 6. Ἡρόντισα) Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36 A. Sed quod de fulmine habet noster, frustra apud alios quaeras. Nempe ficta sunt, inquires; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut, quod de incensa aede Diofcurorum fulmine dicitur, verum esse deceat. De eo tamen nihil Meursius. Pericles autem, cuius tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam eius discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petium videtur ex II. Δ., 249, & E., 433, I., 420, Od. E., 184. Euseb. Praepar. Ev. XIV, 5, & Plutarch. 583, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμᾶς τοὺς θεοὺς) Ead. in Iove Confut. & Tragoed. BOURD.

ead. l. 9. Ὑπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) Etsi minime sit audiendus, Cuperum tamen audiamus Obf. III, c. 2: Iovem introducit dicentem, se fulmen vilasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέσχε, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus eum est Pericles. Quod interpretandum de iudicio; nam in eo impietatis accusatus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερέσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur eius motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἑκκλησιῶζ. v. 263, ubi salax mulier: Ἐκεῖνο δ' οὐ πεοροντίκαμεν, ὅτι τρῶπῳ τὰς χεῖρας αἰρεῖν μνημονεύσομεν τότε. Εἰθισμέναι γὰρ ἐσμέν αἰρεῖν τὰ σκέλη, illud autem non praevидimus, quonam modo manus tollere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tollere assuetae sumus. Isque apud Graccos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exfererent. Praxagora ibid. Χαλεπὸν τὸ πιάγμ', ὅπως δὲ χεῖροτονντέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα, res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus. Haec Cuperus: quae talia sunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudī-

menta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite, quidquid in Luciano conatur, excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod I. Gronovius etiam attigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, verante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cuius aetate, quemadmodum Aeschines testatur in Timarchi. tam composita rhetorum erat modestia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν: nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut obiecta manu imminetia mala propulserint avertantque. Ita quidem Homerus semper, II. Ω, 374, in Camino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναῖη καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt. Philostr. de V. A. T. VII, p. 302, ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβέρα ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὥς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. Aristid. T. I, p. 302 D. κατελέλειπτο τὰ τράγματα ἐν τούτῃ Λακεδαιμονίῳ, ὥστε δεῖν ἢ θεῶν τινα χεῖρα ὑπερέχειν. Philo Iud. Leg. ad Cai. p. 1024 B. θεοῦ μοι προνοία δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανὸς ὑπερέχοντος. Maxint. Tyr. Δ. XXVI, p. 267, τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαι τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κινδόμενον. In Euripidis Iph. in Aul. v. 915 Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — ἦν δὲ τολμήσης σύ μου Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσῶσμεθ'. — Nicol. Damasc. in Exc. p. 433, εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑτέροχορτὴν δεξιάν. Hinc festivissime iocum duxit Aristoph. Equ. v. 1170, ὦ δῆμ', ἐνεργῶς ἢ δεδς σ' ἐπισκοπεῖ, καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέον'. obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ. (ista descripsit Suidas in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφάλαιον, εἶπε χύτραν, ὥς μάγισρος. alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexerit Comicus, ante habeas exploratum: sunt Solonis versus apud Demosth. περὶ Παρατρ. pag. 333 A. τοῖν γὰρ μεγάλθυμος ἐπίσκοπος Ὀβριμοπάτρη Πάλλας Ἀθηναῖη χεῖρσις ὑπερβεν ἔχει. proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in Aristophane Ὀμβριμο-

πάτρα. Simul ex his patet, perquam facete Lucianum Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Iovem ceterosque Deos eximie decebat. HEMST.

ead. l. 10. Εἰς τὸ ἀνάκειον) Vide Suid. & Hesych. verbo ἀνακας. BOURD. Templum Castoris & Pollucis: ἀνακεῖ enim Διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς. VORST. Addendus & hic locus illis est, quae ab Mauffaco perdocte notantur ad hanc vocem in Harpocrate. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere in *Castoris & Pollucis templum*, aut cum Fabro in *Castorum aedem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quae observat Mauffacus, censeo, & plane illos Ἀνακτες ex Cicerone intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane cum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42, ubi rursus dicuntur οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερῆσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronuntiandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Aemilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemaei exhibente. GRON. Cum I. Gronovius Mauffacum laudabat ad Harpocr. in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam eius confidenter, ut solet, venditam erudite disputata sunt ab Henr. Valesio p. 225. Eundem errorem notavit etiam Jac. Oizel. ad Minuc. Felic. pag. 126. De Διοσκούροις ἀναξί studiose Davif. ad Ciceron. de N. D. III, 21. de Ἀνακειῶν Meurf. Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, Luciani loca fugerunt: hunc ipsum attulit Menag. ad Diogen. L. II, 12. Fuit autem Ἀνακείον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in asy, ut liquido patet ex Thucyd. VIII, 93. Andocid. περὶ τῶν Μυστ. p. 7, v. 9. Lucian. Ἀναβ. § 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit Lucianus, cuius memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Eiusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in Hermogene de Inv. I, p. 86, de hoc nostro Pericle: ἤνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ

συμβουλεύει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῳ) *Interim dum fulmen instaurō & exa-
cui.* BROD. Interpres: *Quamquam vel id supplicii satis magnum
in istis fuerit. Ego malim: verumtamen satis magna interim &
haec ipsis erat poena.* Omisit interpres illa ἐν τοσούτῳ, quae
significant *interea.* Auctor noster in Dial. Panopes & Galen.
Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσ-
ούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος: nam me Neptunus iusserat, *Pano-
pe, tranquillum interea servare pelagus:* & paulo post, ἡ Ἐρις
δὲ ἐν τοσούτῳ &c. In Contempl. § 14, ἐν τοσούτῳ δ' ἐκαιρέ-
σθαι: ubi perperam interpres: *verum adeo in sublime attollan-
tur.* Debebat: *interim autem in sublime evehantur,* i. e. dum ad-
huc vivunt, ante mortem: habet iterum in Symposio, ubi
Schol. exponit, μεταξὺ. L. Bos Anim. c. XIII, p. 58. Eun-
dem vide de Ellip. p. 200.

ead. l. 14. Κεκραγῆναι) Sic enim vociferatus est Timon: ὦ
Ζεὺ φίλιε καὶ ξένιε, & reliqua. BROD.

ead. l. 15. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον) Pater
adscriptis τούτοις legere Pricaeum ad Matth. 6, 7. quod sane
nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. GRON.

Pag. 82. l. 5. Ἀμελούμενος) A love neglectus ac pro ni-
hilo habitus. BROD.

ead. l. 12. Δικράνοις) Absurdum est, quod hic vides, Scho-
lium. Δικράνα sunt furcae; & proverbium est apud Graecos
triturum, quod & Horatius Latine dixit *naturam expellas furca,
tamen usque recurret* &c. Sed haec iam Barlaeus occupavit.
SOLAN. Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed ta-
men iure voluit Faber καὶ interiungi ante καθάπερ. Timonis
sollicitam illam & male sedulam festinationem domo extur-
bandi Plutum duplici figura Lucianus exponit, *tantum non
furcillis, & velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de
manibus excutiant:* haec sane, ut oratio recte procedat, se-
parari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima eiecere
atque exturbare,* quod docuit Turneb. Adv. XIII, 3. Tu vi-
de Scaligerum ad Fest. in *Furcillis*, ubi vir maximus Cedre-
ni locum adduxit peropportuno. HEMST.

ead. l. 13. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.) Ut verum fa-
tear, non assequor hic acumen T. Fabri, ἀνακόλουθον in his
verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quae-
so & ego, quae ἀνακολούθου species in his? *Et tantum non fur-
cillis me eiecit domo, velut qui ignem e manibus abiiciunt.* Tam

propere, & ne minimo quidem morae interiecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico deiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δεικνάνους ἐξουσιέων. IENS.

ead. l. 14. ἑταίροις) Scribe, ἑταίραις, scortis. BROD. ἑταίραις primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit Cuperus Obs. III, 2: Emendo ἑταίροις neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emundae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis. Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem ed. A. 1 W. At vide, quantum iudicia discrepent: invenerat Brodaeus in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις is reponi iubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumentor Cuperi ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in Alciphronis III, Ep. 34, de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας ibi commode Berglerus verba Luciani protulit: vid. Plutum Aristoph. v. 243. Ioh. Chrysost. Οἱ μὲν πορναῖς διδάσσι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τέραισι. Diogenes apud Stob. p. 506 elegantissima divitiarum cum vitibus arbutisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, amici sodalesque; & tamen nonnunquam. Heraclid. apud Athen. XII, p. 537 C. ποῖος γὰρ οὐ κόλαξες, ἢ τί πλῆθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit Dalecampius, quasi legisset ἑταίρων quod quidem necesse non est. Philostr. de V. S. II, c. 25, § 3, Hermocrates paternas opes dissipavit ἐς ἀκρατον καὶ ἑταίρους οἷους παρασχεῖν καὶ κομωδία λόγον, οἷον παρέσχον οἱ Καλλιᾶν τότε τὸν Ἱππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum Olearius & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit, in mente fuisse Philostrato notissimam Eupolidis fabulam Κόλαξες, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex Athen. p. 506 F. & Schol. Aristoph. ad Av. v. 284. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡ κατὰ δύο) Transpone: διηρημέναι ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. αἷς ἐφάπτονται. HEMST.

Pag. 83. l. 3. Οἱ λάροι) Stolidi & obsonatores: adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. BROD. Quid voluerit

Scholiasies, cum exponit per ἡδείς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηράγοι. Vorstius ἀνόντοι reddit, & ad Adagia Erasmi nos amandat. Certissimum est, quod Barlaeus monet, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter, quidquid in ventrem demisit, egerit; quod & in anatibus observatur. SOLAN. Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κέπροι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913 exponens, ὃ κέπρος εἰληπται οὐκ εἰς παρομιάν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Eustath. ad Od. E, p. 1522, v. 52, λάρους τοὺς εὐθέεις φασκέν· οὕτω δὲ καὶ κέπρους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & parasitis usurpatum, *Larus hiuns*, de quo Erasmus in Adag. descriptus ab H. Stephano Ind. Thes. v. *Λάρος*, Suidas in *Λάρος κεχηρῶς*, quod ab Aristophane fluxit in Equ. v. 952. Hesychius: *Λαρόν, ἡδύ, προσήνης, γλυκὺ, ἀπολαυστικόν, καλόν, σπάνιον, ἀπληστων, λαβρόν. Λαρόν & λάρον confusa*: posterius interici ante ἀπληστων. Aliud etiam in Aeliani Ep. XVIII, *λάρου βίον ζῆν, οὐκ οἶον ἐν συσσίτιος & πλανητῶν ζωὴν δεγερν*: par est ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθρῆς μᾶλλον ἐσώκιστο. Callimach. Fragm. Bentr. n. CXI, & Epigr. LXII. HEMST.

in Schol. l. 1. Oī ἡδείς) Error ridiculus. *Λαρός est dulcis, suavis, expetendus*. Frequens apud Homerum inprimis & poetas: inde vulgatum illud μέθυ λαρόν Apollon. I, 456, 473, 659. ubi vide Schol. v. 968. Orph. Arg. v. 1235. Haec poster ille putavit ad Luciani *λάρους* pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur. Cyrillus, vel quisquis est, de Voc. acc. distinctis: *Λαρός, οὔ, ὁ, Dulcis, acuitur. Λάρος, λάρου, ὁ, Larus avis, penescuitur*. Paulo melius E. G. nam Suidas de laro vel gavia, ὕρην ἐστὶν ἀρπακτικὴν καὶ ἀδδηράγον. HEMST. *ibid. l. 2. Ἀμεληται*) Scribi iubebat Solanus ἀμελητῇ, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedat προτέμενοι*. Ego, quid sibi voluerit Scholiasies, haud fane video: forte ommissa interpretatio in causa fuit, ut, quae coniungi debebant, separarentur. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἐπιβλαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπιβλαῖς, quod observatione haud indignum visum est. Nihil tamen haecenus reperi. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποπνίγεσθαι) *Strangulari*: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cuius apud Latinos elegantiam cum explanaret I. Fr. Gronov. *Diatr. Stat. c. XXVII*, mirum est, eum, qui proxima Luciani loca in medium afferebat, praetervidisse τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & splendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυροὺς, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἐνίοι. πλοῦτου δεσποτήρια, narrante Philostrato in eius Vita c. I. Dion Chrysost. *Or. IV, p. 75 C.* ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατὰ κλειστον ἐν τισὶ κρυπτοῖς καὶ ἀφεγγέσι βαράθοις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, confipare, Lucianeis hūc sensu verbi-que quam simillima. HEMST.

ead. l. 4. συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους) Primum probō I. Fr. Gronovii συλλογιστῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisset, curvatosque vitium contraxisset, quemadmodum fere in Gall. § 31, ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδι, ἀναλογιζόμενον τοὺς τοκοὺς, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα: perperam, me iudice. Paulo rectius, ut quidem viderur, Benedictus: *contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus*: nam solebant mobili digitorum gestu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae sunt τῶν δακτύλων αἱ κέμψεις Alciphronis p. 108. ubi vide Bergler. & inprimis Ioh. Wouwer. de Polym. c. VII. Firmic. Astron. I, p. 6, *Vides ut primos discentes computos digitos tarda agitatione destellant*: dixit etiam in eadem re digitos agitare Plin. 2, Ep. 20. Est ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis sedet constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes suas atque explicet. Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, per gymnasia pingi refert *Chrysippum digitis propter numerorum indicia constrictis, Euclidem propter mensurarum spatia laxatis*: vide Savaronem. Martian. Capell. VII, p. 236: *Quae (Arithmetica) mox ingressa septingentos decem & septem numeros, complicatis in eos digitis, Iovem salutabunda subrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους: neque omitendum est, quod proxime praecedat: *Digitum vero virginis recurvantes, & quadam incomprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati*: id est, si modo tumidam Afri scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam

implexi. Addam Zenonis Veronensis locum Serm. I de Avaritia: *Hinc* (Hic) *unus pecuniam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: quam peregrinantem ferali supputatione nutrire* (mox Lucian. ἀνατρεφόμενον) *non defecit, ut summam quaerat, non quam commodatio decit, sed quam ei pepererint armati numero dies, menses & digiti.* Haec admodum esse corrupta, qualia in istius sive Zenonis, sive cuiuslibet sermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis sunt sane permulta, nemo diffitebitur: etiamsi quis posteriora sic retingat, *armati numero, vel, arctati in numeros dierum mensumque digiti*, ab auctoris ipsa manu abesse tamen procul credo: certius a vetustis Codicibus expectandum est auxilium. HEMST.

ead. l. 5. Τῶν συλλογισμῶν) Adscripsit pater, forte συλλογιστῶν. Quod quidem manifestius, sed potest retineri quoque alterum. GRON.

ead. l. 6. Ἀποδράσασθαι) Sic recte Scholia. In omnibus impr. ἀποδράσασθαι, minus apte. SOLAN.

ead. l. 8. Δανάην παρθένευσθαι) Sic postea Δανάης παρθένευσις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν. διαπαρθένευσις imminutio, infloratio. BOURD.

ead. l. 12. Ἐξὼν δὲ) Cum autem liceret. BROD.

ead. l. 14. Ἐς τὸ σημεῖον) Quo obfignata erant domi omnia: BROD.

ead. l. 15. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας) Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίρειν καὶ μυεῖν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωπίζειν. Schol. Arist. ἰππ. Hesych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. SOLAN. Sensus minus attento paulum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἐξὼν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo Lucianus: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestisque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἰκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed dumtaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, con-

tenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ἰκανὴν ἀπολαύσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis iure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. HEMST.

Pag. 85. l. 1. *τὴν ἐν τῇ φάτῃ κύνα*) Erasmus in Paroem. *Canis in praesepe*. BROD. Sic alibi Proverb. *κύων ἐν φάτῃ*, sic saepe vocat Philosophos & praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. BOURD. Aludit manifeste ad Aesopi fabulam, quae in Aesopo hodierno non exstat: eandem iterum tangit extremo *ἄπαιδ*. SOLAN.

ead. l. 3. *καὶ προσέτι γε καὶ κατ. &c.*) Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, aservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam & oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud quem postea de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus interpres, quam cepit mentem Luciani, sive Iovis. Agitur nempe, ut diximus, de fordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant, eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servant, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme disident; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videret, vel penum, ubi cibus potusque accumulata serventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult Lucianus, Servos furtim quibusdam hero suo sublevis, hilariter ac temulente vivere, dum miserimus herus, ut ad iustam sedeat lucernam, ab avarissimo animo impetrare nequeat. *Ἐμπαρονήσει* (pro quo multo potius legerem *ἐμπαρονήσει*, ut significetur, furacem servum id iam perpetrasse, & in secreta aedium parte etiamnum

temulentum lascivire) non coniungendum cum *κακοδαίμονα*, & iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subiiciuntur, ab *ἐμπαροινῆσει* pendent, sed ab ultima voce *ἑάσας* quod interpreti fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de suo duas voces allinere. Sed nec *ἐμπαροινεῖν* cum quarto, verum cum tertio casu construi, doceat nos ipse Lucianus infra in Deor. Dialog. V, ubi Iuno ad Iovem, *Μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἶνοχόον τοῦτον (Γανυμήδην) ἐμπαροινεῖς*. & in Cataplo § 26, *Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν*. Scio, aliter ibi *ἐμπαροινεῖν* sumi, nempe pro *ὑβριζειν*, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ *ἐμπαροινεῖν* simpliciter esse *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem auctoris exponendum esse, non putem, alicui attenta mente totam hanc Luciani periodon lustranti, visum iri dubium. — Ceterum quod avarus ille herus dicitur sedere *πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον*, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in Nostri Gallo § 29: *Ὅρῳ ἢ Δία πρὸς ἀμαυρόν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα*. Quae de Strephiade habet Aristophanes, notarunt alii. IENS.

ead. l. 6. Παιδοτρίψ.) Suid. Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς· καὶ παιδοτρίβης ἡ εὐθεΐα· καὶ παιδοτρίψ· παρὰ Λουκιανῶ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρόπῳ. Miscet παιδοτρίβην & παιδοτρίβα, a quo errore nec Stephanus sibi cavit in Thes. T. III, p. 9. παιδοτρίβης est *magister exercitor*: παιδοτρίψ in familia servulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. H. Stephanus, quando e Platonis, vel potius Aeschini Axiocho profert, καὶ γυμνασταί, καὶ παιδοτρίβες, lectorem frustratur: existat ibi c. 7 παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότερίψ. HEMST.

ead. l. 8. Πρὸς ἀμαυρόν τι) Lege ἀμαυρόν τι. BROD. Hunc locum imitatus est Apul. lib. 2 Miles. ubi de Milone hospite suo. Lucian. in Gall. § 29. BOURD.

ead. l. 9. Διψαλέον θρυαλλίδιον) Cui prae avaritia oleum parce infunditur. BROD. Vid. I. Gronovium ad Harpocrat. in Ἀδδηγάγους p. 11. HEMST.

ead. l. 10. Ἀδίκᾱ &c.) Sic optime ed. I. In omnibus impressis pessime ἀδικον, π. μ. σου ταῦτα αἰ. Unde doctorum coniecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram resitunt

scripturam. Coll. & P. *ἀδίκᾳ ταῦτα; πάλαι μὲν ἐκεῖνα. L. σοι.* SOLAN. Nihil admodum iuvat ed. Iuntinae lectio, quae ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: *πῶς οὖν οὐκ ἀδίκᾳ ταῦτα, σε πάλαι μὲν ἐκεῖνον αἰτιάσθαι &c.* Sed in eo, quod a Fl. ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σου rescribas, ut in re facili plerique iam viderunt, σέ, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae I. Gronovius hic argutatur, nullius sunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμέ eam ob causam interferitur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat *εὐνοίας*, quantum ad eos quidem attinebat, specimen: saltem istam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tantopere displicet, interpretaturi erant adulescentes, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκόν, apposito ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo post ἐν Σύραις, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositionis ἐν in istiusmodi multis loquendi formulis alibi satis munimur praestabo. HEMST.

ibid. Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Scribo σε. BROD. Non utique significabit, *te in his accusare vel harum rerum*, ut rebatur cl. Faber, & ideo scribit σε. Potest enim intelligi *haec tui vel hanc tuam rationem olim accusasse.* ut in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἄτινα ἠτιάσατο τοῦ Ἡρακλείτου. Ita hoc loco vides eisdem rei & personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Acadēmiae adscriptum πάλαι μὲν πρὸς. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis apparet, eundem Fabrum sibi fecisse fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem nescio unde voces, quae in ipso contextu sunt integerrimae & plenissimae. GRON.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος &c.) Pulchre vidit & monuit Iac. Gronovius, Fabrum in duabus ad haec verba (τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν ἀνειμένον ἀμελές, καὶ οὐκ εὐνοϊκόν ὡς πρὸς ἐμέ ἀνδοκῶν) notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata & imminuta spectavit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, possunt non censi elegancia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμέ (Faber has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμέ) attinet, non male id vulgaris interpres quod *ad me attinet* reddidit: estque locutio alibi ab Nostro amata. Ipse Timon posthac § 42, ὦ Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμονα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. Nihil gratis ad Timonem (sic namque

Latini etiam loquuntur) sive, cum Timone eiusque opibus non fuisset comparandi. In Contemplant. § 7, Τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκεί-
 νος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me, sive, ut interpres, si mecum com-*
ponatur, caecus est ille Lynceus. In Hermotimo § 4, Καὶ τοῦ-
 το ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκησιν. *Et hoc, si ad virtutis exer-*
citationem referas, exiguum. Ibid. § 13, Παιδας εὖ ἰσθὶ οἴσῃ
 ἅπαντας ὡς πρὸς σε. *Persuasum habeas, te putaturum omnes,*
si tecum comparentur, esse infantes. § 81, Ἀγροϊκος ἀνθρώπος καὶ
 ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agrestis homo & rudis, cum vestris*
rebus collatus. paulo post, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ
 καθάρματα νομιζέσθαι ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia &*
riacula prae me censere. Apud eundem Nostrum in Imagini-
 bus § 13, Ἀμεύσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνῃ ἅπαντα. *Prae illa enim*
omnia a Musis abhorrentia. In Philopseude § 16, Ἀμαυρόν τε
 δέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. *Res spectatu tenuissi-*
ma, quantum ad nos obtusa acie laborantes. In Hippia § 5,
 Εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν εἰκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρόν,
 ἀναγκαιὸς δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν.
Deinde continua illis domus, longe quidem praestantior, quam ut
balneo conveniunt; sed necessaria ad excipiendos opulentiores. De
 non temere cred. Calumn. § 27, Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς
 τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim iustus quidem erat, si cum aliis*
compararetur, Aristides. Xenophon quoque I Κυροπαίδ. Ἰσ-
 μεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτοὺς ἰδὼν
 ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. *Non satis accura-*
te Leunclavius, eamus in hostem, quem ego visum a me ante-
hac, certo scio pugnandi adversum nos rudem esse, vertit. Prae-
terquam quod ὑμᾶς, non ἡμᾶς, legitur, atque adeo vos, non
nos, in versione dicendum fuerat, debuit quoque ita, pu-
gnandi rudem esse, si vobiscum comparetur. — Saepe omittitur
 ὡς, eadem significationis vi manente. Noster in Halcyone
 § 3, Νεογίλδς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. In
 Hermotimo § 7, Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρε-
 τῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pseu-
 domanti, Παῖς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Pa-
 rasito, τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους
 εἰσὶν οἱ παράσιτοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παια-
 νεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κῆρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς
 σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pseudologista, ὡς τὸν τοῦ
 Σινωπῆος πῖθον, τὴν Δίδς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio
 seu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμέ Ἴροι. Ex tot itaque in
 uno Luciano exemplis patet mira doctissimi ceteroquin Fa-
 Lucian. Vol. I. A a

bri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, subaudiendum sit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnalibus § 4: Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόντητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς. Non omnino exigua, neque prorsus facile abiicienda, si ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest & παραβάλλεσθαι, id quod addit Iosephus contra Apionem p. 1070 D. ed. Genes. Λυκούργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθροὶ δὲ καὶ πρόνῳ, ὡς πρὸς Μωσέα παραβαλλόμενοι, φαίνονται γεγρονότες. IENS.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐμέ) Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non satis attendit, cum videret. ὡς ἐμέ aliud longe est, quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam nostram ad c. 6, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαύλων ὄντα. Adde Ἑπ. εικ. c. 8, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν δίσβαις) Restituo ἐν θήκαις nec θήκαις (θύραις) placet. BROD. Patet, iam olim fuisse variam hic lectionem. Brodaeus enim IX Miscell. c. 7 videtur legisse θύβαις & θύραις at reiiciens utrumque, reponit θήκαις. Cl. quoque Faber ita emendat; qui non raro cum Brodaeus convenit. Sic in verbis apud Nostrom praecedentibus (πάλας μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Brodaeus pariter ac Faber legunt σε pro σου. (sed istum locum aliter exponit Gronovius.) Ita infra § 28 in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοῦς) Brodaeus pro δεῖ legit δὴ, item Faber. IENS. Brodaeus θήκαις. alii θύβαις, quod probō. V. Athen. 129 E. & Casaub. SOLAN.

Pag. 86. l. 1. Παχύτερος) Unde Horatius festive dixit nummos alienos pascere. ANONYM.

ead. l. 3. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne Pluti mutuatum ab Aristophanis Pluto. tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπίασιν) E vita migraturi sunt. BROD.

ead. l. 11. Τὸ ὅλον) Piorfus, penitus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Συνεχῶς) Nimirum vult, rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὃ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διὸς. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, & commode mentem Luciani exponit. HEMST.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι) Tanaq. Faber concoquere ait se

non posse illud ἀπάγει, cum in sequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, sed domi cuiuslibet libidini vulgata: quare legit προάγει. Mitis scilicet haec & plausu digna crisis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda est femina, satis tamen commode Lucianus utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὅρῳ οὐδένος μεγάλου ἕνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατριδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devastetur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur. Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, υἱὸν πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati. In Fugitivis § 18, Ἐνιοὶ δὲ, καὶ ξένων τῶν σοφτέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσαντες. Alii vero hospitum suorum uxores rapiunt, eas stupraturi. & § 30, Οὐ τὴν γυναῖκα ὥχετο ἀπάγων. Cuius uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis c. 13 de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro: Οὗτος εἴ τις διαβονθεῖν παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγγχωρίων, ἀπήγεγν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. Hic si qua virgo inter populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat. Iterum ibid. τότε δ' οὖν εἶρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς Δέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα &c. Tunc vero dicebatur ad ministros Aspalidem perducere. & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἐκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀτάξοντας, ἀνῆρτησεν ἑαυτήν. Puella vero, simul rumor differebatur, antequam abdukturi ipsam venirent, suspendit sc. Aelianus in elegantissima illa Aspasiae historia lib. XII Ποικιλ. cap. 1: Ἡ δὲ Φωκαῖς τῷ προστάγματι οὐδὲ προσείχετο, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. Phocæis vero non iussui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, considerare cogeres. Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aspasiam non foras eduxit, quippe quae iam erat in aula Cyri; quare eo magis frustra Lucianum hic refingere tentat Faber. Ita & γυναικῶν ἀπαγωγὰι leguntur in Nostri Phalaride. In eodem hoc sensu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν sumtum ab Nostro in Tyrannicida c. 5: Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. Ad eum, qui ephebos ad se

traherat, qui nuptis vim inferebat, virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπὸ γοῦτο. Dixerunt id Latini *perducere*. Suetonius in Tiberio cap. 45: *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cuiusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delictoribus obiecit*. Sic Lollia Paullina perducta Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. 25. Sic *perductus*, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfector Philippi Macedonis, ab Iustino IX, c. 6, ubi vide Berneccerum. Apud Ciceron. lib. I in Verr. 12, *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V in Verr. 12 dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. IENS.

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότρῳ) *Ad liberos procreandos*. BROD. Εἰς τὸ σπερμαίνειν γενεάν, ut ait Hesiod. εἰς σπέρρον τῆς γυνῆς. BOURD. Confule Not. ad Iamblich. n. 210. SOLAN. Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula. Isidor. Pelus. III, 243, παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάρθεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότρῳ παίδων ἐλέγετο γίνεσθαι, quamquam in Artemidoro II, c. 24, ἀροτρον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γοῖν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότρῳ. Vitium frequens fefellit Sam. Petiturum ad LL. Att. p. 436, & Lindenbrog. ad Donat. p. 643. animadverterunt Gataker. de N. T. Styl. c. XI, ubi verecundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & L. Kuster. ad Iamblich. de V. P. § 210, cui γενήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σώρρονι τε καὶ τομίῳ γενομένας. Aristae. I Ep. 19, καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γησιῶν ἐρομένην ἢ γάγετο γαμετήν. mireris sane, elegantissimi Iosiae Merceri perspicaciam non minus hic cessasse, quam Lambecii in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin Desid. Heraldus, tamen si ad Arnob. VII, p. 263, hunc ipsum protulisset Luciani locum, p. 119 scripsit, *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότρῳ παίδων*. Multo gravius corruptum in Alciphro. I Ep. 6 peritissimo linguae Graecae Berglero non obstitit, quo minus certam emendationem pervideret: parentes, inquit, οἱ με ἐγγυητὴν ἐπικληρον ἐπὶ παίδων ἀραρότων γησιῶν συνήσαν σοι γάμῳ. non aliter exstabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a Neveleto instituta collatio penes me est. Audi Platonem in Crat. p. 279 C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adiungit: τάχα δ' αὖ καὶ ὡς τὸν ἀροτον μισήσῃ.

σης τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem sic Oppian. Halieut. IV, 26, Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπεθήκαο τέκνωρ. (paulo ante simili ratione Lucian. μέτρον ἐπιθίσοντας) ubi Rittershusius, ut solet, plena manu. Immo liberos ipsos Euripid. Med. v. 1281 vocat τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἀροτον. Helych. ἤρυσεν, ἐγέννησεν inde ἀροτῆρ, pater legimus. Ceterum utriusque vocis ἀροτος & ἀροτρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in Theophr. H. Pl. VI, 5, & Dionys. Halic. A. R. I, p. 9, v. 44, Plutarch. T. II, p. 495 E. Suid. in Προηροσίαι. HEMST.

ead. l. 9. Κατακλείσας παρνεύοι) Vid. Budaci C. L. G. p. 691, ubi ex hoc loco docet, παρνεύειν esse virginem custodire. Eodem pertinet κατακλείσας nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι & θαλαμειόμεναι. Salmaf. ad Tertullian. Pall. p. 177. utrumque iunxit Philo in Flacc. p. 977 E. γύναια κατάκλειστα μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα καὶ θαλαμειόμενα παρνεοί. Plutarch. περὶ Πολυτρ. p. 519 E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ἀθεῖσθαι καὶ πολυτελεῖ &c. hoc sane vel Horatio iudice vincet Plutarchus. Clem. Paedag. III, p. 232 C. ἔστι δὲ τοῖς βου.ομένοις τῶν ἄλλων οἶκοι τὰς κατακλείστους γυμνάς ἐν τοῖς θαλαμείοις δεάσασθαι. Vid. Hieronym. ad Ies. c. 7. HEMST.

ead. l. 11. Ὁφθαλμῶν ὑποδευκότων) Ὁφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. BROD.

ead. l. 12. Παραπαίειν) Non desipere videretur. Recte vim verbi explicuit Barlaeus. Addam tantummodo, Lucianum hoc verbum ab Aristophane desumpsisse, qui coniungit ληρεῖν & παραπαίειν in Plut. v. 508: Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Vos duo vetuli, nugarum & vesaniae socii. VITRING.

Pag. 88. l. 1. Ἰέρειαν τῇ Θεσμοφόρῃ) Cereri. BROD. Aeschines, Demosthen. quales Vestales. BOURD. De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur Lucianus, quae quasi Cereris Vestales essent. Bourdelotius nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. Lucianus alibi etiam meminit; Dial. matris & Musarii: καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἰέρειά τις οὔσα. At nullibi, inquires, legimus apud auctores de eiusmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed Scholiastes Theocriti ad Id. IV, p. m. 328 C. virginum

meminit, quae eadem videntur cum ea, quam hic Lucianus *ἰσπεριαν* vocat. Adi etiam Hesych. (v. *πρυτανειον*) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*, Virgil. IX, 58. Ovid. Met. V, 343. V. Plutarch. V. 1576, 2. SOLAN. I. Meurf. Graec. Fer. in *Θεσμοφωρία*. HEMST.

ead. l. 4. *Στιγματίας δραπετής*) Frontem literatus hoc caractere ΦΦ. ἀπλῶς pro servo, ut Catapl. BOURD. His usus est Def. Heraldus ad Martial. III, Ep. 21. Clem. Alex. Paed. III, p. 220 A. ὡς γὰρ τὸν δραπετὴν τὰ στιγματα, οὕτω τὴν μοιχαλίδα δεικνύσι τὰ ἀνθίσματα. HEMST.

ead. l. 6. *Ἄμφω*) Sic II. B. 124, pro ἀμφότεροι. SOLAN. *ibid.* *Τάνταλος*) Horatius: *Tantalus a labris sitiens fugientia captat Flumina* — Quid rides? mutato nomine, de te Fabula narratur. Congestis undique faccis Indormis inhians, & tanquam parcere sacris Cogeris, aut piflis tanquam gaudere tabelhis. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὕδρ.*) Plato scribit, Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum & inutilli labore. Ovid. IV Metam. *Molirique suis letum patruclibus ausae Assidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris periturus Belides undas.* Huius fabulae mentionem facit rursus Lucian. in Hermot. item de Dipfad. & in Dial. Crat. ac Diog. Alciphron in Ep. Galeni ad Cyrtionem ad hanc allusit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναϊδῶν τοὺς ἀμφορέας ἐγχέμεν πίθους. Plautus in Pseud. *In pertusum ingerimus dicta dolum: operam ludimus.* Catullus: *Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* COGN. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad Lucianum detrimenti. *Δαναϊδῶν* edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia *Δαναϊδῶν*, ut recte monuit Berglerus ad Alciphr. p. 10. Quod paulo ante praecessit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραπνημέτου, quem usum in hac oratione praestet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso Luciano, quod insitias ire non ausim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratissimos stili exactores, sic scripsisse existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentiorem adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in Horatii, iudicis acerrimi, sententiam concedo, *Ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura.* HEMST.

Pag. 89. l. 2. Τοῦ κύτους μὴ στ.) *Fundo vasīs liquorem non continente.* BROD.

ead. l. 3. Σχ ἐδὼν ἐκχυθσομένου τοῦ ἐπὶ ῥέοντος· οὕτως εὐ-
ρύτερον) Sic distingue has voces, ut recte Latina praeive-
runt, & nuper fecit quoque Faber. Mox διφθέραν inepte
verterunt Salmurii *sagum*, & ineptius nunc impressum *sa-*
gum. Faber *rhenonem* transtulit. GRON.

ead. l. 6. Εἰ μὴ ἐμφορίζηται &c.) Verto, *nisi hiatus istum*,
& perpetuo *apertam fissuram obturaverit*: quod hic est τὸ ἀνα-
πεπταμένον, id in Dial. Mort. IV τὸ ἀνεωγὺς dicitur. Passim
apud Lucianum τὸ ἀναπεπταμένον sumitur pro *apertura*, sive
pro eo, quod *apertum est*. Ita de Domo § 3, 6, Merc. Cond.
§ 3, Abdic. § 27. VITRING.

ead. l. 7. Εἰς τὸ ἄπαξ ἄν.) Tan. Faber. aliter haec conii-
cit transponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπταμένον
sensu commodissimo, & huic loco satis conveniente, dici-
tur; quem non absurde expressit interpres, *perpetuam per-*
fillationem. Adde, quod Th. Magister, voce ΚΑΘΑΠΑΞ,
haec verba eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine dis-
posita, in dictonibus Atticis allegat. IENS. Dem. (77 C.)
Tan. Faber εἰ μὴ — ἐμφορίζ. — &c. Th. Mag. cum Codd.
nostris facit in Καθάπαξ. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκ τῆς Ἀῖτης) Illic enim fabrilī arti dare ope-
ram feruntur. BROD.

ead. l. 14. Τί τοῦτο ὑποσκάσεις) Distingue: τί τοῦτο; ὑπο-
σκάσεις; τί οὖν; τί τοῦτο; sic solent usurpari. HEMST.

ead. l. 15. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus
figitur: Posidonius in subterraneis Hispaniae locis huius do-
micilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecundi-
tate reliquis antecellat. Battus apud Theocrit. in Messor. non
solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. COGN.

ibid. Καὶ χῶλός ἐν) Lege ὦν. BROD.

Pag. 90. l. 3. Χῶλός ἀμφοτέροις) Lucianus hic imitatus est
Aristophanem in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto
divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, ac-
rum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur,
alias pedibus perniciosissimis. COGN. Ἀμτρυγυήεις. Ut Vulcan.
Homericus. Aristoph. in Plut. BOURD.

ibid. Ἀμφοτέροις) Ποσὶν addi non solet. BROD.

ibid. Ἐλθεῖν) P. L. & ed. I. pro τελεῖν. SOLAN. Τελεῖν reti-
nendum omnino videbatur cum Fabro: talia sunt τελεῖν ἐπὶ
vel εἰς τὸν σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. HEMST.

ead. l. 4. Τὸ τέρμα) Metaphora a cursoribus. BROD.

ead. l. 6. Ὀνειρών) Alii Codices ὀρνέων. BROD. P. & ed. 1. ὀνειρών, quod etiam in Mf. R. G. reperiri testatur Faber, quodque ego verum puto. Vid. Odyss. A, 221. SOLAN. Euripides quidem in Meleagro πλούτου ὠκείαν esse πτέρυγα dixit apud Stob. p. 448, sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνειρών, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffuxerunt, quasi somnium aliquod opulentiae felicitatis praetervolassee. Ὀνειρους quoque veteres alii instruxerunt: ταυσιπτερε οὐλε ὀνειρε Orpheus H. 85. πτᾶνος ὄνειρος. Basil. Seleuc. in V. Th. p. 78, ὀνειρου φύσις &c. ἀποπτηναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνειρους conferri solent, quae ira disperseunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant. Apollon. Rhod. IV, 385: — δέρος δέ τοι ἴσον ὀνειροῖς Οἴχοιτ' εἰς ἔρεβος μετὰ μῶνιον —. HEMST.

ibid. Ὑσπληγξ) Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernecitate certabant. ANONYM.

ead. l. 10. Πριασσαι βρόχον) Sic sine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Sic de Merced. cond. dixi ad Heliod. sine operis. BOURD. Horat. *Sisennus, Barros ut equis praecurreret albis.* ANONYM. Hoc inter praecipuas pretiosasque splendorum hominum delicias annumerat inprimis Lucianus, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius, quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιαζόντες ἐπὶ λ. ζ. Chrysostom. περὶ Τελείας ἀγάπης· ζεύγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσῶ καλλωπιζόμενον ex eo longum foret familia congerere. Vid. Bocharti Hieroz. II, c. 7, § 2. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὸν συνέχοντα) C. ὅτι κατὰ τ. σ. τοῦ κυκλίδος. L. τῆς. SOLAN. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλόν, καὶ delevit Solanus, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur eiiciendum videatur. HEMST.

ibid. l. 3. Λάμναν) Id est, *Laminam*: sic σίτλαν situlam apud Trallianum. Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ & ὕσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & edd. Non aliter apud Phrynich. p. 12, & Th. Magistrum in v. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χρυσόχειρες) Annulos aureos manibus gestantes. BROD. Quibus manus auro sunt annulifque oneratae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρᾷ ἐσθῆτι Epist. Iacob. II, 2,

ubi notavit Luciani locum L. Bos. Πορφυροί, purpureis induti: similiter ἀλουργοί res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. Simmias in Securi: Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐστυφέλιζ' ἐκ θεμεθλων ἀνακτας hoc video tentari in nuperrimis ad Philen Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοβαφεῖς, opuleros & longe ditissimos. Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, quia vestibus χρυσοβαφεσί auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum iniiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit Callixen. apud Athen. p. 200 D. Quam Calaubonus ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priscae. Hesych. Χρυσοῤῥαγές, χρυσοβαφεῖς prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso Hesychio in Ῥήγεα, Etymol. in Ῥήγος, Schol. Homer. ad Il. I, 657. HEMST.

ead. l. 2. Ὀναρ) Per somnium. BROD.

ead. l. 5. Πλουτοδότης) Constantinus πλουτοδότην exhibet ex Hesiodo, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. SOLAN. Existat illa vox in Hesiodi E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδόται, in quos post mortem abierunt auri generis homines. Orpheus δαίμονα sive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleusiniam Πλουτοδοτειραν θεῶν H. 39. De Plutone H. 17, Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν, quod a vetusta τοῦ πλούτος, quam bene D. Heinsius ad Hesiodum exposuit, potestate pendet. Tradit Schol. Aristoph. ad Ran. v. 482, cum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεῶν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεμελίη Ἰάκχε Πλουτοδότα. Iacchus Diis χθονίοις accensetur: Artemid. II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellationis ratio non est obscura. Lucian. D. Meretr. VII, δέησει στεφάνωσαι καὶ τὴν Πλουτοδοτειραν. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες) Tabulae testamenti sive lignee cerataeque, sive cuiuscunque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτοι. In Hieroclis Ἀστέιοις § 22, πινακίδες. Scholasticus in naufragii periculo πινακίδας ἦται, ἵνα διαθήκας γράφῃ. Merito autem Lucianus κατασημνήμενοι ἐπιμελῶς quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex iure notum. Hac tota de re testamentaria

cum multi diligentissime tractaverint, huius loci, digni profecto, cuius haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. HEMST.

ead. l. 10. Πρόκειται) Ad mortui πρόθεσιν vel collocationem proprie pertinet: Noster de Lucr. § 12, 13. Proclus ad Platonis X de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὰν ἐν τῇ πατρίᾳ προκειμένην οἰκίαν alibi, ἥτις quid diligentiam hominum eruditissimorum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem vero collocatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inspicere posset, quid est rei, cur Lucianus addiderit, ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox post animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κείσθαι malo tamen existimare, haec ad veram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a Luciano describi, ut amicorum familiariumque contemptum & in curando divitis iam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant παλαιὰ τῇ ὁδῷ & περιμάχης τοῖς γυαλῖς. HEMST.

ead. l. 12. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες) Cum alibi active fere hanc vocem usurpari apud alios, & hunc nostrum constet, videtur requiri ἐπελπισθέντες: sed praeterquam quod Basilium sic etiam usurpasse video (in Constantini lexico), contra fidem Codd. non placet temere coniecturas pro Lucianeis obtrudere. SOLAN. Ἐμὲ coniungi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum περιμένουσι: tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Διασπείροντες) Sic legendum, non, ut editum, διασπείροντας. Χρυσόχειρες, sive aureis annulis undique splendescentes, vel ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes. IENS.

ibid. col. 2. l. 1. Ταύτη) L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασιν, κρείττωνα pro κρείττωνα. SOLAN.

ibid. l. 5. Τὸν ἐν εἰλήσει β.) Τὸ ἐνεληθὲν βιβλίον. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Τετρίγότες οἱ νεοττοὶ) Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. BOURD.

ead. l. 2. Ἀφαιρεθῇ) Anglic. ἀφαιρεθῇ & ἀνωχθῇ. Tangit autem veterem testamentorum formam & literarum, de qua alibi. BOURD.

ibid. Τὸ λῖνον) Quo tabulae testamenti ligantur. BROD. Tabulae, quae publici vel privati contractus scripturam continent, adhibitis testibus ita signantur, ut in summa marginis ad medium partem

perforatae triplici lino constringantur, atque impositae supra linum cerae signa imprimantur: haec Paulus V. Sent. Rec. T. XXV, § 6. proinde recte Lucianus, primo loco posuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud Demosth. est in Phaen. p. 1023 E. altero τὸ λινὸν ἐντυμθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. Kirchmann. de Ann. c. VII, qui Nostri verba produxit. Haec autem scena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abest Lucianus, multa nihilominus intermiscet, quae in pravos sui temporis mores praecipue conveniant. HEMST.

ead. l. 3. Ὁ κοινός) Placet κοινός. BROD.

ead. l. 4. Ἐκ παιδικῶν τίμιος) Id. Dial. Mort. interpretes Martial. & Petronii. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπεξυμμένος) An ut pubertatem vixdum ingressus videatur? An vero notatur hoc ut barbarum? Vide Δ. N. IX, & Σχv. c. 3. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξωρος) Vide Dial. Simyli & Pol. ubi aetas diserte additur, & si clarius velis, finem Galli; & Ἰστ. β, c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7, & Ἀλεξ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 9. Πυρρίου ἢ Δρομ. ἢ Τιβίου) Dixerunt ad Persium viri clarissimi: de his nominibus copiose Aristophan. BOURD. Nomina servorum, quorum ultimum a regione ductum est; est enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud Theophrast. Eth. Char. π. ἀνασχ. — p. 30 B. Τίβιε. Vid. Stephan. Byz. & Salm. Plin. Ex. 34 G. & Μισθ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cuius ut & *Dromonis* etymologia in propatulo est. V. Graev. ad περὶ Ὀφχ. § 29. SOLAN. Servorum apud veteres nomina variis ex causis ducta, ut exponunt Donatus ad Terent. Andr. A. I, Sc. 3; ubi vide Lindenbrog. p. 635. Hellad. apud Phot. p. 870, v. 20. Strabo VII, p. 467 A. a qualitate corporis & specie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus*: a moribus, ingenio, iidemque, quod ominis ergo fieri solebat, serviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Onesimus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carrion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*: Ἀνδρὸς ὁ Φερεκλείους, *Lydus* Phereclis servus apud Andocid. de Myster. p. 3, v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent usitata, *Munes*, *Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quoque referri debet, nonnihil enim hac in parte discedunt. Aliis tantundem est, ac *Phryx*: nam tota Phrygia, si Suidae fides constat, dicta quondam *Tibia*: sumsit a

proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II, n. 71. locus paululum intricatior, quem sic légo: Μάνης (hoc recte viderat Canterus) καὶ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακά· διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, εἰς Μάνης ἐν Φρυγία· (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸν δὲ Τίβην ὁ Μένανδρος συνεχῶς (an συνῆως; quamquam non valde necessarium. Th. Reinesius V. L. III, c. 6, p. 467, Glaferi praeceptoris sui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in Menandri reliquiis saltem exstare vocabulum illud non recorder) καὶ ἔλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod me moretur, lubens fateor. *Tibium* ex Stephano multi notarunt, Phrygiae montem, a *Tibio* quodam, ut ait, appellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλεῶσι. At Strabo disertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum Tibii fuisse nomen, atque ideo servis indidem apportatis tributum. Haec Casaubono ratio constitit, cur XII, p. 830 B. ubi nomina Strabo non pauca recenset Paphlagonica, quorum usus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηρος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; nisi parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβης, Τίβιος, Τίβηρος. Minimum tamen abest, quin lib. IV, p. 298 A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοι εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθείας corrigendum censeam Τιβίους· postquam commemoraverat Belgarum παρακεανιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos sibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὴν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγους φασὶν αὐτούς· inde sequuntur in productiore promontorio Ofismii, quos si Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si Tibios, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio coniecturam suggerit haud absurdam, Pytheam existimasse, derivatos simul & dictos ut Venetós a Paphlagonibus Venetis, sic Ofismios seu Tibios a Tibiis. Hoc utcunque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certi quidquam constituere, peraeque vitata fuit haec vox in Theophrasti Char. Eth. c. IX, p. 44, εὐνοχοῦ Τιμίε, iudice Salmasio P. E. pag. 34, cui praeter Menagium accessit Needhamus: tametsi hoc quidem in loco patrocinium Casaubono parari, & satis commode vindicari posse lectionem vulgatam arbitror. Hic

autem qualiscunque de Tibio dissensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina virorum propria, quae & gentium sint, olimve fuerint: sic Σέλλος, Ἕλλην, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, eiusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII eorum, quae Bachetus edidit ad Dionphant. V. Quaest. 33. Synes. Ep. III: τούτου (Harmonii) τὴν θυγατρίδην ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδωκε, id est, ut ego quidem intelligo, vilissimo mancipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit: mitto, quae aliis iamdudum observata: saepe Noster, ut Index ostendet: huius autem loci plerique, quos supra memoravi, meminere. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fuerunt servorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Γῶαε, Sacae. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 242: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi servique distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista nota non amplius possent dignosci. Insignis est Olympiodori locus ad Alcib. I Platonis a Casaubono productus ad Pers. V, 116: πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκρίνοντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc iam patet, ob quam causam Lucianus mancipium infame, postquam obsequio flagitioso luculentam hereditatem crevit, repente mutato nomine scribit: in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio salutari Megaclem, Megabyzum aut Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus Ios. Mercerus ad Aristæn. I, Ep. 14. Ad Lucianum optime conveniunt, quae ponit Theophrastus in Maledici descriptione p. 110. Illius, sic iste nequam, in cuiuscunque mentionem inciderit, pari nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus: ἡ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρακτὰ ἔστι· τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν: haec ego sanissima iudico, neque digna, quae, cum eruditiss. Needhamo, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἠθικῶς loquitur maledicentissimus

veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes discitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thracēs inprimis: unde notum illud Menandri apud Zenob. C. II, n. 12, Θράξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγορασμένους, vel, ut Apostol. habet C. II, n. 59, ἐωνημένος: sed ex eodem Comico quae leguntur apud Strabon. p. 455 C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θράκες, μάλιστα δ' οἱ Γέταις ἡμεῖς ἀπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι Ἐκείθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede promuntiasse. Hoc illud est, quod Aeschini Demosthenes obiecit pro Cor. p. 494 F. cum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore videretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, fatis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitarum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e Photio I contra Manich. § 3, 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cuiusdam viri adscisciebant, Euseb. de. Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem paene verbis ab eo repetuntur ad Ies. c. XLIV, p. 527 B. HEMST.

ead. l. 10. Μεγακλῆς) Studio Lucianus ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: Aristoph. Nub. v. 46, ubi ἐγκοισυρωμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: Hesychius e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκοισυρωμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαϊωνίδου· ἔστι δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκοροδύλημένη, ἐνείλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη· plura sine dubio plenius annotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex Platonis Philebo notus. De Megabyzo vir magnus ad Diogen. L. II, 51: Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit doctiss. Turnebus. Sed & alios ita solitos appellari, conicio ex hoc Luciani loco in Timone, Ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ᾖ ποτε (loquitur de servo, quem herus instituit heredem) ἀρπασάμενός με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque

nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus coniuncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet Herodotus; secundam semper Ctesias, in Photii saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit Stephan. in *Κυρταία*, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat Berkelium non ignota scripturae discordia: vide exactissimae virum doctrinae C. A. Dukerum ad Thucyd. I, 109. Corruptum arbitror literis traiectis in Xenoph. K. Π. VIII, p. 136, v. 25, ubi Cyrus in Arabiam misit *Μεγάζυβον*. Liban. T. II, p. 490 C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἀδίκον ὑπὸ τῆς μέθης· interpres, qui *Megabazum interfecerant*: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix Libanius effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste Herodoto V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, *missi a Megabazo*. Idem homo Ctesiae Megabyzus, fed Dinoni, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud Athen. XIII, p. 609 A. ἡ Βαγάζου γυνή, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξη ἀδελφῆ ὄνομα. Ἀνοῦτις καλλίστη ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη· scio, Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur viro maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronuntiatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum diffidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu *ἱερεῖς* sive *ἱερόκοιτους*, appellatos fuisse *Μεγαβύζους* tam luculentis veterum testimonius est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte Strabo XIV, pag. 950 A. Ἱερῆας δ' εὐνούχους εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετέλθοντας αἰετὶς ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἡγόν

ἐν τιμῇ μεγάλῃ συνιεῖσθαι δὲ τοῦτοis ἐχρῆν παρθένοis. Strabonem in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi verfabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit sciscitari, & Appianum habet suffragatorem de B. C. V, p. 676 Β. καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερέα, ὃν Μεγάβυζον ἡγοῦνται, ὑποδεξάμενον ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετεύσαντων μεθῆκεν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesii. Verum in Strabone, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, etiam aliunde accessentes: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἀξιος τῆς προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret, alicunde fuit conquirendus. Heraclit. Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecratur: & quo pacto impii adversus naturam, pii fitis adversus simulacrum. Principio enim id agis, ut Diis primus imprecetur sacerdos amissa virilitate.* Haec & plura Latine dedit Politianus Obs. & Em. cap. LI. cuius fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero Menandri locum apud Suid. in Ζάκωρος — οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius ὥς τις) γένοιτο Ζάκωρος — ubi plane videtur positum pro Eunuchō: nam de Quintiliano I. O. V, 12, p. 456, quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim cum lateri iunctus haereat Bagoas. At Plauto quid facies in Bacch. A. II, Sc. III, 72: *Nos apud Theotimum omne aurum deposuimus, Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiae.* Nic. *Qui illic Theotimus est?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheſo est, Epheſiis carissimus.* I. Meursius primum legit *Megalobūzi*, vel *Megabyzi*, quod iam praeceperant Turneb. Adv. XVIII, 31, & Lambinus; deinde nodum hunc neſcit: *Sed hoc quid est, quod Plautus dicit, Theotimum filium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut solvat, operae pretium est audire. Explico: Megabyzi filius idem valet, ac si dixisset Megabyzus: nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἱατροῦ παῖς pro eo, quod ἱατρός. Vide, quo

possit prolabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non penitus perspexerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, affirmare non vereor: falli se passus est vir egregius isto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἱατρῶν παῖδες, putavitque nihil obitare, quo minus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem morae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cuius filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam eruditi viri propendent, *Megabyzi filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam imminuta virilitate dignitatem susciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus, (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Susplicari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc Plautino loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megabyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, & splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros demanaret. In Olba Iovis templum Αἴαντος ἱδρυμα τοῦ Τεύκρου· unde οἱ πλείστοι γε τῶν ἱερουσαμένων ὀνομάζοντο Τεύκροι ἢ Αἴαντες. Strab. XIV, pag. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitrator, viri divitis & splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere Crates apud Athen. VI, p. 248 A. eximie restitutus a Casaubono: ῥῆγῶν δ' ἐν Μεγαβύζου δέξεται ἐπὶ μισθῷ σίτον· Apollon. Tyran. Ep. II: ἢ προῖκά γε χρηστέον αὐτῇ (σοφιστεία) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπέπαρξεν ἤδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου· quoniam tibi iam partae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant. Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adiuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint,

& βύζον, id est, ut Hesychius exponit, πυκνὸν, συνετὸν γαῦρον δὲ καὶ μέγα. Erymol. in Βύκτης τὸ γὰρ βύ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο καὶ Σώφρων βύβα (an βυζά; quamvis apud Hesych. Βυζά (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μέγала βύζειν eis τὸ νῆμα· hunc in modum iste locus distingui debet: posteriorum sensus, de verbo βύζειν quaerenda est vox νῆμα, quam vide p. 603, v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos Hesychius interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, diversos abuisse veteres Grammaticos, unde ratio significationis sit derivanda, a Perficis Megabyzis, an ab Ephesiae Dianae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad Quintilianum notata, sed parum accurate cogitateque, ut virum doctissimum satis appareat festinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum medirandi tempus digerendique sibi non indulsisse. HEMST.

ibid. Μετονομασθεῖς) Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. ANONYM.

ead. l. 12. Ἀληθές — πένθος) Iuvenal. *Ploratur lacrimis amissa pecunia veris.* ANONYM.

ead. l. 13. Θύννος) Proverbium: piscis est marinus, in portu Lusitano magno numero capitur ad Lysibonam & iuxta mare Herculeum. De eo Plin. IX, c. 15, Athen. VII, Eustath. ad Il. Ξ, & Od. M. X. COGN. Aelian. Hist. animal. Proverb. sic id. Piscat. inde σαγηνεύεσθαι. BOURD.

ead. l. 14. Τὸ δέλεαρ) *Magna ad eum inescandum munera.* BROD.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) *Rerum imperitus, crassoque ingenio praeditus.* BROD. H. Stephan. Th. T. III, p. 11: Παχύδερμος, qui est cute crassus. Afferunt autem ex Timone Luciani pro fatuo seu stupido &c. sed Budaeus exponit, rusticus & illotus squalidusque. Crassa cutis & rigens ad indicium trahebatur stuporis ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 1239, ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει. Vid. Aelian. V. H. XIII, 15, ibique Kuhnium. Philoponi locus ad Aristot. περὶ Ψυχ. II productus etiam a Suida in Μαλακός inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχύδερμους καλοῦμεν in Plautinis quoque salibus corium bubulum & elephantinum. Hoc sine dubio voluit Lucianus; sed praeterea significat mancipium nequam, cuius corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicarri-

ces duxit creberrimas & obduruit: hoc suadet mentio πένης, μαστίγων, μυλώνος. Recte Faber, εἰ παρὶν ἄλλως pro ἄλλος. Conferendum autem cum Luciano locus egregius Philonis Iud. p. 888 C. D. Quomodo Noster τὸν μυλῶνα προσκυνοῦν, sic & Demosth. περὶ Παρατρ. p. 343 C. ὁ τέως ἐπὶ προσκυνοῦν τὴν θάλασσαν, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus Aeschines. Poena fervorum μυλὼν vel pistrinum: Demosth. in Stephan. I, ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσήκειν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι & Isaeius. Lyf. Or. I, p. 93, v. 24, μαστιγωθείσαν εἰς μύλωνα ἐμπέσειν. ex quo loco Luciani elegans usus eorum, ἐμπέσων εἰς ἐμὲ, patet: venuste Liban. T. II, p. 632 C. ἀπὸ μυλώνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγρυπνιῶν ἀγεσθαι ἐπὶ δυνάμεις τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a sordidissima servilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi recessus, & propterea Castorum etiam: proprie vero Cereris Eleusinae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταῖν θεῶν. Notat H. Steph. Th. T. I, p. 424, hic pro ἀνάκειον quoddam poni velle: male. HEMST.

ead. l. 3. Τὸν μυλῶνα) In pistrinis enim trusculam molam egerat. BROD.

ibid. Ἀνάκτορον) Idem est cum Ἀνάκειον (Harpocr.) ubi principia venditari solita. Demosth. Or. I in Steph. f. fin. p. 106, 2. Vid. Meurs. AG. IV, 842, & Suid. in Ἀνάκειον, & not. ad Συμπ. c. 9 & 32, unde satis liquere arbitror, de Castore & Polluce intelligendum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἰπποτροφίας) Vide L. Bos Obs. Crit. p. 62. Heraclides tradidit, Empedoclem fuisse λαμπρὰς οἰκίας ἰπποτροφικὸς τοῦ πατρὸς apud Diogen. L. VIII, 51. HEMST.

ead. l. 9. Ἡ μὲν εὐμορφότερον) Id. Dial. Mort. & copiose in Somnio, ubi de Simonide. BOURD.

ead. l. 10. Κέκροπος) Cecrops & Codrus Atheniensium reges fuerunt. BROD.

ead. l. 14. Συνελεγμένα) T. Fab. sibi pepererit. Male, cum de quaesitis ab eo, cuius heres est, intelligi debeat. SOLAN. Expressit fere eadem, quae Horatius Sat. de Ulyssē & Tiresia, Qui quamvis periturus eris, sine gente, cruentius Sanguine fraterno &c. ANONYM.

P. g. 94. l. 1. Αὐτόπους) Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἐμῷ ποσὶ βαδίζω τότε. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ γὰρ Ἀριστ.) Aristidem, Iustum cognominatum. Plutarch. in eius Vita. BROD. Hac de re oratores Grae-

ci. Idem Iove confutat. BOURD. Cui sumtus funeris defuit. Corn. Nepos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἰππονίκῳ καὶ Καλ.) *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. BROD. Atheniensis uterque. *Calliam* *Laccoplutum* dictum, Suidas ait. Fuit utique Atheniensium ditissimus, Plut. π. φιλοπλ. *Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut, cum Solon consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. V. Plutarch. Sol. 158 & 935 f. Pericl. & in Arist. 612. *Callias* munera a rege Persarum accepisse creditur. *Calliae* huius divitis matrem viduam duxerat primo Pericles, qua repudiata Aspasiam deinde duxit. Vide Plutarchum in v. Pericl. 301 A. ed. St. Vid. Aristoph. Av. pag. 554, & Ran. pag. 233, & Ἑκκλ. SOLAN. Ista gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum dederit: Καλλίου τοῦ Ἰππονίκου πλευσιώτερος Aeschin. D. II, § 9. Vid. Maximī Tyr. Diff. XXIII, p. 238, 239. Lysias pro Aristoph. p. 156: Καλλίας ὁ Ἰππονίκου, ὅτε νεώστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατήρ, ὃς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κερτιῆσθαι &c. Andocid. περὶ Μυστ. p. 17, v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt: quare a Comicis acerbius exagitati saepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis amplissimae opes contigerunt: Maxim. Tyr. Diff. XXX, p. 309: μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις κἂν Ἰππονίκος ᾗς, νικήσεις κἂν Κλέων ᾗς, (vid. Nostrum § 30.) αἰρήσεις κἂν Μέλιτος ᾗς. Recte vero Lucianus atque ex historiae veritate Aristidem, ut vita dissimillimum, opposuit: nam *Calliae* daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum obiecerunt crimen, quod cum bonis afflueret, Aristidem ἀνεξιδὼν in summa paupertate vivere pateretur: cuius invidiam, quae iudicum animos vehementissime commoverat, quemadmodum ipsius Aristidis interventu depulerit, legere licet in Plutarch. T. I, p. 334. Eam historiam respexit Teles apud Stob. pag. 516. Ordinem illustis familiae contexit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XIV, 16, in haud paucis lapsus: liberalius & apparatiore doctrinae copia I. Fr. Gronovius Obf. IV, c. 7, p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. HEMST.

ead. l. 9. Ἄνω καὶ κάτω) Tetigit hunc locum Fr. Luifinus Par. III, 18. HEMST.

ead. l. 11. ἔχει σε &c.) Vid. supra Ἐνυπν. c. 7, ἔρμαιον ὄν. & hoc ipso Τιμ. c. 24. I. haec aliter habet, nempe πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deestque σε. Minus commode. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἑρμῆν) Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. BROD. Sic post hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. § 41. BOURD.

Pag. 95. l. 1. Δυσεύρετον οὕτω χρέμα) Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. BROD.

ead. l. 3. Οὐδ' ὁ Λυγκεύς) Aristoph. in Plut. v. 210, βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὅξυτερον Λυγκέως. Ὁξύτερος Λυγκέως Philo περὶ Προν. apud Euseb. Προπ. Εὐαγ. VIII, pag. 387 A. Plotin. Ennead. p. 545 D. saepe Noster, ut Erasmus obiervat in Lynceo perspicacior: G. Cognatus in Lynceus. HEMST.

ead. l. 7. Σαγηνευόμενος) L. σαγηνεύομαι circumdor. BROD.

ead. l. 13. Εἰρήσεται γὰρ) Dicendum est enim. BROD.

Pag. 96. l. 2. Σοῦ δυσέρωτος) Δυσέρωος, qui modum amoris statuere non potest, sed eius violentia se totum abripi paritur. exposuit illam vim D. Heinf. L. Th. c. IV, non quidem ignotam H. Stephano, cuius in Thesauro hic ipse locus adducitur. Luciano frequens, ut notavit Iungerman. ad Poll. VI, 189. Epigramma editum a Kustero ad Suid. in Ἀκροστίχας. Τὸς τρητὰς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν Ἀνθεσο (ita legendum pro Ἀνθετο) Πᾶν φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλῳ. Ὡ Πᾶν δέχνυσθ' ὥρα τὰ Δάφνιδος· ἴσα γὰρ αὐτῷ καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις καὶ δυσέρωος τελέβεις. Sumsit a Theocrito Eid. I, 85. Similiter δυσάμιος vel δυσήμιος apud Hippocratem, de quo Foels in Oecon. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς βαθυκήτεα πόντ.) Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγαλήτεα πόντον ῥίπτειν, καὶ πέτρων, κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. BROD. Alludit ad Theognidis poetae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. Aphthonii in sententiae exhortatoriae exemplo exstat: Χρὴ πένιν φ. &c. Ad hoc item alludit Lucian. de Merc. Cond. Theodoretus quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II adducit. COGN. Ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem est. BOURD. Vana est haesitatio Fabri inter hanc lectionem, & eam, quae in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, cum id posset, non auxilio Stobaei & Plutarchi, qui potuerunt aliter citare, quam Lucianus; sed Lucianus se ipse defendit, ostendisque in libello de Mercede conductis cap. 5, &

apologia eius libelli sequente c. 10, & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκῆτεα dicens, & ipsum nomen Theognidis adiiciens. Unde inprimis apparet, ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paulo post negare nequit Faber, verius vertisse Erasimum, & ex eius imitatione Benedictum, illa verba ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρως αὐτοὺς, quod illos nullo pacto respexisses, quam ipsum, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Sed vice versa queri debeo, cum sic loquatur etiam Lucianus in Saltatione, ἀμεινόν ἐστιν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παραγενομένην, vertisse Orsopaeum, neque sub initium fatearis, aliquid tale te flagitiose deliquisse; Benedictum, nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis. GRON. Apud Theognidem hodie aliter legitur in hunc modum:

Ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ πάντων δάμνησι μάλιστα

καὶ γῆρας πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠτιάλου.

Ἦν δ' ἡ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτεα πόντον

ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. I. cum Mf. T. Fabri βαθυκῆτεα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quae in Coll. etiam invenitur. Vide Mισθ. c. 5, & Ἀ. μισθ. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meusque scriptus, μεγακῆτεα quam vocem servant Aphthon. Progymn. p. 14, Schol. Thucyd. ad II, c. 43, Eustath. ad II. Ξ, p. 998, v. 25. Apud Stob. p. 918 ad marginem additur βαθυκῆτεα, quasi varia verusti codicis lectio: utrumque reperias in Plutarcho, hoc T. II, p. 1039 F. illud p. 1069 D. Cum Luciano consentit Clemens Str. IV, p. 483 C. ut difficile sit diiudicatu, utrum ab ipso Theognide fuerit profectum. Μεγακῆτης post Homerum Odyss. Γ, 158, ponto vel mari frequenter adiungunt, Apollon. Rhod. IV, 318, Dionys. Perieg. v. 1087, alii: longe rarius est βαθυκῆτης. Ut plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constirrit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακῆτης, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κῆτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad μεγακῆτει νῆϊ μελαίνῃ II. Θ, 222, Δ, 5, 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μέγας κοίλην, vel εὐρύχωρον καὶ πλατεῖαν, vel, quod habet Dionysii Schol. μεγαλόπλατον immo in Ety-

mologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὅ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quae sit origo diversae lectionis βαθυκύτα, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητώεσσιν Il. B, 581. Equidem existimo, κύτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse: quod si sumeris, planus erit ubique vocabuli itius intellectus. Nunc H. Stephanum audiamus in Thes. Ind. Βαθυκύτα πόντον Lucianus dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim & piscosum mare & profundum. Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat: ego vertam, profundissimum vel immensae profunditatis mare. Amm. Marcell. XXIX, 1, p. 600: angustius formidandae paupertatis attriti, cuius metu vel in mare nos ire praecipites, suadet Theognis poeta vetus & prudens. HEMST.

ead. l. 4. Πετρῶν) Ac se a scopulis praecipites dederunt. BROD.

ead. l. 5. Ὅτι περ) Videtur Lucianus scripsisse aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτι περ. De ὅτε vi, de ἐν Δ. VII extremo. Ἑμμ. c. 23. De ὅς Σκυ. c. 2. SOLAN. In Timone, quem Tan. Faber iis notis illustravit, quibus si in reliquos similes exstarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori suo reddi posse videtur. Novi, inquit Mercurius, adeo perditae (Plutum) amantes, ut mortem sibi consciverint, ὑπερορᾶσαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, Ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς: hoc est, Benedicto interpreti, rati fastidiri sese abs te, PROPTEREA quod illos nullo pacto respexisses. Sed iocus, quem in voce ὑπερορᾶσαι captat, nisi aliter & legas & vertas, perit. Scribo itaque ὕ. v. ὑπὸ σοῦ, Ὅσπερ οὐδὲ τ. ἀ. ε. ἀ. & verto, despici se a te rati, quos ne aspexisti quidem. Sic enim aliquo modo servatur iocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus aspiceret? Ridet itaque querentes se superciliose aspectos a caeco; quae vis est vocis ὑπερορᾶσαι. SOLAN. in Specimine.

ibid. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) Nunquam, prorsus. BROD.

ead. l. 7. Κορυβαντιῶν) Corybantiare, ut ex Plinio docet μακαρίτης Scalig. ad Catull. BOURD.

Pag. 97. l. 1.) Εἰόμενοι) Placet οἰόμενοι. BROD.

ead. l. 4. Αὐτῶν) Lege αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐρῶντες ἀνέραςτων &c.) Profert Thom. Mag. in Ἀνέραστος. HEMST.

ead. l. 6. Ὅτι καὶ &c.) Sic edi curavimus; cum in vulgaris edd. legatur tantum καὶ &c. auctoritatem secuti Mf. a Fabricio memorati, & ed. I. quae ὅτι habet sine καὶ. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτὸ) Legendum αὐτοῖ. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Emenda δὴ. BROD. P. L. & Coll. δὴ. Emendaverat & Vorstius in suo codice, cuius pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπίχριστος) *Fucata.* BROD.

Pag. 98. l. 2. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ) Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae Longinus περὶ Τῷ. c. 43, p. 236, 238; neque hoc Tolleium praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Φευκτῶν) Legendum est φευκτῶν, quia φευκτὸς mere Tragicum est, & inevitabilis significat, non vitiosus. SOLAN. Apud philosophos αἰρετὰ & φευκτὰ inter se pugnant. Cebes p. 77, οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἰρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀσί; saepissime Plato: quare nihil hic mutandum. HEMST.

ead. l. 8. Τέθηπεν) *Miratur.* BROD.

in Schol. col. 1. l. 7. Τύφω γὰρ) Ὁ prioris ed. mutaverat in τὸ Solanus, induxeratque φασί. Si absit a scripto C. legendum est τ. γὰρ ὁ φ. καὶ κ. HEMST.

ibid. l. 10. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν οἱ χρήσονται) Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus Clericus, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum ἂ μὴ δεῖ ἔχειν. ut sensus sit: Qui volunt habere, quae non oportet, eos importuna invadit superbia. Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπεισέρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam. Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τοῦτω (τύφω) καὶ ἡ ἀνοία. ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι τῷ μὴ δ' εἶδέναι ἔχειν, ὃ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τοῦτοῖς ἡ ἀκαίριος ἐπεισέρχεται μεγαλοψυχία &c.* Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic fastui adiuncta est desipientia. Namque quos fastus constriictos tenet (qui fastu fascinati sunt) desipiunt eo, quod nesciunt, (sive, quod scientiam non habent, vel, quod scire nequeunt) quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἐχ εἰν εἰδέναι eodem modo Scholiastes hic dicit, quo infra in Her-

monimo § 7 ipse Lucianus, ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; unde scis, propterea esse omnia subeunda? Ibid. § 27, Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. Neque tamen scio (vel scire possum) num vera dicat. § 38, καὶ εὐρόντες, ἔχετε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; Et ubi invenissetis, sciretisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat? Porro pro οἷ χρῆσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius repositū ὅ, τι χρῆσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scytha § 3, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρῆσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus § 5, Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρῆσεται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaeo p. 281 D. Ἀπορεῖν ἐφασκεν ὅτι χρῆσται τοῖς παρούσι. Emendatius scribes, ὅ, τι χρῆσται τ. π. Quae post haec apud eundem Scholiasten sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. IENS. Malim μὴδ' εἰδέναι ὅ, τι. C. G. τῷ μὴ εἰδέναι ἔχει ἢ. SOLAN. Pro οἱ Solanus ἢ praeiuli I. Iensu ὅ, τι. M. Sladus διὰ τὸ μὴδενα ἔχειν minus recte. HEMST.

ibid. l. 13. Μεγαλαυχία) Prave antea legebatur μεγαλοφυχία. Vide textum Lucianicum. SOLAN. Obtemperavi doctiss. Solano. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse Scholiasten in corrupto Luciani Codice μεγαλοφυχία, quam liberalitatem intellexit: ea cum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adiecto ἢ ἀκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοφυχίαν illo, quem indicavi, sensu summat optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequentia vero, quae viris eruditissimis tam spurce foedata, & Oedipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλουτοῦ περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλὰ γὰρ δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat Solanus) ἐκβιάζεται τινεῖν αὐτήν, τὴν θρυλὶν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si interferas, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερτρoneῖν ἔχουσας. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, equalium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie nec castigatissime esse scripta. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Ἐγγέλεις) De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγγέλους, ἐγγέλους, ἐγγέλεις agit H. Stephan. Th. L. G. T. I., p. 1931, huius etiam loci non immemor. HEMST.

ead. l. 3. Ἐξώδης) Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum,

ἐξῶδης tamen legit interpres. BOURD. Menđose plerique libri ἐξῶδης. Vera scriptura ἐξῶδης, quam expressimus, ex I. B. 1. & S. est: agnoscunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἐξῶλῃ τε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπολυθῆναι) Post vocabulum hoc expuncto Πλου-
τος scribe ἀλλὰ μεταξύ &c. διέλαθε. Post vocem hanc lo-
quitur Πλούτος, τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν Ἰησαυρὸν & reliqua.
BROD. Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec
idem, qui superiora, Mercurius. MARCIL. Nomina perso-
narum antea perturbata restituit iam ante nos Benedictus.
SOLAN. Locum in cunctis edd. excepta Salm. prava perso-
narum distinctione laborantem adiuvit, praeter Brodaeum,
Franc. etiam Luifinus Par. III, c. 2. HEMST.

ead. l. 8. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν Θησ.) Male notata etiam
hic persona Mercurii, & omīssa Pluti. esse debet: Πλουτ. τὸ
ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν Ἰησαυρὸν. MARCIL.

Pag. 100. l. 1. Ἐχόμενος τῆς χαμύδος) *Laciniam ducens.*
Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. τὴν ἐσχατίαν) Aeschin. in Tim. p. 13, v. 43, τούτω
γὰρ κατέλιπεν ὁ πατήρ &c. ἐσχατίαν δὲ Σφηττοῖ, Ἀλωπε-
κῆσι δὲ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχα-
τιαί, optime docuit antiquus Scholiastes & nondum editus,
cuius verba ex Harpocrate & Suida paululum emendata
describere non gravabor. Ἐσχατιαὶ εἰσι τόποι ἐσχατοὶ τῆς
χωρᾶς περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν τὰ ἐπὶ τοῖς τέρ-
μασι τῶν δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως ἐν τοῖς χωρίοις
ἐναπελαμβάνοντο ὄρη ἢ ἀκρὰ κατὰ τὴν Ἀττικὴν παρ' αὐτὰ δὲ
ὑψηλοὶ τόποι εἰσιν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ sin-
gulorum agri suis finibus distincti & separati, ut monuit Casaub.
Lest. Theocr. c. XIV, eorum errorem castigans, qui de nescio
quibus agrorum extremitatibus interpretantur; sed tamen remo-
tiores, & ad cuiusque demi fines positi, vel mari montibus-
ve proximi: meminit Demosth. in Phaenipp. p. 1023 Β. ἐπο-
ρευόμενῃ Κηθίραδε (lege Κυθίραδε) εἰς τὴν ἐσχατίαν αὐτοῦ καὶ
πρῶτον μὲν περιγαγὼν τὴν ἐσχατίαν αὐτοῦ πλέον ἢ σταδίων
οὐσαν τετταράκοντα & compluries in sequentibus, ad quae
pertinet Harpocratonis observatio in Ἐσχατία. Nonnun-
quam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἐσχατιαὶ
significent, dubitari non potest: vide Xenophont. E. II, p.
276, v. 20. Hesych. in Ἀλμυρίδες. eum in modum historici
non raro: ut Diodor. Sic. XVII, pag. 576, τῆς Λυκίας περὶ
τὰς ἐσχατίας: illudque proverbii vice positum a Constantio

Ep. ad Antioch. in Athanasii Apol. *καὶ τοὶ τῆς ἀγνοεῖ καὶ τῶν τὰς ἐσχάτιās οἰκούντων*. Quamobrem merito Lucianus Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occurſu ingrato abesset, *ἐσχάτιαν* colendam commisit, *ὄρεϊνον καὶ ὑπόλιθον γῆδιον* non aliter, quam Libanius Δυσκόλῳ suo, quem pinxit Declam. XXXVI, p. 793 B. 795 B. 799 C. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι) Hoc est, *Pessimo cuiusdam Atheniensis*. Cleonem & Hyperbolum Aristophanis Comœdiæ infamant. BROD. Aristophan. in Pace. BOURD. Adde gravissimum de Ὑπερβόλῳ Thucydidis testimonium, qui *μοχθηρὸν αἰθρων* vocat, VIII, 73. SOLAN. Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitæque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna præditos auctoritate, quia solent plerumque Comici, iunxit etiam Lucianus: caute quidem neminem alium addens inferiorē; nam hos utroſque in administranda rep. versatos provectior ætate videre potuit Timon. Cleon Cleæneti filius iam vivo Pericle, cum is odio civium atque invidia laborare coepisset, viam ad remp. affectavit. Plutarch. Per. p. 170 D. *ἐπερύστο δὲ καὶ Κλέων ἥδη διὰ τῆς πρὸς ἐκείνον (Periclem) ἐργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν* eo defuncto sine controversia primas tenuit, *ὣν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν, τῷ τε δήμῳ τερατοπλὺ ἐν τῷ τότε τιμωρότατος*, teste Thucyd. III, 36, IV, 21. Postquam ad Amphipolin pulsus a fortissimo duce Brasida, & in fuga caesus interiisset Cleon, deterior Hyperbolum aliquo tempore inter demagogos præcipuum in rep. locum occupavit: ad Aristoph. Pac. v. 680 Scholiastes: *μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο* μοχ, οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: *δυοῖν οὐσῶν ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους*. Plutarch. T. I, p. 155 A.) *διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν* donec Alcibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipse nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suffragiis ex urbe eiceretur. In hos utroſque Comici certatim impetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide dignus Aristoph. Nub. v. 549, 558. ubi vide Ez. Spanhemium: neque mirum est, qui praeclarissimis viris nequaquam parcebant, in eos stili acerbiter exercuisse, qui tot veris criminibus oppugnari possent. Plutarch. T. II, p. 826 D. *τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν βίαντος* ὁ γομεν δὲ τὴν Ὑπερ-

βόλου καὶ Κλέωνος. Egregie Dion Chryf. p. 282 A. Athenien-
sis populi quasi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nu-
tuque pendeant toti, numerat Pisistratum ac Themistoclem:
tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μὲν
τινας ἐπιεικεῖς τυγχόν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς·
p. 541 D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο δραστὺς δημαγωγῶς
οὐδὲ Ὑπερβολὸς ἐκείνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in
hoc genere sociavit Demetr. περὶ Ἑρμ. § 315. Hyperbolum
& Cleophontem Isocr. de Pac. pag. 174 B. plures Himerius
Prop. ad Flavianum apud Phot. p. 615: Ἐσυκοφάντει Περι-
κλέα Κλέων· ἐφυγε Νικίας Ὑπερβολὸν Δημάδης δ' ἐκρινε Δη-
μοσθένην· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὅς ὠστρακισθῆναι) Legendum ὠστράκι-
σται. Quid sit ὠστρακίζεσθαι, dudum ostenderunt eruditi.
IENS. V. ὃν ὠστράκισθαι. EXC. G. ὃν ὠστρακίσθαι. C. Περιβυδ.
ὃν καὶ ὠστρακισθῆναι. SOLAN. Dedi lectionem C. V. restituerat
Solanus ὃς ὠστρακίσθην. Haec autem optimae sunt inprimis
notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alte-
rius Comici Scholiaste deprompta. Commentatorem nostrum
de Hyperbolo testem citat I. Wasse ad Thucydid. VIII, 73.
Quod e C. affert Solanus Περιβυδ. integrandum est Περι-
βοΐδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit I. Meursius
de Pop. Att. in Περιβοΐδαι· quare Scholion sic potest suppleri:
Ἀντιφάνους ἦν Περιβοΐδης, ὃν ὠστρ. &c. HEMST.

ibid. l. 5. Καὶ — Ἀνδροκίδης) Lacunam prioris editionis ex
C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed
nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001, ad
Pac. v. 680. SOLAN.

ibid. l. 9. Ὡς Θεόφραστος) Haec omnia in impr. manca ex
C. & supplevimus & refinximus. SOLAN.

ibid. l. 11. Φρύγα) Prior editio, κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ
αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. extitit φασί, sed scribendi com-
pendio, quod qui descripserat, affecutus non fuit, nonnihil
obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. HEMST.

ibid. l. 14. Παρελθόντος) Προσελθόντος· hoc enim postulat
τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βήμα pariter usitatum. HEMST.

ibid. l. 17. Ὑπερβόλω) Fabulae nomen ab hoc ipso Hyper-
bolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos
nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte I.
Meurs. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθη-
ναῖος, κωμικός. Eiusdem generis inter eius comoedias Pisan-
der & Cleophon. Cum autem Lydum dixit Hyperbolum,

nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. HEMST.

ibid. l. 20. Χρέμιτος) Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem iocosa Comoediae libertate transformatum abisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni maior est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. HEMST.

ibid. l. 26. Ῥιφθῆναι) Exc. G. ριφῆναι & C. SOLAN. Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. HEMST.

ibid. col. 2. l. 19. Θουκυδίδης) Lib. III, c. 36 & seq. cuius verba nonnulla Scholiastes expressit. HEMST.

ibid. l. 23. Ἀριστοτέλης δὲ) Sic Exc. G. & V. In impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. SOLAN. Exstat in V. tale scripturae compendium Ἀριστοτλ'. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, & mox vitiose δημηγορήσας. In his plura sunt corrupta & alieno loco posita: illud ἀποσκώπτων Aristophani melius quam Aristoreli conveniat: veluti modo προσδεῖς ἄρχοντα Εὐθύνοιο aptius post Φιλόχορος interferantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quamquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam eius anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαχὼν, & subfortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro mone-ret, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripserit summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσδεῖς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης' (in Ἀθηναίων πολιτεία nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum annotavit etiam Scholiastes ad Aeschin. Orat. in Tim. Mss. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβῆς τὸ ἐξ ἡθους σχῆμα (scilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. HEMST.

ibid. l. 28. Βυρσοδέψιν) Βυρσοδέψιν corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. Aristot.

phanes certe in Equit. hunc *βυρσοδέψην* nominat. IENSIUS.

ibid. l. 32. *Μανίας*) Lege *μανία*. Plutarch. T. II, p. 855 B. historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit, si *δυσχερεστοῖς τῶν ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιεικστέρων παρὰ τῶν* uratur; veluti quando *δρασύτητα καὶ μανίαν* Κλέωνος μάλλον ἢ *κουφολογίαν* dicit. Cleonis *κουφολογίαν* perstringit Thucyd. IV, 27. sed idem quoque c. 39, *καὶ τοῦ Κλέωνος καί πορ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη*. HEMST.

ibid. l. 35. *Ἀμεινίου*) Consentit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 552. Androthion tamen, eodem teste, scriptum reliquerat, interiisse Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit. hoc Diodorus firmat, multum in istius pugnae narratione discrepans a Thucydide V, c. 10. HEMST.

Pag. 101. l. 3. *Ὀρεινὸν*) Male Basil. edit. ult. *ὄρειρον*, ut & quaedam aliae edit. BOURD.

ead. l. 5. *Ἐκεῖνος*) Non ignoro, quam vim saepe pronomen illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e Dione, *ὑπέρβολος ἐκεῖνος*. neque tamen non hic malim *ἐκεῖνον*, scilicet *Τίμωνι*. HEMST.

ead. l. 10. *Περὶ ἐσχήμενον*) Adducit Thom. Magist. in *Κατέσχημαι*. HEMST.

ead. l. 12. *Ἀργεῖφόντα*) Homeric. Patet Dial. Iovis & Merc. postea. BOURD.

Pag. 102. l. 3. *Ἄρα*) Anne *ἄρα*; ut volunt distingui Grammatici, quando est interrogantis. REITZ.

ead. l. 4. *Εὐαδίκητος*) Quem alias Graeci *ἐπιτήδειον*, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter Hipparch. apud Stob. pag. 573, v. 39, *ἄνα τοὶ καὶ σαρκῖνοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένον σώμα*. Cum his compone, quae Paupertas de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558. HEMST.

ead. l. 7. *Ἐγχειρίσας*) Secuti sumus emendationem Tanfabri, cum tamen in omnibus legatur *ἐγχειρήσας*. SOLAN.

ibid. *τῷ πάλαι*) Qui dudum fuit *Timon*. BROD.

ead. l. 9. *ῥάκος ἢ δὴν γεγενεμένον*) *Iam laboribus exercitatum atque attritum*. BROD. Male Brodaeus: melius Erasim. Ad. in *Pannus lacer, hominem fusiditum & reiectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius usus idoneum intellige. Receptam vulgo fuisse proverbii formulam Lucianus indicat Pseudol. § 18: *αχρὶ δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε*. iidem verbis *περὶ τῶν ἐπὶ μ. σ.* § 39. Hinc sumsit Scaliger in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I Anth. LVI, Ep. 3: *Μυριετής, ἀλίοιο βίου*

ράκος — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem contriverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de athletis apud Athen. X, pag. 413 E. cum aetate florent, incedunt *πρόκειν ἀγάλματα* — ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τρίβωνες ἐκβαλόντες οἷχονται κρόκας. Cadaver Crinagorae *ράκος* dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad Callimach. p. 470. Similes alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi visum fuit Aristophanis illud apud Polluc. X, 33, *Τί μ' ὃ πρόνῃρ' ἐξώρισας ὡς κλιγτήριον* ita si legas, iambus erit tolerabilis; ceteroquin eius loci integritatem non praesto. Aristophanes etiam in Equ. v. 529 Cratinum effoetum & prae senio paene delirantem lestulo comparat *Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλεκτρῶν, καὶ τοῦ τόπου οὐκ ἔτ' ἐνόντος* &c. Paulo aliter Seneca, teste Gell. N. A. XII, 2, *Qui huiusmodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos*: vilissimos puta, nulla-que artis admiratione dignos. Ion apud Helych. in Σάρον, ὡς παλαιδὸν ἀγείς σάρον sic enim emendandum videtur: *ἔχει δὲ λέγειν*, inquit Helych. ὅτι ἀχρηστοὶ εἰσι, διὰ τὸ γῆρας ac si diceret, *tanquam scopas ductis vetustate absumptas*. Petron. cap. 114, p. 525: *Si quid ingenui sanguinis habes, non pluris illam facies, quam sportam*. HEMST.

ead. l. 12. Οὗτος) Legendum οὗτος. BROD.

ead. l. 13. Ἀπολείψι, ἀγαθὴν συνέργον) Legendum ἀπολείψι, ut iam Faber recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimatum magistrum*. Ceterum Scholiastes ex Mf. in fol. legit hic ἀγαθὸν συνέργον, idque observari iubet, cum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum, ni in malum codicem inciderit interpret ille, ubi vitio librariorum, ignorantium *συνέργος* & *διδασκαλος* etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. IENS. Si ἀπολείψι, auctore Tan. Fabricio, in ἀπολείψι mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scribere, loca erunt mutanda. Sic noster in Prometh. c. 5, ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ἐργίζεσθαι καὶ ἀναγκτεῖν εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Iensius, ut & sequentem sollicitavit. Sic in Dial. Terps. & Plut. seu N. D. VI, μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνεις ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In Dial. Min. & Sotr. ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθῆσομαι. Sic Philostratus in vita Apoll. IV, p. 146. Vide etiam in Afino cap. 4, εἰ μὴ τις ὑπακούσει αὐτῇ &c. 11, εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψι in Δικ. c. 30, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. SOLAN.

ibid. Ἀγαθὴν σύνεργον) Synes. Ep. 100, p. 239 C. φιλοσοφούμεν, ὃ γὰρ τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. HEMST.

Pag. 103. l. 2. Αὐτόν) Leg. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῖς βώλοις) Qualis gleba Aegyptia: de qua copiose Achill. Tat. in Clitoph. BOURD. Alciph. III, Ep. 34, p. 348, de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει· ibi recte Berglerus monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus existat Luciani edd. Peritissimi Bergleri iudicium sum secutus, etsi non ignorem in Apollonio legi III, 1392, — οἱ μὲν ὁδᾶξ τετρήχστα βῶλον ὁδούσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις Gelfnerus ediderat in Aelian. Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. HEMST.

ead. l. 12. Τῶν εὐχῶν) Praefero ὧν εὐχῶν. Hae voculae saepius conmutatae. HEMST.

ead. l. 13. Δέχου τὸν ὄλβον) Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua Casaub. ad Theophr. Char. 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. SOLAN.

Pag. 104. l. 1. Ἀνθρώπους μισῶ) Inde cognomen μισάνθρωπος· c. 44. Interp. Aristoph. ad Aves & Lystr. BOURD.

ead. l. 7. Μὴ δὲν σκαῖον) Ποιησεis subauditur. BROD.

ead. l. 8. Τὸ ἀγρίον) Τὴν ἀγριότητα. BROD.

ead. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Princeps, primae classis homo. BROD. Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat Faber ad Lucret. I, 87. Lucian. Baln. § 3, ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ πρῶτα· Euripid. Hec. v. 794, — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων· Aristoph. Ran. v. 424, Κᾶστὶ τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας· Liban. T. II, p. 211 C. Τούτῳ Μένανδρος μὲν ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων· Herodot. IX, 77, Ἐν δὲ Πλαταιῆσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινήτων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινήτων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φέρων, quod edd. trahunt, optime iudicavit Jac. Gronovius, auctore Med. Codice, refecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα· sic & Xiphilinus e Dione p. 796 A. Cornelius Fronto ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo Philostr. de V. S. II, c. XXVII, § 5, Megistias οὐ τὰ δευτέρα φυσιογνωμονούντων νομισθεῖς. Olearium probo itidem § 1, praefertentem ex Cod. S. μὴ δὲ δευτέρα (nisi forte praestet μὴ τὰ δευτέρα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μὴ δὲ ἵπποδρομῶν τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. Sophocl. Philoct. v. 435, Πάτροκλος, ὅς σε (repono, ὅς σου) πατὴρ ἦν τὰ φίλτατα· ibi Camerarius ex Euripide profert Herc. Fur. v. 1428, Τὰ μέγι-

στα φίλων ἐλέσαντες, id est, Herculem. Phrynich. Ecl. D. A. p. 78, οὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γυνῶσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄλλα τῶν Ἑλλήνων πταίσοντα ὀρεῖται. quin scripserit πταίον ὀρεῖται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὦν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθεῖς exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgarissimis obsecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. p. 54, Thamyras γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῆς πόλεως ἐστὶ τὸ κράτιστον. debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ κράτιστα. idem accuratius pag. 86, αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφῆδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς Θέκλῃς, ὅσον ἀσελγὲς καὶ ἀκόλαστον ἦν ὅσον μέντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diversum est, quando Sophocl. in Phil. v. 449, τὰ πανουργὰ καὶ παλιτριβῆ & τὰ δίκαια καὶ τὰ χῆρστα pro hominibus ponit πανουργοῖς καὶ παλιτριβέσι, & δίκαιοις καὶ χήρστοις. Ex Latinis similia notat P. Burm. ad Quinct. Decl. I. p. 13, hunc ipsum quoque Luciani locum proferens. HEMST: *ead. l. 16. Τὸν δὲ φέρω &c.*) Homer. Il. O, 202. BROD. Tenuit, ut plurimi principis poetarum versus, quasi proverbii locum. Sostriatus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonium regem, narrat Sext. Empir. adv. Gram. p. 276, § 276. HEMST.

Pag. 105. l. 3. Πλείστη χάρις) Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: § 37. Contra, οὐδὲμία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrast. Char. Eth. p. 46, qui, cum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco καὶ κεῖ si veritas, & ibi, & tum porro, potestare illa, quam nec Latini refugiunt, nihil est, cur quidquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod Aristoph. habet in Lysistr. v. 865, 869, οὐδὲμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν οὐδὲμίαν οἶδ' ἐσθίων. vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys. in Andocid. p. 105, v. 34, καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ &c. HEMST.

Lucian. Vol. I.

C c

ead. l. 11. Οὕτως) Erunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet, ἀφ' ὧ κατὰ λιβὼν οὕτος ἀπίστως, ubi magna cum invidia repeti vides illud οὕτος. Alia res est § 38 οὕτως ἀτίμως. HEMST.

Pag. 106. l. 1. "Ὁν οὐτε κόλαξ θοπεύων) Similes sententiae a multis congestae ad Matth. Evang. VI, 20. Ceterum egregius est Teletis locus apud Strob. pag. 69, ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantum eos bonorum compotes faciat. HEMST.

ibid. Θωπεύων) Κολακεύων, ἀπατῶν, Interp. Aristophan. Acharn. Hefych. BOURD.

ead. l. 9. Ἡβηδὼν οἰμῶζειν π.) *Ne puberibus quidem exceptis.* BROD. Omnes interpretes ad Iovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon: Plutum suum sibi Iuppiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio maceraret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢ π. ἀ. ἢ οἰμ. ποιῆσαι, vel, ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur; nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine aversus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quamprimum aufer ad Iovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem iussero, sed re vera fecero. Formula solennis & nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμῶζειν σοὶ λέγω, σὲ κελύων id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas eiularumque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κελύσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud & iuveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui Ephesios, cum Hermodorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, ἐκέλευσεν ἡβηδὼν ἀπάγξασθαι. B. Pr. § 14, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὼν οἰμῶζειν ibi vide plura. Vel sic tamen in Luciano praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν πάντα ἀνθρώπους ἡβηδὼν οἰμῶζειν ποιήσω. Vera sunt, quae de voce ἡβηδὼν notat Tan. Faber: Barlaeus ad hunc locum paene dixeram prorsus nugatur. Vid. L. Bos Anim. c. VI. HEMST.

ead. l. 12. Οὔτοι ἀπόβλητά εἰσι) Ex hoc Homeri *Il.* 3 versu: Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. *Heliod. lib. 5.* *Apul. Apol. 1.* *Casaub. ad Athen. c. 25, lib. 1.* BOURD.

ead. l. 14. Δικαιολογήσομαι) Unde apud Graecos τὰ δίκαια. *Demosth. initio περὶ στεφάνου.* Vertit Terentius in *Eun. ausa*, quod interpp. neque *Donatus* notarunt. ANONYM. Scribe δικαιολογήσομαι nam ἵνα intelligitur. HEMST.

Pag. 107. l. 1. Μακρὰν) Ῥῆσιν subaudio, ut & in μακρὰ, ῥήματα. BROD. Ex more & lege iudiciorum, in quibus reo plus aquae quam actori concedebatur, quem hic tangit. ANONYM. Restitui μακρὰ, quod in ed. *Fl.* sola, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox § 38, μακρὰ εἶπεν. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπιβουλίουσί μοι) Fabrum, qui σὺ legendum arbitratur, iuvat *Timon* § 36, conquestus *Plutum*, infinito- rum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν cur ta- men hic quidquam mutandum sit, ratio ista non est satis gra- vis: hic *Plutus* iniurias sibi factas expostulat, se scilicet obie- ctum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum *Timonem* adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo in- fidiarentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἐπενέγκας) Ita scripsi pro ἀπενέγκας. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatus obverfabatur ἀνέχεσθαι genitivo iunctum: quid enim aliud sibi velit ἐνῆλλαξε τὴν σύνταξιν, exputare nequeo. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Εἰσδέχομαι) *Solanus* reposuit προσδέχομαι, & pro παραχωρήσαι prioris editionis παραχωρήσω pos- terius eniam vidit *M. Sladus*: prius an Codici debeat, igno- ro. HEMST.

Pag. 108. l. 3. Μαλακῆς χλαμύδος) Parum adest, quin melius legi putem χλαμίδος. Χλαμὶς delicatulorum indumen- tum opportunius tum iunctum habet μαλακὴ, tum τὴν δι- φθέραν oppositam: ita χλαμὶς & τριβῶν *Teleti* apud *Stob. p. 523.* Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut ha- rum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad *Amores*. HEMST.

ead. l. 5. Μικρόν) Ed. *I.* & *Mss.* *R. G.* & *L.* Reliquae edd. μήν, quod ut minus venustum exulare iussimus. SOLAN.

Pag. 109. l. 1. Ὑπόστυθι) *Thom. Mag.* in Ὑφίσταμαι, ἀν- τὶ τοῦ ὑπομένειν, λογογράφος Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι ὑπόστυθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac sententia *L. Bos Ell. Gr. p. 247* statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel σκόπει an- te particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: *Sustine*

& fac, ut adulatoribus illi dirumpantur prae invidia. Mihi secus videtur. sensus est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quamquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate iam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatoribus illi invidia rumpantur.* Si forte auctoritati suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adulatoribus pessime de se meritis rebus suis optimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicuius indigeat, modo ὑπόστυλι repetitum iungas cum ἔσως οἱ κόλακες &c. Verum interferi debet καὶ καί, εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο &c. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ οἶστρον) Ferendum non est. BROD.

ead. l. 3. Διαρράγῳσι) Eunap. Aedes. p. 37, οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ. Luciani verba protulit Des. Herald. ad Martial. IX, Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratas apud animum concipit, significat. Aristoph. Equ. v. 339, & Kuster. Aristides de Momo T. III, p. 679 B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διερρήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque Latinis usitatum. Cicero ad Quint. Fratr. III, Ep. 9: *ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* HEMST.

ead. l. 6. Τῇ εἰρεσίᾳ) Virgil. Aen. VI, 19, alarum remigium etiam vocat. BOURD. E veteribus huiusmodi multa collegit I. Meurf. ad Lycophr. v. 25, quaedam tamen inconsulte scribens, Nic. Heinf. ad Ovid. A. A. II, 45, Arn. Drakenborch. ad Sil. Italic. XII, 98. HEMST.

ead. l. 9. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.) Verba ultima nec interpretes, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne Thomas Magister quidem intellexit. Sciendum est, Plutum assumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans, vel impingens; ego vero vobis suppositus ero, hoc est, ego a vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus § 39, ubi Mercurius ad Timonem, καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὥς ἔχεις ad Plutum autem, σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc est, ubi te, Thesauře, tetigerit Timon suo ligone, tuque tacitus inclamaris, parceret tibi. Quae notanda imprimis sunt; quippe ubi clarissime pa-

tet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeſo, alius Plutus, quam theſaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo theſaurum ipſum, ſive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσούτον; Patet ergo ſatis evidenter, ſuperiora Pluti verba, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστέλλομαι, non ſignificare ego vero a vobis diſcedam, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; ſed, ego vero vobis ſuppoſitus ero, ſive, ut ita dicam, ſubſtabo. Neque vero uſquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus eſt, memoratur vel abiſſe, vel abitum adornafſe; cum non ut abiret, ſed ut de integro copiam ſui Timoni faceret, fingatur veniſſe. Fruſtra ergo Faber (praeter ieunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖν, controverſiam) tentat ἀποστέλλομαι, ubi, licet abitum Pluti ſignificaret hic locus, tamen ex Th. Magiſtro potuiſſet diſcere, ipſum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, Lucianum in hoc loco legiſſe; quamquam ipſe Thomas Noſtrum non ſatis percepit, ac Barlaeum in errorem induxit. Ait autem Thomas, Ὑφίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵſταμαι. Λουκιανὸς ἐν Φιλοſευδείῃ. Ἐν ſκοτεινῷ ὑποſτάς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχαρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστέλλομαι. Male, ut probavimus, haec Thomas in ultimis: immo iam ipſe aliquo modo veram, quae hic poſcitur, τοῦ ὑφίσταμαι dedit ſignificationem; nempe κρυφίως ἵſταμαι. Sed longe planius in ſequentibus, Ὑφίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἵſταμαι. καὶ Ὑφίſτημι, τὸ, Ὑποβάλλω τι. quae omnia noſtrae expoſitioni huius Luciani loci ſunt convenientiſſima. IENS. *ead. l. 10. βαθείας*) Πληγὰς. BROD. Intelligendum πληγὰς, infer illuſ profundos, ligone alte in terram demifſo. Sic § 53, κατοίſω καὶ τρίτην, impingam tertium iſtum. CLER. Intelligunt πληγὰς ego γῆς mox ἐκ τοῦ βάθους: utrum maluerit, non patefecit Budaeus C. L. G. p. 412, tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat allidere, incutere, adigere. In Somn. § 3, ſκληρότερον κατενεχόντος ὑπ' ἀπειρίας, ſcilicet τὸν ἐγκαπέα in Prometh. § 2. Aelian. de Anim. XI, 32, εἴτα τὴν ſμινύνην καταφέρων δικάς &c. Achill. Tat. I, p. 15, καὶ ἀνατείνοῦσα τὴν ἄρπην καταφέρει τῆς ἰζύος: proriſ eodem modo atque hic τὴν δικάλλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, ligonem adigere in profundam terram. HEMST.

ibid. Ὑμῖν ὑποστέλλομαι) Alii Codices ἀποστέλλομαι. BROD. Lectio genuina haec, quam ſola tamen habet ed. *l.* in reliquis

enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποστήσομαι) duplici mendo, uti acute viderat Tan. Faber, quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquo modo posset: Hellenismus enim est frequens apud Graecos & Latinos. Terent. Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ—ἀ— Iensii commenta ad hunc locum adeant, quibus subtiliora placent. Chrysostom. ad Pop. Ant. 348, 2, εἰ δὲ καὶ διηλεκῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποστήσόμεθα, ut recte Eton. ed. quamquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De ὑμῖν, unum hunc Livii locum adducam, l. XXII, c. 60, *Haec VOBIS ipsorum militia fuit*. V. Nyrp. c. 5, & Θυσ. c. 6. SOLAN. Omnium edd. excepta Iunt. lectionem tuerur Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate consentiunt Suidas, Ὑποστήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, Hesychius, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc convenient, exempla: multo tritius ὑπεκστήσομαι ut in Achill. Tat. VI, p. 375, Νῦν μὲν αὐτὴν δεράπτουσιν ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔχει λυπῆς ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλᾳ ἄκων, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἶναι. quod ipsum si legeretur hoc in loco, (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποστήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi Fabri coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. Euripid. Hec. v. 1054, Ἄλλ' ἐμποδὸν ἄπειμι, καὶ ἀποστήσομαι θυμῷ βέσσητι Θρηκὶ δυσμαχωνάτῳ quod plane congruit. Plato Euthyd. ἀφίσταμαι ἀμάχω τῷ ἀνδρῷ. Quod ὑμῖν tentaverit Faber, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod I. Iensius arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *substabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praefidum petit vir doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut eius personam assumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protrahat submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae Lucianus explicuit § 29, 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in ter-

ra relictum intus iusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat, Ἐγὼ δὲ τοῦτο ὑποστήσμαι, ego vero hunc *Thesaurum* tibi sub ligone constituam, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποστήσω, & locus Hesychii longe diversum habet sensum: ὑποστήσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcunque ob causam, vicarium substituit. HEMST.

ead. l. 13. Ὁ Ζεὺ τέραστιε) Prodigious Iuppiter invocabatur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium, ictu ligonis thesaurum effodere. CLER.

ibid. Φίλοι Κορύβαντες) Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιᾶν, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebatur oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocatur Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Iovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tudentes: qua de re vide Callim. H. in Iov. v. 52, eiusque interp. τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φασίν verba sunt Strabonis X, p. 326. CLER. Quia Corybantes metallarii. ANONYM. Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat iuvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis aversebatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρων, Ecclez. v. 1061. Notat ibi Faber: *Ex Luciani Timone apparet (sed & aliunde constat) Corybantas bonis & secundis rebus praesuisse*. Nimis, credo, festinabat, cum ista scriberet: nisi testes adiant certiores, nihil ipsum Lucianus iuvabit; apud quem ut Ζεὺς τέραστιος invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδάων, palam est: vid. Alciph. III, Ep. 47, & Berglerum. Liban. T. I, p. 367 D. ἄλλων εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδάων· ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad Luciani Gallum dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Κερδάων) Mercurio, ut supra visum est ad c. 15, acceptum referebant, quicumque thesaurum inveniebant. inde Ἑρμῆα toties Nostro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & si quae ta-

lia. *Κερδαῖος* apud Lycophronem v. 208 etiam legitur. SOLAN⁷ in Schol. col. 2. l. 2. *τῷ συγκρούματι*) V. *συγκυρήματι*. C. τῶν συγκυρημένων. SOLAN. Helych. *Συγκύρημα, συντύχημα*. Suspectum *μανιῶδει* an *σπανίῳ* *τινι* *διδαν* τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. HEMST.

Pag. 110. l. 1. *Μὴ ἀνθρακας*) Erasmi. in Prov. *Theſaurus carbonēs erant*. BROD.

ead. l. 2. *Ἀνεγρόμενος*) Quasi hoc somnium esset. BROD.

ead. l. 4. *Ὁ χρυσὲ*) Iambus: cetera ex Pindaro 1 Olympionicarum. BOURD. Euripidis versus, qui apud Stobaeum legitur. VORST. Exstat etiam inter Eurip. fragmenta ex Bellerophonte v. 64, p. 461 ed. novissimae in hunc modum:

Ἐὰ μὲ κερδαίνοντα κεκλησῶμαι καλόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox:

*Ὁ χρυσὲ δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἥδονας τοίας δ' ἔχει,
οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,
οἷας σὺ, χ' οἱ σὲ δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἢ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρᾳ,
οὐ θαῦμα ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.*

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.

Non quare & unde: quid habeat tantum rogan.

Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaeris? Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blandae potest

Par esse prolis, non sacer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,

Merito illa amores Coelū atque hominum movet.

Exstat etiam huius fragmenti pars apud Stobaeum. (Grot. Flor. 367.) Senec. Ep. 115: *Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad eiciendum & actorem & carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse profiliuit, petens, ut exspectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat.* Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento convenient, non putat. Sed

& hosce duos illi subiunctos alicubi legere se ait meminisse:

Κρεῖσσαν γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους

Πάντα καίειν δόξαν ἡμποληκῆτα.

p. 27 tract. de habendo delectu sententiarum, quem Comic.

Sententiis praemissit. V. Athen. IV, p. 159 B. SOLAN.

ibid. Δεξίωμα χάλλιστα) Haec Euripidis. BROD.

ead. l. 5. Αἰθόμενον) Pindarus Hymno Ol. primo. BROD.

ead. l. 7. Γενέσθαι χρυσόν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obrulit. BROD.

ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) De quibus in Charonte, dissertatione Solonis & Croesi. BOURD. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, 9. HEMST.

ead. l. 13. Τῷ Πανὶ τοῦτω ἀναθεῖναι) Longus lib. 1 & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Isaac. Casaub. ad Athen. BOURD. Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata veterum inprimis celebrarunt. Long. Pastor. IV, p. 175. Daphnis iam dominus ex pastore & servo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πύραν, καὶ τὸ δῆρμα· τῷ Πανὶ τὴν σύργγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν &c. Vid. Iungermann. p. 213. Conferendus Aristoph. in Plut. v. 843. HEMST.

ead. l. 15. Πυργίον) Pausan. in Attic. φαίνεται πύργος Τήμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φύγοντα ἀνθρώπους. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἰδρύσθαι) Solanus ἰδρύσθαι· ego vulgatum retinui. HEMST.

Pag. 111. l. 2. Δεδόχθω) Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. BOURD.

ead. l. 5. Ἐλέου βομῆς) Pausan. in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ εἰς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βομῆς. BROD. Ara Clementiae Athenis, quam Stat. L. XII Theb. divine describit. ANONYM. V. Δημων. c. 58, & A. G. IV, 995. De ara illa ex instituto Meurfius Ceramico gemino c. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Κατάλυσσις) Sic B. πρ. c. 10, & Plut. in Catone 641, 1. Apud Clem. Alex. p. 32 C. ἄλλ' ἐκ πατέρων, φατὲ, παραδεδομένον ἡμῖν ὅθως ἀνατρέψειν οὐκ εὐλογον. SOLAN.

ibid. Μοήρης ἢ διαίτα) Sic postea in Saturnal. μοῖροι λύκοι, quorum victus, ut suum, μοήρης. BOURD. Conf. Κρον. Epist. ad Div. c. 4, & notam Bourdelotii. Atqui & res nota est, & ab Aeliano prodita, συνθήμους esse lupos, quamvis ille binos tantum tradat, sive lupum cum lupa, (de anim. IV, 3.) ad

pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quorum non semper severe pensanda ratio est. Aliter Bourdelotius, cuius notam, si lubet, vide ad Epist. ad Div. inter Κρον. c. 4, ubi disertè noster *leones & lupos solitarios vesp̄i* vulgo tradi ait. SOLAN. Liban. T. I, p. 320 C. ἀλλ' ἥδαι καὶ μονήρη καὶ μόλις ἀρκούντα. Saepe aliis in locis unitur. Hippocr. Ep. ad Philopoem. Melancholici σιγηροὶ ἐνίοτε εἰςὶ καὶ μονήρεις, καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Ecclesiasticis sumtum illud Helychii, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπανηρημένοι sunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus haec vita comparatur, sunt *μόνοι*, *μονοπεῖραι*. Vid. Bochart. Hieroz. III, c. 10, p. 823, Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 84, Menag. Etymol. L. G. in *Lougarou*. HEMST.

ead. l. 9. Αὐτὸν) Castiga αὐτῶν. BROD.

ead. l. 10. Ἰδὼ μόνον) Dumtaxat aspexero. BROD.

ibid. Ἀποφράς ἡ ἡμέρα) Nefastus & inauspicatus dies. Vide *†ευδολογ.* VORST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἔστι — λόγος) Haec interponi iussit Solanus, procul dubio ex G. Exc. vel C. deprompta. HEMST.

ibid. l. 11. Ἐπεμίγνυτο) Prius edebatur ἐπιμίγνυτο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φευρουάριον) Matth. Sladus Φεβρουάριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronuntiatio invexit. Mox auctius Solanus, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis lustrationibus Plutarch. Rom. p. 31 A. Quæst. Rom. p. 280 B. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐτερον) Corruptam hanc vocem cenfeo SOLAN. Quid si ἐτέρων τρόπον; inferorum more: inferos imitati: sic ἐνερὸχρωτες, pallidi. Confer de Diasis Helych. in v. HEMST.

ibid. l. 10. Ὁ δὲ φράσαι) Exc. G. & V. ὃν μὴδ' ἔφρ. SOLAN. Idem Matth. Slado venerat in mentem. HEMST.

Pag. 112. l. 3. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες) Sic in Catapl. Demosthen. Thucyd. Heliod. BOURD.

ead. l. 4. Ψυχρά) Frigidū & inania. BROD.

ead. l. 6. Τρυφᾶτω μόνος) Appositissimus est Quintilianii locus de C. C. Eloqu. c. IX, § 9: Pulchrum id quidem, indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulchrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem. HEMST.

ead. l. 8. Εὐωχεῖτω (recte Faber εὐωχεῖσθω) μόνος ἑαυτῷ γεῖταιν καὶ ὁμορος ἐκείων τῶν ἄλλων. καὶ ἀπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι δεξιῶθω, ἢ δ' ἐκ ἀποθλασθῆν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπιθεῖν.

κεῖν) Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum eius sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud Catullum,

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

Soles occidere & redire possunt:

Nobis, cum semel occidit brevis lux,

Nox est perpetua una dormienda.

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. Faber τὸν στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δὲν ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumpta; sed tum dici solet καὶν δὲν ἀποθανεῖν ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcunque praestiturum iacetat. Sic in Aristophanis Pluto, versu 216: 'Εγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶν δέ μ' ἀποθανεῖν, Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. & in Lysistrata v. 123: Ποιήσομεν, καὶν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δὲν. IENS. Εὐωχεῖτω) Nihil mutandum; in eo enim est ἑμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia eiusdem sunt venustatis, ἐαυτὸν δεξιῶσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. ANONYM. Rescripsimus εὐωχεῖσθω, ut emendavit T. Faber: quamquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχεῖτω. V. Athen. 663 D. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκσεῖων τῶν ἄλλων) Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud Stephanum nulla munitum auctoritate, notat eiicere, excusere. Plutarch. T. I, p. 922 A. Τούτων μέντοι τάχυ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα. Arrian. Epiφ. IV, c. 9, p. 413, ἡγωνίας μητις ἐκσεῖση σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων ἰδοὺ ἐκσεῖσαις ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud Chrysoft. Hom. XXVIII prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαίων ἐκκόψαντες ἐκσεῖουσι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ ἐλείου αὐτοὺς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμνησκόντες· sed Montfauconius dedit ἐπισείουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσεῖων τοὺς ἄλλους, expellens &

proturbans a me alios omnes. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendarione praeclara ipsam Luciani manum afsecutus sit ingeniosissimus Faber. HEMST.

ibid. Ἀπαξ αὐτὸν δ. &c.) Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis valedicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. Terent. Andr. A. II, Sc. 5. Apud Euripid. in Alcest. v. 191 moritura Alcestis δεξιὰν προὔτειν ἑκάστῳ. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud Xenoph. K. Π. VIII, c. 43, ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἰ τις, inquit, οὐκ ὕμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἑμῆς ἀψασθαι, ἢ ὄμμα τοῦμὲν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω *ibidem* postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπόν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum, quod apud Lucianum) συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. Lucian. de Lucret. § 16, Clem. Alex. Paedag. II, Aristoph. Ecclez. & Lysistr. Si iam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis, neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, cum animam efflasset, imponeret: eo innuens, se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, cum esset mortuus. L. Bos.

ead. l. 10. Ἦν δ' ἐν ἀποθανεῖν) Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. Porphyr. de Antr. Nymph. p. 270: ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἀκος. Quae Suidas habet in Μελιττοῦτα, στέφανος (ἐδίδοδο τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, sumta sunt ex Aristophanis Schol. ad Lysistr. v. 601. Plura dabit Kirchm. de Funer. I, c. 11. Ceterum, quantumcunque diffimulent interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissolu-

ra. Me nondum poenitet pristinae coniecturae: ἦν δὲ δέη ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἦν δέη, si res & usus ita prorsus ferant; si eo descendere sit necesse. Xenoph. K. Π. I, p. 19, v. 34, ἦν δὲ δέη μαχεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἀρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερόν εἶναι.) Thucydid. VIII, 81, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἦν δέη τελευτῶντα τὴν αὐτοῦ στραμνὴν ἐξαργυρίσαι. Sopater apud Stob. p. 312, v. 10, τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν τινα, ἦν τι καὶ δέη, παθεῖν, αἰρετώτερον τῆς λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. Antonin. de Reb. suis XI, § 3, Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἑτοιμος, ἔαν ἦδὲ ἀπολυθῇ δέη τοῦ σώματος· quam facile vero potuerit intercidere δὲ obsequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine iusta funeris curare atque exsequias ire cuperet: quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihi met ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto: animus infestus Timonem abripit in facetiam sane venustam & salis comici plenam. Neque multum distat § 46, φόνου τάχα προκεκλήσῃ με· scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi non-nihil diversa Seneca Ep. XXX, p. 113: Bassus nosler videtur mihi prosequi se & componere & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui. HEMST.

ibid. Στέφανον) Coronam, qua olim mortuī coronari soliti erant.

BROD.

Pag. 113. l. 1. Ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα) Aliud exemplar, βαπτίζοντα. BROD. Πίπτοντα ed. l. Coll. & Mf. R. G. In reliquis edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑμμ. c. 79, & quae ibi a me annotata sunt. SOLAN. Tan. Fabro, quae erat recte iudicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα· quod si reperiretur in contextu Luciano, sedes mutare iussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὥς μὴδὲ ἀνακύψαι δύνηθαι. Porro usitatissima phrasis in Luciano ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πίπτοντα nequaquam indiget. HEMST.

cad. l. 3. τὴν ἴσθν) δίκην, τιμωρίαν. BROD.

ead. l. 4. Ἐχεκρατίδης) Scribe Ἐχεκρατίδου. BROD. Li-
quidam Tan. Fabri emendationem, invitis omnibus libris,
admisimus. SOLAN. Verum est, Ἐχεκρατίδης praeter hunc lo-
cum nusquam in hoc libello scribi: quia tamen defendi pot-
est, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum Ἐχε-
κράτης & Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque inso-
lens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem
persona locum obtrineant: ita Λευκόλοφος & Λευκολοφίδης.
Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in Xe-
nophontis E. I, p. 258, v. 15, atque Aristoph. Scholiasta ad
Ran. v. 1561, ut patet ex eo Platonis, quem profert, loco
Protag. p. 220 F. hic tamen ab Aristophane dictus & Eupo-
lide Λευκόλοφος. Hippocr. Ἐπίδημ. I, p. 951 E. Ἐπαμίονα
vocat, qui p. 957 B. est Ἐπαμίονδας. Apud Harpocr. in
Ἐπιβολή ὡς καὶ παρὰ Λυσία ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου atqui
haec ipsa est oratio, quae exstat, κατὰ Νικομάχου γραμμα-
τέως εὐθυνῶν κατηγορία in ea Νικομαχίδην uno loco. p. 184,
v. 10, nominat Lysias, quem alibi semper Nicomachus.
Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet Eustath. ad Il. Ξ, p.
989, v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου Sui-
dae. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro *ab Agnonti-*
de quidam Codices in Corn. Nep. Phoc. c. 3 praeferant, te-
ste Hier. Magio, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion.
Pindari idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de
hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio
errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris ra-
ro quidem, sed tamen aliquando apratur; ut Diogenem Laër-
tium dici censuit Valesius, Laërtii filium: quod nunc plu-
ribus persequi non vacat; interea vide Burm. ad Grat. Cy-
neg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis
vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus
Codex accessisset, reddere non fuisset veritus Ἐχεκρατίδου.
HEMST.

ibid. Ἐπεφύησε τῇ ἐκκλησίᾳ) Interpretum errores perse-
qui non iuvat. Egrege de hac loquendi formula meritus est
L. Kusterus de Verb. Med. p. 133 & seq. longoque interval-
lo industriam superavit Budaei C. L. G. p. 167, 168, & H.
Stephani in Thef. T. IV, p. 730, tametsi nonnulla sint, quae
mallem mutata. Aemilium Portum nihil hic vidisse in Lex.
Ion. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis
fecisse potuerat H. Valesius, si, quae collegit ad Harpocr.
p. 74, 284, disponere licuisset ipsi atque in ordinem redige-

re. Νόμον εισηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανης sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψήφισεν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut Thucydid. I, 87. Emendandus Diogen. L. VII, 10, ἐκκλησίᾳ κυρία τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἰππων Κρατιστοτέλους Εὐπεταίων concionem legitimam in suffragia misit ex Proëdriis Hippon F. Cratistotelis, demo Χυπεταεον: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni interpretis munere funguntur apud Tucyd. VIII, 15. melius Hudsonus in Psephismate, quod Iosephus habet A. I. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum doctissimum fefellit: scribendum est, ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ δεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπεψήφισε Δωρόθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δήμῳ, perinde atque apud Diogenem L. In Aeliani editione curatissima H. V. III, 17, p. 234, exhibuit e Mss. Abr. Gronovius, καὶ διὰ ταῦτα οὕτως ἐψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον quae simulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum coniecissem, οὕτως ἐπεψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δ. &c. sententia non minus liquida, quam expedita. In ipso hoc Socratis factō referendo eiusdem verbi usus est apud Xenoph. Ἄπομν. I, p. 414, v. 16. structura variata Themist. Or. XX, p. 239 B. οὕτως ἐπιψήφισαι κατεβιάσθη κατὰ τῶν ἀμφὶ Περικλέα &c. στρατηγῶν non intellexit Petavius. Male nonnunquam mutari solent ψήφισεν & ἐπιψήφισεν hoc pro altero restitui debet Hesychio in Αἰξ οὐρανία e Suida: is in κατοχειροτόνησαν αὐτοῦ nescio cuius antiqui scriptoris locum attulit, qui ad eandem sine controversia pertinet historiam Socratis: ὁ δὲ οὕτως ἐψήφισετο, οὕτως κατοχειροτόνησι, καίπερ Ἐπιστάτης ὢν in quo ne credideris quidquam esse praesidii ad tuendam Aelianum vulgatam lectionem: multum differunt ψήφισθαι, quod hic sumtum e Platonis Apol. p. 25 B. & ἐπιψήφισεν. Eius vice Socrates in Aeschinis Axiocho § 12, τοῦ δ' οἱ πρόησαν δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπὶ πρόησαν τὴν γνώμην omnia no perperam haec acceperunt Ficinus, ab eoque praeunte deceptus Clericus: quod recte quidem animadversum a doctiss. Horreo; sed idem gravius commisit, quando locutionem sanctissimam & Attici fori propriam sollicitat, & talem substituit, quae Graeci sermonis ingenio prorsus repugnat. Demosth. adv. Androt. p. 699 F. ταῦτ' ἐπῆρετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος p. 700 C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψήφισαν Ἐπιστάτης

πρώτων καὶ διαχίροτονίαν ἐδίδουσαν· nam & ἐρωτᾶν similiter usurpari solet, Schol. Aristoph. ad Pac. v. 664 ex Philochoro, προτιθέναι διαλήψειςιν Xenoph. E. I, p. 263, v. 39, προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψήφον, χίροτονίαν quorum diversam rationem explanandi tempus non est; haec enim extremo digito tetigisse nunc contenti sumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facerum, quod solus & legem suadeat, & sententias perroget, & se quasi totam populi concionem aspiciat. HEMST.

ead. l. 8. Ἀγχόνη) *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. BROD. *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi observamus. BOURD. Aristoph. Ach. v. 125: — ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi Schol. accentu distingui docet ἀγχόνην & ἀγχονήν· ὁξύτονως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίου καὶ ὁ βρόχος· quod praeceptum non huius tantum, sed aliorum etiam, si verum est, saepissime violatur. Aeschin. περὶ Παραπρ. p. 33, v. 18, τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τοῦτο. Ita βρόχος apud Nostrium Pseudol. § 19. Heliodor. VII, p. 339, πνιγμὸς τοίνυν εἶχε τὴν γράυν. Expressit Fulgent. Mythol. p. 7, moerorum improbius angina. HEMST.

ead. l. 10. Κεκονιμένοι) *Pulvere confersi, festinantes*. BROD. Saepe Lucianus, cuius loca Kusterus indicavit ad Aristoph. Ecclez. v. 291. Polyaen. IV, c. 2, p. 313, Φίλιππος ἰδρωτὶ ῥέθμενος, κεκονιμένος ex palaestra: prave legitur p. 387 στρατιώτην ἐκδραμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum Lucianus adiunxit) κεκοιναμένον. Correxerunt in Hesychio: Κεκοινάμενος, κεκοινορτωμένος· perinde est, utrum probes κεκοινημένους an κεκοινισμένους· κοινορτοῦν frequens in Theophrasto περὶ Φ. I, pro pulverem plantarum radicibus adspargere. Addenda, quae perdocte notat Wesselingius noster Obf. II, 23. HEMST.

ibid. Ὀσφραίνόμενοι τοῦ χρ.) Pariter in Ἀναβ. § 48, ὀσφραίνεται τοῦ χρυσοῦ. Aristid. T. III, p. 512 C. de philosophorum istius aetatis impudentissima natione: καὶ προσιόντων (τῶν πλουσίων) εὐθὺς ὀσφραντο καὶ παραλαβόντες ἄγρυσιν, καὶ τὴν ἀρετὴν παραδίδωσιν ὑπισχνούνται quae belle conveniunt cum perpetua fere Luciani querela. Cicer. Or. I contra Rull. § 11: *Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti huiusce legis olfecerint?* Amm. Marcellin. XXII, c. 4: *lucra ex omni odorantes occasione*: meminerat credo, διδῆι Invenalis — *lucri bonus est odor ex re Qualibet*. His prope modum inducor, ut venustius scribi credam in Aristoph.

Pl. v. 783, Βάλλ' ἐς κόρακας ὥς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι Ὀσφρα-
νόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις εὖ, quam, quod vulga-
tur, Οἱ φαίνόμενοι. Paulo aliter Arrian. Epiēt. I, c. 10, p.
112: ἄλλ' ὀσφρανεῖς μόνον τῆς Ῥώμης, ἀπαντων τούτων ἐπι-
λήση. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκροβολιζόμενος) E loco altiore atque opportu-
no lapidibus e longinquo imperens: Xenoph. E. IV, p. 301,
v. 27: τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν υπερδεξίων βάλλοντες μάλα κα-
κῶς ἐποιοῦν. Ἀκροβολισμός est lapidum coniectus apud Phi-
lostr. de V. A. T. IV, p. 147, in quo haeret Olearius: diver-
sa loquendi figura VIII, c. 3, p. 324: τοιαῦτα ἡκροβολι-
σαντο πρὸ τῆς δίκης. HEMST.

ibid. Παρανομήσωμεν) Scholia παρανομήσωμεν, quod placet:
πύτερον ἀπέλαυνω, ἢ τὸ γὰρ τοσούτον παρανομήσωμεν. Παρανο-
μεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut
lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρανο-
μεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum & vitae in-
stitutum faciunt. Liban. T. I, p. 806 D. ὁ ἐλπίζόμενος πλου-
τος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. HEMST.

in Schol. l. 2. Ἡ ἀντί — παρανομήσωμεν) Haec addidit So-
lanus. HEMST.

Ραγ. 114. l. 2. Γναθονίδης ὁ κόλαξ) Hoc nomen parasiti-
cum. Terent. Liban. Long. BOURD.

ibid. Ἐρανον) Copiose Casaub. ad Theophrasti Char. p.
281. BOURD.

ead. l. 3. Ὀρέξας) Emendo ex coniectura, ὠρέξατο. BROD.
Cur ex coniectura, vel qualicunque causa alia, suspicerur
Brodaeus IX Miscell. c. 7 legendum hic ὠρέξατο, pro vul-
gato ὀρέξας, ne coniectura quidem assequor. Quin si ὠρέξα-
το esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus.
Quid enim, quaeso, ὁ πρῶτον ὠρέξατο foret? Deberet ὁς ὠρέ-
ξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non prorsus
insans in his literis est, abunde perspicit. Ceterum lepi-
dissime in fine dicit Lucianus ἐμνημεκῶς, pro quo lector ex-
spectaret ἐκπεπωκῶς, qui epotavit saepe domi meae integra do-
lia. At id, quod consequitur, ponens loco eius, quod ne-
cessario praecedat, miram quandam captat isthoc ἀπροσδο-
κῆτι elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissi-
mam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo
ingentem vini vim in unius domo exhausserit, sed & ibidem
evomuerit. IENS.

ead. l. 4. Ἐμνημεκῶς) Diog. Laërt. 139 F. ἐμνημέκει. SOLAN.
Lucian. Vol. I. D d

ead. l. 9. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γραβ. γυπῶν ἀπάντων βορώτατε) Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νῆ Δία, notandus est usus τοῦ νῆ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicuius adiuncto nomine. IENS.

ead. l. 10. βορώτατε) Vide diligentissimi Maittairii Ind. Areæ in Βορός. HEMST.

ibid. Ἐπιτριπτότατε) Sic antea ἐπιτριπτοὶ ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. BOURD.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διθυραμβῶν) Assentior in huius vocis explicatione Tan. Fabro. Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit Barlaeus, vide Plat. de Rep. IV, p. 634. Xenoph. K. Π. I, p. 21, v. 21, σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθρῶ εὐδοκίμει. Clem. Alex. Strom. VI, p. 685 C. Ἐπτατόν φέρμεγγι νέους κελαδῆσμεν ὕμνους ποιητῆς, inquit, οὐκ ἀσημος γράφει eum esse Terpandrum, ostendit Strabo XIII, p. 919 B. & Euclid. Introd. Harm. p. 19, ex quo Terpandri locus apud Strabonem est emendandus. HEMST.

ibid. διθυραμβῶν) De quibus fuit Marci. ad Horat. Alii ad artem poeticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλεγεία) *Lugubre carmen.* BROD. Unde *Elegi miseres*, quorum usus maxime in threnis. ANONYM.

Pag. 115. l. 1. Προκαλοῦμαι σε) Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόβου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. § 29; qui locus fugit I. Meurs. in Areop. c. IX, ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago Noster hinc inde commemorat. His Luciani verbis utuntur praeter Meursium Heraldus Anim. in Salmaf. Obs. ad I. A. & R. V, c. 3, § 8, Perizon. ad Aelian. V. H. V, 15. HEMST.

ead. l. 6. Ἰσχυαίμον) *Sanguinem sistens.* BROD. *Sanguinem sedans.* Vox medica. Hippocr. Galen. ut θυμὸς, θυαίμος, Tzetz. ad Lycoph. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ ἀναφαλαντίας) Meminit huius loci I. C. Scalliger ad Aristot. H. An. p. 344. Exstat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud Poll. II, 26. ubi vide Comment. IV, 144, 149. Istum, quem describit, e scena οὐλον δεράγοντα, οὐλον μὲν τὰς τρίχας, εἰσὶ δὲ πυρῆαι, ὥστε καὶ τὸ χρωμα, καὶ ἀναφαλαντίαν, Latini proprie vocant *rebutrum*. Gloss. veteres: *Rebutrus*, ἀναφαλαντος in iisdem *Calvasler*, *Recalvasler*, ἀναφαλαντίας. Rariores forma, quam vix in antiquio-

ribus invenias, ἀναφάλας. Ioh. Malela Chron. P. I, p. 133, P. II, p. 151. φαλαντίας in Philop. § 18. Alciphroni restituo I Ep. 28 τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γερύντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli potestatem pete ab Hesychio in Τρίκουρος. HEMST.

ead. l. 12. Βδελυρώτατος) Impurissimus. Legend. Casaub. ad Char. Theophr. BROD.

ead. l. 15. Ἐπομοσάμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπομ. Ienius de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in edd. ut in Hermot. & in Apol. pro Merc. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 116. l. 1. Ὠδικότερον τῶν κύκνων) Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cynis. BOURD.

ead. l. 8. Ἐπιπεδᾶν) Lego ἐπιπεδᾶν. BROD.

ibid. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudi. BROD. Vide Προμ. c. 5, & Θ. κρ. c. 1. Sic Eurip. Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic Xenoph. Cyrop. V, p. ed. St. 72 C. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ τῆς τριττέζης μ.) Theogn. 115: Πολλοὶ τοὶ πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἐταῖροι. SOLAN.

ead. l. 11. Πιστευτέα) Pro πιστευτέον. BROD. Ad eandem fere formam, qua Homerus Od. Δ. 455, ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξί. SOLAN.

Pag. 117. l. 2. Τὸ δέον) Si opus sit. BROD. Idem est propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod mox τὰ συμφέροντα συμβετέιν τινα. Errat Brodaeus: recte Faber. HEMST.

ead. l. 5. Κατέαγα τοῦ κρανίου) Commixta est mihi calvaria. BROD. Adducit Thom. Mag. in Καταγῆναι & Κεφαλῇ. Vid. H. Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον structura minus Attica, ut quidem ianciant Grammatici, Alciph. III, Ep. 54. HEMST.

ead. l. 8. Ψήφισμα) Plebiscitum, decretum, de quo mox. BROD.

ibid. Συγγενὴς &c.) Perquam apposite Niceratus apud Xenoph. in Symp. p. 518, v. 19: ἐμοὶ γὰρ αὐτῶν φίλων οἱ μὲν εὐ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακὸν τι λάβωσι, γενεαλογεῖσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μοῦ ἀπολείπονται. HEMST.

ead. l. 9. Παρ' ἐμοῦ) Sicuti Latinis ab aliquo solvere, numerare, dare, sic & Graecis παρά. Theophrasti Testamentum apud Diogen. L. V, 54: εἰ τι αὐτοὶ ἐκτῆσαντο, καὶ ἄ νυν παρ' ἡπάρχου αὐτοῖς συντέαχα δισχιλίας δραχμᾶς. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ἐδέετο) Ei in vinculis erat. BROD.

ead. l. 12. Ἐπειδὴ πρῶτον ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διατέμειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσήλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον) Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αἰτῶν τὸ γὰρ νόμιμον, & videtur bene legisse Erasmus, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικὸν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympicorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεύς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum Harpocratiōni & Suidae Aegeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est Harpocratiō, & qui eum sequitur Suidas, & male Colyttum pagum accensuerunt Aegeidi, (quod magis puto) vel male Lucianus Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. PALM.

ibid. Ἐλαχε — διανέμειν) V. Plaut. Afin. I, 2, v. 29. Turnebus τριττύαρχην dictum ait, qui hoc munereungebatur. SOLAN.

ibid. Τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ) Ἐρεχθεΐα δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγνίδος φυλῆς. Steph. Byz. Ad. A. G. IV. 1083; nec quidquam muta. SOLAN. Quam difficultatem eruditissimi viri Palmerius & Faber moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem iubet Faber Αἰγνίδι, tempore Suidae nondum locum hunc Luciani corruptum fuisse putans: sed ex Suida quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego iniuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam posita in eius incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnumquam imprudentibus, palam est. In Stephano Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθεΐα, ut iam Meursius animadvertit in Rel. Att. nullo tamen iure Stephanum ipsum accusans, & corruptissimum, in quod inciderit, exemplar: obiecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρχία vel Ἐρχεΐα. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἐρχεΐα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγνίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρχέως τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν τετρα-

συλλάβως δὲ τοὺς Ἐρχιάας φασίν· ὁ δημότης Ἐρχειεύς· καὶ Ἰσοκράτης Ἐρχειεύς ἦν τὰ τοπικὰ, Ἐρχειᾶθεν, Ἐρχεῖαζε, Ἐρχεῖασιν. Diphthongum in istis vocabulis adfiscas, an simplex i, parum refert. HEMST.

ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικόν) Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. Hesych. haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλωμένα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μνᾶς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωροῖς εἰς ἕκαστον μνᾶς, εἰς θυσίας. Demosth. ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικόν, sed τοῖς θεωροῖς. Vocabant autem θεωρικούς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐστεφανωμένους. Hesych. sive θεωρικοί ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. Sept. Flor. Christian. ad Pac. Aristoph. Locus alius hac de re fufius dicendi. BOURD. Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit Demosth. adv. Leochar. p. 1047 B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἦκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει (interponendum videtur ἐν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἅλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἡξίου καὶ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehensionem incurrit: Plutarch. T. I, p. 156 E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δήμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς, etiam τοῦ θεωρικοῦ, Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 3. Attulit hunc Nostri locum D. Heins. Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον Budaes interpretatur, virilem portionem ex eo, quod distribuebatur, poscens. C. L. G. p. 84. vid. Kuhn. ad Pausan. p. 466. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. θεωρητικόν) Pro θεωρητικόν legitur in Luciano θεωρικόν, & quidem melius, ut apparet ex Suida, & notis Bourdelotii & Barlaei. CLER.

ibid. l. 7. Ἐσπουδάξετο ἀρχαῖον) Divisi voces male coniunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. HEMST.

ibid. l. 11. Προβάσαν) Ante legebatur προβάσασαν· quod Graecia non agnoscit. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλ.) Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus

hunc in modum refarcio: μήπω δὲ τοῦ θεάτρου οἰκοδομηθέν-
τος, πολλὰ τῶν τὰς θεᾶς, vel τοὺς τόπους καταλαμβάνον-
των ὄχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis Ety-
mologum & Suidam adhibeat: sed, quod dedi, accommoda-
tissimum puto. HEMST.

ibid. l. 3. ἔδοξεν) Ita scripsi pro ἔδοξαν. HEMST.

Pag. 118. l. 1. τὸ θεωρικόν) Duos aut tres obolos, qui ad
spectandos ludos fingulis Atheniensibus dabantur. BROD.

ibid. Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον) *Ratam partem.* BROD. Bene Bar-
laeus praemunivit has postremas voces, ut contra Palmerii
mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse Lucianus sua vin-
dicare, qui utique in principio somnii sic locutus fuit, οὐκ
εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφῆραν αἰεὶ τὸ γι-
γνόμενον, ubi advertit Bourdelotum. Sed sic elegantissime
Graecis dictum, nemo melius docebit Theophrasto, in ca-
pite περὶ ἀναίσθησίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κε-
φάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται; De-
nique Noster in Pseudomanti c. 54: Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτή-
σας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεινὸς χρησμοῦ
ὁκτὼ, ψευδόμενός τι ὄνειρα, καὶ τὰς ὁκτὼ δραγμᾶς καὶ τὸ
γιγνόμενον ἐτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id est in
pecuniariis rationibus. GRON.

ead. l. 2. Πολίτην) *Civem esse.* hi autem oboli peregrinis
homihibus non elargiebantur. BROD.

ead. l. 3. Μέγα ὄφελος) *Decus tui generis & praesidium cum*
Horatio dicas. Aeschin. περὶ τῆς Παρατρ. p. 31, v. 22, riden-
do Demosthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. Theodo-
tus ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος Phi-
lostr. de V. S. II, p. 567. Vid. Kuster. ad Aristoph. Eccl. v.
53, & quae dicemus ad § 55. HEMST.

ead. l. 4. τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων) Ex Pindaro, στήρισμα.
BOURD. V. Plut. 414, 1; 623, 2; & Aristid. Panath. & no-
strum ex Pindaro Δημοστ. c. 10. SOLAN. Pindari celebratissi-
mum encomium Athenarum, αἱ λιπαρὰ καὶ αἰσιδίμοι Ἑλλά-
δος ἔρεισμα Ἀθῶνας, cuius praeter alios meminerunt Aeschin.
Ep. IV, Liban. Socr. Apol. 657 D. Schol. Aristoph. ad Nub.
v. 298, ridendi materiam Comicis suppeditavit. Idem est
principum virorum, qui civitatis sunt columnae, titulus. Li-
ban. Decl. XXXVI, p. 813: προσκυνεῖν σωτῆρα καὶ εὐεργέ-
την, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὀφθαλμὸν καὶ κρητίδα καὶ τὰ κάλλιστα
ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam Luciani loco non praetermis-
so, collegit Rittershus. ad Oppian. Cyn. I, v. 1. HEMST.

ead. l. 6. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.) Consule Libanium in hypothesi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. BROD. Areopagum intelligit, & Senatum, qui singulis annis legebatur, Atheniensium: τὴν ἀνω βουλήν, & τὴν βουλήν τοὺς πεντακοσίους, vel postea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque distingui solent: τὸν Ἄρειον πάγον ἢ τὴν βουλήν τοὺς ἑξακοσίους Dion Chrysost. p. 541 D. Quid praeter istius aetatis, qua Timon vixit, morem Lucianus in hoc libello Atheniensium reip. tribuerit, alibi disputabimus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ Τίμων &c.) Menag. ad Diogen. L. III, 4, p. 136. HEMST.

ead. l. 8. Κολυττεύς) Suidas: Κολυττεύς παρὰ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγυπτίδος. GUIET.

ead. l. 10. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων) Consuetudo quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohonestantur. Exempla, si lubet, quaeri possunt in Demosthen. pro Cor. p. 481 D. 486 C. 487 D. 492 E. F. Aeschin. in Cresiph. p. 435 D. Diogen. L. VII, 10, Grutero p. 1159 Inscr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288 & seq. HEMST.

ibid. Νενίκηκε) Ead. narrat. de Merc. cond. § 13. BOURD.

ead. l. 11. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) Eis Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet Cuper. Obs. III, 14. HEMST.

ead. l. 12. Τελείῳ ἄρμ.) Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta. BROD. Euseb. Chr. Can. p. 24, 205, de Nerone: ἄρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπώλῳ. HEMST.

ibid. Συνόριδι πωλικῷ) Biga pullorum. BROD. Πωλικῇ cur addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide Pausan. El. II. 178, 7 & 35. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν) Hunc loquendi morem illustrat Duker. ad Thucyd. III, 104. Lysias p. 103, v. 35, δύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλευμένοι ἢ θεωρεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Τοῖνον) Ante legebatur τῇ νῦν. HEMST.

ibid. l. 4. Τότε) Reponi malo πότε. HEMST.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρνέας) I. Gronovius ad Harpocr. p. 22: Non dubito, quin etiam Ἀχαρνέας dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχαρνέας pro Ἀχαρνᾷ. & sic fecit fortasse Lucianus Timon. ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum huius loci scrupulum profunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adiungi accusativum necesse est, adversus quos res forti-

ter atque egregie sint gestae: ita postulat usus huius praepositionis apud historicos frequentissimus. Iam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa Fabri coniectura plerisque sit habitura suffragatores, *περὶ Ἀχάρνας*, ut respiciat Lucianus illam historiam, quam Thucydides memoriae mandavit II, 19, 20 & seq. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud *πρὸς*: atque adeo perlibenter restituiam Ἀκαρνανάς: ita duplici victoria Timonis virtutem, caelis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: Plutarch. T. I, p. 163 D. quo pertinent haec Aristidis T. I, p. 302 C. τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ (ὑπὲρ τῆς ἐκεῖ πραχθέντων Ἑλλάδος) & T. II, p. 48 B. οἷδα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνανῶν διαβάοντας: vide Diodor. Sic. XI, p. 286 B. iam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit Faber, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicunque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utraque voces sedem inter se mutare: Senecae in Hippol. v. 21 pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus* I. Fr. Gron. & I. Meursius in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. ET. VII. HEMST.

ead. l. 4. Δύο μοῖρας) Complures *μόρας* scribunt. BROD. T. Faber vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius vir doctus *cohortes* mavult, ego *agmina*. SOLAN. Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solemnem veteres usurpant Iphicratem κατακόψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. Demosth. in Aristocr. p. 757 D. Plutarch. Agel. pag. 607 F. Harpocr. in Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ ex Androtione & Philochoro: mihi dubium non est, quin hoc ipsum Luciano fuerit in mente. Nullum est discrimen inter *μοῖρα* & *μόρα*, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in Pausania III, p. 228, *μόραν* reponeret

Kuhniius: vid. Poll. I, 129. De mora bene iamdudum notaverat ad Iphicr. Corn. Nepotis Lambinus n. 17. obiter etiam Langbaen. ad Longin. p. 112. A Cragio reprehendendo, qui *μόρας & λόχους* recte distinxerat, melius abstinuisset I. Meursius, ut ostensum ab Henr. Valesio in Not. Mauflaci ad Harpocr. p. 309. HEMST.

ead. l. 5. Διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα) Quod nulla arma possideam. BROD.

ibid. Προσεγράφη) Προσεγράφη. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐν τῷ καταλόγῳ) Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est *προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ*. Marcilio redonamus, quam male addidit, literam: vid. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἑπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut idem docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas attulisset gravissimas: is litium in populo litigandi iuxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus. Tolmides apud Diodor. Sic. XI, p. 285 D. κρείττον ἐφῆσεν ἐβελοντὴν στρατεύειν μάλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν. Vide porro Kuhn. ad Aelian. V. H. XIII, 12, S. Petit. ad LL. Att. p. 546, 549. HEMST.

ead. l. 11. Τῇ Ἠλιαίᾳ) Ἠλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. Etymol. VORST.

ead. l. 12. Χρυσοῦν ἀναστήσαι) Alciph. I, p. 126, τότε ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἐταῖραί σε στήσαιμεν ibi vide Berglerum. Στήσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatus apud Atticos est receptum; sed ἀναστήσαι τινὲ χρυσὴν, χαλκὴν εἰκόνα Aelian. H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. § 11. HEMST.

ead. l. 13. Ἐν τῇ ἀκροπόλει) Dixi ad illud Petron. *rident Tritonidis arces*. BOURD.

ead. l. 14. Ἀκτῖνας) Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. SOLAN. Μνίσκοι, lunulae, nimbi radiati, statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco L. Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114, & diu ante, productis Aristophanis versibus Scaliger ad Catal. p. 211, Hug. Grotius ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper avibus conspurcarentur, quae Scaligeri fuisse videtur opinio, verum etiam ho-

noris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit Th. Bartholin. de Luc. Hom. I, c. 12, p. 72, afferens haec ipsa Luciani verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit Scheggk. ad Vell. Paterc. II, c. 59, § 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Iovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: Pausan. VI, p. 514, τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἑλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι· saepe duodeni: notum illud Martiani Capellae II, p. 43, — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre*. Artemidor. IV, 51, visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκά· στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῆς αὐτοῦ πόλεως· καὶ μῆνας ἑνδεκά ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· apparet somniarorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox Proclo restituenda in Tim. Plat. p. 11, pro ἑπτάκτις· cuius rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἑπτάτονοι ἀκτῖνες Nonno Dionys. XXXVIII, v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amulera quoque draco, is enim, ut notum, soli facer, septem radiis circumdatus. Galen. περὶ τῆς τῶν Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX: ἐντιθέασί τε καὶ δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νεχεξίδης ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρκαίδεκάτῃ βιβλῳ· ut legendum credam τὸν ἑπτά ακτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi Marcell. Empir. p. 147: *In lapide iaspide exculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & clande auro, & utere in collo*. Tales haecenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. HEMST.

Pag. 120. l. 2. Τραγωδοῖς καὶ κωμοῖς) *Kai nois* addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. BROD. Apud Demosth. pro Cor. ea formula passim occurrit. SOLAN. Formula non ignota: maioris operae videtur rationem eius certam reddere. P. Victorius V. l. IX, 20, novas fabulas a Terentio dici observat, ut a Graecis *καὶνὰ δράματα*: Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed

histriones etiam novos; unde καινοῖς τραγωδοῖς apud Plutarchum. Per ista non multum profici satis patet. Kuhnii in Aelian. Ind. v. καινός, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragœdi spectantur; novis Tragœdis certantibus*: quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. I. Perizonius ad Aelian. V. H. II, 13, ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a Kuhnio sibi discedendum putet. Scripserat Eusebius in Chron. p. 205, Νέρων κιθαρωδῖαις, τραγωδῖαις κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν (adendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte Scaliger interpretatur, *sub praeconibus vel praeconio*: sed κήρυκες est *praeconum certamen*, ut in Philostrati V. A. T. IV, c. 24, de Nerone: αἱ δὲ νικαὶ ἦσαν κιθαρωδῖαι καὶ κήρυκες: ipse Euseb. p. 44: Νέρον δὲ κήρυκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγωδοῦς, κιθαρωδοῦς, ἄρμα πωλικόν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δεκάπυλον.) Istorum pravam Hieronymi versionem postquam castigavit vir maximus Anim. in Euseb. pag. 196, haec mox subiungit: *Malim vero, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγωδοῖς, Διονυσίοις, hoc est, spectaculis tragicis aut Liberalibus, ut est apud Demosthenem in oratione pro Corona, in Ἰνδίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Iudaeorum Ethnarchae apud Iosephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disiungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequae ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma coniungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est Scaligero, per τραγωδοῦς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cuius generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit Faber, *tragoedis novis*: nam quod priores interpretes expresserant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀναιπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praecon. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum addu-

cantur, in hac formula quomodo veteres varient. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 C. commemorat νόμον τὸν δεδωκότα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου τραγωδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & pag. 434 E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς. Diversa sunt apud Demosth. περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrit, ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. p. 486 C. p. 492: στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. & 493 A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaferat: mox in lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab Aeliano V. H. II, c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem Aeschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481 D. auctius, ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγωδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit Plutarch. T. II, p. 603 C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἑκάστον ἔτος εἰς αὐτοῦ κατήκει Διονυσίων καινοῖς τραγωδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔφασαν, τὴν ἑορτὴν ita distingui debent, ne quis errore interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad Aeschinis Orat. conditum a Ctesiphonte decretum iussisse refert ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγωδῶν καινῶν mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, Anonym. in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγωδιῶν ἀγομένων καινῶν, ἵσως ὅτι πλῆθι συντρέχει ἐπιθυμούντα καινὰ δράματα βλέπειν optimum Victorium memoria fefellit, quando notat, *In pl-bis cito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est, τραγωδιῶν ἀγομένων καινῶν* extra Hypothesin illam, cuius auctor se non doctissimum satis prodit, nunquam invenias. Cum his iam tempus est ut componamus, quae in Aeschinis παρανέμων γραφῇ reperiuntur apud Demosth. p. 481 D. ἐτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δὲ τραγωδῶν τῇ καινῇ. offendit lectio tam inusitata: Wolfius adsciscit εἰσόδῳ, haud inepte: Perizonius, si verum dicere licet, absurde ἡμέρᾳ: quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi genus ferat, τραγωδῶν τὴν καινὴν ἡμέραν; Ego, cum praestantissimus Cod. Aug. suppediret καινῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid ob stare possit, quo minus auctoritati eius obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγωδῶν Plutarch. Symp. p. 710 F. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 B. οὐδὲ

ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Idem p. 434 B. rariore forma scripsit, quam alibi exstare non fane memini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγωδῶν ἀνεκέρυττον τινὲς &c. quod si sanum, qui potest aliter explicari, quam, *facilis enim, qui celebrari solent in aſty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει νε-
ρο, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, sive μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435 A. τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναρρήθῃ. Tandem in illo populi decreto, cuius Scaliger meminit, ad Hyrcanum missio apud Ioseph. A. I. XIV, 8, pag. 699: ἀνειπεῖν δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀγῶσι eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγωδῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγωδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγωδιῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multa mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, & τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων nam licet τραγωδοῦς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγομένης τῆς ἑορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγωδῶν ἀγομένων est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacunque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo iudicio multum discrepabit, si quis in ipso Aeschine τῷ γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγωδοῖς καινοῖς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet Schol. Aristoph. ad Nub. v. 311, praefertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum haecenus, ni fallor, intellectus Diogenis L. locus III, 56, sed etiam actores scenici forte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua Hesychii verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere iuvat: Νέμησις ὑποκριτῶν οἱ ποιῆται ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρω νέμεινθέντας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς τοὺς πῖδιν ἀκρίτως παραλαμβάνεν ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel οἷον) διαί-

poësis eadem fere in Suida: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poëtarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi aflores legebat*: nam in notas Maussiaci ad Harpocr. p. 294 summi Valesii subitanea quaedam est, & non meditata coniectura refingentis *εἰς τὸ πικρὸν ἀκράτον παρ.* quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abiecisset: ἀκρίτως χωρίς κλήρου pari modo sumitur a Schol. Aristoph. ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab Harpocrate & Suida commemoratum, quod postquam Erasmus perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum Harpocratonem ita restitue: *Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιῖται. Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶ* (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an Suidae, ὡς Δίδυμος φησὶ, nihil interest) *ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπιόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς.* Talem, si cui forte difficilius videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis vel ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem.* Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt. Sic nimirum existima, Demadem, ut iudicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Atheniensibus venditasse; perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, Lycurgum respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos finite; scilicet *τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιῖται.* Coniecturae fidem facit usus τοῦ ἀρμόζεσθαι πρὸς τι certissimus hac structura: Sext. Emp. adv. Gramm. p. 265, *πρὸς τὰ παρόντα ἀρμοζόμενοι πρόσωπα.* contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Iam Erasmus lege in *Alios tragoedos provocat*: nam de Schotto, homine literarum studiosissimo, ad Suidae Prov. C. XIII, n. 86, non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin Mich. Apostolii locum proferam ex C. XIX, n. 41. *Τοῶν) Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκη.* Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος — τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam eiusque declarationem pertineant: tum animadvertendum, in Harpocrate praef-

cedere, *Τορώνη* Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῶ, πόλις ἐν Θράκῃ &c. His perpenſis quid planius eſt, quam ut colligas, duos articulos diſparatos vel ipſius Apoſtolii culpa, vel Codicis, unde ſua deſcripſit, perverſe in unum coaluiſſe? Porro ſi ſuſpice-
ris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod expli-
candum debuiſſe ſcribi, quandoquidem tale eſt Michaelis in-
ſtitutum, id quoque non eſt, ut longe quaeras: ſponte enim
offert ſe, literarumque ordini commode reſpondet *Τορωναίου*
λιμένος *κωφότερος*, cuius meminit Zenob. C. IV, n. 68, hunc
in modum reſtituendus: *Κωφότερος τοῦ Τορωναίου* (vel *Τορω-
ναίων*) *λιμένος*] *Λιμὴν ἐſτὶν ἐπὶ Τορώνῃ τῆς Θράκης ταινίας δὲ*
ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρουſας (vel *καθ-
ήκουſας*, vel porius *κατατείνουſας*) *ὥς μὴ ἀκούεſθαι τοῖς ἐν*
αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον cui emendationi tanto minus
diffido, quod Petri noſtri Weſſelingii calculum tulerit: haec
in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem cum in He-
ſychio v. *Λημνιάκους* prave legeretur *στενὰς*, eruditus homo
ad marginem reſinxit *ταινίας*. Vide iam, quomodo mirifica
moliatur in Apoſtolio vir primarius Th. Reineſius V. L. I,
c. 24, & proverbium excudat *Τορωναῖοι*, vel, *Τορώνης σπύγ-
χοι*, quale nulla Graecorum memoria putem exiſtiſſe: ſub-
ſcripſit tamen eius ſententiae Reineſio non inferior L. Hol-
ſtenius ad Stephan. in *Τορώνῃ* praeterea, ut error ſaepe er-
rorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe *Θρακικῶν* au-
ctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum
habuiſſet Harpocratonis locum, nunquam cogitaſſet. Cete-
rum ut *τραγωδούς ἀγωνιζεſθαι*, ſic & *τραγωδοῖς νικᾶν* An-
docid. in Alcibiad. p. 34. Iſaeus p. 54, *οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς*
Διονυſία χορηγῆſας τέταρτος ἐγένετο, *τραγωδοῖς δὲ καὶ πυρ-
ρίχιſταις* (ineptum eſt *πυρρίεταις*, quod vulgatur) *ὑſτατος*.
HEMST. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem con-
firmendam pertinēt illud Alciphronis III, Ep. 71: *Διονυſίοις*
τοῖς ἐπιούſι, proximis *Liberalibus*. Ceterum emendatio Zeno-
bii quamquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi
quis, duce Suida, reſingi mālīt: *στενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μα-
κρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις* ſunt enim *κατάρσεις* οἱ ἐπι-
τήδειοι *εἰς καταγωγὴν τόποι*, καὶ *εἰς τὸ προſορμιζεſθαι*, ut
monet Scholiaſt. Thucydidis ad IV, 26. *παραπλεῶν δὲ τὴν*
χώραν, ἢ *κατάρσεις ἀναγκαῖας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πο-
λεμίοις*. Vide notata de verbo *καταίρειν* ſupr. p. 296. IDEM
in *Addendis*.

cad. l. 6. Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα) Cl. Faber in his ver-

bis manifestum errorem agnoscit, quia σοι, non τοι vulgatum sit. Sed ne parum Faber & hic audiendus sit, vereor. Etenim neutriquam debuit, ut saepe alias solet, separatim spectare Faber haec σοι παρά σε' at σοι eo, quo locatum est, ordine spectatum, elegantiam & consuetudinem loquendi Nostro frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοι, ut in Nigrino § 5, Οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθους καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. Ita tibi & ipse, plenus numine atque ebrius sermonibus circumeo. In Deor. Marinor. Dial. II, § 2, Τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον; & III, Ἡ δὲ, πῶ σοι γῆς αὕτη ῥέει; In Necyom. § 21 similiter post ψήφισμα apud Inferos κυριωθέν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In Contempl. § 1, Οὕτω δὴ καὶ γὰρ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & § 5, Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. & passim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctissimum Fabrum, quod usus huius voculae σοι, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem ostendit, sed & ad Mortem Peregrini § 31, ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλιδι, Faber continuo leg. ait, Ταῦτα μὲν τοι. — Sicut σοι, ita & μοι saepe παρέλκει. Timon Noster § 41, Ἄγε δὴ, ὦ Δίκηλλα, νῦν μοι ἐπιρρώσον σε αὐτήν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomiant. Καὶ πῶθεν ἡμῖν ἀφῆξει. In Contempl. κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν θηλαδὴ. In de Sacrific. Ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡραίστος. In Hermot. Ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί. Non satis ad hunc pleonasmum etiam τοῦ ἡμῖν videtur attendisse, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, Aeg. Menagius, dum in verbis Luciani adv. Indoctum § 3, οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιοῦ, non locum habere τὸ ἡμῖν sibi videri ait, legendumque censet ἢ μὴν. Plane autem nihil ibi mutandum: nam vel ex hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleonasmu usu potest & illic locurus esse Lucianus; vel intellexisse ἡμῖν tanquam σὺν ἡμῖν, nobiscum. Dialogum enim istum videtur Lucianus scripsisse contra popularem quendam & aequalem suum. Paulo quoque ante dixerat, Τί σὺν φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur considerasse interpretes, potest esse παρέλκων. — Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud Lucianum redundare in Contempl. Εἰ μάθοι, ὅτι ἢ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ. Apud eundem in De luctu: Λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληφεῖν, οὐδ' ὅ, τι (sic enim divisim, non iunctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδόμενα. Reliquum igitur est, cum talia nugari ob eos, qui adsunt, plane ignarum quid filio

fuo acciderit. Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando *παράλκειν*, quis ignorat? LENS.

ead. l. 9. Ὅσαυτε) Ἀντὶ τοῦ, ὅσαυτε. BROD.

ead. l. 11. Ἀλλὰ γὰρ) Ego, quamquam ceteroquin singularis huius libelli venustas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi assentatoris atque incredibili blanditia, quae cum nihil habeat ingeniose ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a Luciano ac sine ullo elegantiae dispendio praetermitti. HEMST.

ead. l. 15. Πληγὴν λαμβάνων) Vid. Def. Herald. Anim. in Salmaf. Obsf. ad I. A. & R. II, c. 9, § 11. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀρχιστεῖς) Exc. G. ἀρχιστεῖα. SOLAN. Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e Suida in Ἀρχιστεῖς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος. ubi τοῦ hinc est restituendum, & συγγενεῖς μόνον, & τοῖς οἰκοῖς, quae utraque hic peius leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω sic οἱ ἀντάτω, κατωτάτω &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐγγυτάτω) L. ἐγγύτατοι. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. Τυραννίδι) Cives tuos ultro pulsans. BROD. Invidiose & odiose supra modum Athenis praesertim. Terent. in Phorm. & passim alibi. ANONYM.

ead. l. 2. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους) Def. Herald. Obsf. & Emend. c. 48. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas iniurias promptis obiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidiosius: Comicis frequens. Aristoph. Vesp. v. 415, Ταῦτα δὴ τ' οὐ δεῖνὰ, καὶ τυραννὶς ἐστὶν ἐμφανής. v. 462. HEMST.

ead. l. 4. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας) Commode notavit Stephan. Bergler. ad Alciphr. I Ep. 32: αἰτησὼν τι παρ' αὐτοῦ (τοῦ σοῦ ἐραστοῦ) καὶ ὅλβι σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπερηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσιν. Poll. IX, 156 ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχεῖων ἐμπυρισμὸν, (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuisse lectum, e Polluce colligi potest) ἢ κατὰ πληλὴν ἀκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienses nulli gravius potuerit impingi. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν ὀπισθόδομον διαρύξας) Opisthodomus, locus est Athenis in arce, ubi aerarium. BROD. Ἀπλῶς interpretes *effosso aerario*. Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixisset τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, subiungit τὸν ὀπισθόδομον διαρύξας.

Nam ὁπισθόδομος locus erat ὁπίσσω τοῦ νεῶ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἐχὼν θύραν, ἔπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpres Aristoph. ad Plut. Lucian. Herod. BOURD. Haud dubie διορύξας pro participio ponitur: scribe ergo διορύξας. Immo vero dives es, effosso aerario, sive, ut qui aerarium effoderis. Scholiastes legit ὁρύξας, minus recte. IENS. Secuti sumus Iensii emendationem omnino necessariam. In omnibus διορύξας prave legitur praeter I. quae habet διαρρήξας. Vide initium 'ιστ. β'. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Ορύξας) L. ut in textu est διορύξας. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. Μικρὸν) Ex ed. I. arripui: reliquae μιὰρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a nostro usurpatum videam, καταπλ. c. 12; quia hic robur, non iustitia, Timonis requiritur. SOLAN. Μιὰρὸς & μικρὸς saepe confunduntur: illud huius vice restituit egregie summus Bentleius in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam censeo scripturam editionis Iuninae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. HEMST.

ead. l. 4. Ἐκπετάσας τὴν πῶγωνα) Character philosophi, quem passim proponit, ut βίῳν πρ. in Pisc. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Τίτανῶδες βλέπων) Erasmi. in Adagio, Titanicus aspectus. BROD.

ead. l. 8. Αὐτοβορέας) Ipsemet Boreas, aut Triton: Deus marinus ac buccinator. BROD. Sic Αὐτοθαΐδα in Πητ. cap. 12. SOLAN. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque Iunius in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπω ὁμοίος quale sit, videbimus ad Philop. § 18. Alciph. III, p. 446, στείλας ἑμαυτὸν ἀγρικῶς &c. αὐτοσκαπανεύς ἐδόκουν. Ὁ, τε βασιλεὺς τὸν τρέπον ἦν αὐτοαπλότης apud Suid. in v. Vid. Simpl. Verin. sive Salmas. de Transubst. p. 534. Eius generis apud philosophos frequentantur, αὐταρχία, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. HEMST.

ibid. Ζεῦξις) Zeuxidis hanc tabulam, quaenam fuerit, haud facile est ex hoc loco coniicere. In Pocile positam fuisse suspicor. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὲς) Tangit hunc locum Oët. Ferrar. de Re Vest. P. II, lib. IV, c. 6. HEMST.

ibid. Κόσμιος τὸ βάδισμα) Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. Dixi ad illud Petron. Incessus tute compositus. Sic in tractatu de Saltat. & in Demonaët. vita, & antea. BOURD.

ead. l. 10. Σωφρονικός) Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. IENS.

ead. l. 12. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν) Φιλοχρήματοι isti philosophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant, quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. seq. & passim, quibus tamen nihil usquam satis. BOURD.

ead. l. 13. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic Lapith. τῷ ζωρότερον amariore: amabant calices amariores: μεγάλην autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud Virgil. 1 Aen. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι) Haec Suidae debentur in βρενύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in ed. A. secus atque oportebat: est enim, iram, speciem irae prae se ferre. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Οἶον τοῦτο π.) Prava lectio Scholio huic an- sam dedit. Socratem autem intelligit Sophronisci filium. SOLAN. Distingue Οἶον τοῦτο πέταιχεν. Intelligi voluit Scholia- stes οἶον Σωφρονίσκος, tanquam Sophroniscus aliquis. HEMST.

Pag. 123. l. 2. Ὡς περ ἰκτίνος) Vid. P. Burm. ad Petron. p. 193. Plato de Rep. I, p. 589 E. ἀλλ' ὥς περ οἱ λιχνοὶ τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεννῶνται ἀρπάζοντες &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud Athen. IX, p. 404 D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκε κωλέαν, πόδας Ἀδδὴ φάγον τοὺς ὧν εἰς ὑπερβολὴν ἔστιν —. HEMST.

ead. l. 3. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in Lapith. & Merc. cond. quod in Nigr. § 25 dixit ἐμφορουνται. BOURD.

ead. l. 6. Τὰ τρύβλια) Generaliter pro catinis apud Aristoph. ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ἔξυβάφον, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. BOURD.

ibid. Τῷ λιχανῷ) De indice digito, sive λιχανῷ, Casaub. ad Athen. c. 13, lib. 1. BOURD.

ead. l. 7. Μῆμ-ήμοιρος &c. ὄφελος) Ita vertenda haec verba: Semper querulus, ut totam placentiam, vel suum totum inter alios accipiat, quod eductatis & insatiabilitatis culmen est. Tettatur H. Steph. vocem ὄφελος verti culmen, fastigium in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλω, quatenus significat, augeo, accumulo. Hinc ὄφελος inter alia ab Hesychio dicitur significare αὐξησιν, augmentum. CLER.

ibid. Πλακούντα —) Ea enim domum auferre apud veteres moris erat, Vid. Nigr. c. 25. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ, *τι περ λιχνείας καὶ ἀ. ὄφελος*) *Ad sequentia referunt Erasmus, Benedictus, &, quod miror, Tan. Faber, contra primas edd. in quibus maior est distinctio post ὄφελος posita. Clerico si locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci. Xenoph. Hell. V, pag. 328, v. 32: παμπληθεὶς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὁ, *τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιούτου* (male τοῦτο τοῦ) *στρατεύματος*. Arrian. A. A. V, c. 15, p. 214: τῶν πεζῶν ὁ, *τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, peditum strenuissimos ad triginta millia*. Aristid. T. I, p. 5 A. Musae alloquitur, invitans, ut sibi Iovis hymnum peracturo propitiae subveniant: εἴτε ἐν Ἐλικῶν τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὁ, *τι περ ὄφελος, Vos, o Musae, operum Iovis & donorum decus atque ornamentum*: Canterus in his vertendis prorsus aberravit. Arrian. de Venat. c. XX, καὶ τοῦ θεάματος ὁ, *τι περ ὄφελος ἀπολλύοιτο, & spectaculi quod iucundissimum est, vel, & iucundissima spectaculi pars intereat*: Holstenius non accuratissime, & *spectaculum, maximum operae pretium perit*. Similis usus in ὁ, *τι περ ἄνθος ἦν*. Thucyd. IV, c. 133, ὁ, *τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει* imitatur Dion Cass. XLVI, p. 313 B. πᾶν ὁ, *τι περιῆν* (non muto: quamquam videri possit, ὁ, *τι περ ἦν*) *ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν δρόντων* (lego τῶν διαδράντων) *σφᾶς, ἐφθειραν* L, p. 428 C. καὶ γὰρ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἐστὶ πᾶν ὁ, *τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ὑπηκόων καὶ παρὰ τῶν συμμαχῶν ἐξελεγχμένον*. Igitur in Luciano, si lectionem receptam probas, rota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligetur: sed vereor equidem, ne ante ὁ, *τι περ* exciderit ἦ, quod reprehendi malim, tali sententia: *Querulus semper, & portione sua non contentus, ut placentam totam, aut porcum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum*. HEMST.*

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Solent ἐπὶ τῆς κύλικος. Diogen. L. II, 82, εἰς ἃν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ: sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξείαν. Aristaeen. I Ep. 3, p. 18, οὗς (Διονυσίου τε καὶ Ἀφροδίτης) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐθαγγόμεθα: minus opportune Mercerus, quos in pateram coactos delibavimus: debuerat, quos inter pocula conso-
ciantes delectabamur. Aliter Appian. de B. M. p. 363, Χρυσίον ἐπὶ τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ &c. προτιθέναι, aurum illi, qui

calicibus eductis & cibi ingerendi multitudo superior est, praemium ponere. Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, sermones ad vinum, ut Cicero dixit *ad vinum disertos* pro Coel. § 67; vel, qui *ad mensam solent suboriri*, ut Atta in Megal. apud Serv. ad Virgil. Ecl. VII, 33. Idem λόγοι ἐπικυλίκειοι Athenaeo in initio libri I, ubi vide Casaub. ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις Diogen. L. IV, 42. Vox corrupta in Plutarcho de Mus. pag. 1148 D. Ἐχθισ τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους. Interpr. *circularem de musica disputationem*; Luifin. Par. III, c. 11, melius ad sensum, *sermones de musica ad mensam habitos*: sed quod Aldus impresserat ἐπικυκλίους adiecta litera iuvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν Athen. XI, p. 461 E. p. 480 C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ. Poll. VI, 29, λάλος, ληρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam Luciani dilucidiosem dedi. Τότε δὲ ἴσως saepe apud Nostrium: Duker. ad Thucyd. V, 16. HEMST.

ead. l. 14. Ὑποτραυλίζων) Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἑναρθρον λαλῶν. Interpr. Aristoph. ad Nub. BOURD.

ibid. Γελοῖος) In omnibus Luciani operum editionibus γελοῖος; mendose, haud dubie. Hemsterhusius recte in sua emendavit. SOLAN.

ibid. Εἶτα ἔμμετος) Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βρῶμα Λύδιον) Ex Suida in Καρύκη, & Hesychio, in quibus tamen multo plura. HEMST.

ibid. l. 5. Καί τι) Interposuit Solanus, & mox νῦν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Τριβλίω) Emenda τρυβλίω. IENS. Si tanti est monere, idem visum fuit M. Slado & Solano, qui praeterea pro περικάθηται ex V. & C. notavit παρακάθηται. HEMST.

Pag. 124. l. 1. τῆς αὐλητρίδος &c.) Utraque manu tibicinae adhaerentem. BROD.

'ead. l. 2. Τῶν πρωτείων) Nulli primas concesserit. BROD.

ead. l. 4. Τὰ πρῶτα) Primum locum tenens. BROD.

ead. l. 5. Γοντεία) Hanc passim nugonibus istis exprobrat, ut in Piscat. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Faber legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrium, παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud Aelianum, Aristophanem & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praepotat; intelligendum enim est, quasi diceret, Denique ut sum-

παλιν δέω, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίῳ πράσει. Ἄγε δὴ πρόσθε πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσιῶν δέομενον. Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites (emtores) postulans. Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo aspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; cum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. IENS. Aristoph. Pac. v. 38: Μισρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βόρον. HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ εἰς μακρὰν) Brevi. BOURD.

ibid. Χρηστὸς ὢν) Ironia. BROD. Ironiam Brodaeus interpretatur, quae quidem in loco omni aculeo destituta est: utcumque tamen exprimere conatus est Faber. Mihi, quamquam remedium nullum succurrat, displicet illud *χρηστὸς ὢν* debebat sequi ἄξιός ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησί τῆς χρηστῆς Δ. Ἐτ. XII, & huius generis alia non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. HEMST.

ead. l. 11. Ὅσπερ οἱ &c.) Faber deleri hic vult ὅσπερ. Uti-que si quid mutationis hic opus, legerim pro ὅσπερ οἱ, οἵπερ οὖν, sensu convenientissimo, qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti &c. At maximam quidquam hic sollicitandi necessitatem non video. IENS. Si interponas, οὐδ' ὅσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum lenio, non maximam esse quidquam hic sollicitandi necessitatem sentio. HEMST.

ead. l. 14. Ἀπλοῖκον) Recte simplicitas cum liberalitate coniungitur, quod simpliciores soleant esse liberaliores. Hinc ἀπλότης sumitur pro liberalitate in N. T. Vide, quae notavimus in Addit. ad Hammond. ad Rom. XII, 8. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἡ καὶ) Notaverat Solanus οὐδ', neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi fatis facit ἡ καί. HEMST.

ibid. l. 3. Δ. Φ. φιλόσοφον γοντείας καὶ τερατείας) Id vult Graeculus commentator, philosophorum beneficia & praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, Δ. Φ. φιλοσόφων γοντείας καὶ τερατείας γρ. IENS. L. φιλοσόφων γοντείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφων γοντείας καὶ τερατείας. SOLAN. Hoc sequendum duxi. HEMST.

ibid. l. 5. Οὗτος) Ita pro οὗτος emendavit Solanus. Ἀπαρ-
αλλάκτως intellige, *quum simillime*, vel, quemadmodum apud
recentiores nonnunquam usurpari solet, *eum in modum, ut su-*
perari non possit. HEMST.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Pro quovis genere panis. tenuiorum
cibus, unde mirum, Carionem μάζαν accepisse pro delictio-
ri cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis, sed compositae. Ari-
stoph. Heshod. Athen. Hesych. Suidas. BOURD. Idem plane
Thrasyclis temperantiam simulantis victus, qui Persarum,
de quo vide Brillon. de R. P. II, p. 213, 214. Salem paupe-
rioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res nota: *salem*
delingere, ἅλα λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus,
quam παρὰ Κρατερῷ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν
Diogen. L. VI, 57. Egregia quaedam est Apollonii Tyanen-
sis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum ex-
pressa Ep. VII, Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἐμπόρον κάλων σείειν· ἐμοὶ
δὲ εἰν τὴν ἄλιαν τρυπᾶν ἐν Θάμιδος οἴκῳ· Mercatorum (Euphra-
tem fugillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captan-
tem, quales philosophos Socrates κατήλους appellabat) oportet
omnem, ut aiunt, rudentem commovere: *mihi contra sit in hone-*
sta pauperie nullas opes venantem iuste temperanterque vivere. Haec
recte iam pridem intellexit Casaubonus ad illud Persii Sat. V, —
regnum digito terebrare salinum; itidemque Gatakerus A. M.
P. C. 43, p. 879, ne de me dicam ad Poll. X, 169. quo magis
mirificus est in his explicandis Olearii error, qui indicari tan-
tum debet, non refutari. Τὸ θυμόν apud Lucian. & ἡ ἐννεάκρου-
ρος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet. Ari-
stoph. Pl. v. 253, ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταῦτ' ὃν θυμόν φα-
γόντες· optime Schol. τῆς αὐτῆς πένιαι μετασχόντες. HEMST.

ead. l. 2. Θύμον) Male θυμόν antea, qua loquendi formula
passim utitur. BOURD.

ibid. ἡ κάρδαμον) Dixi ad illud Petronii *Nasurcū succum*
BOURD.

ead. l. 3. Ἐννεάκρουρος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur
Καλλιρόη· de quo interpr. Aristoph. male apud Hesych. εἰνεά-
κρυνος dicitur. hac de re legendus Thucydides, qui rem totam
indicat, & Portus interp. BOURD. Κρήνη Ἀθηναίων, novem ve-
nis saliens; unde & hoc nomen istj impositum. Vid. Hesych.
& Etymol. M. VORST. Appositus est Alciphronis locus III,
p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit parasitus, ἀνάγκη με
σκάνδικας ἐσθίσαι καὶ τῆβαι, ἢ πῶας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐν-
νεακρούων πίνατα πίμπασθαι τὴν γαστέρα· ibi Berglerum

haec Lucianea non praeterierunt: p. 392, ἐρῶν τῆς Καλλιρρόνης. Aristippus ad Antisthenem in Epp. Socraticorum p. 25: καὶ ἀπὸ τὰς Ἐννεακρούων λούου τε καὶ πίνε, καὶ τὸν αὐτὸν τρίβωνα θέρουσ τε καὶ χειμῶνος ἔχε ῥυπώντα, ὥς πρέπει ἐλευθερον καὶ ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Callirrhoe Athenarum fonte multa commentatores eruditissimi ad Thucyd. II, 15. HEMST.

ead. l. 9. Eis τὴν θάλ. ὑμβαλῆς) Hoc Diogenis est monitum in Bion Pr. § 9, cuius suafu Crates id ipsum fecisse dicitur. Diogen. L. VI, 87, & Menagius: eam historiam ob oculos habuit Hieronym. Consol. ad Iulianum: *Contemnis aurum: contemserunt & multi philosophi; e quibus unus, ut ceteros fileam, multarum possessionum pretium proiecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit.* Improbatur, & merito quidem, Plut. de Nobil. p. 218, § 11: οὐχ ἥττον δ' ὥς ἀχρηστὰ τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθῆσθαι τις κελεύη. Paulo aliter Isocr. in Archid. p. 130 A. οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς οὐσίας ἥδιον ἢ εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερον αὐτῶν βάλλουσιν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. Phoenicidis apud Stob. p. 80, & Gellii N. A. IX, 2, loca non dissimilia inter se comparavit Bern. Martin. V. L. I, c. 8, recte explanans illud Musonii, ἄξιός οὖν ἐστὶν ἀργυρίου, quod interpretum nemo fuit affecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thraſycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεμβὰς) I. ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant haec verba Dial. Enip. & Nept. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς κυματώδους γῆς) Audio Mss. & Tan. Fabrum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ut sic scribit: Ἀιθροπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματῶδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. GRON. Κυματώγης) Vide etiam nostram & Graevii notam ad Hermot. c. 84, ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impressis in κυματῶδη mutata est. SOLAN. Codice Regio sponfore κυματώγης restitui: frustra Gronovius obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat Long. Past. III, p. 95, καὶ ἐπὶ τῆς Ἰάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quamquam e Codicibus nihil a Iungermanno sit notatum, Mollius tamen hic etiam κυματώγης debe-

re legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. HEMST.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῶ) Καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῆς αὐτοῦ, αὐτῶ, nentpe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἶκοι. MARCIL. Perspicue legendum σαυτῶ, vel σαυτῶ, vel εαυτῶ, cum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque iam consideravit interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus eiicito*, (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est*. Marcellus legit αὐτοῦ, illic. IENS.

ibid. Ἀνῆς) Proba scriptura, vide Ἀναβ. c. 1. Ed. I. ἀνῆς. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡ δὲ μὲν, ᾧ δ' ἡμῖν.) Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit I. ed. nec reperitur apud Thomam Mag. qui hunc locum adducit v. Ἄ μὲν, ᾧ δ' ἡμῖν neque in Scholio, quod vide in Ῥητ. Διδ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμῖν τάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo edd. talentum reiecimus. Sed in eo secuti auctoritatem ed. I. potissimum, in alio respuimus, quod μὲν non agnoscit, quod probum & in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. SOLAN.

ead. l. 7. Δύο μεδ. χωρ. Αἰγ.) Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, Aegineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset eiusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam baiulandam. Insaniam pseudophilosophi gravice describit Lucianus. CLER. V. Leon Porcius AG. IX, 1483. Drachma etiam Aeginetica dupla fere Atticae drachmae fuisse traditur. Attica VII solidorum sive denariorum Anglicorum, Aeginetica XII seu unius Schilling. SOLAN. Modios etiam Faber: medimnos transferre debuerat: vid. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, cap. 12. Eodem nomine Strabonis interpretem reprehendit Hostus de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μέδιον & μεδίμνον nonnunquam confundere. Medimni, aliisque aridorum mensurae Aegineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos Aeginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule Lucianus ad

mensuram traduxerit. Μοχ φιλοσοφοῦντα contra ed. I. auctoritatem servavi. Noster in Peregr. § 30, Χρυσῷ σαξάμενος πῆρην —. HEMST.

ead. l. 8. Φιλόσοφον) Ex edit. I. Reliquae φιλοσοφοῦντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιμετρήσας τῇ Δικέλλῃ) Recte quidem interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν Δικέλλην, carui tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar. Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ Δικέλλῃ, carui tuum implebo tumoribus ligone admensus: sunt certe κονδυλάς vel κονδυλαί, ἀνοιδήσεις in Hesychio, tubercula, tumores, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 1180, ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδυλὴν ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut Lucianum deceat. HEMST.

ead. l. 13. Ὡς Δημοκρατία) Vid. Herald. Obs. & Emend. c. 48. HEMST.

Pag. 127. l. 7. Ἐπιχαλάω) Noster in Gall. § 22, κατεχαλάησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. Saxa grandine plura: Ovid. Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. nimbis, imbribus, quae valde sunt Latinis usitata, Franc. Iuret. ad Paulin. de Vit. Martin. III, v. 453. HEMST.

ead. l. 8. ΑΝΔΡΕΣ) Sic ex coniectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἀπὸ μὲν consonum. SOLAN.

in Schol. Ἡπαίτων) Quid sit ἡπαίτων, ignoro. Lege ἡπάτων, decipiebam. IENS. Lege ἡπάτων: sed reliqua huius scholii absurda sunt: agitur enim de pugnis. SOLAN.

IN HALCYONEM.

Pag. 128. l. 1. ΑΛΚΥΩΝ) Halcyonem hunc Luciano adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur Athen. II, & Laërt. in Plat. Nec Platoni hic dialogus elapsus est, sicut nonnulli putant, quos Socratis persona in errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni principis potestate disseritur, deque divinis rebus. COGN. Non est Luciani, sed Leonis Academici, si Antonio Mureto

sua fiat fides Or. IV. Luciani quidem prorsus non esse, tum dictio lenta & oscitans, tum sententiarum levitas, & argumentorum frigus, & delirationes arguunt satis. MARCIL. Halcyon quidem non est Luciani ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina coniungebant: sed posset esse Luciani animi causa Platonicum agentis. Profecto haec elegans est Platonis imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quidquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demseris, & sententias de divina potentia spectaveris seorsim, fatebere, vix quidquam de ea melius posse dici. Ceterum de Halcyonis fabula vide Steph. Clerici Acad. Quaest. V. CLER. Halcyonem dialogum fuerunt olim qui Platoni tribuerent; sed inter aperte nothos numerat Diogenes Laërtius Platone p. 84 C. Hunc autem ipsum Dialogum ex Galaei Collesianis aliisque satis constat, eum esse, qui Platoni tribuebatur; cum ibi inter eius opera, quamvis notatus, reperitur. Leoni cuidam a Phavorino philosopho, teste eodem Diogene, tribuebatur; unde satis liquet, non posse Lucianum habere auctorem, qui Laërtio coevus, Phavorino iunior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaensis apud Arhenaëum XI. Muretus etiam Or. IV, & Tan. Faber in Notis ad Phaedri fab. p. 173 C. Et sane etiam si haec testimonia non suppeterent, vix credibile fit, Lucianum de Deorum vi & potentia tam recte sensisse & tam magnifice locutum. Vide Biblioth. Caesar. VII, p. 3. Platoni autem minime tribuerim, tam quia veteres reiecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφωνα) Causam affert Aristoteles, quod his neque pulmo sit, neque arteria, neque guttur. Horat. in Odis: *O mutis quoque piscibus Donatura cygni, si libeat, sonum.* Lucian. in Gallo: *πολύ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων* adv. Indoct. *μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἰ.* COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ποικίλην) Lege *ποικίλην*. Haec ex variis auctoribus collata: vide Aristotel. *περὶ Ζ. l. IX, c. 14.* HEMST.

ibid. l. 10. Πιργύσσα) *Πιργύρσι*. Modo pro *ἐκ βέλους* legendum est *ἐκ βελόνης*, quemadmodum ex Aristotele liquet. HEMST.

ibid. l. 19. Ἐν χαίματι &c.) Vid. Aristot. *Hist. Anim. V, c. 8.* SQLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Τῶν πετρῶν) Ταῖς πέτραις nisi maius vitium lateat. HEMST.

ibid. l. 17. ὃν μόνον &c.) Scribe: ὃν μόνον εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παρ. quamquam μόνον retineri potest. HEMST.

Pag. 129. l. 3. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος) Occasio disputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud Ovid. *Metam.* lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Halcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus esset ad consulendum Apollinem Clarium de statu regni, naufragio periit: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuisset in Trachinem, doloris impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione Thetidis & Luciferi conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait Varro de L. L. lib. III. Hae, referente Plinio X, c. 32, ex Aristotele, paulo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procerro. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, nisi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus pariunt: unde Mantuanus, *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma*. Hi dies & nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum Lucianus hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἀγεί. Hinc ductum est adagium istud Aristophanicum in *Avib.* v. 1593, Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἦγεθ' ἡμέρας ἀει. id est, *Atque halcyonicos egeritis assidue dies*: hoc est, *tranquillam atque otiosam vitam*. Plautus in *Poenulo* A& I, Sc. II, 142: *nisi mihi illam tam tranquillum facis, Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educat suos*. Idem in *Cas.* Prol. v. 26, *Halcedonia sunt circa forum*; id est, tranquillitas & silentium. Virgilius inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert *Georg.* I, 398: *Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi halcyones*. — Meminit harum & Theocritus *Eid.* VII. Homer. *Il.* K. Servius ad *Virgil.* *Georg.* I. Ceryli maris halcyonum Theocritus in *Bionis* morte: qui, ubi consenuit, a coniuge alis impositus gestari dicitur: & talis coniugii amor est in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiiit, quae superstes est, longo tempo-

re amissam sociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt. Aristot. de Hist. Anim. VIII, c. 3, etiam videtur discernere ab *halcedonibus*; attamen eundem locum & victum utriusque tribuit. Gaza *carulum* vertit. COGN. De Halcyone & Alcedoniis copiosissime Ulyss. Aldrovand. Ornith. XX, c. 60. Is p. 511, ubi de hoc scripto mentionem facit, cum ista chartae mandabat, (*Varinus eiusdem (Halcyonis) Pausaniam auctorem facere videtur: nam in voce κήρυλος Pausaniam scribit condidisse Halcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex Eustathio ad Il. I, p. 776, esse deprompta, quae Phavorinus Camers in Lexicon retulit in 'Αλκυονίδες ἡμέραι' nam ad vocem κήρυλος nihil horum simile. Ansam autem labendi haec dederunt verba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Πανσανίαν ἐν ἀλκυόσιν ἀρρένες &c. Pausanias ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cuius etsi permulta, vellem tamen pro suis multa plura descripsisset verbosus Homeri Commentator. HEMST.

ead. l. 4. Αἰόλου τοῦ Ἑλληνος θυγατέρα) Augustinus Datus cum Benedicto, *Acoli Graeci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel Luciani sententiam, qui volebat *aiunt mulierem quondam, Acoli filiam, Hellenis neptem*, vel ex Ovidii libro XI Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex Dicaearcho, cuius verba sunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὐσά ποτε πόλιν ἀφ' Ἑλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη quae locutio non minus notat, patrem Aeoli fuisse Hellenam, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermetimo § 39 verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἥλειου interpretantes *Evandrida, Elei filio*, cum patria, non pater describatur. GRON. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & Apollodorus p. 11, l. 16. Vide etiam Iambl. n. 242. Hygin. F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiastae veteres Theocr. ad Eid. III, 45, Pindar. ad Pythion. Δ. 190, Apoll. Rhod. ad I, 143, Procl. in Hesiod. p. 46. Plin. H. N. VII, 56, p. 480. Aeolus Hippotae filius ab hoc est diversus, ut liquet ex Diodoro Sic. IV, p. 188; ad quem Rhodomannus contexit Aeolidarum seriem. Dicaearchi, quem Gronovius attulit, locus est corruptus: Salmas. de L. Hell. p. 355, Ἑλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum sancit: Palmer. Gr. A. p. 8, Gronovio praeivit, intelligendumque statuit Ἑλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum,

ut Dicaearcho secum conveniat, legendum est ἀφ' Ἑλλήνων τοῦ Διδῶς mox ipse: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστίν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διδῶς Ἑλλήν ἐκτίσεν· si literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ scribatur, origo vitii statim patet. Vid. Clem. Strom. VI, p. 679 A. HEMST.

ibid. Κουρίδιον ἀνδρα) Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV, n. 3. Ceyx Hesperii sive Luciferi & Philonidis filius: Hygin. F. LXV; ubi vide Munckerum. Clem. Protr. p. 35 D. Κηϋξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυὼν δὲ αὐτὴς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἦρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit Clemens, si modo unam vocem sedem mutare iusseris: Κηϋξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. Schol. Homer. ad Il. I, 558, Schol. Aristoph. ad Av. v. 251. Huic in transcurso foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (Halcyon) ἄγχι περιπαθῶς ὠδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ· immo vero παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Noster etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. HEMST.

ead. l. 5. Κήρυκα) Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hyginus f. 125. Clemens Alex. Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem, p. 22 A. de regibus verba faciens, qui sibi Deorum nomina assumerunt. Κηϋξ μὲν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυὼν δὲ αὐτὴς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἮΡΑ προσαγορευομένη. Sed & Theocriti Scholiastes cum Luciano facit p. 267 B. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ ἀστέρως) Sic legendum, ut edidimus, litera minuscula. V. Hesiod. Θ. 381, & Schol. Homer. ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium est, ut somniarunt illi. V. Ovid. Met. XI, 271. Aurorae is filius. Apud Apollodorum tamen Ἐωσφόρος dicitur Ἀστραίου. eiusque filius Ceyx dicitur p. 11, l. 20. SOLAN.

ead. l. 16. Περί θεῶν) Forte legendum παρὰ. Ad hanc fabulam allusit Euripid. Iph. in Taur. v. 1089. COGN. Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro παρὰ obtrudunt; cum tamen proclive sit ex similibus Luciani locis hunc etiam emendare. Vide finem huius ipsius dialogi: τιμῆς οἴας ἔτυχες παρὰ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II ver. hist. c. 3, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33 errarunt iterum plerique: in Fl. tamen, uti & hic, & in P. recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ὑπνου λαχὼν τῆς τιμῆς. Notandum autem, in Aldina saepius reperiri π (quod proprie

est περί) positum pro παρά, ut in hoc postremo loco, & in Dial. Diog. & Herc. ubi γεγάμηκε τὴν Ἥβην π' τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum est in παρά τ. δ. ut in fine eiusdem παρά τοῖς νεκροῖς. Cum haec scriberem, nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. SOLAN. Παρά pro περί certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quidquid est Codicum Mss. valet. Simillime Plato de cicadis in Phaedr. p. 1230 B. δ γέρας ἔχουσι παρά θεῶν & μοχ, γέρας τοῦτο παρά Μουσῶν λαβόν· quae plus una vice Aelianus de Anim. est imitatus. Euripid. Hel. v. 15, Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus est Plutarchi comparandus de Sol. Anim. p. 982 F. τίνας δὲ γενέσεις καὶ τόκους καὶ ὀδῖνας ὁ θεὸς οὕτως ἐτίμησεν; μοχ, τῇ δὲ ἄλκυονι τακτοῦσθι περὶ τροπὰς πᾶσαν ἰσότησι θαλάσσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον· tum φίλανδρος μὲν οὕτως ἐστὶν &c. De Halcyoniis quid aliis indictum superfit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: vide Suid. in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & Kuster. Varro apud Nonium p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hieme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit.* HEMST.

ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττεῖα) H. Stephan. Thes. L. G. T. II, p. 1040 B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τοῦτου νεοττεῖα· quod alicubi repererit, an ita scribendum iudicarit, haud equidem scio. Particulae certe γὰρ δὴ μοχ § 3, alibique a Luciano coniunctae, & ad hunc locum apte satis conveniunt. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἀλκυονίδας) Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τῶν ἀριθμῶν ιδ'. γαληναί, ἐγαῖς νοσσεύει ἢ ἄλκυόν. Hesych. VORST.

ead. l. 2. Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδαίαις) Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato tranquillitatis differentis, aut cum Benedicto media hieme ab aliis serenitate differentes, sed eminentes, eximias, quod putidum fere est monere, cum ut passim, tum in Luciano millies occurrat. GRON.

ead. l. 3. Παντὸς μᾶλλον) Plato p. 53 A. Variant autem hic libri. P. L. & I. πάντων habent. Reliqui impressi παντός. Neutrum probo. SOLAN.

ead. l. 4. Γαλήνιον) Adducit haec verba Andr. Rivin. de Ven. Sal. & Mal. § 35. Modo παντός μᾶλλον ἀπ' πάντων scribas, nihil interest: utrumque aequè commodum; formula quaedam solemnis absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceret, hic scribi debuisse πάσης vel πασῶν, scilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In Pla-

zone & Xenophonte nihil est frequentius: *μοχ, παρτὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται.* HEMST.

ead. l. 8. Τῷ ποτε) Ante τί ποτε. GUIET.

ibid. τοῖς ἐξ ἀρχῆς) Benedictus: quomodo priscis hominibus habenda est fides? a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici posse τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις: sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita fere Solanus, qui verterat, quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o Socrates? Idem vir doctissimus, quae paulo post sequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & invisibilem aestimamus. Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem iam ante priores interpretes Datus & Benedictus probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: rum scribendum fuerat, τὴν ἀγνωστον οὐσαν &c. scilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἀγνώστος, ἀπίστος, ἀόρατος huiusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide Thom. M. in Ἀθεῖατος. Ἀμεμπτος. Ἀνέραστος. Ἀπρονόητος. Ἀσύνητος. Ἀφθονος. Ὑποπτος. quaedam notavit Ier. Hoelzlin. ad Apollon. Rh. II, 956; plura Aem. Portus Lex. Ion. in Ἀκριτος: fit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: sic in Phalarid. Ep. 98, τὸ ἀνέξεταστον πλῆθος, vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat. In utriusque autem loci versione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, postquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissimum Petr. Wesselingii iudicium. HEMST.

ead. l. 12. Ἐοίκαμεν) Hic εἰοίκαμεν εἶναι perinde est, ac εἰσμέν, sumus: nam interdum εἰοικε non est dubitantis, sed affirmantis. Vid. Aegid. Menag. ad Diog. Laërtii lib. IX, S. 73. CLER. Ad similem Isidori Pelusiotae sententiam II Ep. 117 haec notavit Rittershusius: eius generis alia Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 8. HEMST.

Pag. 131. l. 2. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος εἰσιν πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρον) Ineptissime Benedictus, revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex; cum longe accommodatius Datus, Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute proventus, quae verissima Luciani mentis expressio. GRON. Expressit illud Aegyptiorum Soloni dictum apud Platonem, Graecos semper pueros. Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic &

Seneca apud Lactantium II, 4, *Non, inquit, bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod maiora nos ludimus.* SOLAN.

ead. l. 4. Νεογίλδς) Vox Polluci improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8: τὸ δὲ νεογίλδς ἢ νεογίλδν, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἰρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογίλατος per me licet exfulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum Iungermannus. Sententia perfimilis Hipparchi Pythag. apud Stob. p. 573: Ὡς πρὸς τὸν ζῦμπατα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἀνθρώποι τὸν τὰς ζωᾶς χρόνον. HEMST.

ead. l. 11. Ἡδῆ) Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. SOLAN. καὶ δὴ minime mutandum. Aristoph. Pl. v. 227, καὶ δὴ βαδίζω. Themoph. v. 221. Apud Platonem saepissime. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνυπόστατον) Ἀνυπόστατος χειμάρρους Iulian. Or. I, p. 34 C. Agit de hac voce If. Casaub. ad Athen. III, c. 20. Mox in illis εἰς ὄριθός τινος abesse potest εἰς. HEMST. in Schol. col. 2. l. 2. Νεογέννητος, νεογ.) Has utraque voces adiecit Solanus, monens praeterea reponi debere νεογίλδς. HEMST.

Pag. 132. l. 3. τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν) Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ead. l. 5. Πολλὰς ἰδεῶν φύσεις) Multas specierum naturas: immo πολλῶν ἰδεῶν φύσεις, multarum specierum naturas: quamquam impropria hic est ea locutio. CLER.

Pag. 133. l. 6. Τεχνῶν) Recte viderat Benedictus, uti & Marcellus & Vorstius, sic legendum, non τευχῶν, quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant ed. l. & Codd. Mss. P. & L. SOLAN. Recepi, quod in l. V. 2. S. A. fuit expressum, itidemque in margine A. 1 W. reliquae τευχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τευχῶν] γρ. τευχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Christoph. Longolii Luciano cum Mss. collato: διὰ τῶν χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τευχῶν, ut legitur in A. 1. anni MDIII, ad cuius oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τοῦτων] χειρῶν. τεχνῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teste Solano: eoque pacto iampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τεχνῶν aspectu primo satis videatur accommodatum, si tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari

possit: nam primum αἱ κατὰ τὴν βίαν πράξεις artes, quas homines exercent, iam simul complectebantur: deinde τούτων appositum prorsus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχανῶν ἐργάζονται, ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescant, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a Galeno de Usu partium corp. hum. lib. I & II. quia, ut ait Aristot. περὶ Ζ. Μ. IV, p. 106, ἡ χεὶρ εἰσὶν εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἐστὶ γὰρ ὡς περὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censebat Anaxagoras; quamquam melius, Galeno suffragante, rationem illam Aristoteles invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis obiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, cum mox sequatur διὰ τοῦ σώματος ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. HEMST.

ead. l. 10: Ἀμέτρητον ὄσσην) H. Steph. App. de D. A. p. 82, ubi de pleonasmō nominum ὄσος & ἡλίος disputat. HEMST.

ibid. ἔχει) B. 2. Reliquae ἔχειν. SOLAN.

Pag. 134. l. 3. Τηλικαῦτον — αὐτὸς) Ex ed. I. est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικαῦτον — αὐτοῦ. SOLAN. Multum vereor, ne quod Iunta suppeditat, prava sit Ant. Francini, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πῶθεν οὖν δόξει, ὄσσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικαῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. HEMST.

ead. l. 4. Αὐτοῦ) Nempe mundi, quem Deum esse statuit Plato in Timaeo. CLER.

ibid. Φρόνησιν) Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. VORST.

ead. l. 8. Ἀναγνώσαι) Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνώσαι. Contra peccatur in Hesychio: Ἀναγνώσαι, ἀναπείσαι Ionum est, & Herodoti, apud quem saepius hac potestate ἀναγνώσαι, nunquam ἀναγνώσαι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adiungendum, eo tamen referri debet. HEMST.

ead. l. 12. Παραβάλλουσα) Ἀν καταβάλλουσα, id est, *insituens*. GUIET. Sine librorum auctoritate mutavi παραβάουσα; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. Eadem, quae doctiss. Solano, mihi quoque se iamdudum obtulit coniectura: neque tamen in contextum recipere consulum duxi, propterea quod non desore putem, quibus aridebit Guieti καταβάλλουσα. Immo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut proiciens animal informe. HEMST.

ead. l. 15. Μέλιτταν σοφὴν) Eodem epitheto gaudet etiam apud Philostr. p. 889. SOLAN.

ibid. Θείου μέλιτος) Hinc Virg. IV Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona*. Varro de R. R. II, c. 5, *Denique ex hoc (bove) putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres*. COGN.

ead. l. 16. Ἐπεὶ ὧν) De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur Cael. Rhodigin. Ant. Lect. XXVII, c. 17. Aristotel. de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 135. l. 2. Τινῶν) Ἀν τισίν; GUIET. Legendum τισὶν cum interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui Physica versibus scripserat. CLER. *Τινῶν, τέχναις*) Vorstii strictura suadende, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. SOLAN. Esti transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad sequentem sententiam προσχρωμένη τέχναις ἱεραῖς, quem nexum subiecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud Platonem saepe, ut veteris sapientiae doctrina tradit: ita λέγειν Democritus: τάδε λέγω περὶ τῶν ζυμμάτων. Vix me retinui, quin redderem in Luciano τισίν, orationis structura liquida: tum etiam recte τισίν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. HEMST.

ibid. Αἰθέρος μεγάλου) Summi Dei. Lucret. lib. I: *Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether In gremium matris terrae praecipitavit*. & Virgil. II Georg. *Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether*. COGN.

ibid. Τὰς οὖν ἀθ. δ. μεγάλας οὔσας) Si locus est integer, nec quidquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex Pausania Sylburgius in Praef. p. 930. Vide praeterea Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 13, ubi quae pleraque notat Perizonius sunt aliena, & diversi generis. Strab. I, p. 7, πολλοὺς δ' ἐτι νῦν ἀνωρύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἐτι νῦν ἀνωρύμων ἔντων. Menodotus apud Athen. XV, p. 672 B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργείους. In Diogen. L. IX, 42, ita nunc legitur: φησὶ δὲ Ἀθηνόδωρος ἐν ἡ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἰπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεύσαι κομισθῆναι γάλα. Suidas in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἰπποκράτην πρὸς Δημόκριτον, quod quo minus in Diogene conspiciatur, liberiorum imperitiae deberi non dubito: II, 48, τοῦτον ἐν στεναπῶ φασιν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατείνει τὴν βραχτηρίαν. ibi recte Kuhnii. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνδόνων) Lusciniarum propter Philomelam meminit. SOLAN.

ead. l. 8. Κλέος δὲ μύθων) Vertit interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabularum*: sed κλέος hic est, ut saepe apud Homerum, pro *fama* auditu accepta: II. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus ed. Rom. ut & quae de hac voce habet Eustathius. Itaque Socrates hic inducitur dicens, traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonium, non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Halcyonis, quae ad commendationem fidei coniugalis pertinet. Consulendus Plato lib. II de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, & πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλλιστα μεμβολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fidei ad virtutem sint. CLER.

ead. l. 9. Θρήνων μελῶδῃ) Ὡ ὄρνι θρηνομέλῳ δὲ legendum est. BROD.

ead. l. 11. Γυναῖξί τ' ἐμαῖς) Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus Lucianus, aut quisquis huius opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare Panaetius firmissimis, Plutarcho iudice, argumentis evicerat. De hac doctorem controversia plura qui volet, adeat Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem. Nos de his feminis hoc mo-

do lectorem monitum hic volumus: Xanthippen morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuefcens compararet. Myrto autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule Plutarch. in Vita Aristidis sub finem. SOLAN.

ibid. Ξανθίππη τε καὶ Μυρτώ) Socrati Hieronym. in Iovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam testimonio & Plutarchi in Arist. COGN. Iunguntur etiam in Epist. Socratic. 27, p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Porphyrio scribit contra Iulian. VI, p. 186 D. δύο δὲ σχεῖν γυναῖκας ἄμα, Ξανθίππην μὲν πολιτίν, καὶ κοινοτέραν πῶς, Μυρτὴν δὲ Ἀριστείδου θυγατρίδην τοῦ Λυσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην περιπλακείσαν λαβεῖν, ἐξ ἧς ἐαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτὴν γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt Plato & Xenophon. Vid. Diogen. L. II, 26, ibique Casaub. & Menagium. HEMST. Plato in Phaedonis initio p. 45 E. Xanthippen nominat ἔχουσαν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine pag. 86 A. cum iam tempus appereret educendi poculi cicuta mixta, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδιά, δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & μοχ, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά ἀπίεσαι ἐκέλευσεν· tum p. 87 A. ἐγὼ μὲντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τοῦτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu maior filius & μέγας Xanthippes est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. pag. 57 Leo Allatius: sed monere simul debuerat, id nominis abisse violatum librarii culpa in ἄμα Τυροκλῆς· nam illud ἄμα ex priore syllaba AAM conflatum nullius usus est, & orationi nocet. Idem peius ex Myrto prima uxore sublatum esse scribit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri vehementius succenseret, cum respondet Ἀπομν. II, p. 432, v. 20, οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, eiusque notos mores designat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam Platonis auctoritatem, equidem ignoro. IDEM in Addendis.

Pag. 136. l. 1. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν) Duplam exhortationem, & quod Halcyon pia in virum fit, & quod is in uxore
Ff 3

rem. Haec notantur ad marginem *A. 1 W.* HEMSTERHUSIUS.
ead. l. 4. Φαλ.) Φάλλος λευκὸν αἰθιδίμος Ἀθήνησιν. VORST.
 Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λευκόν. SOLAN.

IN PROMETHEUM.

Pag. 137. l. 1. ΠΡΟΜ.) In hoc & seqq. Deorum tam coelestium quam marinorum dialogis duplex Luciani institutum esse videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; secundum, ut quae in his poetarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praestitum est, quae ipsis propemodum Christianis vix quidquam reliqui fecit. Inest certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica coniuncta, ut ab homine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius quid non possit. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν Καύκασος) Quid legerit Ottomarus Luscinus, huius dialogi interpres, non video: omnino aliud legisse statuendum est: sat monuisse. BOURD. Huius montis descriptionem apud Arrian. in V. A. lib. III reperies. Prometheus vero affixum fuisse ad Caucasum tam multi affirmant, ut vix negari possit. Hoc inprimis testatur Cicero lib. II Tusc. Quæst. Hoc etiam Apollon. Arg. II in fine asserit, quod eius interpres affirmat: illud ipsum Pausanias, Servius & alii multum. COGN.

ead. l. 10. Ἐπαμύνειν) In edd. vulgatis ἐπαμύνειν. Sola I. δύνωνται addidit. Fl. tamen non eget, quippe quae ἐπαμύνειν exhibeat, quod verum & Lucianum puto. SOLAN. Verissima Fl. ed. lectio: Iuntinam interpolatam esse clamat illud ἐπαμύνειν δύνωνται. Putaveram olim insititium esse οἱ ἄνθρωποι, & cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuisset adscriptum, post in contextum venisse: nam commode procedunt, ὥς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquiesco. Aeschilo, cuius fabulam, antequam haec scriberet, a Luciano lectitatum fuisse, facile deprehendi potest, Prometheus λευγρὸς, ἀνθρωποποιὸς Tatiano Or. ad Graec. pag. 42. auctor vulgi fittilis Phaedro IV, 14. Ideo homines ab ipso ficti πλάσματα πηλοῦ Aristoph. Av. v. 687. πηλόπλαστον σπέρμα Aeschyl. apud Procl. ad Hesiod. p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores Lantini: Dracont. Hex. v. 311, Projicere nec plasma suum vult conditor ævæ. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τῆς φάραγγος) Philostratus in Apoll. Tyaneo (II, c. 3.) refert duo esse Caucasī cacumina stadio inter se disiuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. COGN. Aeschyl. Pr. Relig. v. 15, Δῆσαι βία φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. ubi Stanley ista Luciani non praeteriit. — *adspecte religatum asperis vinctumque saxis* — apud Ciceron. T. D. II, c. 9. HEMST.

ibid. Ἀνασταυρώσω) *Crucifigatur*: inde Caucasus dictus *crux*; monuit Lips. tract. de Cruce: σταυρὸς postea. BOURD. Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est L. Bos in Ep. ad Hebr. VI, 4, ut ostendat ἀνασταυρῶν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis esse *in crucem agere*, *cruci suffigere*, secus quam scriptoris sacri interpretes existimarunt, verentes *rursum crucifigere*. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Αὐτοὺς) L. ἀνθρώπους & sic C. abb. & V. ἀνοῦς. SOLAN. Idem notaverat pro πλαστὰ corrigendum esse πλάσματα: mihi varia videtur, sed peior lectio. HEMST.

Pag. 138. l. 1. Ἀπὸ τουτουῖ) Ab hac in contrariam partem. BROD.

ead. l. 3. Ἀπότομοι) Ἀπόζυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud Senec. Hercule fur. BOURD. Ἀπόζυροι praeter Angl. etiam P. & L. uti Πητ. cap. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς ἀκρῶ ποδι σου) Scribe, ὥς ἀκροποδιτί σου μόλις ἐστάναι. BROD. Ὡς ἀκροποδῇ μόλις ἐστάναι) Ἄττοντες inde *atae*, qui inter ambulandum stare nesciunt. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὶν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. Lucian. Dial. Mort. XXVII, § 3. In Ms. legitur μόλις, quod idem est. BOURD. Ed. Iunt. ἀκρῶ ποδί. Reliquae ἀκροποδίτι, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam, iam alibi solere ἀκροποδῇ legi, non ἀκροποδίτι. SOLAN. Nullam video rationem, cur mutandum sit ἀκροποδίτι; nisi, quod alibi Noster solet, ἀκροποδῇ malis: alia Luciani loca, ubi hoc ipsum vocabulum invenitur, annotavit H. Steph. Th. III, p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt, suspensio gradu: cum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus*, en pas de larron. Suidas ἀκροποδίτι exponit ἀκρῶ ποδί, summis pedibus: *alii, summis seu extremis pedum digitis, quod Luciani locis non convenit*. Quam ob causam non convenire putet Stephanus, plane non perspicio: hic certe nihil aequae sententiae respondet: *sic ut summis pedum digitis insistere vix li-*

ceat. Praeterea malo στενὴν ταύτην ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν, propter illud που, ἀκροποδῆτι που. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦτ' ἔφη) Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare interpretes. Sed annotavit pater, τὸ κατελεήσαντας ἀντὶ σοῦ ἀνασκοποῖσθαι, ut Mercurius Charonti in Contempl. touti τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἰτίον καταστήσεται μοι. GRON.

ibid. Τὸ κατελεήσατε) Ingeniose I. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili assumento, τὸ κατελεήσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφη, τὸ κατελεήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, iam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I: τοῦτο φης, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς. HEMST.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλους δύο) Nos ambos. BROD.

in Schol. Ἀποτέμνεται) L. ἀποτέμνεται. C. abb. ἀποτετμημένοι & V. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τὴν ἑτέραν) Χεῖρα subaudio. BROD.

ibid. Κατειλῆσθω) Vide eruditiss. Dukerum ad Thucydid. VIII, 63. HEMST. Pag. ed. Bip. 261 sq. Vol. V.

ead. l. 4. Πάντα) Legerim ταῦτα, ut haec habeas: nam πάντα nihil hic significat. CLER.

ead. l. 5. Πλαστικῆς) Quod homines e luto finxeris. BROD.

ead. l. 11. Ὅστ' αὐτὸν καλύψας ἀργέτι δημῶ) Idem de Merc. cond. habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. 1 ἐργ. BOURD. Theog. 540: Τῷ δ' αὖτ' ὅστ' αὐτὸν λευκὰ βοῶς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῶ. Monendus autem lector, Pausaniam IX putasse hoc opus Hesiodum non esse. V. Kennet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀργέτι δημῶ) Alba pinguedine. Vide Higinum in Sagitta. BROD.

ibid. Ἡσιόδου) Hesiod. in Theog. 541: — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῶ. BROD.

ead. l. 15. Ἐκλεψας) Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quemquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. SOLAN. Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quidquam tentare. Benedictus etiam vertit, quasi voluisset ἐκλεψας: furatus es, & hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. § 6. Artemidor. III, 17: καὶ γὰρ

τὸν Προμηθεά λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Καὶ θεῶν) Θεῶν, καὶ V. uti conieceram. SOLAN.

Pag. 140. l. 2. Δεδέσθαι) Vinculis constringi. BROD.

cad. l. 4. Ἀναιτίον αἰτ.) Homerus Iliad. N, 775. BROD. Ut Dial. Mort. ex Homero. BOURD.

cad. l. 5. Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτ.) Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. BROD. A Platone in Apol. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτου τιμῶμαι τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. Dionys. Halic. l. 5. BOURD. Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide Demosth. 327, & Etym. M. Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus iam, cum de poena ageretur, ἔνεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Diog. Laërt. 43 D. V. Plat. Apol. Socrat. SOLAN. A Socratis aestimatione suae litis sumtum esse monet Menag. ad Diog. L. II, 42. Suid. in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura congeffit Leo Allat. ad Epp. Socrat. p. 192. HEMST.

cad. l. 6. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.) Hac me poena dignum censuisssem. BROD. Vorstius & Constantinus (in v.) τιμωσαίμην. SOLAN.

cad. l. 11. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν) Profert hunc locum, & de Caucaso, cui Prometheus affixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit Stanl. ad Argum. Aeschyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheus Lucianus dicat οἰκτιστὸν θέαμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. Varro apud Nonium in Vastitis p. 417: Mortalis nemo exaudit, sed late incolens Sattharum inhospitalis campis vastitas. Scytharum Iunius probante Mercero: dubito, an propius ad priscae scripturam Sacarum. Fabulae vetustae fama tantum valuit, ut rem vere gestam crediderint accolae, & vestigia miserandi casus ostentarent: Diodor. Sic. XVII, p. 606 A. Strab. XV, p. 1009 A. Arrian. A. A. V, p. 199. P. P. E. p. 7. Refert Philostr. de V. A. T. II, c. 3, τοὺς τῷ Καυκάσῳ προσοικοῦντας odisse vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succendere: δῆρα τρά τε ἐπ' αὐτοὺς ἵστανται τιμωρεῖν τῷ Προμηθεὶ φάσκοντες· ὥδε γὰρ τοῦ μύθου ἦν τῆνται tantopere sunt fabulae dediti veram credentes: haec posteriorum mens, quam interpres non

percepit. Adde Scholiast. Apoll. Rh. ad II, 1252. HEMST.
ibid. Κασπίων) Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt
 Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem
 extensae, latitudine tam exigua, ut vix plauistro sint perviae,
 quas idcirco Caspias portas scriptores appellant, quod per eas
 ex Babylonia & Perside ad mare Caspium pateat transitus.
 COGN. Ὅρη δὲ εἰσὶν αἱ Κασπιαί πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι
 ἀπερρώγυιαι καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων
 ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ὡς καὶ
 κλειδας Ἀσιαδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. Eustath. ad Dionys.
 Per. v. 1039. VORST.

ead. l. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνίῃ. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. τὰς σιτήσεις) L. τῆς σιτήσεως ἀπέλαυνον, &
 μοχ καλῶς pro καλῶν. Post ταύτη Solan. addebat τῇ. HEMST.
ibid. col. 2. l. 1. Ψυχρὸν) Lege ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῆ. SOLAN.
Pag. 141. l. 1. Ἐς οὐδὲν δέον) Frustra ac temere. BROD.

ead. l. 2. Ἐπιμελησόμενος) Malim ἐπιμασπόμενος, quae man-
 det: ab ἐπιμασάομαι, mando. CLER. Videtur Lucianus scrip-
 sisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad Dialog. Ai. & Ag. qui
 XXIX, & ultima dialogi huius verba. SOLAN. Cave, quid-
 quam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venusta-
 tem. Aquilam mox esse devolaturam, quae iecoris eius cu-
 ram sit susceptura, facete Mercurius ait: interea dum Iovis
 ales ad curam istam aggrediatur, nihil obesse, quo minus tan-
 tulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisti-
 cam. Bellum enimvero curatorem iecinoris Promethei, &
 per sane quam iucundum! HEMST.

ead. l. 5. Σοφιστικὴν, οἶος &c.) Non recte dictum putabunt,
 qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tan-
 tillum quidem discendi fas putant. SOLAN. Ideo σοφιστὴν vocat
 Prometheum § 20; ut & Aeschyl. P. V. v. 62, ubi haec utra-
 que Luciani loca Stanleum non fugerunt. HEMST.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudio. BROD.

ead. l. 8. Καθυψῆς) Interpr. Nec ius tui patris prodas. Malim
 propriam significationem sequi: nec quidquam praetermittas eo-
 rum, quae ad iura patris tui pertineant. Brevius Gallice: n'omettez
 aucun des droits de votre pere. CLER. Vide, quae notavi ad Δικ.
 Φων. §. 30. Illa ὅπως μου ὡς δεῖν κατηγορήσεις attulit L. Bos
 in Ellipsi verbi σκοπεῖν. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ πατρὸς) Mercurius Iovis est filius. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐξαιτῆται) Leg. ἐξαιτεῖται. Soni τοῦ
 H & El confusi fuerunt. CLER.

Pag. 142. l. 5. Τῶν τοιούτων μεμέληται) Haec scriptura ex ed. I. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus, quod μεμέλεται habet. L. autem μεμελετηκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελέτηται) Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditantur, quae in auditorio sint pronuntiaturi. I. lectionem nunquam admifero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μεμέληται, fuerit probatum. HEMST.

ead. l. 9. Τοιούτων) Ἀν τοιούτος; nimirum ὁμότεχνος ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat rem aggredi & sustinere, provinciam subire: vel certe τὸ τοιούτον, ut in fine § seq. Ex Prometheo Liberato Varronis profert Nonius in Quæsti p. 492: Aemulum illius artis, atque obstrigillatorem; qui per aliquot annos quæsti nihil fecerit: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST.

ead. l. 14. Οὐχὶ δὲ ἀπὸ χρεῖ μόνᾳ &c.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105, ubi de pleonasmō adverbii μόνον agit, post ἀρκεῖ & ἀπέχρησε: quamquam nimis subtilem illam Stephani disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάννυ γοῦν, ὃ Προμηθεῦ, μακρῶν ἐδεῖ λόγων &c. νυνὶ δὲ ἀπὸ χρεῖ μόνᾳ τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. ἄδ. ut in Tim. § 38, ἐχρην μέντοι ἰσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν: sane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariss. Gefnerus non opus esse arbitratur emendatione, modo meminerimus, ironicum esse totum exordium, cuius haec sit vis: Quasi vero opus esset longa oratione — nec satis foret sola capita exponere &c. IDEM in Addendis.

ead. l. 16. Τὸν βασιλέα) Τὸν Δία. BROD.

Pag. 143. l. 1. Οὐδὲν δέον) Hanc formulam explanat, & simul haec Luciani verba, H. Stephan. App. de D. A. p. 160. HEMST.

ead. l. 5. Ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν) Sumtum a Platone de Rep. X, p. 755 E. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτεινάντας ἐν τοῖς ὀδυσμοῖς in Protag. p. 250 C. περὶ οὗ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐκάτερος ἀπεινᾶμεν. HEMST.

Pag. 144. l. 5. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἡλικὸν ἐστίν) Ita Mss. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τῆς ὀ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in impressis est. SOLAN.

ibid. Ὡς μωρακίου) Sic in Tim. & Toxare. BOURD.

ead. l. 7. Τὸ μείζον) *Maio rem partem.* BROD.

ibid. Λήγεται) In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μείρακιόν τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήγεται. Sine ullo dubio λήγεται legendum; nec aliter videtur accepisse interpretes. IENS. Dictum supra ad Τιμ. c. 19 de huiusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. SOLAN. H. Steph. App. de D. A. p. 145 observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resolvi posse videtur; cuius usus exemplum hoc profert: tum, videtur enim εἰ μὴ λήγεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, sed de eo, quod iam evenerat: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἡλίκον ἐστὶ nam αὐτὸ πολὺν mutatum in αὐτὸν sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere.* HEMST.

ead. l. 8. Συμπότικας) Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμπόταν. de quo vide συμπ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in Laph. BOURD.

ead. l. 12. Ἐωλὸν τινα μν.) H. Steph. Thes. T. III, p. 1239, in Ταμיעῶν hunc locum proferens scribit ἔγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολος, quamquam forma non discrepet ab ἔγκωτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem H. Stephano contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter afferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. HEMST.

ead. l. 16. Διασιλλαίνειν) Sic P. & ed. I. In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Λεξ. c. 24, & ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in I. & P. legitur. Enarrat autem Aelianus Var. H. III, 40, dum Σιληνούς vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. SOLAN. Σιλλαίνειν verbum ποιητικώτερον est Polluci IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & διασιλλοῦν adiungit Pollux: posterius in Dione Cass. p. 875 B. ὅτι καὶ ἄκων διασιλλῶσαι τι αὐτὸν σκωπτόλης ὣν προήχθη habet Hesych. in v. & διασιλλαίνειν in Διολουφείν. Κατασιλλαίνειν Hippocr. in Παραγγ. p. 27, v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas, an διασιλλαίνειν. HEMST.

In Schol. Τρόπον) Τροπὴν emendavit Solanus: itaque restituendum esse satis patet ex Etymol. in Σίλλοις huic enim priora istius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte *τῖλλαινεῖν* τινὲς hic ponatur, posteriora Suidae in *Σιλλαίνειν* apud eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis *σίλλος* pertinet, recte legitur ἡ κακολογία: tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος, quomodo Matth. etiam Sladus reposuerat. HEMST.

Pag. 145. l. 2. Ὡστε ἐγὼ οὐδὲ μν.) Interp. Ideoque Iovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum. Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit. debuisset enim hoc modo: Itaque putabam, ne recordaturum quidem Iovem eius facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum. οὐχ ὅπως est nedum. VITRING.

ead. l. 3. Οὐδὲ μνημονεύω) Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. BROD.

ead. l. 4. Οὐχ ὅπως &c.) Verte, nedum ut propterea usque adeo irasceretur: quod non expressit interpres. CLER.

ibid. Τηλικαῦτα) Id est, τηλικούτως. GUIET.

ead. l. 7. Τὸ χάλειπ.) Quod longe quidem gravius esset. BROD.

ead. l. 9. Τὸ τοῦ λόγου) Quod proverbio iaculatur. BROD.

ead. l. 10. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.) Hic locus Erasmus non fugit in Mare coelo miscere. HEMST.

ead. l. 13. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν) Εὐτέλ. ex L. & ed. I. est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγέννειαν leve est quod moniturus sum, in omnibus mendose scribi ἀγένειαν, nisi quod sola Fl. ἀγέννοιαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. SOLAN. Μικροψυχίαν) Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non commitendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγενῆς & ἀγεννῆς, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγέννεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, necne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus eiusque fordes, alterum ad animum proprie pertineant. HEMST.

Pag. 146. l. 2. Τοιαῦτα ἐργάζεται) Angl. τηλικαῦτα ὀργίζεται. BOURD. Omnino ex Codice cum Angl. tum alio, cuius excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρέων ὀλίγων ἐνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, si parvae carnis causa tantopere indignatur.

Et statim cur non, ut iusserat Bourdelotius, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν iubent, rescripserunt sequentes editores, praesertim Mss. volentibus περιελιχῆσθαι; est enim a περιελιχῆσθαι. GRAEV. Genuina lectio est τηλικαῦτα ὀργίζ. quam exhibent L. Angl. & Ms. Gr. quam iterum habet Noster Ἀποκ. cap. 8. quamquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra iam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν, c. 5. SOLAN. Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Iovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίζεται, illud dedi iudicio I. G. Graevii & Solani, ut in Lucianum redire sim passus: innumera sunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confusa. HEMST.

ead. l. 5. Μαγείρῳ) Hor. Serm. I, 3: Si quis cum servum, patinam qui tollere iussus Semefos pisces, tepidumque ligurierit ius, In cruce suffigat; Labrone insanius inter Sanos dicatur. SOLAN.

ead. l. 7. Περιελιχῆσθαι) Scribe περιελιχῆσθαι, ut in Anglic. Cod. & ita rescriperam. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. Marcial. & Hor. BOURD. F. Περιελιχῆσθαι. GUIET. Recte eruditi correxerunt περιελιχῆσθαι. Ipse quoque Noster infra in Deor. Dialog. XII περιελιχῆσθαι. Mox scribendum omnino ὀπτομένων ab ὀπτάω. Nemo coquum cruce multavit, quod carnes elixans, immisum iusculo digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil costarum carnum avulsum deglutierit. Idem mendum irrepsit in Nostri opusculum, Fugitivi inscriptum, ubi ὀπτομένων ἀνθρώπων σωματων, non ὀπτομένων, legendum. Melius scriptura haec observata in Epist. Saturnal. καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτομένων &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτομένων. Similis spurcicies foedavit Antoninum Liberalem c. 35, Λύκοι δὲ συναγόμενοι καὶ σήναντες, ὑψηλῆσαντο τῆς ἑδῶ. Corrige συναγόμενοι est enim ab συναγόμενοι. Lupi autem obvium faciunt, & adulantes, ductores se viae praebeuerunt. Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. IENS. Recte in ed. I. erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. L. SOLAN.

ead. l. 9. Κονδύλους ἐνέτριψαν) Hoc admodum ignominiosum & servis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat I. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερεὸν apud Aelianum est V. H. XIII, 38) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem censum vix referri licet κονδυλίζειν & ραπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιράπιζοντες Alciphron habet III, p. 368. καὶ ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις Liban. T. I, p. 238 D. Vide Harpocrat. in Ἐπὶ κόρρης. HEMST.

ead. l. 15. Τοῦτο — ἔχον) Iudicent alii. ego τοῦτου — ἔχοντος scriptum fuisse arbitror. SOLAN. Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, eruditi viri impeerint. Apud Suidam in Εὐρύκτατος male sollicitat Kusterus, itidemque in Ῥαστώνευσις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad v. Σολοικισμός, & ad Aristoph. Plur. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in Strabone VI, p. 397 D. εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re iamdudum praecepit I. Scaliger Castig. in Hippocr. de Vulner. p. 32. Vide Davif. ad Clem. Ep. I, c. 11, & quae notavi ad Halcyon. § 8. Καθ' ὁποῦτον manifeste firmatur ex sequentibus. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κόνδυλος) Haec, quae totidem paene verbis leguntur in Etymologo, inde corrigenda sunt: παρὰ π. κ. σ. δ. οἰοῦναι κόνδυλοι: tum, ἢ κόνδυλος τις ὡς εἰς τὰ κενὰ δυνάμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futilissimas Grammaticulorum originationes attenderet. HEMST.

Pag. 147. l. 1. Ὅποῦτον) Pro hac voce, quae in P. & ed. I. legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν.) Commode interpretes. Adscriptis tamen pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. GRON. Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus I. Fr. Gronovius haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere iacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique for-

mae decore nudatum: § 13, ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον· hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem Luciani verba talem habent sensum: utrum plane nullo homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata. Error interpretum in eo veritatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcunque rudem intellexerint. Propert. III, 3, v. 29, ο prima infelix genti terra Prometheo. Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur Gronovius, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὔσαν ἀνέροισιν. HEMST.

ibid. Ὀντας) Mallem εἰόντας. ut simile sit ei, quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν ἀνθρ.) Καὶ abundat. BROD.

ead. l. 10. Ἀπ' ἀνθρώπων) Ab Aeschilo sumsit in P. V. v. 20, ut recte Stanleo est observatum. HEMST.

ibid. Ἦν τοίνυν πάλας) Ὡς ἦν τοίνυν πάλας patet ex § 9. MARCIL. Hac interpungendi ratione, quam & ed. l. praefert, omnia sana, neque Marcilii medela opus est. Nos tantum parenthesin, quae antea non notabatur, post πάλας addidimus. SOLAN.

Pag. 148. l. 2. Ἀεὶ γὰρ τι) Parenthesis in voce καὶ κάλλος terminatur. BROD.

ibid. Προβουλεύω) Alludit Prometheus ad nomen suum: nam προμνηθεῖν & προβουλεύειν sunt idem. CLER.

ead. l. 7. Ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα) Ea fuit Epicuri sententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι sentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. BROD. Epicurus statuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines θεομόρφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακλൢουθον Grammatici vocant: istum ordinem conceperat Lucianus, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα, ζητῶν δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens sententia seriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum structurae occasionem praebet. HEMST.

ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) Ἔστι scribendum videtur pro εἶναι. GUIET.

ead. l. 12. Κατὰ τὴν ποιητικὴν λ.) Γαῖαν ὕδρι φύρειν. Hesiod. ἐν E. καὶ Hm. v. 61. BROD. Hesiodus Oper. & Dieb. v. 61; quamquam ibi de Pandora sermo est. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρ.) Homines se e luto finxisse non negat Prometheus; quem sermonem ex Aeschyli Prometheo decerpfit Lucianus. COGN.

ead. l. 14. συνεπιβαλέσθαι) Castigo συνεπιλαβέσθαι. BROD. Ex P. & L. haec scriptura est; uti etiam B. i editor & Vossius coniecerant. In reliquis συνεπιβαλέσθαι. SOLAN. In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter H. Stephanus Th. T. II, p. 570: συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro Ἀδιυνο, opitulator. Lucianus, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβεσθαι μοι τοῦ ἔργου, q. d. esse mihi adiutricem operis, pro, Ἀδιυνare me in opere. Cum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse ed. B. i. quo magis mirum, quod idem scribit T. I, p. 687, Ἀτ συνεπιβάλλομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc. συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου, una mecum opus aggredi: cuius quidem potestatis aliud praeter hoc nullum affert exemplum. Ego vix dubito, quin συνεπιβαλέσθαι τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιλαβέσθαι. Suam locutionem tuetur Lucian. Eik. § 8, συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θεβαῖος ποιητής. Maxim. Tyr. Δ. I, p. 3, φέρε παρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην συνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit D. Heinsius, cum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. Δ. XXVI. p. 267, τοῦτοις καὶ τὸ θεῖον θέλει ξυρίσταςθαι τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου. p. 278, τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud Pausaniam est II, p. 159, Ἀθηνᾶν δὲ αἰ (Perseo Medusam interemturo) συνεπιλαβεσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit Aelian. Ep. XIX, εἰν μὴ τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θρακίᾳ συναπολαμβάνῃ. Idem est συλλαμβανέσθαι quod in Theophylasti Ep. 59 nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου, Codex Pal. exhibebat συλλαμβάνου hoc certe restituendum est Aristaeoneto I Ep. 10, p. 46, παρθεῖνος οὐσα θεός, Ἀκόντιε, συνελάβετο σοὶ τοῦ γάμου. Mercero nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. Herodot. V, c. 44, Κροτωνίηται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ζεῖνον προσεπιλαβεσθαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a Luciano sic fuisse credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θεοὺς HEMST.

in Schol. l. 1. τοῦ θεῖου) L. τὸ θεῖον. C. abb. τοῦ θεοῦ. SOLAN. Culpā descriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi su-
Lucian. Vol. I. G g

spicor, vocesque istas esse iungendas cum praecedenti ἀντι-
notatione: ἀντὶ τοῦ, ἢ παράθεσις τοῦ θεοῦ δηλονότι. HEMST.
ibid. l. 2. Βαρύτητος) L. Βαρύτατος δ' λ. Vid. Schol. p. 150,
n. 8. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Οὕτω γὰρ καὶ) Me iudice melius erit, si le-
gas, τοῦτο γὰρ καὶ ἀγαρακτεῖ &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπ' αὐτῶν) Ἀπ' αὐτοῦ. MARCIL. Ἐπ' αὐτὸν) Cur
veterem hanc & probam lectionem Bourdelotio, paucissima
mutanti, libuerit reiicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere,
non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ'
αὐτοῦ magis placuit Marcilio & Vorstio. Sed nihil mutan-
dum: aur certe si quid emendandum esse visum fuit, moni-
tum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum pu-
tarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. SOLAN.

ead. l. 14. Γεωργίαις) Intellige non agriculturas cum inter-
pretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, li-
teram mutare, γεωργίαις. Theagen. apud Schol. Pindar. ad
Νέμεον. Γ, 21, τὴν ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεωργία
ἀνατρέειν. Vox Philoni Iudaeo familiaris. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐχμηρὰν) Praefigendum est ἀκαλλῆ.
HEMST.

Pag. 150. l. 3. Μεστὰ δὲ Δ. π.) Ex Arati prooemio. BROD.
Lucianus ex Arato sumsit, quae Virgilius hoc versu reddidit
Ecl. III: Ab Iove principium, Musae: Iovis omnia plena. COGN.

ead. l. 8. Προμηθεὺς δὲ οὐδαμ.) Reperta tamen a Meursio,
idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G.
IV, 1011; & quidem auctore Pausania in Att. p. 30, 1: ἐν Ἀ-
καδημίᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθεὺς βωμός. καὶ θεοῦσιν ἀπ' αὐτοῦ —
πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a scholia-
ste Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meur-
sio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἐρωτ. c.
43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia cole-
batur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine laten-
tis. SOLAN. I. Brodaeus Misc. I, c. 18, Prometheus a poë-
tis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam
ex Pausania & Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. *Falso igitur,*
inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam*
sibi aram dicatam esse, nullum exstructum templum: & postea,
nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus. Haec ille sa-
tis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non
potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheus;
nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμηθεῖα, de quibus

Meurs. Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν eius iuxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam Schol. ad v. 56 aliquantulum dissentiens συντιμάσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἱδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ. & Commentator antiquus ad Theogon. Hesiod. v. 614, modo ne fides eius, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκακήσιον ὅρος Ἀρκადίας, ἐνθα ἐτιμάτο ὁ Προμηθεύς: ne de Pausania dicam, qui X, p. 806, Panopensiibus esse testatur πλίνθου ὡμῆς οἶκημα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέλῃσιν ἄγ. αλμα, ὃν Ἀσκήσιον, οἱ δὲ Προμηθεά εἶναι φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores, qualescunque fuerunt, tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Iovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quidquam amplius de Promethei cultu in medium asferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. HEMST.

ead. l. 10. Τίθει δέ.) In P. ἐπὶ ἐτι δέ. In L. ἔτι δέ, rectius, sed tum aliter interpungendum. SOLAN. Τίθει δέ ut commodè ponebatur § 9, sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio, ἐτι δέ μοι, ὃ Ἑρμῇ, καὶ τόδε ἐννόησον; εἴ τι σοι δοκεῖ ἄγαθον ἁμάρτυρον, οἷον κτήμα ἢ ποίημα &c. οἷον enim aequè, si non magis, placet, quam ἢ. Quod autem in P. ἐπὶ ἐτι δέ extiterit, librarii culpa factum fuisse coniecto, qui, cum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractant. De ἐτι δέ, quando a priori argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ ἐν Λ. § 5. Non repugnem, si quis pag. seq. lin. 13 malit, ἐτι καὶ τοῦτο ἵσως φαίης αν. quod sane notatum quoque video in margine A. 1 W. HEMST.

ead. l. 11. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P. & L. οἷον. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ ἔχοντι.) Hic aliquid desiderari videtur, quod interpres supplevit. GUIET.

ibid. Πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γίγν.) Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γίγν. &c. Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁρᾶς ὅπως) In ed. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος) κατ' εἰρωνείαν &c. mutavit doctiss. Solanus: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subiecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ὑδίκηκα) βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba § 13. HEMST.

Pag. 151. l. 5. Τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Τμηᾶν) Nullis me honoribus prosequi. BROD.

ead. l. 7. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτεύμα sapiens aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuius singulari aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολιτεύμα, καλῶ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφερόντως ὑπὲρ τινος πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. HEMST.

ead. l. 9. Κακοῦργοι) Ἄνθρωποι. BROD. Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro obiiicit id, quod a Mercurio sibi obiectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φησ εἶναι ἐν αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem poetis deberi, Hesiodo potissimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς identidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia c. 3 ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἀχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγούμενον, οὐ μόνον τῶν ἡμιθεῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὴ τῶν θεῶν, ἐτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέραν ἐξολάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενη εἶναι καλὰ &c. Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Ho-

merum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionones, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse assignata: Παντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρος ὃ' Ἡσίοδος τε, "Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέει καὶ λόγος ἐστὶ, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. Omnia Deis assignavit Homerus & Hesiodus, Quae apud homines turpia sunt & infamia, Furari, moechari, aliisque ab aliis decipi. Ceterum in hoc Luciani loco foedissima labe, quae omnes editiones insidet, emaculanda est. Quae enim, quaesio, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοι τινες φησὶ εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι &c. Sed scripsit Lucianus εἰσὶν, non εἶναι quod cuius Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοι τινες φησὶ εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσὶ. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἰσὶ, testatur Brodaeus IX Miscell. c. 8, in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημι, qualis passim obvia est, & statim: Ἀλλ' ἐχρὴν ἴσως φήσεις ἀνταπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοι τινες φησὶ εἶναι. IENS. Recte hic nominativum a Iensio improbari, Hemsterh. etiam bene monet. Licet aliter senserit cl. Gesner. in dissert. ad Philopatr. c. 4, anno 1715 edita; iam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de nominativo illo pro accusativo vide. REITZ.

ibid. φησὶ εἶναι) Alii Codices εἰσὶν. BROD. Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur, Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit I. Iensius. Mihi placet, φησὶ vel φήσεις ἴσως, quod occupandae obiectioni infervit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: *mox ἐτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, & § 17, ἴσως φήσεις.* HEMST.

ibid. Μοιχεύουσι) Hoc quoque vitio immunes non sunt Iuppiter, Mars, Neptunus. BROD.

ead. l. 10. Πολεμοῦσι) At insigne est Deorum apud Homer. II. T. proelium. BROD.

ibid. Ἀδελφὰς γαμοῦσι) An non Iuppiter Iunonem in uxorem duxit? BROD.

ibid. Πάτρ. ἐπιβ.) Nonne & ipse Saturno Iuppiter? BROD.

ead. l. 11. Πὰρ' ἡμῖν) *Apud nos Deos.* BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐτό) Scribe αὐτόν, ut in textu. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Καὶ εἰ τοῦτω γε) Καίτοι τοῦτω γε. MARCIL.

ead. l. 3. Οὐκ ἀτερπὴς) Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus, curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τοῦτω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ αλλως, καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἀτερπὴς ἐχούσα τινα διατριβὴν. Ottomarus Lucinius vertit: quando operosum istud sibi videbitur; cum aliqui cura illa propter coniunctam exercitationem non admodum appareat esse iniucunda. Salmurienfis autem interpolator: Cui si sit hoc operosum, est etiam iucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem. sed legendum, οὐκ ἀτερπὴ ἐχούσα τινα διατριβὴν. Verte: & si ei hoc sit laboriosum, iucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem, sive, coniuncta est cum suavi labore. GRAEV. A Graevio non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se Noster ipse dissentiret: in Somn. § 3, ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπὴ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα). Ἀλ. Ἰστ. I, § 3, Iambulus γνωρίμων μὲν ἀπασι τὸ ψεύδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ τ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. § 6, ἀλλ' ἔχει τινα χρεῖαν οὐκ ἀτερπὴ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴ non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laboriosam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo sit: sic ποιεῖσθαι τι διατριβὴν Philostr. de V. S. I, p. 490. Ceterum si verba Luciani sunt integra, tali distinctione iuvandus est sensus: καὶ εἰ τοῦτω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ αλλως καὶ ἡ φροντίς, οὐκ ἀτ. &c. iam licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis aliqui etiam haec ipsa cura, quippe coniuncta cum occupatione quadam iucundissima. Verumtamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumēti, quod Prometheus urget, si complexionem totam consideres, tali fere modo procedere debuisse, vix est, quin tibi persuadeas: iam licet concedamus pastori laboriosum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tan-

to excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non molesta nec gravis, sed potius facilis ac iucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim fecissemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, *τι γὰρ ἂν ἐπράττομεν*, postulare videntur eiusmodi sententiam, qualem dedimus. Quod si coniectura nostra non est inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam istam expleant. Facile autem deprehendi potest, ea disputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cicer. de Nat. Deor. c. 20, 37. HEMST.

ead. l. 5. Ἡργοῦμεν) Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua huius Dialogi apud Homerum & dial. seq. cuius tamen finis alius videtur a fine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 9. Ἀρτί μὲν ταῦροι) Iuppiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiauit; in olorem, Ledam vel Nemefim. BROD.

ead. l. 11. Ἐξ αὐτῶν) *Ex ipsis mulieribus procreatos.* BROD. A sensu horum percipiendo longe abfuerunt interpretes. Ut *παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς* creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione *θεοὺς ποιεῖσθαι* dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter obformatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuecant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ διατριβὴ) Pessime enarrat hanc vocem. SOLAN. Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum Lucianum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ἀύδαν) Sonus τοῦ *Υ* cum sono τοῦ *Η* confusus: scriptum enim est *Ἀύδαν* pro *Ἀήδαν*. CLER. Correxerat etiam M. Sladus. HEMST.

Pag. 153. l. 5. Μετ' ἅμ. Αἰθιοπῆας) Alludit ad locum Homeri ll. A, 423. Eustathius ad eum locum recte animadvertit, respici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Iovi celebrabant. Similiter Lucianus ita Prometheus de nidore sacrificii loquentem inducit § 19, *ὁρῶ δὲ ὑμᾶς &c.* Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero *θυμιαμάτων* thure aliisque aromatibus constantium potus, qui dicebatur *Νέκταρ*. Vid. ad Hesiodi Theog. v. 640. CLER.

ead. l. 8. Κλόπειν) Lege *κλοπήν*. BROD.

ead. l. 9. Ἐσθ' ὅτι) Rescribendum est, *ἔσθ' ὅτι ἡμεῖς τοῦ*

πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; *unquamne accidit, quod ignis iacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est?* Sic Atticos loqui ἐσδ' ὅτε, non ἐσδ' ὅτι, norunt; qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In Somnio § 17 itidem ὅτε pro ὅτι scribendum: *χίμαιρινδς ὄνειρος, ὅτε μήκισται εἰσιν αἱ νύκτες* hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae: inepte interpretes, quoniam noctes sunt longissimae, quia legebatur ὅτι. GRAEV. I. G. Graevius pro ἐσδ' ὅτι legit ἐσδ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium est, quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scriptore, coniunctum, dividendum sit ἐσδ' ὅ, τὴ ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν &c. *Quidquamne est, quod ex igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est?* IENS. Recte monuit doctiss. Ienius: neque aliter interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit Petr. Horreus ad Aeschin. Dial. p. 84. neque enim ἐσδ' ὅτι, vel potius τὴ ἐσδ' ὅτι, cuius idem meminit, locum hic ullo modo habet. HEMST.

Pag. 154, l. 1. Δωτ. ἐάων) Homer. Od. Θ, 325. BROD.

ibid. Ἐξω φθόνου) Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θεῖου χοροῦ ἴσταται. Plutarch. II, p. 679 D. KUSTER. Sic usurpat vocem ἔξω Xenoph. Cyrop. VIII in extrema Cyri ad filios amicosque oratione p. ed. St. 140, α (ἔργα) ἦν μὲν καθαρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων φαίνεται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδειξεῖ. & Celsus apud Orig. VIII, p. 392, ὁ θεὸς ἀγαθὸς τε καὶ ἀπροσδεής καὶ ἔξω φθόνου. SOLAN. Fluxit a Platone, cuius est in Phaedr. pag. 1222 B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θεῖου ἴσταται. Philo Iud. p. 867 A. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θεῖου χοροῦ ἴσταται idem saepius usurpat, nec minus Plutarchus. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, Platonis etiam & Xenophontis, sententiis accidit: vide Clem. Alex. Strom. V, p. 560 D. Maxim. Tyr. Δ. XXV, p. 253, ibique D. Heinsium. Iam itidem apparet, quid spectaverit Eunap. in Aedef. p. 54: ψεύδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θεῖου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἴσταται. HEMST.

cad. l. 8. Κριστᾶν ἀγυιάς) Euripid. fine Alcest. — βομούς. Formula haec non poetis tantum nota & familiaris, sed & pedestri sermoni. Vide Demosth. SOLAN. Scribendumne sit ἀγυιάς, an ἀγυιάς, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiae meminit ad Demosth. Midian. p. 611 C. Ulpian. p. 653 A. pro posteriore stant Harpocr. in Ἀγυιάς, & Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1317; ubi vide Kuster. Priorem

ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praescripta: Lucianum in eadem fuisse opinione, ex multis eius locis plane colligi potest. Vid. Demosth. in Macart. p. 1038 C. D. Poll. I, 28. HEMST.

ead. l. 12. 'Ελ. *περί καπνῶ*) Homer. Il. A, 317. BROD.

ead. l. 13. 'Ημετέρα) An *ὑμετέρα*; placet magis, ut ad Deos accusantes Prometheus referatur. GUIET. 'Τυμέτερα) In omnibus libris legitur *ὑμετέρα*. absurde: probabunt, credo, belli homines nostram emendationem. Postquam haec scripsissem, in B. 2. ita recte emendatum esse vidi. SOLAN.

ead. l. 16. 'Ημῶν) 'Τμῶν scribendum videtur. GUIET.

Pag. 155. l. 5. 'Ορησο) *Gaudcas*. BROD. Adducit Th. Mag. in 'Ωνήσομαι, monens Atticum esse *ὠνήμην* & concinnius, quam *ὠνάμην*. Idem praeceperat Phrynich. p. 8. 'Ορησο ubi repererit Brodaeus, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse Scholiastes. HEMST.

ead. l. 6. 'Εξ καὶ δέκα) Sic Dial. seq. XVI vultures. SOLAN.

ead. l. 9. Μάντις ὄν) Non vates tantum, qualem se probat Dial. seq. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se praedicat in Aeschyl. Prom. V. v. 483. Extā dicitur inspexisse Caucasī pastoris dissecti apud Plutarch. de Flum. in Phaside, sed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & Maussacus, & Maussaco longe maior Thom. Reinesius V. L. I, c. 1, p. 4. Ego, si licet reparare, quae mihi videntur intercidisse, sanum praestabo: καὶ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθείς ἔλαθεν ὁ δὲ Προμηθεὺς ἓνα τῶν ἐγγυαρίων ποιμένα Καύκασον ἀναταμών, καὶ κατανοήσας αὐτοῦ τὴν διάβασιν τῶν σπλάγγων, εἶπεν (an potius εἶδεν) οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec si quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo post consequuntur. Simul hinc alia quaedam constat causa, cur Prometheus ad Caucasum fuerit affixus: quae si forte vera, iam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidissimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. HEMST.

ead. l. 12. Τίς) Hercules, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide Hef. Θ. 526. SOLAN.

ead. l. 13. 'Αριζεται) Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. BROD.

ibid. Κατατόξευσεν) Diodor. Sic. IV, p. 155 D. τὸν μὲν ἀστὸν κατετόξευσε, τὸν δὲ Δία πείσας ληξάι τῆς ὀργῆς ἔσωσε

474 ANNOTAT. IN PROMETHEUM.

τὸν κοινὸν εὐεργέτην. Vid. Pherecyd. apud Schol. Apoll. Rhod. ad IV, 1396. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀμοίωσο) Corrupte. SOLAN. Credo legendum ὁφέλησο· hoc verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum. Legit autem, legere saltem se putavit, ἐνησο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τοῖς) Τῆς recte reposuit Solanus. HEMST.

Pag. 156. l. 6. Τὴν Θέτιν) Cum Iuppiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praescius a nuptiis eiusmodi magnopere eum deterruit, quod in fati esse diceret, quicumque ex Thetide nasceretur, patre suo maiorem fore. Memor itaque Iuppiter eius exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque, ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud Servium ad illud Virgilii Ecl. VI, *Caucaesasque refert volucres, furtumque Promethi*; & in seq. Dial. ubi liberationem Promethi ad Vulcanum refert. Fabula exstat apud Pindar. Isthm. Hymn. VIII, Apollon. Rhod. carminis Argonautici libro IV, & Ovid. Metam. IX. COGN. Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀναρεῖ) Ἀναίρει. V. SOLAN. Potius ἀναίρει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς scribigo est recentiorum. HEMST.

TANAQUILLI FABRI

NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit, quo anno haec acciderint, quae a Luciano finguntur. Κολυττός. 'Αλλὰ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus, νῦμῶς, de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde. σωτῆρ, & de illa voce iudicium Ciceronis. ἰσχυατιά, de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus. Οὔτις pro Αἰτῖνς, de Iovis sepulcro ex hisloria sacra Evemeris. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba, de ἀστυ contra ea, quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.

Pag. 71. ΤΙΜΩΝ) Quandoquidem libelli huius πρῶταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ κρίσιν οὖν δι' (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πύρρει πρὸς τοὺς Ἀχαρναίους, (quem locum infra examinabimus) & strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent. Acharnae autem δῆμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii urbis Romanae conici debent, qui est ante Christum natum cccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττός nomen. Indidem oriundus Plato philosophus. Κολυττός autem ad radices montis Hymetti iacebat. Quare non temere est, quod a Luciano scribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὁ Ἑρμῆς, ὁ κειραγωγὸς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν, ἐν τῇ ὑπαρίσσει; Patrem habuit Echecratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρεκβάσεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χροστότερον, nihil benignius exstiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἀθεοὶ vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram

Attici ingenii imaginem, ut aiunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv, inter illas, quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiaeum migrasse, (Ἡφαιστιάδων) debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao *ἐν ἰθνηκίς*, non autem (Ἐφαιστιάδων) ut ubi ἀποθῆναι τοῦ ἄστιως vivat, addit: συνέγνω ὅτι Τιμόων οὐκ ἦν ἀρὰ μισάνθρωπος, μὴ εὐρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἰδύνατο θρεῖν φίλους. Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat. Exstat eius Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐἵθαυ' ἀπορρίζας ψυχὴν βαρυδαίμονα κείμεναι

Τεύχερα δ' οὐ πύστισθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπώλοισθε.

Ait Plutarchus, sepultum eum fuisse Ἀλῶσι sed cum duae sint Ἀλῆι, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Aexonidibus: nam priores Ἀλῆι ad tribum Aegeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem iudico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ὑβριχωτέρων fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est, editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νᾶφι καὶ μέγιστο ἀπιστεῖν, ἄρῃα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

ead. l. 4. Ὡ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε) Haec Iovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I de regno, pag. 8 editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

ead. l. 8. Ὑπερίδης) [Ἐπερίδης erat in ed. Graev. harum nortt.] Huiusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco iudicium aperiā; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μερῶ δὲ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατίρας χειρὸς ἐφιδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρεῖαν ἐπιτρέψασα &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παρεῖαν ἐπιπρίσασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare iudico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκῶν χειρὸς? Scio quidem, & moent veteres magistri, ἀγκῶν quandoque esse ἐπικαμπὶς τῆς χειρὸς; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legen-

dum esse, ἀγχῶνα πατέρου βραχίονος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερίσασα ut revertar, non omittendum illud, quod in Milite gloriofo Plauti est, os coluinnatum; sed καμικάτερον.

ead. l. 10. (Ρυθμός) Ρυθμός & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ρυθμός ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile sit lib. iii de Republica, & lib. ii de Legibus; ex Scholiaste quoque Aeschyli in ἰππὰ ἐπὶ Οὐλ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ρυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνονται. pag. 74 edit. Steph. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆς ἐρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμός λέγει. Atque utinam veteres illos poetas datum nobis esset femel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ρυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten Aristophanis legas, ἀρχαία ἢ τῶν μέτρων καὶ ρυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 72. l. 13. (Υπὸ μανδραγόρα) Illius enim vis ὑποποίδεσθαι, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio. τῇ γὰρ ὄντι ὁ οἶκος ἄρδαν τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, καμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τῆς πολιτείας, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρα ἢ μέθη συμπεποισθείς.

Pag. 73. l. 8. Κοσμινδόν) Παιζει χαρίστους scriptor περὶ τῶν ὁμοιοκατάληκτον, in adverbis scilicet similiter exeuntibus, πετρῶν, σαρμῶν, κοσμινδόν. Ceterum cum ait σισμῶδες fieri κοσμινδόν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

ead. l. 10. (Ραγδαίον) Notandum hoc Luciani iudicium, qui ὑπὲρ ραγδαίος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ραγδαίον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὀμβρῶν. Haec & alia huiusmodi sedulo observanda iudico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑποὶ τοῖς λέgendum est, sed ὑποὶ tantum. Quod autem vocem hanc ραγδαία in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Locus apprime notandus; convenit enim cum historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, male divisa sunt haec temporibus. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transfulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάβραξ est, vox eiusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Iosephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de sollertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίονι φασὶ περιστερὰν ἐκ τῆς ἀρκαῆος ἀφικεῖν ὄντημα γενέσθαι χειμῶτος μὲν εἶναι πάλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ ἀπαιτῶσαν. id est, Fabulatores quidem produnt, columbam ex arca omissem indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum profus avoiaisset. pag. 968 edit. Paris.

ead. l. 14. Λυκαρσί) Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lyco-

rea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 75. l. 3. Ὡς θαυμάσιον) Honestæ appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὡ γυνάδα, ὡ γυναις, ὡ ὑαίματι, &c. alia sexcenta.

ead. l. 5. Δευκαλίωνες) Etsi constet, plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θελάτους, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse, quam ut &c.

Pag. 76. l. 2. Μὴδ' ἀναγνόντες) Verti, ne legentes quidem; nam metaphoræ est ducta ἀπὸ τῶν σκληρῶν ἀναγινώσκοντων.

ead. l. 5. Σωτήρ καὶ εὐεργέτης) Fere plerumque has duas voces coniungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτήρ καὶ θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror, quod dixit Cicero, σωτήρ Latino uno verbo exprimi non potest: nam servator idem facit Latine, quod Graece σωτήρ. Terentius: servatrix mea. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

ead. l. 6. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἰσχυρίαν) Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, ad extrema redactus consilia. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset Homericus illius:

Ἄγρου ἐπ' ἰσχυρίην. ἔθι δόματα, &c. Odyss. 4. item:

Ὡς δ' ὅτε τις θάλλον σπιδίῃ ἐνέκρυψε μελαινῇ

Ἄγρου ἐπ' ἰσχυρίῃς, ἢ μὴ πάρα γείτονας ἄλλοι. Odyss. 5.

ἰσχυρία hoc quidem loco nihil aliud quidquam est, quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Helych. & Harpocraton. Lucianus infra vocabit simpliciter ἀγρόν.

ead. l. 13. Νύδμον) Reliqui vocem Graecam in versione; est enim respectus ad Hom. locum.

ibid. Ἐπιμενίδην) Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed imprimis observandum est, quod iam dicam. Auctor est Diogenes, eum Olympiade κλνι Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus clix. Platō autem lib. 1 de Legibus ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτησι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore asserant, fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφὶν ἑσπερον: nam aut necesse est, in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet ccxc vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror, diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse.

Pag. 77. l. 1. Οὔτης) Error manifestus. legendum enim Αἴτης: fulmina Iovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquires, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

ead. l. 2. Ἐναυσάμενος) Libentius legerim ἀναυσάμενος, maxime

eum Erasmus verterit, *redacceso* &c. quamobrem in suo codice legit non *ἰναυσάμενος*, sed *ἀναυσάμενος*.

ead. l. 4. Σὺς ταφῆς) Locum Callimachi respicit, hymno in Iovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet: Κρήτις αἰὲ ψεύσεται καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἀνα, οἷο Κρήτις ἐπεκρίναντο· σὺ δ' οὐ θάνεις· ἴσοι γὰρ αἰ. Semper mendaces sunt Cretes, etenim sepulcrum tuum, o rex Iuppiter, confluxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa: Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μινώος ἐπεγγραπτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τὸ χρέος δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπλησίαστον, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρήτις τὸν τάφον τοῦ Διός. Sepulcrum Minois inscriptum fuerat, MINOIS IOVIS [F.] SEPULCRUM, lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut reliquum sit tantum, IOVIS SEPULCRUM. hinc est, quod ferunt Cretes, esse apud se Iovis sepulcrum. Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μινώος, sed τὸ, Μινώος, ut sit positum ὕληος, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeris sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium sese aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: Iuppiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt, (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θέρειαν) decoraveruntque: & sepulcrum eius est in Creta, in oppido Gnosto; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse, (ita loqui amat Ennius; isthuc autem creare Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) inque sepulcro eius est inscriptum antiquis literis Graecis, Ο ΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεί ταφῆς. unde fortasse legendum τῆς σῆς ἐκεί ταφῆς. verum non est tanti.

ead. l. 7. Παρὰ τὸν Ὑμνῶν) Ibi enim erat Κολυτῆρες δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

ead. l. 14. Καθ' ἑρῶν τελείων ἐστιάσας) Nota. alii enim dicerent τελείων ἑρῶν, non καθ' ἑρῶν.

Pag. 78. l. 1. Ἐκατόμβας) De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμηλῶν; apud Hom. autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνων ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. Hom. in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

ead. l. 2. Διάσια) Iovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Iovi proprius erat. Emenda Schol. Aristophanis ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἀσας, legendum est ἀσας, id est λύπας. unde apud Hesygium hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπῆσθαι, & ἀσθηῖς pro λυπηθείς, & apud Herodotum in Thalia, εὐίζετο ἐπ' ᾧ ἂν μάχιστα τὴν ψυχὴν ἀσθῆειν ἀπολαμμένο τῶν χειμῶν.

ead. l. 7. Οὐτως μὲν εἶπεν &c. ὡς δὲ ἀλλοθὶ λόγῳ) Locus apprimè faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quique haec observat: dicam tamen, quod sentio, οὕτως μὲν εἶπεν hoc

loco est, si quis minus exacte loqui velit &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὐτως ἐπίειν & ἀληθεῖ λέγειν, quodam modo opponuntur. *ead. l. 10.* Ἀκρισία περὶ τοῦς φθούς) In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων. non placet; neque adeo iniuria.

Pag. 79. l. 6. Ἄστν) Admonet me haec vocula loci cuiusdam, quā apud Diodorum legitur, lib. I, pag. 24 edit. Rhod. Ibi enim sunt, qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μένοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστν καλεῖται, idque ducta, ut aiunt, appellatione ab urbe seu pago Aegypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus in Ἐθνικοῖς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam, passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores, reperiri ἄστν pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκίῳ ἄστν, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nichilo magis probat, scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantundem efficit. nam scena huius ἑράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, quā apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

ead. l. 11. Ὑγανάκτει) Lego ἄγανακτοῖ, & ποιοῦμεν.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. coniectura. Proserpina & Ceres Προμοφόροι. Diogenes Laertius emendatus in V. Bionis. τινδῖν ἐπὶ τέρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἐρηῆς. Lucianus emend. δὴ pro δῖ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀκυμπικῶ emendatur διὰ παρεκκρίσεως. de hac voce ἡσνῶν, contra Bud. & Vallam. ὀρχηδόν, & alia quaedam.

Pag. 79. l. 13. Τσαῦτα πιότατα ταύρων) Aiunt esse Atticismum, πιότατα αἰγῶν; at ego aio, solos barbaros Graece dicere τσαῦτα πιότατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τσαῦτα μῦθια ταύρων &c. tot femora tauro-rum &c. notum enim, femora in sacris praecipue ablumta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poetam denique ullum legerit. Itaque superfedebo afferendis testimoniis.

Pag. 80. l. 10. Ἄλρεως μεγάλη) Puto scripsisse Lucianum ἄλρεως μεγάλης μεγάλης τῇ &c. Terent. magno conatu magnas nugae. alioqui illud ἄλρεως nullo adiecto nomine non satis efficax videtur.

ead. l. 11. Συρίβη πρὸς ἡμᾶς) Etiam si nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane, plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς soloecismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit, o hominum expromptam diligentiam!

Pag. 81. l. 6. Πρώην — Ἀναξαγόραν) Hinc facile cognoscas, quae tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

ead. l. 11. Συνετρίβη παρὰ τὴν πέτραν) Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συνετρίβη παρὰ τῇ πέτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιόρθωσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν: sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, si παρὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim iuxta petram significat, hoc autem ad petram. Illud ridiculum, fulmen iuxta petram, aut prope petram; hoc non item, ad petram. Hanc emendationem Mf. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 82. l. 12. Καὶ μόνον οὐχὶ διχράνους ἐξάγει με τῆς οἰκίης, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀποὺριπτοῦντες) Locus corruptus. Qui pote, inquires. Quaeſo nonne ἀναχολουθεν sit, si quis dicat, fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiant? Videlicet tota labe ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quae una efficeret, ut omnia constent, sic, me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbonem ardentes amoliantur. Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisse; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politionis studiosum, huius diligentiae pudeat.

Pag. 83. l. 14. Ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἡγανάκτηεις) Respicit locum, qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μῦθᾳ ὅσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 85. l. 10. Πάλας μὲν σου αἰτιάσθαι) Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σου. Sensus est: numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto obicere? alioqui αἰτιάσθαι σου ταῦτα significabit, te in his accusare, vel, te eorum harum accusare, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀναιμένον) Melius scribi iudico, τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀναιμένον.

ead. l. 14. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμὲ) Legerim εὐνοϊκὸν εἰς ἐμὲ, etsi aliter verterim. Si quis autem existimat, εἰς ἐμὲ in lingua communi, & ὡς ἐμὲ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμὲ Atticum, semper ad me, vel in domum meam significat, non erga me.

ead. l. 15. Κατάχλειστον ἐν θύραις) Suspicio legendum θύχαις, in arca. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὲρ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum scripsit supra, κατακλεισθῆαι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ χλιδῇ.

Pag. 86. l. 5. Ὑπὸ τοσούτοις διαμοῖς κατασῆποντας) Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἐπειδὴ τῶν ἀρχούτων περιττὰ κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασῆπουσι. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰστάντες, καὶ διαψύχοντες. libenter legerim διαψύχοντες, eos ut designent, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8 Κύρου παιδείας, pag. 211 ed. postremae Leunclavianae.

ead. l. 9. Μίτρον) Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον. Lucian. Vol. I. H h

ead. l. 11. Ω Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς) Huiusmodi facotia apud Aristophanem est.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι μοι χιθονίην) Cum sequatur mox ἀνίστανται τὰς θυλάς, non possum concoquere istud ἀπάγοι; qua voce significatur, puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλην μυστικὴν domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed παραγοι, unde παραγωγὴς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice Erasmi ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vcl producat ultro.*

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρέτω παίων γυναικῶν) Tragicum est. Ita in illo maxime inclito oraculo, quod olim Laio datum fuit:

Μὴ σπείρῃς τέκνον ἀλόχα, σπέρματι βία.

Hecus, liberorum ne juleum seras Dūs

Invitis. —

Pag. 88. l. 1. Τῇ Θεσιφορίᾳ) Virg. *Lepiferae Cereri.* Causam explicit Diodor. lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσιφορίς, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσιφορίαν τριμύς, *Ceris & Proserpinae &c.*

ead. l. 2. Τούτα) Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non haec, sed eadem.

ead. l. 4. Στριγματίας) *Notis compunctus*, Cic. A Luciano autem alibi huiusmodi fervus καταγράφος dicitur. a Plauto autem *literatus*. Inde amarus ille Aristoph. in Samios iocus, Σαμίων ὁ ὁμίς ἵσται ὡς πολυγράμματος. Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

ead. l. 6. Καλὴν τὴν οἰκίαν) Ut Galli dicunt in sermone, *une bonne amende*. Ubi bona nihil aliud est, quam magna; ut apud Horat. *At bona pars hominum &c.* quae tamen hominum pars minime bona est: nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in Pseudomanti dixit, χρηστὸν οὐγμα, *morsum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 89. l. 1. Δαναΐων) Diog. Laert. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit: ἵλαγε τοὺς ἐν αὐτοῦ μὴ ὄλον ἂν καλῶς εἶσθαι ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ μὴ τετρημένοις ὀγγύς ἐνέμενον. At pro τετρημένοις legendum est τεταμένοις, vel, quod eodem recidit, τετραπυμένους. Nam illud τετρημένοις, hoc loco nulli rei est.

ead. l. 2. Πρὶν εἰσελθεῖν σκεῦος ἐκχυθῆσθαι) Facile sane; prius paene effundetur, quam insulum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, ἐν νεῖδι. de servo obliuiofo,

Ὅστις σκαλῆθιμα εἰ ἔτα μικρὰ μαθόντων,

Ταῦτ' ἐπιδέχεται πρὶν μαθεῖν. —

ead. l. 7. Καὶ εἰς ἅπαξ) Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum: εὐχόμενοι μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμαρῆσθαι τὸ χειρὸς &c.

Pag. 90. l. 3. Ἀρσοτέρις) Σχίσαι videlicet.

ibid. Ὡς μὲν τελεῖν ἐπὶ τὸ τέμμα) Istud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέμμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est, quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέμμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: ὁὔτοι ἂν καὶ ἐμμερίστορον τελεῖται ἄχρη

καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, *facilius ad usque scopum pervenerit*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305 edit. 2 Stephanianae, de Bratida loquens, dixit: ἐς Φύραλαν ἐτίλειπεν. Quamobrem hoc quidem loco Mf. Cod. lectionem reiicimus, quamvis se facilitate commendet.

ead. l. 6. Ὀρίαν ὠκυτοῖον) Horat. de Fortuna — *si celeres quae Pennas*. sed quod in Mf. Cod. legitur, impensius placet, ὀνείρων scilicet, quae & alata finguntur.

ibid. Ἐπειτα δὲ ὕσπληγξ) Bene ἔπειτα. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus obiectum erat, deliciebatur. Lucian. in libello περὶ τοῦ μὴ ραδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ sic habet: καὶ καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς φρονοῦς τῆς ὕσπληγος εὐθὺς καταπεσούσης &c.

ead. l. 9. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς) Mf. Cod. ἐγὼ δὲ τοι.

ead. l. 10. Οὐδ' ὁβολὸν ὅσπερ πρίασται βροχόν) *Aes laquei pretium*, ait ille.

Pag. 91. l. 5. Πλούτων) Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

ead. l. 9. Φορνὸν) Verti, *per baiulos domo effertur*; et si scio, vocem hanc Latine reddi, servatam proprietate, satis commode non posse.

ead. l. 10. Πρὸκειται) Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενος pro βαρύν.

ead. l. 12. Ἐπιληψίαντες) Non temere in hoc significatu vocem hanc reperiās. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπιληψίαν in spem inducere est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Pag. 92. l. 2. Αἰών) Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico, ad vinciendas epistolas, testamenta &c.

ead. l. 9. Πυδίσκου, Δρόμονος) Servorum nomina. Πυδίσκος Latino-rum Comico-rum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poetas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello περὶ τῆς ὀρχήσεως iunxit Davos & Tibios. εἰς Δάων καὶ Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyrus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabyrus Asianum est.

ead. l. 13. Ὁ θυνός) Horat. in hacce materia: *Plures annabunt thyngni, & cetera crescent*.

Pag. 93. l. 1. Παχυδερμὸς) Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomonia peti-tum. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & aliorum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

ead. l. 2. Καὶ εἰ παρὶόν ἄλλος μεστίξις τις) Error: legendum enim ἄλλως, id est *forte, temere, aliud agendo*.

ead. l. 8. Ἰπποτοοφίας) Ἠπὶ τῶος, ut ait Comicus, οὐκ ἐφ' αὐτῶν (id est ὑπερβαίνειν) ἴστιν.

ead. l. 10. Εὐγνίστερον Κόδρου) Vide Suidam in Εὐγνίστερος Κόδρου. Huius proverbii meminit & Themistius ἐν βραχυσηκίῳ.

Pag. 94. l. 6. Ἰπποκίχον καὶ Καλλία) Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Atheniensium ditissimi fuere.

ead. l. 11. 'Ερμῆν προσκυῖν) Lucrum enim insperatum a Mercutio obici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum esse, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui haestenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, 'Ερμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum est, 'Ερμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Causam apud Homer. habes: 'Ὡ πομπάτω σπίνδισκον, ὅτι μινσαιατο κείτου. His addas licet Iul. Pollucis testimonium. 'Ερμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quoque 'Ερμῆς εἰδὸς πόσιος παρὰ Στράττιδι. Itaque certa emendatio est.

Pag. 95. l. 1. Δυστύρετον — ἐκλεισιπῆς) Huius διανοίας veluti σπέρμα in Pluto Aristophanis. Terentius autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis: *Nae illius modi iam magna nobis civium Penuria est* &c. — item: *Quam gaudeo, ubi etiam huius generis reliquias Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.* His addi & illud potest, quod apud Diogenem Laërtium est, λείψανα τοῦ χρυσοῦ γίνους.

Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτια πόντ.) In Ms. Cod. βαθυκῆτια. Videlicet βαθυκῆτις nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κῆτος habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam, prioris syllabae modum in κῆτος brevem esse; sciam praeterea, allusisse Luciano ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore est: "Ὡ (πνίαν scilicet) δὴ χερὶ φύγοντα καὶ τίς μεγακῆτια πόντον ῥίπτει καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἀλιέων. Videmus, secundum versum paene integrum a Luciano sumtum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγακῆτια pro βαθυκῆτια? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea, ita a Plutarcho scriptum esse, ut & Luciano lectum est, βαθυκῆτια scilicet. locus est in libello περὶ Στοιχείων ἐναντιωμαίων.

Pag. 97. l. 6. Τι οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἦδν) Ms. Τί οὖν ἔτι καὶ ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δὴ, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰπῆς; &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 98. l. 12. Δυσκάθετος) Ms. Cod. δυσκάτεχος. sed eodem recidis.

Pag. 99. l. 1. Ὡς περὶ ἰγχιλῆς) Ms. Cod. ὥς περὶ ἐἰγχιλῆς.

ead. l. 4. Ἐκπιφνύοντα) Ms. ἐμπιφνύοντα hoc loco male.

ead. l. 6. Ἀλλὰ μεταξὺ ἡδὲ φλυαροῦν τὰς ἡμῶν) Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent: ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμῶν περιγυῖα ἡδὲ &c.

ead. l. 12. Καταλείπων δεῖ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Pag. 100. l. 4. Ὑπερβέλο καὶ Κλίονι) Homines sunt sua μαχηθρία nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 101. l. 5. Καὶ ἡ ἀνδρία) Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum Dionis Chrysostomi locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197: οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι αὐτοῖσι ἰχοίμι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμιος, ὥστε φιλοδιδάσκειν καὶ

ἔξκαπατῶν ὑπισχνόμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue, non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lacerare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversis abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum Isaac. Casaubon. non vidisse miror.

Pag. 102. l. 7. Ἐγχειρήσας) Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

ead. l. 9. Ῥάκος) Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

ead. l. 13. Ἀπολείπει) Leg. vel ἀπολείπει, vel ἀπὸλείπει.

Pag. 103. l. 4. Ἡμεῖς δὲ προσιόμεν) Mf. ἡμεῖς δὲ καὶ προσιόμεν.

Pag. 104. l. 10. Ἀθναίων τὰ πρῶτα) Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν κολάκων.

ead. l. 16. Τόνδε Διὶ) Versus Hom.

Pag. 105. l. 14. Τῶν πολλῶν ἐκείνων) Duobus locis *vulgaria* vertit Erasmus. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est, *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐκείνα non significat *vulgaria* illa. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 106. l. 9. Πάντας ἀνθρώπους ἤβηδον) Certe hic unus locus per se satis probat, non semper sumi ἤβηδον, ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab Eustathio vertatur καθ' ἤβωντας, constat tamen, eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud Herodot. lib. 6, ubi scribit, Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιτικῶν, Μιλήσιοι πάντες ἤβηδον ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πίνθος μίγα προθήκοντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἤβηδον, nihil aliud est, quam Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, omnes omnino Milesii. Scio Budaëum, scio Vallam, viros undique doctos, aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἤβηδον per καθ' ἤβωντας, aut κατὰ νεότητα, sed ἀβρόν, vel πῖσας καθ' ἀλικίας, ut Suidas ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mf. Goldasti evulgatum est, ἤβηδον conversum per ὄρχηδον: at illud ὄρχηδον legitur apud Herodotum in 7, ubi nil aliud significare potest, quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie, uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia e reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit Themistocles, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent. Graece sic: τῶν ἀπὸ Λαυρείου μεταλλῶν ἱμελλόν λαμβάνειν ὄρχηδον ἑκάστος δίκᾳ δραχμῆς &c Sed ibi iterum Valla ad puberes suos rediit; quia fortasse apud Hefychium legerat vocem ὄρχηδον per ἤβηδον conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus Suidas; at illum, monitus, facile emendes.

ead. l. 12. Οὔτοι ἀπίβλητα) Ex Homeri versu: Οὔτοι ἀπίβλητ' ἔστι Διὶν ἱρικόεσσα δῶρα.

Pag. 107. l. 7. Προσδίδας) De hoc honore lege, quae ab Isaac. Casaub. annotata sunt ad Theophrasti Charaeter. pag. 161.

ead. l. 12. Ὑπερκαλεις) Ut qui libidini alienae subiiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

ead. l. 13. Ἐπιβουλεύουσί μοι) Legendum arbitror σοι.

Pag. 108. l. 2. Ἐπὶ καφαλὴν ἐξωσθεὶς) Latine, capite protusus foras. Phaedr.

ead. l. 5. Μὴδ' ἤκων) Ms. μὴκίθ' ἤκων.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata.

Ἐλίου βωμῆς. Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in ἱκσιῶν τῶν ἄλλων. Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.

Ἐρμῆος. νεοδύκται διθύραμβοι quomodo intelligendum. διδάσκων, δὲ δάσκαλος. discipuli apud Terentium. ἀπὸ τῆς διχαλλῆ quomodo intelligendum. Ἐπιπυδῶν. Lucianus emendatur. Iosephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus. ἰθὺς quid.

Lucianus duobus locis correctus. καρύκη. Plutarchi locus contra Amio- tum explicatur in Alex. Glossa ex Luciano eicdum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.

Pag. 109. l. 6. Εἰρεσία τῶν πτερῶν) Ita Virgil. remigio alarum. Ita γονιμώτατος poeta Lucret. de avibus dixit: Remigii oblita pen- narum vela remittunt.

ead. l. 8. Σὲ φημι) Ita dicere solebant, cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt, Hecus, heus, tibi dico. Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

ead. l. 10. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Legendum ἐγὼ δὲ γὰρ ὑποστήσομαι. Nunc vero abibo. nam iam antea abituriebat. deinde istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 110. l. 1. Ἀνθρακας εὐρῶ) Notum proverbium, ἀνθρακας ὁ Σπταυός.

ead. l. 4. Ὡ χρυσὶ) Versus Euripidæus: quae autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρίπτειν ὡς τὸ πῦρ τοῦ κτι, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter est, scripsit enim, aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.) Itaque addit Lucianus, aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μὲθ' ἡμέρας διαπρίπτειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

ead. l. 10. Τὰ ἐν Διελφοῖς ἀγαθήματα) Singillatim Pausanias. Quaedam etiam Herodotus.

ead. l. 13. Ἰπὶ τούτῳ) Recte τούτῳ; quippe cuius imago ibi, in ἱσχατιᾷ scilicet. Nam ἱσχατιᾷ est χωρίον νομας ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde, quod διφθερίας pingebatur. Iustinus lib. 43: In huius radicibus templum Lycaeο, quem Gracci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle (οιφθερα est) amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur. itaque non abs re est, quod διφθεραν suam Pani dedicat. Haec

igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menagius, praeclararum artium *παράγρις*, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat, *Πικρότης τούτου*, pro *Πανὶ τούτου*. Nam quod alius quidam legendum existimat *Πενία ταύτη*, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere *ταύτη*, quid ita? quia iam abierat Penia. Sed cum vir ille, qui ita scripsit, uti audio, is sit, qui personas, *διανοίας*, iudicia denique, atque adeo omnia in Luciano *ἀνὰ χάριν* vertat, si rogetes, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est, *Mihi sic verum esse lubet. ἰὼ, παπὰί & μβαξ*.

Pag. 111. l. 4. *Υπερλίαν*) Editi quidam habent *ὑπεφία*, sed eodem errore, quo apud Philostrat. in vita Apollon. lib. 3, cap. 9, primulo statim initio, *τῆς τε ὑποφίας ἐπιλάθεται*. lege fidenter *ὑπεροφίας*.

ead. l. 5. *Ἐλίου βαρὺς*) Huius arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonaste, *ἐν δικάστηρίοις*; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Articis. Ceterum huic Deo *Ἐλίω* primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

ead. l. 6. *Ἐπικουρῶσαι*) In Cod. Erasmi legebatur *ἐπαρκῶσαι*, vertit enim *suppeditare*.

ead. l. 7. *Ἐβῶν*) Mf. *ἔβῶν*.

ibid. *Μονήρης διαίτα*) Hanc vitam qui vivebant, ἢ *μονήρης* & *ἰδιαστοί* dicebantur. Laërt. in Thalete.

Pag. 112. l. 8. *Εὐχίστω*) Legendum *ἐὺχαρίστω*. nam *εὐχίστω* significat aliquem convivio accipere, *εὐχαρίστας* autem epulari. error turpissimus.

ead. l. 9. *Ἐχρίων τῶν ἄλλων*) Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torfit; neque, ut opinor, iniuria. Non enim Graeco dici potest *ἐχρίων τις*, sed *τινά*; itaque pro *ἐχρίων τῶν ἄλλων*, mihi vehemens suspicio est legendum *ἐχὼς ὅν τῶν ἄλλων*, *longe ab aliis*, vel *ab aliis remotus*. Non poëtae tantum, sed & Thucydes, & Herodotus, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & saveho.

ead. l. 10. *Στίφανον*) Mortui enim in Graecia olim coronati. testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulcra & cippos coronare mos fuit.

ead. l. 12. *Δυσκόλια*) Emendi Pollucem lib. 1, cap. 2, *περὶ τυράννου*. Ubi enim legitur, *τύραννος ἀνδρείος, ἐχολος*, palam est legi debere *δυσκολος*. Et miror, postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet Philostrat. lib. 3 Apollon. cap. 8. Nam ubi legitur *φειδωμέθα τῶν ἀκούων τε καὶ εὐχολων*, haud dubie legendum *ἀνείπων τε καὶ δυσκόλων*.

ead. l. 15. *Πίττη καὶ ἐλάϊον*) Quo maius incendium fiat scilicet.

Pag. 113. l. 2. *Βαπτίζοντα*) Male in libris scriptis *πίπτοντα*.

ead. l. 3. *Τίμων Ἐχεκρατίδης*) Mendum est, lege *Τίμων Ἐχεκρατίδου*, *Timon Echekratidae filius*, quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 114. l. 2. *Γνωθίδης*) Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

ibid. *Ἐραρον αἰτήσαντι*) Qui *κοιναί* vertunt, ἢ mihi dormire vi-

dentur. Longe enim aliud ἥρατος, aliud δειπνον; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undique doctissimo explicata in eruditissimis illis in Theophrast. commentariis p. 272, addam tantum ita esse exponendum Philostrat. p. 95 & 527 postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum Dionis Chrysostomi p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plinii iunioris iudicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Qui nuper enutrigati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδιδάσκου theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, κωμωδοδιδάκταλος, τραγωδοδιδάκταλος, διθυραμβοδιδάκταλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Aristoph. in Pluto: Οὐ γὰρ προπῶδες ἐστὶ τῷ διδάσκαλῳ. Inde apud Terentium discipuli pro actoribus. Num immemores discipuli? id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, Num immemor es discipuli, πῶς τὰς φρένας ἔχουσιν; inde est etiam, quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro comoediam vel tragoediam docere, (Latini enim usurpant quoque.) apud Diodor. lib. 14. Ἀστυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἰδιδάκειν. Ita igitur hoc loco διθύραμβος τοιοῦτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

ead. l. 14. Ἑλεγεία ἔση) Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est, quod & apud Hesych. ἡλεγειῶν dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

ibid. Ἀπὸ τοῦ τῷ δικάλλῳ) Ridicule qui vertunt, ab hoc doctus ligone; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur canere, vel saltare ad tibiam, ad citharam, id Graece est ἀδῆν vel ὀρχήσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci huius venustas pendet. Lucian. lib. πρὶ ὀρχήσεως sic loquitur: διδάσκοντα πολλὰ τῶν παλαιῶν ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παιδῶν χερσὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Pag. 116. l. 2. Καὶ προσῆλθον) Erasmi codex habebat, καὶ γὰρ &c. scilicet διὰ παρενθεσεως.

ead. l. 7. Εὐνιφεβῶς) Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda Pollucem lib. 1, cap. 7. ἐπιδιδάσκων δὲ, ἡβάζοντι ἢ ἐξ ἐφηβῶν δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephēbis excessit a duobus annis.

ead. l. 8. Ἐπιπρόβῳ) Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita Themistius oratione prima: ἀλλ' ἐμὶ ἐπιπρόβῳ ὑπολήφονται καὶ ἐπιβατεύουσιν, καὶ ἰσχυρίζονται μὴ ἐβελόντων διδύσκειν.

Pag. 117. l. 3. Ἔσται ταῦτα) Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, sic erit, pro, haud dubie, at alias aliud.

ead. l. 12. Ἐρεθισθῆναι) Mendum est. legendum enim Αἰγυπιδί; quippe Κολυττός erat tribus Aegeidis, teste Harpocrat. δημὸς ἐστὶ τῆς Αἰγυπιοῦ φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore Suidae nondum hic locus Luciani corruptus erat, Nam ubi ait, Colyttum tribus Aegeidis

fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror, elapsunt hoc fuisse diligentiae clarissimi viri Ioannis Meursii in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congescit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Pag. 118. l. 1. Θιωριχόν) De aere theorico diligentissime Harporation, ex quo verbum de verbo transtulit Suidas, quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

ead. l. 3. Ὀφείλος) Iosephum bis emendo huius verbi occasione, ὃν γὰρ τῆς ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basiliensi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πύτου μὲν παρόντος, οὐδὲν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὀφείλος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πύτου μὲν παρόντος, ὀφείλος οὐδὲν ὄν. diligens lector Iosephum adibit. Istud autem ὀφείλος οὐδὲν ὄν, verti ea ratione debet, qua δῖον εἰπεῖν, & δῖξαν τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δῖξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; Nobis non licet esse tam beatis.

ead. l. 4. Ἐρισμα τῶν Ἀθηναίων) Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἔρισμα τῆς Ἑλλάδος, cuius loci meminit Plutarchus, & Schol. Aristoph. Ceterum non possum hic praeterire Iosephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἔριδα, unde natum ἔρισμα est, corruptum fuit. ita habet: ἔτι μὲν νέος ὢν ἡμεῖς καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐνρησιμῆτος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐνρησιμῆτος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἔρησιμῆτος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρονισμῶν, Qui prudentia satis firmus pondum est.

ead. l. 6. Βουλὰ ἀμφοτέραι) Scilicet ἡ αἰὼ καὶ ἡ χάω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud Liban. argumento Orat. κατ' Ἀνδροτιανῶς. eum adito, si vacat.

ead. l. 12. Τελεῖσθ' ἄρματι) Cum duodecies circa metam currus flestebatur: πολλοὶ γὰρ vero, cum octies tantum. Scholiastes Pindari edit. Rom. in Pyth. φασὶ δὲ τινες ὅτι δεκάκις δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἄρμα τὸ δὲ πολλόν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἡπια φάρμακα πάσσει decretum est. sic habet: Δωδεκάκις περὶ δίφρου ἐσθ' ἡ γαῖν ὀδματα δίφρου. Sed quid hoc, quaeso, ἐσθ' ἡ γαῖν ὀδματα δίφρου περὶ δίφρου; Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρου nulli rei esse; scripserat enim Callimachus νύσσα, (ita metam vocabant:) in illis autem verbis ὀδματα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὀδμα scilicet. est quidem apud Hesychium ὀδματα, ὀδματα νολεῖς, (emenda & scribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ὀδματα Aeolice ὀδματα sunt;) sed in hoc Callimachi loco ὀδμα nihil est aliud, quam motus, vel agilitas, celeritas, rapiditas. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruiamus) ex ὀδισθαί, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, flaminum celeres lapsus, ἀπὸ τῶν flamina celeriter

labentia, ita Callimachus dixit ὄμμα δέσφρον (δέσφρον est ἄρματος) ἀντὶ τοῦ, εὐκινέων ἄρμα. Itaque Callimachi versum Latine sic veritas licet: *Duodécies circa metam egit celerem cursum.* In eodem versu lego, ἰσθλασιν pro ἰσθμῶ, quod improbatum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρίας) Ἀχαρίαι, ut auctor Thucydides ἐν πρώτῃ, erat, χορίαι μίγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δῆμων. distabat ab urbe 60 stad. sed non est, quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίαις, (locus est Atticae) & quidem ἱππομαχία βραχεία. itaque hinc facile cuivis apparet, quam rhetorice loquatur Demica, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens, cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρίας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu *urbis*, pugnare *adversus Acharnenses*, ut *πολεμεῖν πρὸς τινάς.* Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Atheniensis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, πρὶ Ἀχαρίαις, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; πρὶ Ἀχαρίαις, inquam, cum Peloponnesios, qui *circa Acharas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

ead. l. 4. Δύο μύρας) Mille armatos. Nam τὴν μύραν ἀναπληροῦσιν ὁδὸς πενταχόσιοι. Ceterum μύρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

ead. l. 11. Ἠλιαία) Nullum olim Athenis forum maius fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βουλήν, ἐκκλησίαν, (quod per σῆμος intelligo) & Ἠλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

Pag. 120. l. 4. Συγγινὲς ἀγχιστῆς) Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σὶ) Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σὶ; legendum ἔγὼ δὲ τοι καὶ τὸν υἱόν &c.

Pag. 121. l. 7. Ὀπισθόδομον) Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

Pag. 122. l. 8. Αὐτοβορίας) Facete, ficta vox, *ipfissimus Boreas*, qualis a Zeuxide pictus est.

Pag. 123. l. 3. Καρύκας) Erat Λύδιον ὄνομα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἰδυσματων συγκαμινον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδος ἴστιν ὑπερτίμματος ἐκ πλείωνον ἀρτυμάτων συντίθεμενον· καρυκεύειν δὲ, τὸ τεράττειν, ἢ καρύκην φασὶν αἰματώδη τὴν χροὴν ἔχουσαν. ἴσκει δὲ τὴν παρ' ἡμῶν καλουμένην αἱματίαν, καρύκην ἀνέμασαν, οὐκ ἐρῆως. ὅτι δὲ τριμματος ἴστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλόκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, *soupe brouillée*, ex sanguine asnerino, aut leporino, aromatis praeterea, & injecto aceto, quod ius est nigrum aut certe fuscum.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλεξίς & λόγος ἐπικυλικίως: unde etiam λέγειν & αἰεῖν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332 edit. Laetarianae. Admonet me hic locus, ut Amioti errorem in vita

Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error oboeset: etsi enim Amiotto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quaterere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20 scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, immo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui e confesso cum surrexisset, Quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857: οὐκ ἀκούσασθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σχῆμα sua caneant, is venustatem huius dicti facile agnoscat. Talis autem ille mos: summo in manum calice, caneant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant φιλοφιλῶν, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellabatur a quocquam. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis: ἐν γὰρ τοῖς συμπόσις τὴν κύλικα ἔχοντες ἔδον τὰ λεγόμενα σχήματα. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit; sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouïr un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ud oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κύλικα, qui signifie rejouir par un doux chant, & comme enchanter;* nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κύλικα & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis, quam inter λέγος & φίλος, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tota loci illius venustas ex iis, quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquires. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quendam Gallice, ut audio, convertit, cuius scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μαρία ἐφίστά: ὁ ἀπαισιότατος*, idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim. Ablinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cuiusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cuius ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctissimum poetam (& quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis iudicium! mulierculis

& salgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem scriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil est; quod nunc discant propolae tali interprete. Quidni Virgilium denique post tot alios, quidni Aristophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipsum, sat scio, non attingent. Nuper enim τίς quidam *Πασφύρις* exortus est, qui pronuntiavit, paedagogici ingenii esse, versus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, *ὄχι, ὄχι, πᾶσι, ὅς ἐμοὶ λεκάνην, ἐμισσίου γάρ?*

Pag. 124. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρέμα) Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα. *ead. l. 11. Ὡσπερ οἱ τὸν πλοῦτον*) Delendum ὥσπερ, & scribendum οἱ, iungendumque cum συνδεδρομήκασιν.

Pag. 125. l. 1. Μᾶζα) Nihil aliud, quam ἄλφιτα ἐλαίῳ πιφουμένα. Ceterum dignitate panis cedebat: nam ex Solonis instituto μᾶζα pro festis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, festis, docet Athenaeus. Σίλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μᾶζαν παρέχειν καλεῖται, ἄρτεν δὲ ταῖς ἰσθαῖς παρατιθέναι.

ead. l. 3. Ἐννεάχρονος) Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόν vocatus est, ut scribit Harpocratio, & ex eo Suidas. Hefychius autem in hac voce mutilus est. legendum enim apud eum est, Καλλιρόν κρήνη ἐν Ἀθήναις.

ead. l. 13. Κυματάδης γῆς) Glossema; vera autem lectio in Ms. Cod. Reg. reperitur, κυματάγης scilicet; quae vox ab Eustathio in Odyss. exponitur ἀπὲρ ἔνθα δηλαδὲ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque, eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam sexies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidae mirari subit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem scriberet, praeter Agathiae locum. Sed antiquum obtinet Suid. solet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῶ) Lege σιαυτῶ.

ead. l. 2. Τάλαντον) Ms. ημιτάλαντον.

ead. l. 7. Αἰγινητικὸς) Ad ridiculum. nam mensura Aeginetica ceteris mensuris erat amplior, certe Attica.

ead. l. 11. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κοινύλων) Locus est apud Plautum in Aulularia, — *Postquam implevisti fustibus istorum caput, quem frustra sollicitavi ingeniosissimus Palmerius legens, impluisti in caput, frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, sed in Casina quoque ea loquendi ratione usus est. — Ego te implebo flagris.* Et certe tale aliquid videor apud Aristophanem legisse.

ead. l. 15. Μῶν) In Ms. est Τίμων, sed dividuum facito, τί; μῶν &c. quid? num te &c.

ERRATUM.

Pag. 94. lin. 16. γὰρ δὲ leg. γὰρ.